

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย

CONTEMPORARY ART & CULTURE CENTER

นาย ณรงค์กร รวีศรีวัฒนา

ปก.
862156
2550-2551

เลขที่.....
82047
.....
วัน,เดือน,ปี..... - 4 ก.ค. 2551

b. 11412253
i.

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาสถาปัตยกรรมศาสตรบัณฑิต

ภาควิชาสถาปัตยกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ปีการศึกษา 2550-2551

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย
Contemporary Art & Culture Center (CoAC)

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาสถาปัตยกรรมศาสตรบัณฑิต
ภาควิชาสถาปัตยกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานปีการศึกษา 2550-2551 อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง อนุมัติให้
วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ตามหลักสูตรปริญญาสถาปัตยกรรมศาสตรบัณฑิต

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นพปฎล สุวจิณานนท์
คณบดีคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

คณบดี

ผศ. นพปฎล สุวจิณานนท์

ที่ปรึกษา

หัวหน้าภาควิชา อาจารย์พิเศษ โสวิทขสกุล

ที่ปรึกษา

ผศ. ธีระศักดิ์ อินทรประสงค์

ประธานคณะกรรมการ

ผศ.ดร. รพีชาติย์ สุวรรณะชญ

กรรมการ

ผศ. วรธรรม โรจนไพบูลย์

กรรมการ

ผศ. สุพัฒน์ บุญยฤทธิกิจ

กรรมการ

ผศ. วิวัฒน์ อุดมปิติทรัพย์

กรรมการและเลขานุการ

อาจารย์ ชีร์ อังคะสุวพลา

อาจารย์ที่ปรึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 6

การวิเคราะห์ที่ตั้งของโครงการ

6.1 เกณฑ์การเลือกที่ตั้งโครงการ

ในการเลือกตำแหน่งที่ตั้งของ โครงการนั้นเป็นสิ่งสำคัญในการจัดทำโครงการเป็นอย่างดี เพราะการที่ได้ที่ตั้งที่เหมาะสมกับลักษณะและการดำเนินการของ โครงการ และมีความสัมพันธ์กับ สภาพสังคมเศรษฐกิจ หรือแม้แต่ว่าความสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมภายในที่ตั้ง โครงการเองก็ตาม ซึ่ง นั้นย่อมหมายถึงความสำเร็จส่วนหนึ่งของโครงการนั้นๆ

โดยในการพิจารณาเลือกตำแหน่งที่ตั้งของ โครงการนั้น ต้องทราบถึงเกณฑ์การเลือกที่ตั้ง โครงการที่เหมาะสมในด้านปัจจัยต่างๆ โดยสรุปปัจจัยที่มีผลต่ออาคารเพื่อนันทนาการที่มีองค์ประกอบ เป็น พิพิธภัณฑ์, ห้องสมุด, โรงละคร, โรงภาพยนตร์, ห้องประชุม เป็นข้อกำหนดในการเลือกที่ตั้งดังนี้

1) ตั้งอยู่ในที่มีสภาพความเป็นเมือง (Urbanization)

พิจารณาการถึงความสัมพันธ์กับกิจกรรมของกลุ่มผู้ใช้โครงการ(User) และแหล่ง กิจกรรมภายนอกที่มีความสัมพันธ์กับ โครงการ อีกทั้งยังต้องเป็นสถานที่ที่เหมาะสม กับลักษณะและการดำเนินการของ โครงการ นั่นคือการตั้งอยู่ระหว่างแหล่งธุรกิจกับ แหล่งที่อยู่อาศัย และแหล่งพักผ่อน, นันทนาการ

2) การเข้าถึง (Accessibility)

มีความสะดวกในการเข้าถึงโครงการ ควรตั้งอยู่ใกล้ใจกลางของเมือง แต่ก็ควรมีการ คมนาคมที่คล่องตัว นั่นคือตั้งอยู่ในบริเวณตัวเมืองรอบนอก ที่อยู่ในเส้นทางการ คมนาคมประเภทต่างๆ เช่น เส้นทางถนนเดินรถ, รถไฟฟ้า ที่สามารถของใจกลุ่มผู้ใช้ โครงการ(User) ได้ดี อีกทั้งเจ้าหน้าที่สามารถเดินทางไปยัง โครงการได้โดยสะดวก ดังนั้นสถานที่ตั้งควรจึงอยู่ในย่านที่สามารถผ่านไปมาได้สะดวกและเป็นที่รู้จักสำหรับ คนทั่วไป

3) มีการสอดคล้องกับผังการใช้ที่ดิน (Land used)

ตามกฎหมายกระทรวงการวางแผนและผังเมือง เช่น การไม่ตั้งอยู่ในเขตธุรกิจ หรือเขต อุตสาหกรรม เป็นต้น

- 4) การเชื่อมโยงของโครงการ (Linkage)
พิจารณาการเชื่อมโยงกับหน่วยงานทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง แหล่งกิจกรรมที่มีความสัมพันธ์กับโครงการ และแหล่งกิจกรรมอื่นๆ ของกลุ่มผู้ใช้โครงการ(User) เช่น ศูนย์การเรียนรู้, พิพิธภัณฑ์ หรืออาร์ต แกลลอรี่ เป็นต้น
- 5) แหล่งสนับสนุนโครงการ (Supporting)
พิจารณาการให้ย่านที่ตั้งอยู่ในทำเลที่ใกล้กับแหล่งที่เป็นศูนย์รวม ที่สามารถดึงดูดคนให้เข้ามาที่ย่านที่ตั้งและสนับสนุนกิจกรรมต่างๆของโครงการได้เช่น ส่วนสาธารณะ, แหล่งนันทนาการชุมชน หรือห้างสรรพสินค้า เป็นต้น
- 6) สภาพแวดล้อม (Surrounding)
พิจารณาสภาพแวดล้อมที่มีทัศนียภาพ และสุนทรียภาพด้านต่างๆที่ดี
- 7) การได้มาซึ่งที่ดิน (Land Acquisition)
- 8) สาธารณูปโภคและสาธารณูปการ (Utility & Facility)
พิจารณาบริเวณย่านที่มีระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการเพียงพอ เช่น การระบายน้ำ, ระบบไฟฟ้า, ระดับถนน, ความสะดวกในการป้องกันอัคคีภัย, สัญญาณเครื่องหมายต่างๆที่บอกถึงที่ตั้งและการเข้าไปสู่ตัวโครงการ ฯลฯ
- 9) แนวโน้มในอนาคต (Future Expansion)
ศักยภาพของที่ตั้ง ควรจะมีพื้นที่ในอนาคตที่เป็นบริเวณที่สามารถรองรับกิจกรรมต่างๆ และการขยายตัวของโครงการในอนาคตได้

ที่มา: หนังสือ “ความรู้เกี่ยวกับการออกแบบอาคารสาธารณะประเภทต่างๆ”

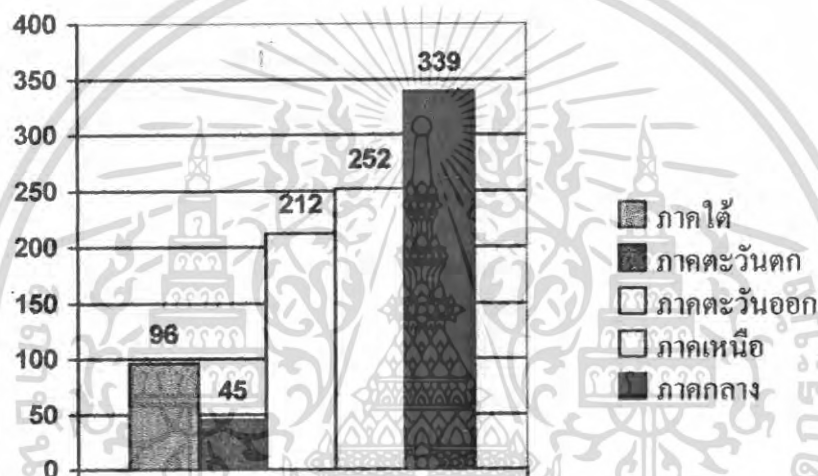
ศศ. มาลินี ศรีสุวรรณ NA2750 ม.497 ก. 0.1

6.2 การพิจารณาในการเลือกที่ตั้งโครงการ

การพิจารณาเลือกที่ตั้งของโครงการ นั้นสามารถแบ่งข้อพิจารณาได้เป็น 3 ระดับ ได้แก่

- 1) การพิจารณาเลือกที่ตั้งโครงการในระดับภาค
- 2) การพิจารณาเลือกที่ตั้งโครงการในระดับย่านที่ตั้ง
- 3) การพิจารณาเลือกที่ตั้งโครงการในระดับที่ตั้ง

6.2.1 การพิจารณาเลือกที่ตั้งโครงการในระดับภาค

ภาพที่ 123 แผนผังแสดงจำนวนสถาบัน และองค์กรทางศิลปวัฒนธรรมในระดับภาค

ในการพิจารณาเลือกที่ตั้งโครงการจากข้อมูลข้างต้น จึงสามารถสรุปได้ว่า ภาคที่เหมาะสมที่สุด คือ ภาคกลาง จังหวัดกรุงเทพฯ เป็นแหล่งที่ตั้งเหมาะสมที่สุด จากข้อมูลสนับสนุนต่างๆ ดังนี้

- มีจำนวนสถาบัน และองค์กรทางศิลปวัฒนธรรมมากที่สุด โดยมีจำนวน 145 แห่ง โดยจังหวัดรองลงมา คือ จังหวัดเชียงใหม่ มีจำนวน 93 แห่ง
- เป็นแหล่งที่ตั้งของหน่วยงาน, องค์กร และสถาบันสำคัญของรัฐบาล
- เป็นศูนย์กลางการปกครอง ความเจริญต่างๆ รวมทั้งการศึกษา ซึ่งสามารถแพร่กระจายออกสู่ส่วนภูมิภาคได้อย่างทั่วถึง
- มีสาธารณูปโภค, สาธารณูปการ และปัจจัยสนับสนุนพร้อมต่อการดำเนินการ
- มีการคมนาคมขนส่งที่ติดต่อได้อย่างสะดวกภายในจังหวัด และจากทุกภูมิภาค

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6.2.2 การพิจารณาเลือกที่ตั้งโครงการในระดับย่านที่ตั้ง

1) สภาพความเป็นเมือง (Urbanization)

เมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2547 กรุงเทพมหานคร ได้มีการแบ่งกลุ่มเขตพื้นที่กรุงเทพฯทั้ง 50 เขต ออกเป็น 12 กลุ่มเขต เพื่อการบริหารจัดการเมืองที่เป็นระบบ ตามนโยบายพัฒนาเมืองตามพื้นที่ และการพัฒนาตามศักยภาพหรือลักษณะเฉพาะของพื้นที่ต่างๆ ให้เป็นไปตามกรอบและแนวทางที่สามารถนำไปปฏิบัติได้ทันที มีการประสานงานระหว่างเขตที่ดี ตามโครงสร้างการพัฒนาเมืองที่กำหนดไว้ในผังเมืองรวมกรุงเทพมหานคร โดยที่ส่งเสริมการพัฒนาเมืองในลักษณะที่มีความหนาแน่นสูง (Compact City) ได้แก่ พื้นที่ในแนวนอนวงแหวนรัชดาภิเษก ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพสำหรับการพัฒนาในลักษณะที่มีความหนาแน่นสูง เนื่องจากมีความพร้อมด้านการให้บริการ โดยเฉพาะการขนส่งมวลชนระบบรางตามแผนแม่บทรางในระยะเร่งด่วน 6 ปี เป็นแหล่งงาน ย่านธุรกิจการค้าและบริการที่สำคัญของกรุงเทพมหานคร พื้นที่ในกลุ่มของ Compact City สามารถแบ่งออกเป็นกลุ่มย่อยตามลักษณะของพื้นที่และแนวทางการพัฒนาพื้นที่ในอนาคตดังนี้

1. พื้นที่ กท. 1 กลุ่มรัศมีโกสินทร์ เขตอนุรัศมีเมืองเก่ากรุงรัตน โกสินทร์ ศูนย์กลางบริหารราชการ (เขตคูสิด) ย่านธุรกิจพาณิชยกรรมเฉพาะ (สำเพ็ง พาหุรัด เขาวราช โขมเบี) และแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และศิลปวัฒนธรรม ประกอบด้วย 4 เขต คือ พระนคร ป้อมปราบศัตรูพ่าย สัมพันธวงศ์ และเขตคูสิด

2. พื้นที่ กท. 2 กลุ่มอุมพินี เขตศูนย์กลางธุรกิจ การค้า การบริการ และการท่องเที่ยวระดับภูมิภาค ประกอบด้วยเขต 4 เขต คือ ปทุมวัน บางรัก สาทร และวัฒนา ซึ่งเป็นที่ตั้งของอาคารสำนักงาน ธุรกิจ พาณิชยกรรมระดับชาติ ศูนย์รวมของโรงแรมและที่พักของนักท่องเที่ยว

3. พื้นที่ กท. 3 กลุ่มวิภาวดี เขตเศรษฐกิจใหม่ แหล่งจ้างงาน ย่านการค้าบริการ และที่อยู่อาศัยหนาแน่นมาก ประกอบด้วยเขต 6 เขต ได้แก่ จตุจักร บางซื่อ พญาไท ดินแดง ห้วยขวาง และราชเทวี โดยเขตจตุจักรเป็นย่านธุรกิจใหม่กระจุกตัวตามแนวนอนวิภาวดี และถนนรัชดาภิเษก ในอนาคตเป็นที่ตั้งของศูนย์คมนาคม (ศูนย์พหลโยธิน) ขณะที่เขตราชเทวีจะมีการพัฒนาของศูนย์คมนาคม (ศูนย์มักกะสัน) และจุด Boarding Pass เข้าสู่สนามบินสุวรรณภูมิ เขตพญาไท เป็นย่านที่อยู่อาศัยหนาแน่นมาก และเป็นที่ตั้งของอาคารสำนักงาน เขตดินแดงเป็นย่านสถาบันราชการ และที่อยู่อาศัยหนาแน่นมาก ส่วนเขตห้วยขวางเป็นเขตที่อยู่อาศัยหนาแน่นมาก และเป็นย่านสถานบันเทิง

4. พื้นที่ กท. 4 กลุ่มเจ้าพระยา เขตเศรษฐกิจใหม่ริมแม่น้ำเจ้าพระยา รองรับการพัฒนาของวงแหวนอุตสาหกรรม ประกอบด้วยเขต 5 เขต คือ เขตคลองเตย บางคอแหลม ยานนาวา พระโขนง และเขต บางนา โดยเขตเขตคลองเตยจะมีการพัฒนา ปรับปรุงบริเวณท่าเรือคลองเตย เป็นย่านสำนักงานพาณิชยกรรม และ โรงแรมริมแม่น้ำ เขตบางคอแหลม ยานนาวา เป็นเขตเศรษฐกิจพระราม 3 ส่วนเขตพระโขนง บางนา จะเป็นพื้นที่ที่พัฒนาตามโครงการวงแหวนอุตสาหกรรม

5. พื้นที่ กท. 5 กลุ่มกรุงธนบุรี เขตอนุรักษเมืองเก่ากรุงธนบุรี แหล่งวิถีชีวิตชุมชนดั้งเดิม และแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และศิลปวัฒนธรรม ประกอบด้วยเขต 5 เขต ได้แก่ เขตธนบุรี บางกอกใหญ่ คลองสาน บางกอกน้อย และเขตบางพลัด โดยกลุ่มเขตนี้เป็นแหล่งประวัติศาสตร์การสถาปนารุงธนบุรี มีวัด โบสถ์ มัสยิด ที่ทรงคุณค่าทางสถาปัตยกรรม ศิลปกรรม จิตรกรรม ยังคงวิถีชีวิตของชุมชนนานาชาติ (จีน ฝรั่งเศส แคน เขมร ลาว) และชนบประเพณีไทยดั้งเดิม

6. พื้นที่ กท. 6 กลุ่มตากสิน เขตเศรษฐกิจการจ้างงานใหม่ และที่อยู่อาศัยหนาแน่นมาก รองรับศูนย์คมนาคม (ศูนย์ตากสิน) ศูนย์ธุรกิจพาณิชยกรรม และศูนย์ราชการของกรุงเทพมหานครด้านตะวันตก ประกอบด้วยเขต 3 เขต ได้แก่ เขตภาษีเจริญ จอมทอง และราษฎร์บูรณะ โดยเขตภาษีเจริญ และเขตจอมทองอยู่ในเขตอิทธิพลของศูนย์ตากสิน และเขตราษฎร์บูรณะ เป็นเขตส่งเสริมการพัฒนาเป็นที่อยู่อาศัยหนาแน่นมากที่มีสภาพแวดล้อมดีตามแนวริมแม่น้ำเจ้าพระยา พื้นที่พัฒนาตามลักษณะเฉพาะ ได้แก่ พื้นที่นอกแนวถนนวงแหวนรัชดาภิเษก ซึ่งผังรวมกรุงเทพมหานคร (ปรับปรุงครั้งที่ 2) กำหนดเป็นที่อยู่อาศัยหนาแน่นปานกลาง ที่อยู่อาศัยน้อย เขตอุตสาหกรรม เกษตรกรรม โดยมีศูนย์ชุมชนชานเมือง และย่านการค้าและบริการระดับต่าง ๆ กระจายตัวเพื่อให้บริการประชาชนโดยทั่วไป พื้นที่ในกลุ่มนี้สามารถแบ่งออกเป็นกลุ่มย่อยตามลักษณะของพื้นที่และแนวทางการพัฒนาพื้นที่ในอนาคต

7. พื้นที่ กท. 7 กลุ่มพระนครเหนือ เขตที่อยู่อาศัยรองรับการพัฒนาของเมือง ด้านตะวันออกตอนเหนือ ประกอบด้วยเขต 5 เขต ได้แก่ เขตบางเขน หลักสี่ ดอนเมือง สายไหม และลาดพร้าว ซึ่งสภาพปัจจุบันเป็นที่อยู่อาศัยหนาแน่นน้อย และการย้ายสนามบินดอนเมืองไปยังสนามบินสุวรรณภูมิ จะทำให้บทบาทของเมืองเปลี่ยนไป ในกลุ่มนี้ผังเมืองรวมกรุงเทพมหานครกำหนดให้มีศูนย์ชุมชนชานเมือง (ศูนย์สะพานใหม่) เป็นแหล่งงานย่านการค้าและบริการเพื่อให้บริการประชาชน

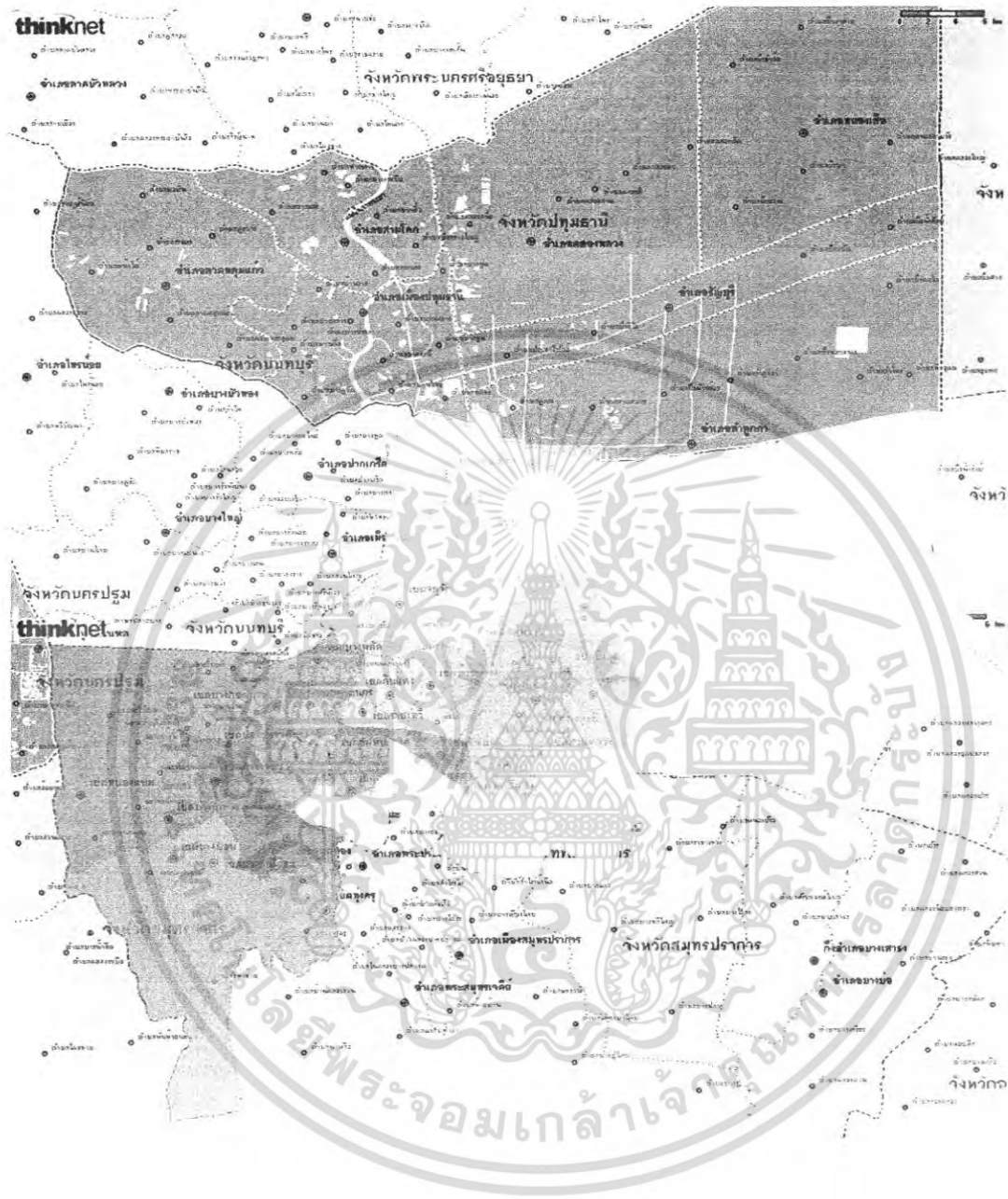
8. พื้นที่ กท. 8 กลุ่มบูรพา เขตที่อยู่อาศัยรองรับการขยายตัวของเมือง (Transition Zone) ด้านตะวันออกตอนใต้ ประกอบด้วย 6 เขต คือ บางกะปิ คันนายาว วังทองหลาง บึงกุ่ม สะพานสูง และสวนหลวง สภาพปัจจุบันเป็นที่อยู่อาศัยหนาแน่นน้อย เป็นพื้นที่รองรับการขยายตัวของเมือง

9. พื้นที่ กท. 9 กลุ่มสุวินทวงศ์ เขตเกษตรกรรมและที่อยู่อาศัยสภาพแวดล้อมดี ประกอบด้วยเขต 2 เขต คือ คลองสามวา และหนองจอก สภาพปัจจุบันเป็นพื้นที่เกษตรกรรม และในอนาคตได้มีโครงการพัฒนาเป็นที่อยู่อาศัยสภาพแวดล้อมดี

10. พื้นที่ กท. 10 กลุ่มศรีนครินทร์ เขตศูนย์กลางชุมชนเมืองรองรับสนามบิน ประกอบด้วย เขต 3 เขต คือ ลาดกระบัง มีนบุรี และประเวศ เป็นเขตพัฒนารองรับสนามบินสุวรรณภูมิ โดยการพัฒนาศูนย์กลางลาดกระบัง เป็นแหล่งงาน ย่านการค้าและบริการ เขตนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง มีศักยภาพในการพัฒนาเป็นศูนย์กลางการขนส่งสินค้า (ICD) และสถานีขนส่งสินค้าขานเมือง เป็น Logistic Center ส่วนเขตประเวศ และมีนบุรีเป็นที่อยู่อาศัยรองรับแหล่งงาน

11. พื้นที่ กท. 11 กลุ่มมหาสวัสดิ์ เขตเกษตรกรรมและที่อยู่อาศัยสภาพแวดล้อมผสมผสานพื้นที่เกษตรกรรม ประกอบด้วย เขต 4 เขต คือ ทวีวัฒนา คลิ่งชัน บางแค และหนองแขม เป็นการพัฒนาตามสภาพปัจจุบันและตามที่กำหนดโดยผังเมืองรวม

12. พื้นที่ กท. 12 กลุ่มสนามบินชัย เขตเกษตรกรรม อุตสาหกรรม ที่อยู่อาศัยและแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ ประกอบด้วยเขต 3 เขต ได้แก่ บางขุนเทียน บางบอน และทุ่งครุ โดยเขตบางขุนเทียนและบางบอนเป็นเขตอุตสาหกรรม เกษตรกรรม เขตทุ่งครุเป็นเขตที่อยู่อาศัย และเกษตรกรรม พื้นที่ชายทะเลบางขุนเทียนเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์

ภาพที่ 124 การแบ่งกลุ่มเขตภายในกรุงเทพฯ ตามข้อกำหนดทางผังเมือง ปี พ.ศ.2549

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นอกจากนี้กรุงเทพมหานคร ได้มีแบ่งกลุ่มเขตการพัฒนาตามบทบาทการพัฒนาเมือง เป็น 6 ประเภท ประกอบด้วย

1. ประเภทอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมการท่องเที่ยว ได้แก่ กลุ่มรัตน โกสินทร์ และกลุ่มธนบุรี
2. ประเภทเศรษฐกิจของเมือง ได้แก่กลุ่มวิภาวดี, กลุ่มลุมพินี, กลุ่มเจ้าพระยา และกลุ่ม ตากสิน
3. ประเภทที่อยู่อาศัย ได้แก่กลุ่มพระนครเหนือและกลุ่มบูรพา
4. ประเภทอุทยานนคร ได้แก่กลุ่มสุวินทวงศ์ และกลุ่มมหาสวัสดิ์
5. ประเภทชุมชนใหม่รองรับสนามบินสุวรรณภูมิ ได้แก่ กลุ่มศรีนครินทร์ โดยมีเขต ชุมชนใหม่ 2 พื้นที่ คือศูนย์ชุมชนชานเมืองมีนบุรี และศูนย์ชุมชนชานเมืองลาดกระบัง
6. ประเภทควบคุมและรักษาสภาพแวดล้อมของเมือง ได้แก่ กลุ่มสนามชัย ครอบคลุม เขตบางขุนเทียน และป่าชายเลน ทั้งหมด

thinknet

ภาพที่ 125 การแบ่งประเภทกลุ่มเขตกรุงเทพฯ ตามข้อกำหนดทางผังเมือง ปี พ.ศ.2549

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 126 กลุ่มเขตกรุงเทพฯ ที่มีความเหมาะสมในการจัดตั้งโครงการ

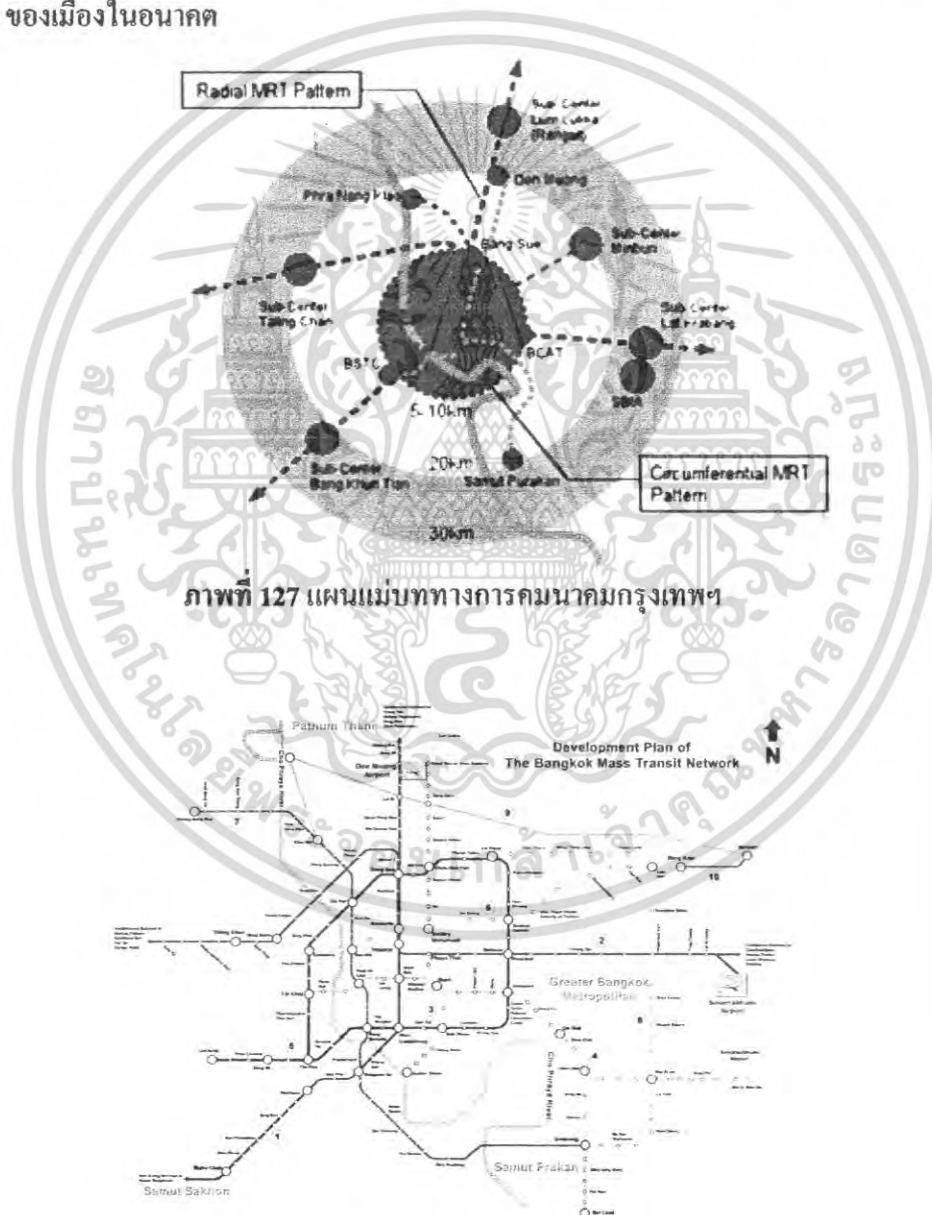
จากปัจจัยในการพิจารณาเลือกที่ตั้งโครงการนั้น จึงสามารถสรุปได้ว่า ควรตั้งอยู่ในเขตประเภทเศรษฐกิจของเมือง และประเภทที่อยู่อาศัย ซึ่งคือ กลุ่มวิภาวดี, กลุ่มลุมพินี, กลุ่มเจ้าพระยา, กลุ่มตากสิน, กลุ่มพระนครเหนือ และกลุ่มบูรพา ประกอบด้วย 34 เขต ได้แก่ ปทุมวัน, บางรัก, สาทร, วัฒนา, จตุจักร, บางซื่อ, พญาไท, ดินแดง, ห้วยขวาง, ราชเทวี, คลองเตย, บางคอแหลม, ยานนาวา, พระโขนง, บางนา, ชนบุรี, บางกอกใหญ่, คลองสาน, บางกอกน้อย, บางพลัด, ภาษีเจริญ, จอมทอง, ราษฎร์บูรณะ, บางเขน, หลักสี่, ดอนเมือง, สายไหม, ลาดพร้าว, บางกะปิ, คันนายาว, วังทองหลาง, บึงกุ่ม, สะพานสูง และสวนหลวง

ที่มา: หนังสือสรุปผลการสัมมนา ด้านผังเมืองและการใช้ที่ดิน และด้านการจราจร
การขนส่งและสาธารณูปโภคของกรุงเทพมหานคร นโยบายการพัฒนากทม.มหานคร
โดย นางบรรณ โศภิชญ์ เมฆวิชัย รองผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

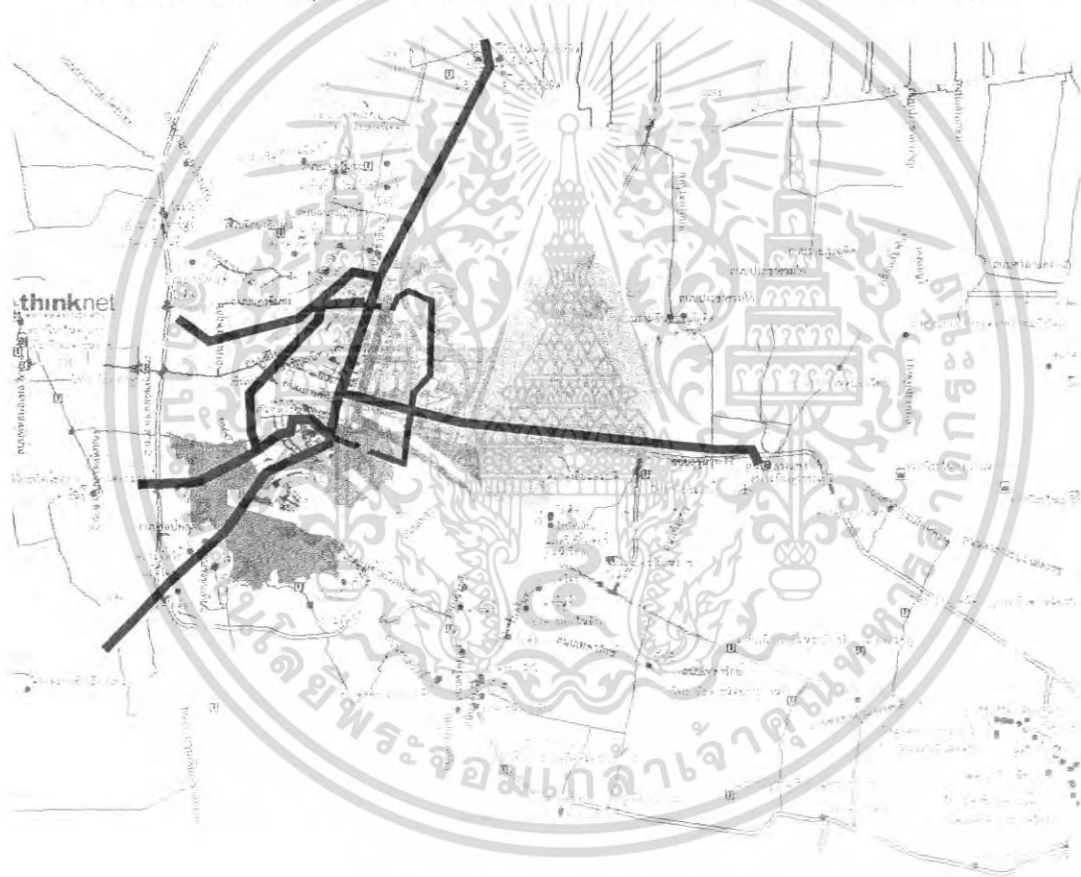
2) การเข้าถึง (Accessibility)

โดยสำนักนโยบายและแผนการขนส่งและจราจร (สนข.) ได้มีโครงการรถไฟฟ้า ซึ่งเป็นระบบขนส่งมวลชนระบบรางหรือรถไฟฟ้า 10 เส้นทาง รวมเป็นระยะทาง 291 กิโลเมตร (ตามภาพที่) มูลค่าการลงทุนเกือบ 5 แสนล้านบาทที่คณะรัฐมนตรีเคยมีมติเห็นชอบให้ลงทุนก่อสร้างไปตั้งแต่วันที่ 7 กันยายน 2547 ได้ประมาณแผนการดำเนินการเพื่อหวังจะแก้ปัญหาวิกฤตการจราจรของกรุงเทพฯ และปริมณฑล ซึ่งจะเป็นเส้นทางคมนาคมหลักของเมืองในอนาคต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แม้ในปัจจุบันโครงการดังกล่าวจะประสบปัญหาต่างๆ จำนวนมาก และเนื่องจากการก่อสร้างต้องใช้งบประมาณมาก รัฐบาลไม่สามารถรับภาระไว้ได้ จึงปรับลดลงเหลือการดำเนินการก่อสร้างเพียง 3 สายแรก นั่นคือ สายสีแดง (มหาชัย-รังสิต), สายสีน้ำเงิน (บางซื่อ-ท่าพระ, หัวลำโพง) และสายสีแดงอ่อน (ตลิ่งชัน-สนามบึงสุวรรณภูมิ) ในขณะที่ได้มีการเสนอโครงการรถเมล์ด่วนพิเศษ BRT (Bus Rapid Transit) โดยที่จะเป็นระบบขนถ่ายประชากรจากย่านชานเมืองรอบนอก โดยทำหน้าที่ป้อนผู้โดยสารให้แก่รถไฟฟ้าอีกทอดหนึ่ง โดยจะผลักดันให้เกิด 2 เส้นทางแรกก่อนคือสายเกษตร-นวมินทร์-หมอชิต ระยะทาง 14 กิโลเมตร และสายชองนนทบุรี-สะพานกรุงเทพ ระยะทาง 13 กิโลเมตร ให้ใช้แทนรถไฟฟ้าสายสีม่วง และสี

- รถไฟฟ้าสายมหาชัย-รังสิต
- รถไฟฟ้าสายตลิ่งชัน-สุวรรณภูมิ
- รถเมล์ BRT ชองนนทบุรี-ราชพฤกษ์ และสายเกษตร-นวมินทร์-หมอชิต
- รถไฟฟ้าสายหมอชิต-สมุทรปราการ
- รถไฟฟ้าสายสะพานตากสิน-บางหว้า
- รถไฟฟ้าสายบางซื่อ-หัวลำโพง

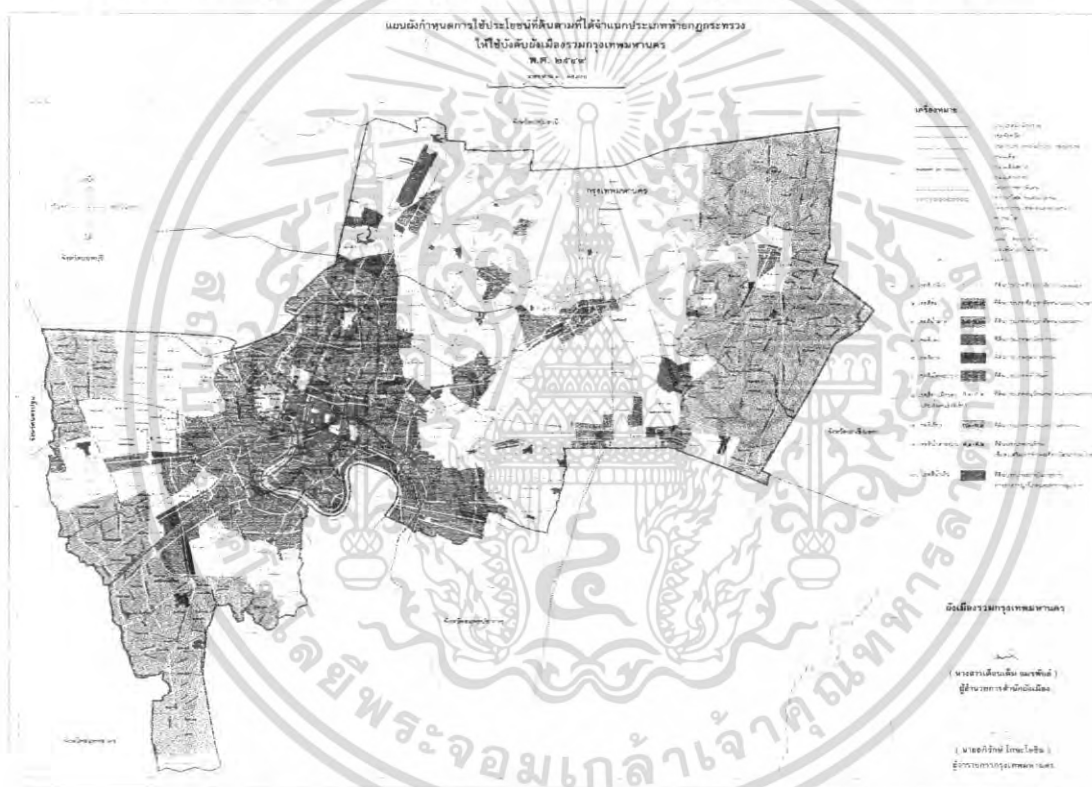
ภาพที่ 129 ผังเส้นทางรถขนส่งของกรุงเทพฯ (อ่านข้อมูลทั้งหมดที่ ภาคผนวก 2 หน้า ผ-20)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากการพิจารณาในขั้นตอนนี้ ทำให้สามารถกำหนดเขตที่ตั้งให้เหลือเพียง 26 เขตคือ ปทุมวัน, บางรัก, สาทร, วัฒนา, จตุจักร, บางซื่อ, พญาไท, ดินแดง, ห้วยขวาง, ราชเทวี, คลองเตย, บางคอแหลม, ยานนาวา, พระโขนง, บางนา, ธนบุรี, บางกอกใหญ่, คลองสาน, บางกอกน้อย, บางพลัด, ภาษีเจริญ, จอมทอง, หลักสี่, คอนเมือง, บางกะปิ และสะพานสูง

3) มีการสอดคล้องกับผังการใช้ที่ดิน (Land used)

โดยพิจารณาตามกฎหมายกระทรวงการวางแผนและผังเมือง ฉบับปี 2549 (ภาคผนวก 4) เช่น การไม่ตั้งอยู่ในเขตธุรกิจ, อุตสาหกรรม หรือย่านที่อยู่อาศัยหนาแน่น เป็นต้น

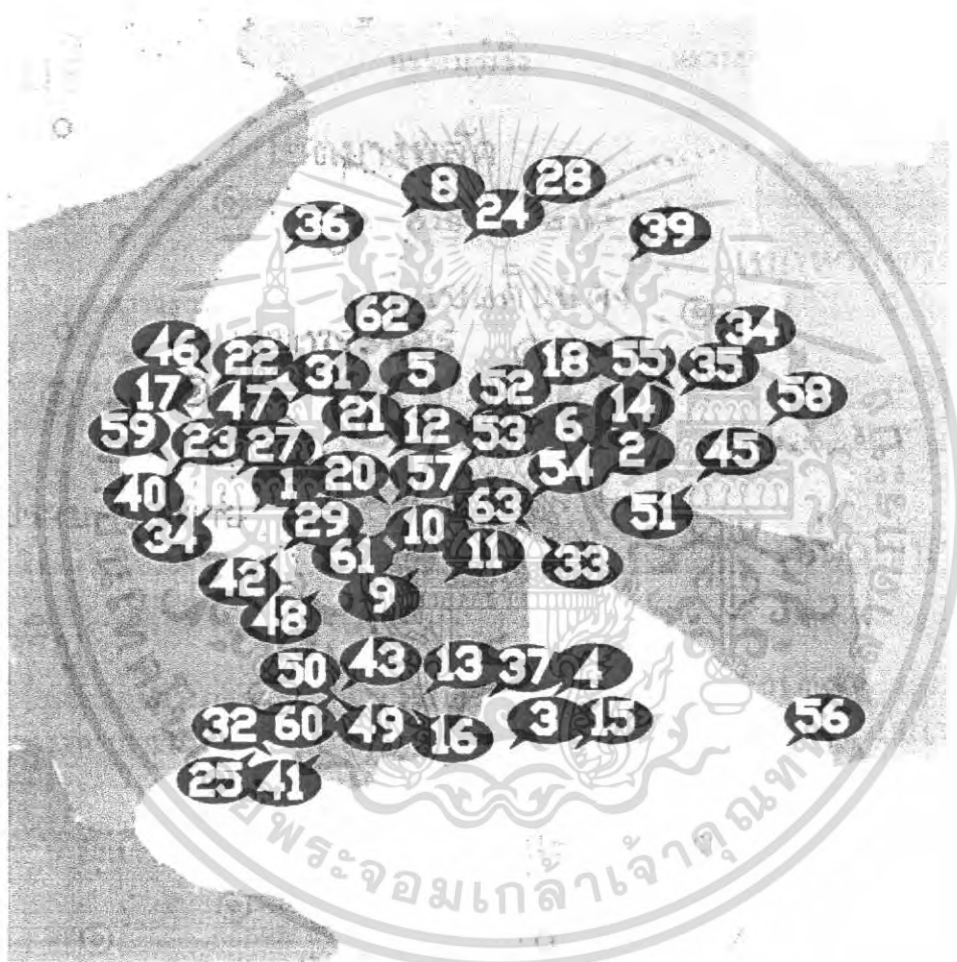
ภาพที่ 130 ผังเมืองรวมการใช้ที่ดินของกรุงเทพฯ ฉบับปี 2549

จากการพิจารณาในขั้นตอนนี้ ทำให้สามารถกำหนดเขตที่ตั้งให้เหลือเพียง 11 เขตคือ จตุจักร, บางซื่อ, ห้วยขวาง, พระโขนง, บางนา, ภาษีเจริญ, จอมทอง, หลักสี่, คอนเมือง, บางกะปิ และสะพานสูง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4) การเชื่อมโยงของโครงการ และแหล่งสนับสนุนโครงการ (Linkage & Supporting)

พิจารณาการเชื่อมโยงกับหน่วยงานทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง แหล่งกิจกรรมที่มีความสัมพันธ์กับโครงการ และแหล่งกิจกรรมอื่นๆ ที่เป็นแหล่งศูนย์รวมที่สามารถดึงดูดคนให้เข้ามายังย่านที่ตั้งและสนับสนุนกิจกรรมต่างๆของโครงการได้ เช่น ศูนย์การเรียนรู้, พิพิธภัณฑ์ หรืออาร์ต แกลลอรี่, ส่วนสาธารณะ, แหล่งนัดพบการชุมชน หรือห้างสรรพสินค้า เป็นต้น

ภาพที่ 131 ตำแหน่งการเชื่อมโยงกับหน่วยงานทางวัฒนธรรมต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สถานที่ทางกิจกรรมศิลปวัฒนธรรม

1. About cafe/studio	22. National gallery of art	43. Rutunta gallery
2. Akko gallery	23. National theatre	44. Si-am art gallery
3. Alliance Francaise	24. Numkong gallery	45. สถาบันปรีดิย์พนมยงค์
4. Atelier art gallery	25. Open art gallery	46. หอศิลป์เจ้าฟ้า
5. บ้านบางกอก	26. กัทราวดีเรียเตอร์	47. 44 art gallery
6. Bangkok gallery	27. Phanakorn bar & gallery	48. Ver gallery
7. Bangkok university gallery	28. Project 304	49. Number 1 gallery
8. บ้านราชวัตร	29. Puey forum	50. Sirom gallery
9. วิทยนิตรรศนุจุฬาลงกรณ์	30. หอศิลป์ ศิลปากร	51. TCDC
10. หอศิลป์งามจู้รี	31. Space contemporary art	52. TK park
11. Fac of art theatre	32. SPAFA	53. โรงละครกรุงเทพฯ
12. Conterm style art & gallery	33. Surapon gallery	54. Japan foundation
13. Eat art restaurant	34. หอศิลป์ศาลา	55. Hof-art gallery
14. Gallery 55	35. ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย	56. BUG ม.กรุงเทพ
15. Goethe institution	36. หอศิลป์ ธรรมศาสตร์	57. Jim Thompson art center
16. H gallery	37. Thajibu gallery	58. Podium art gallery
17. Hemlock restaurant	38. สวนสมเด็จพระยา	59. PSG art gallery
18. Japan culture center	39. 388 café & art space	60. Kathmandu photo gallery
19. Mars gallery	40. Vienna art gallery	61. Sweetsin gallery
20. Mercury art gallery	41. ร้านบ้านเรา	62. Traveler cafe
21. ศูนย์สังคีตศิลป์	42. Rare art gallery	63. ศูนย์การประชุมแห่งชาติ

ซึ่งจากการพิจารณาในขั้นตอนนี้ ทำให้สามารถกำหนดเขตที่ตั้งให้เหลือเพียง 3 เขต
คือ เขตดุสิต, ห้วยขวางและ บางกะปิ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5) ข้อมูลทั่วไปของแต่ละเขตที่ตั้ง

1. เขตจตุจักร

ประวัติความเป็นมา : ได้จัดตั้งขึ้นตามประกาศกระทรวงมหาดไทย ลงวันที่ 4 กันยายน 2532 เดิมคือ พื้นที่ทั้งหมดของแขวงลาดยาว เขตบางเขน

สภาพทั่วไปของตำบล : แต่เดิมพื้นที่เขตจตุจักรเป็นที่นา มีประชากรตั้งถิ่นฐานกระจัดกระจายอยู่เป็นกลุ่มๆ โดยเฉพาะบริเวณริมคลองสายหลักต่างๆ เช่น คลองเปรมประชากร คลองลาดยาว ต่อมาหลังจากปี พ.ศ. 2507 ที่ได้มีประกาศขยายเขตเทศบาลนครกรุงเทพ ซึ่งครอบคลุมตำบลลาดยาว อำเภอบางเขนด้วยนั้น จึงได้มีการขยายตัวของชุมชนและหมู่บ้าน จัดสรรต่างๆบริเวณใกล้เคียงถนนสายสำคัญ ได้แก่ ถนนลาดพร้าว ถนนวิภาวดีรังสิต ถนนงามวงศ์วาน ถนนประชานิเวศน์ และปัจจุบันได้เป็นย่านประกอบการด้านธุรกิจที่สำคัญของกรุงเทพฯ

พื้นที่ : เขตจตุจักรมีพื้นที่ 32,908 ตารางกิโลเมตร

อาณาเขต : ทิศเหนือ ติดต่อกับ เขตหลักสี่ และเขตบางเขน

ทิศใต้ ติดต่อกับ เขตพญาไท เขตดินแดง และเขตห้วยขวาง

ทิศตะวันออก ติดต่อกับ เขตวังทองหลาง และเขตห้วยขวาง

ทิศตะวันตก ติดต่อกับ เขตบางซื่อ

การแบ่งเขตการปกครอง : ห้องที่สำนักงานเขตจตุจักรแบ่งเขตการปกครองย่อยออกเป็น 5 แขวง ได้แก่

1. ลาดยาว (Lat Yao)
2. เสนานิคม (Sena Nikhom)
3. จันทระเกษม (Chan Kasem)
4. จอมพล (Chom Phon)
5. จตุจักร (Chatuchak)

จำนวนประชากรของตำบล : ปัจจุบันมีประชากรทั้งสิ้น 171,433 คน เป็นชาย 82,966 คน เป็นหญิง 87,467 คน จำนวนครัวเรือน 68,760 ครัวเรือน

สถานที่สำคัญ :

- 1) สวนสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์
- 2) หอเกียรติภูมิรถไฟ
- 3) สวนจตุจักร
- 4) วัดเสมียนนารี
- 5) พิพิธภัณฑ์เด็กแห่งกรุงเทพ
- 6) ตลาดนัดจตุจักร
- 7) พิพิธภัณฑ์ธนาคารไทย
- 8) สำนักพิพิธภัณฑ์และวัฒนธรรมการเกษตร
- 9) วัดเทวสุนทร
- 10) ศูนย์หัตถกรรมทองลงหิน
- 11) พิพิธภัณฑ์อัยการไทย
- 12) องค์การตลาดเพื่อเกษตรกร
- 13) เรือนจำกลางคลองเปรม
- 14) สวนวชิรเบญจทัศ

การคมนาคม : ในพื้นที่เขตจตุจักรมีทางสายหลัก ได้แก่

- ถนนพหลโยธิน
- ถนนรัชดาภิเษก
- ถนนงามวงศ์วาน
- ถนนกำแพงเพชร 2
- ถนนประเสริฐมนูกิจ
- ทางพิเศษศรีรัช
- ถนนวิภาวดีรังสิต
- ถนนลาดพร้าว
- ถนนกำแพงเพชร
- ถนนเทศบาลสงเคราะห์
- ถนนพหลโยธิน 32 (เสนานิคม 1)

ส่วนทางสายรอง ได้แก่

- ถนนกำแพงเพชร 1
- ถนนกำแพงเพชร 2
- ถนนกำแพงเพชร 3
- ถนนกำแพงเพชร 4
- ถนนกำแพงเพชร 5
- ถนนกำแพงเพชร 6

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ถนนหอวัง
- ถนนเทศบาลนิมิตรเหนือ
- ถนนเทศบาลรังสรรเหนือ
- ถนนเทศบาลรังรักษ์เหนือ
- ถนนเทศบาลรังสฤษดิ์เหนือ
- วิทยาลัยรังสิต 3 (ขอยร่วมศิริมิตร)
- ถนนเทศบาลนฤมาน
- ถนนเทศบาลนิมิตรใต้
- ถนนเทศบาลรังสรรใต้
- ถนนเทศบาลรังรักษ์ใต้
- ถนนเทศบาลรังสฤษดิ์ใต้
- วิทยาลัยรังสิต 16 (ขอยโชคชัยร่วมมิตร)

นอกจากนี้ยังมีเส้นทางรถไฟฟ้ามหานครตัดผ่านในพื้นที่เขต โดยมีสถานี 2 แห่ง คือ สถานีกำแพงเพชรและสถานีสวนจตุจักร เป็นที่ตั้งของสถานีหมอชิตซึ่งเป็นจุดสิ้นสุดของรถไฟฟ้ามหานครสายสุขุมวิท รวมทั้งยังเป็นที่ตั้งของสถานีขนส่งสายเหนือ (ที่นิยมเรียกกันว่า สถานีขนส่งหมอชิตใหม่หรือจตุจักร)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. เขตห้วยขวาง

ประวัติความเป็นมา : จัดตั้งครั้งแรก โดยแบ่งพื้นที่การปกครองบางส่วนมาจากเขต พญาไทตาม "พระราชกฤษฎีกาแบ่งเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ.2516" เมื่อวันที่ 16 ส.ค. 2516 โดยแบ่งเขตปกครองลำดับที่ 24 ของกทม. ต่อมา มี "พระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนแปลงพื้นที่เขต พญาไท เขตห้วยขวาง เขตบางกะปิ กทม.2521" ทำให้มีการโอนพื้นที่แขวงดินแดงของพญาไท และสามเสนนอก เขตบางกะปิ มาขึ้นกับเขตห้วยขวาง ห้วยขวางจึงมีพื้นที่ปกครอง 4 แขวง คือ แขวงห้วยขวาง, แขวงบางกะปิ, แขวงดินแดง และแขวงสามเสนนอก เนื้อที่ประมาณ 22,838 ตร.กม. ต่อมาเขตห้วยขวางมีการขยายตัวของประชากรในอัตราสูงขึ้น ผู้บริหาร กทม. จึงเสนอ ให้ออกประกาศกระทรวงมหาดไทย เพื่อเปลี่ยนแปลงพื้นที่เขตพญาไท เขตราชเทวี เขตห้วย ขวาง และเขตดินแดงขึ้นใหม่ ในวันที่ 8 ต.ค.2536 โดยแยกพื้นที่บางส่วนของเขตห้วยขวาง เขต พญาไท และเขตราชเทวี ไปจัดตั้งเป็นเขตดินแดง มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 14 ม.ค.2537 เป็น ต้นมา

สภาพทั่วไป : ปัจจุบันเป็นย่านธุรกิจที่สำคัญของกรุงเทพฯ อีกทั้งยังมีแหล่งการค้า ขนาดใหญ่, อาคารสำนักงาน, โรงแรม, สถานทูต รวมไปถึงสถาบันทางศิลปวัฒนธรรม บน เส้นทางคมนาคมสายหลัก มีอาคารพักอาศัยกระจายตัวอยู่ทั่วไป ซึ่งมีแนวโน้มที่จะอาคาร ประเภทคอนโดมิเนียม และอาคารบริการขนาดใหญ่เกิดขึ้นอีกมากในอนาคต เนื่องจากเป็น พื้นที่ขยายตัวทางธุรกิจ

เนื้อที่ : เขตห้วยขวางมีเนื้อที่ประมาณ 15,010 ตารางกิโลเมตร

อาณาเขตตำบล : ทิศเหนือ ติดต่อกับ เขตจตุจักร มีคลองน้ำแก้วเป็นเส้นแบ่งเขต ทิศตะวันออก ติดต่อกับ เขตวังทองหลาง เขตบางกะปิ และเขตสวนหลวง มีคลอง ลาดพร้าวและคลองแสนแสบเป็นเส้นแบ่งเขต

ทิศใต้ ติดต่อกับ เขตวัฒนา มีคลองแสนแสบเป็นเส้นแบ่งเขต

ทิศตะวันตก ติดต่อกับ เขตราชเทวีและเขตดินแดง มีถนนอโศก-ดินแดงและถนน รัชดาภิเษกเป็นเส้นแบ่งเขต

การแบ่งเขตการปกครอง :

เขตห้วยขวางแบ่งหน่วยการปกครองย่อยออกเป็น 3 แขวง ได้แก่

1. ห้วยขวาง (Huai Khwang)
2. บางกะปิ (Bang Kapi)
3. สามเสนนอก (Samsen Nok)

จำนวนประชากร : จำนวนทั้งสิ้น 37,185 คน เป็นชาย 17,250 คน และหญิง 19,935 คน

สถานที่สำคัญ :

1. ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย
2. สยามนิรมิต
3. สถานทูตเกาหลี
4. ห้างสรรพสินค้าฟอร์จูน
5. สถานีรถไฟฟ้ามีกกะตัน Airport link
6. สถานีช่อง 9 อ.ส.ม.ท.
7. เวทีมวยกรุงเทพ และ โรงเรียนมวยไทยวันทรงชัย
8. ร.ร. เตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ
9. ร.ร. ประชากราชบุรีบำเพ็ญ
10. ร.ร. จันทรหุ่นบำเพ็ญ
11. ร.ร. ทิพย์อุปถัมภ์
12. วัดอุทัยธาราม
13. วัดใหม่ช่องลม
14. คริสตจักรมหาพร

การคมนาคม :

ถนนสายสำคัญของเขตห้วยขวาง ได้แก่

- ถนนรัชดาภิเษก
- ถนนเพชรบุรี
- ถนนประดิษฐ์มนูธรรม
- ถนนพระราม 9
- ถนนลาดพร้าว
- ถนนสุทธิสารวินิจฉัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ถนนพระราชาราชฎีร์บำเพ็ญ
- ถนนประชาอุทิศ
- ถนนเทิยมร่วมมิตร
- ถนนวัฒนธรรม
- ถนนเพชรอุทัย
- ถนนเพชรพระราม

ปัจจุบันมีการให้บริการด้วยรถไฟฟ้าใต้ดินตลอดทั้งเส้นรัชดาภิเษก ซึ่งสามารถเดินทางได้สะดวก และเชื่อมต่อกับเขตอื่นๆ ได้อย่างสะดวก และในอนาคตก็จะมีโครงการส่วนขยายของรถไฟฟ้าสาย Airport link ตลิ่งชัน-สุวรรณภูมิ โดยสามารถใช้บริการได้ที่สถานีรถไฟฟ้า มักกะสัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. เขตบางกะปิ

ประวัติความเป็นมา : ได้รับการประกาศเป็นเขต เมื่อปี พ.ศ.2518 มี 8 แขวง ต่อมาได้มีประกาศกระทรวงมหาดไทยลงวันที่ 14 พฤศจิกายน 2540 เรื่องการเปลี่ยนแปลงพื้นที่เขตบางกะปิซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 21 พฤศจิกายน 2540 ดังนั้น เขตบางกะปิ จึงเหลือพื้นที่ในการปกครองเพียง 2 แขวง คือแขวงหัวหมากและแขวงคลองจั่น

สภาพทั่วไปของตำบล : มีสภาพภูมิประเทศทั่วไปเป็นที่ราบลุ่มมาก มีลำคลองไหลผ่านหลายสาย ซึ่งโดยรวมแล้วภายในเขตนี้จะเป็นย่านที่อยู่อาศัยจำนวนมาก ซึ่งประชากรก็จะประกอบอาชีพต่าง ๆ กัน อีกทั้งสถานที่การค้าแลกเปลี่ยนที่หลากหลายรูปแบบ ตั้งแต่ตลาดขนาดเล็กไปจนถึงห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ ทำให้ย่านนี้มีแรงดึงดูดผู้คนในการค้าขาย และจับจ่ายสินค้าประเภทต่างๆอย่างรุนแรง

เนื้อที่ : แขวงคลองจั่นเนื้อที่มีประมาณ 12.700 ตารางเมตร

อาณาเขตตำบล : ทิศเหนือ ติดต่อกับ เขตบึงกุ่ม

ทิศใต้ ติดต่อกับ เขตสวนหลวงและเขตประเวศ

ทิศตะวันออก ติดต่อกับ เขตสะพานสูง เขตบึงกุ่ม

ทิศตะวันตก ติดต่อกับ เขตวังทองหลาง เขตลาดพร้าว และเขตห้วยขวาง

การแบ่งเขตการปกครอง : ปัจจุบันเขตบางกะปามีหน่วยการปกครองย่อย 2 แขวง ได้แก่

1. คลองจั่น (Khlong Chan)

2. หัวหมาก (Hua Mak)

มีคลองแสนแสบฝั่งเหนือเป็นเส้นแบ่งเขตการปกครองระหว่างสองแขวงดังกล่าว

จำนวนประชากร : จำนวนประชากรทั้งสิ้น 84,557 คน

สถานที่สำคัญ :

1. วัดบึงทองหลาง

2. โรงเรียนวัดบึงทองหลาง

3. โรงเรียนมัธยมวัดบึงทองหลาง
4. โรงเรียนบ้านบางกะปิ
5. โรงเรียนบางกะปิ
6. สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (นิด้า)
7. การเคหะแห่งชาติ
8. มหาวิทยาลัยรามคำแหง
9. สนามกีฬาหัวหมาก การกีฬาแห่งประเทศไทย
10. มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ
11. ห้างสรรพสินค้าเดอะ มอลล์ บางกะปิ
12. ศูนย์การค้าตะวันนา

การคมนาคม : การคมนาคมใช้เส้นทางถนนลาดพร้าวและถนนนวมินทร์เป็นหลัก การเดินทางสะดวกมีรถประจำทางหลายสาย สภาพถนนและเส้นทางดี ซึ่งส่วนใหญ่การเดินทางสามารถที่จะใช้รถโดยสารประจำทางเนื่องจากถนนหลายสายสามารถเชื่อม

ตารางที่ 17 การพิจารณาเลือกที่ตั้งโครงการในระดับย่านที่ตั้ง

หลักในการพิจารณา	ค่า น้ำหนัก	เขตจตุจักร		เขตห้วยขวาง		เขตบางกะปิ	
		คะแนน	รวม	คะแนน	รวม	คะแนน	รวม
Linkage	3	2	6	4	12	3	9
Supporting	3	3	9	4	12	3	9
Surrounding	2	3	6	3	6	2	4
Accessibility	2	3	6	4	8	2	4
Land Acquisition	1	1	1	1	1	3	3
Utility & Facility	1	3	3	3	3	2	2
Future Expansion	1	2	4	3	6	4	8
รวม			35		48		39

หมายเหตุ : เกณฑ์การให้คะแนน 1 หมายถึง พอใช้

2 หมายถึง ปานกลาง

3 หมายถึง ดี

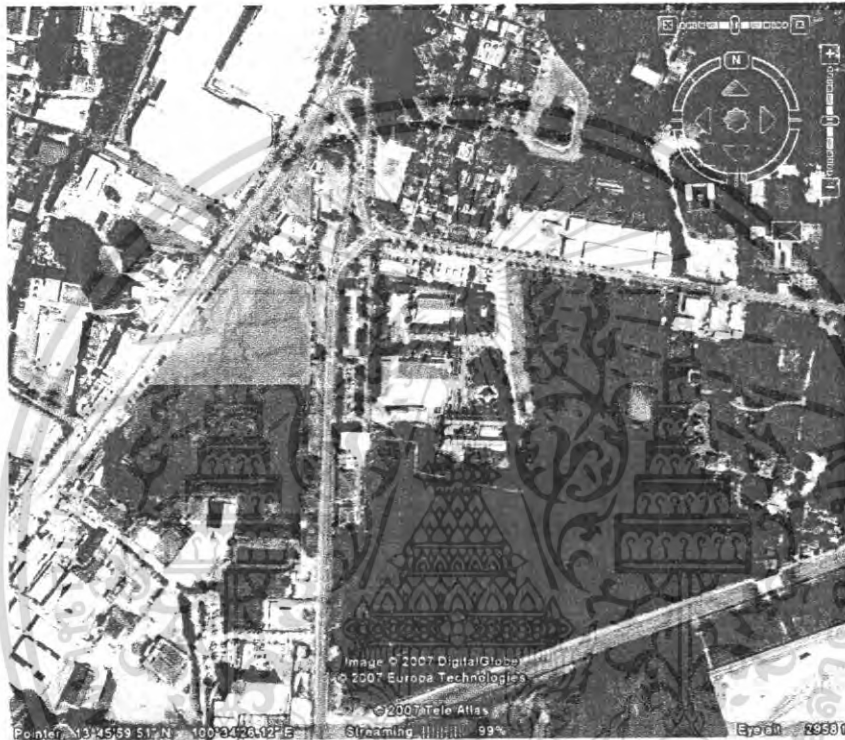
4 หมายถึง ดีมาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6.3 การวิเคราะห์เพื่อเลือกที่ตั้งโครงการ

จากที่ได้วิเคราะห์ไปแล้วนั้น เขตที่ตั้งที่เหมาะสมคือเขตห้วยขวาง ในขั้นตอนต่อไปจะทำการหาที่ดินที่เหมาะสมในการตั้งโครงการ โดยจึงวิเคราะห์ตามปัจจัยที่ได้กำหนดไว้ในหัวข้อ 6.1

ที่ตั้งโครงการ A

ภาพที่ 132 ที่ตั้งโครงการ A

รายละเอียดที่ตั้งโครงการ

1) ที่ตั้งโครงการที่ 1

1.ที่ตั้งโครงการ	พื้นที่บริเวณหน้าศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย
2.ขนาดของที่ตั้ง	มีเนื้อที่ประมาณ 13 ไร่ (19,680 ตารางเมตร)
3.ขอบเขตของโครงการ	สภาพแวดล้อมบริเวณรอบที่ตั้งโครงการประกอบด้วย
	ทิศเหนือ ปิ๊มน้ำมัน Petronas
	ทิศตะวันออก ถนนกาญจนาภิเษก, ศูนย์วัฒนธรรม
	ทิศใต้ ที่ดินว่างพร้อมขยายโครงการ
	ทิศตะวันตก ถนนรัชดาภิเษก, สถานีรถไฟฟ้าใต้ดิน
	(สถานีศูนย์วัฒนธรรม), ศูนย์การค้า Esplanade

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.การเข้าถึงโครงการ โครงการสามารถเข้าถึงได้ 2 ทาง

- ทางรถยนต์ และทางเท้า จากถนนรัชดาภิเษก และถนนกาญจนาภิเษก
- ทางสถานีรถไฟฟ้าใต้ดิน สถานีศูนย์วัฒนธรรม

5.ราคาที่ดินและกรรมสิทธิ์ ราคาประเมินที่ดิน พ.ศ. 2550 อยู่ที่ 26,000 – 85,000 บาท/ตารางวา เป็นกรรมสิทธิ์ของเอกชน

6.ข้อกำหนดการใช้ที่ดิน อยู่ในพื้นที่สีน้ำตาล ข.8-20 ประเภทที่อยู่อาศัยหนาแน่น

การวิเคราะห์ที่ตั้งโครงการ

1. การเชื่อมโยงของโครงการ (Linkage)

- มีความเชื่อมโยงกับสถาบันทางวัฒนธรรม และแหล่งกิจกรรมต่างๆจำนวนมาก มีระบบขนส่งมวลชนผ่านหลายสาย และรถไฟฟ้าใต้ดิน
- เชื่อมโยงกับย่านอื่นๆ ได้สะดวกด้วยถนนสายสำคัญหลายสาย ได้แก่ ถนนรัชดาภิเษก, ถนนกาญจนาภิเษก และถนนเทียร์ร่วมมิตร

2. แหล่งสนับสนุนโครงการ (Support)

- มีแหล่งกิจกรรมอื่นที่ดึงดูดผู้ใช้สอยในปัจจุบัน ได้แก่ ศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์, สยามนิรมิต, สวนเบญจสิริ, สวนสาธารณะ โรงงานยาสูบ, ศูนย์การค้าเซ็นทรัลพลาซ่า, ศูนย์วัฒนธรรมแห่งชาติ, ศูนย์การค้า Esplanade ฯลฯ

3. สภาพแวดล้อม (Surrounding)

- เป็นแหล่งชุมชนที่อยู่อาศัยหนาแน่นและย่านธุรกิจสำคัญ
- มีสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ, สวนสาธารณะ โรงงานยาสูบ และสวนเบญจสิริ

4. การเข้าถึง (Accessibility)

- มีระบบขนส่งมวลชนผ่านหลายสาย แต่มีสภาพการจราจรติดขัดสูง

5. การได้มาซึ่งที่ดิน (Land Acquisition)

- การได้มาทำได้ไม่ยากนักเพราะมีราคาที่ดินค่อนข้างต่ำ

6. สาธารณูปโภคและสาธารณูปการ (Utility & Facility)

- มีระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการเพียงพอ

7. แนวโน้มในอนาคต (Future Expansion)

- อาคารที่อยู่อาศัยขนาดใหญ่ บนพื้นที่ตั้งโครงการ และบริเวณรอบๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ตั้งโครงการ B

ภาพที่ 133 ที่ตั้ง โครงการ B

รายละเอียดที่ตั้งโครงการ

1) ที่ตั้งโครงการที่ 2

- 1.ที่ตั้งโครงการ ริมถนนรัชดาภิเษก ตรงข้ามห้างสรรพสินค้าฟอร์จูน
- 2.ขนาดของที่ตั้ง มีเนื้อที่ประมาณ 12 ไร่ (19,500 ตารางเมตร)
- 3.ขอบเขตของโครงการ สภาพแวดล้อมบริเวณรอบที่ตั้งโครงการประกอบด้วย

ทิศเหนือ	สถานีรถไฟฟ้าใต้ดินพระราม 9
ทิศใต้	ถนนพระราม 9
ทิศตะวันออก	พื้นที่โล่งของเอกชน
ทิศตะวันตก	ถนนรัชดาภิเษก
- 4.การเข้าถึงโครงการ โครงการสามารถเข้าถึงได้ 2 ทาง
 - ทางสถานีรถไฟฟ้าใต้ดิน MRTA สถานีพระราม 9
 - ทางรถยนต์และทางเท้าจากถนนพระราม 4
- 5.ราคาที่ดินและกรรมสิทธิ์ ราคาประเมินที่ดิน พ.ศ. 2550 อยู่ที่ 26,000 – 85,000 บาท/ตารางวา
เป็นกรรมสิทธิ์ของหน่วยงานราชการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6.ข้อกำหนดการใช้ที่ดิน อยู่ในพื้นที่สีน้ำตาล บ.9-19 ประเภทที่อยู่อาศัยหนาแน่น และมีอาคารขนาดใหญ่จำนวนมาก

การวิเคราะห์ที่ตั้งโครงการ

1. การเชื่อมโยงของโครงการ (Linkage)

- มีความเชื่อมโยงกับสถาบันทางวัฒนธรรม และแหล่งกิจกรรมต่างๆจำนวนมาก
- มีระบบขนส่งมวลชนผ่านหลายสาย และยังมีรถไฟฟ้าและ Shutter Bus บริการได้อย่างทั่วถึง
- เชื่อมโยงกับย่านอื่นๆได้สะดวกด้วยถนนสายสำคัญหลายสาย ได้แก่ ถนนพระรามที่ 4 , ถนนรัชดาภิเษก, ถนนพระรามที่ 1 และถนนวิทญู

2. แหล่งสนับสนุนโครงการ (Support)

- มีแหล่งกิจกรรมอื่นที่ดึงดูดผู้ใช้สอยในปัจจุบัน ได้แก่ ศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์, สวนเบญจศิริ, สวนสาธารณะโรงงานยาสูบ, ศูนย์การค้า Emporium, ศูนย์การค้าเซ็นทรัลพลาซ่า, ศูนย์วัฒนธรรมแห่งชาติ, ศูนย์การค้า Esplanade ฯลฯ

3. สภาพแวดล้อม (Surrounding)

- เป็นแหล่งชุมชนที่อยู่อาศัยหนาแน่นและย่านธุรกิจสำคัญที่มีการเติบโตทางเศรษฐกิจสูง ดังนั้นจะมีอาคารที่เกิดขึ้นใหม่ และทำการปรับปรุงจำนวนมาก
- มีสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ, สวนสาธารณะ โรงงานยาสูบ และสวนเบญจศิริ

4. การเข้าถึง (Accessibility)

- มีระบบขนส่งมวลชนผ่านหลายสาย ทำให้การคมนาคมขนส่งสะดวก แต่มีสภาพการจราจรติดขัดสูง

5. การได้มาซึ่งที่ดิน (Land Acquisition)

- การได้มาทำได้ไม่ยากนักเพราะมีราคาที่ดินค่อนข้างต่ำ

6. สาธารณูปโภคและสาธารณูปการ (Utility & Facility)

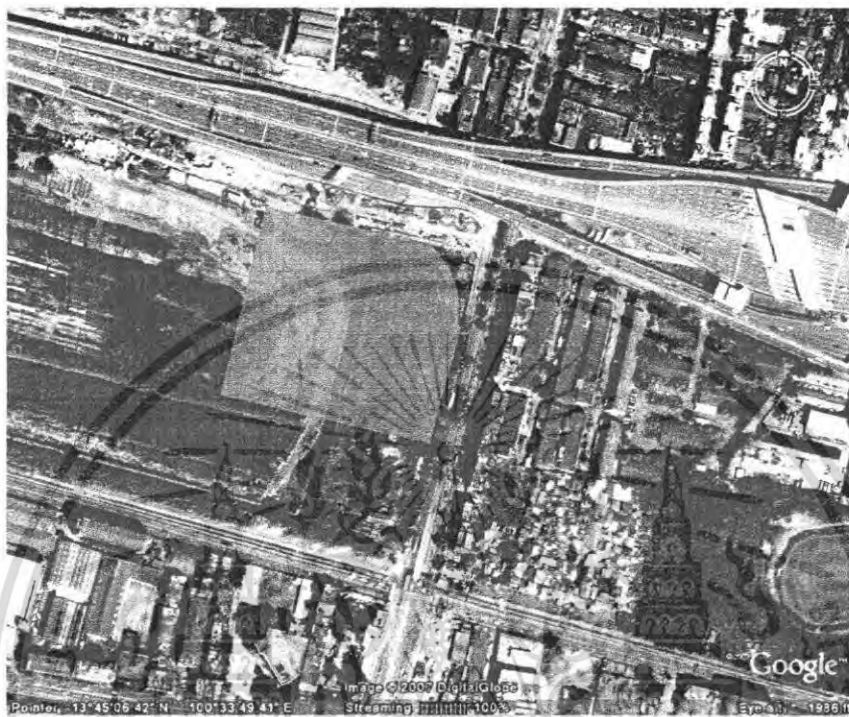
- มีระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการเพียงพอ

7. แนวโน้มในอนาคต (Future Expansion)

- มีโครงการสร้างห้างสรรพสินค้า, อาคารที่อยู่อาศัยขนาดใหญ่ บนพื้นที่ตั้งโครงการ และบริเวณรอบๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ตั้งโครงการ C

ภาพที่ 134 ที่ตั้งโครงการ C

รายละเอียดที่ตั้งโครงการ

1) ที่ตั้งโครงการที่ 3

- 1.ที่ตั้งโครงการ พื้นที่โล่ง ติดโครงการสถานีรถไฟฟ้าAirport link (ตลิ่งชัน-สนามบึงสุวรรณภูมิ) และมักกะสัน คอมเพล็กซ์
- 2.ขนาดของที่ตั้ง มีเนื้อที่ประมาณ 15 ไร่ (24,000 ตารางเมตร)
- 3.ขอบเขตของโครงการ สภาพแวดล้อมบริเวณรอบที่ตั้งโครงการประกอบด้วย

ทิศเหนือ	ทางด่วนชั้นที่ 2 , คลองสามเสน
ทิศใต้	โครงการสถานีรถไฟฟ้าAirport link, ทางรถไฟสายตะวันออก
ทิศตะวันออก	ถนนอโศก-รัชดาภิเษก
ทิศตะวันตก	โครงการมักกะสัน คอมเพล็กซ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.การเข้าถึงโครงการ โครงการสามารถเข้าถึงได้ 4 ทาง

- ทางสถานีรถไฟฟ้าใต้ดิน MRTA สถานีแยกเพชรบุรี
- ทางรถยนต์และทางเท้าจากถนนอโศก-รัชดาภิเษก
- ทางสถานีรถไฟลอยฟ้าAirport link
- ทางรถยนต์จากทางด่วนชั้นที่ 2

5.ราคาที่ดินและกรรมสิทธิ์ ราคาประเมินที่ดิน พ.ศ. 2550 อยู่ที่ 26,000 – 85,000 บาท/ตารางวา เป็นกรรมสิทธิ์ของหน่วยงานราชการ (รฟท. รฟม. กทม. และ สนข.)

6.ข้อกำหนดการใช้ที่ดิน อยู่ในพื้นที่สีแดง พ.4-6 ที่ดินประเภทพาณิชยกรรม

การวิเคราะห์ที่ตั้งโครงการ

1. การเชื่อมโยงของโครงการ (Linkage)

- มีความเชื่อมโยงกับสถาบันทางวัฒนธรรม และแหล่งกิจกรรมต่างๆจำนวนมาก
- มีระบบขนส่งมวลชนผ่านหลายสาย ทั้งทางรถยนต์, ทางด่วน, รถไฟ และยังมีรถไฟฟ้าทั้งแบบลอยฟ้า และแบบใต้ดิน ทำให้เป็นชุมทางทางการคมนาคมที่สำคัญ
- เชื่อมโยงกับย่านอื่นๆได้สะดวกด้วยถนนสายสำคัญหลายสาย ได้แก่ ถนนรัชดาภิเษก, ถนนอโศก, ถนนเพชรบุรีตัดใหม่, , ถนนพระรามที่ 1 และทางด่วนชั้นที่ 2

2. แหล่งสนับสนุนโครงการ (Support)

- มีแหล่งกิจกรรมอื่นที่ดึงดูดผู้ใช้สอยในปัจจุบัน ได้แก่ ศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์, สวนเบญจศิริ, สวนสาธารณะโรงงานยาสูบ, ศูนย์การค้า Emporium, ศูนย์การค้าเซ็นทรัลชิดลม, ศูนย์วัฒนธรรมแห่งชาติ, ศูนย์การค้า Esplanade ฯลฯ

3. สภาพแวดล้อม (Surrounding)

- เดิมเป็นแหล่งชุมชนที่อยู่อาศัยและที่ดินประเภทพาณิชยกรรม เมื่อมีโครงการสถานีรถไฟฟ้าAirport link ทำให้มีการเติบโตสูงมาก ดังนั้นจะมีอาคารที่สร้างใหม่ และทำการปรับปรุงจำนวนมาก
- มีสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ, สวนสาธารณะ โรงงานยาสูบ, สวนเบญจศิริ และพื้นที่โล่งด้านทิศตะวันตก (ที่ตั้งโครงการมักกะสัน คอมเพล็กซ์ในอนาคต)

4. การเข้าถึง (Accessibility)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- มีระบบขนส่งมวลชนผ่านหลายสาย ทำให้การคมนาคมขนส่งสะดวก แต่มีสภาพการจราจรติดขัดสูง
- 5. การได้มาซึ่งที่ดิน (Land Acquisition)
 - การได้มาทำได้ไม่ยากนักเพราะมีราคาที่ดินค่อนข้างต่ำ
- 6. สาธารณูปโภคและสาธารณูปการ (Utility & Facility)
 - มีระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการเพียงพอ
- 7. แนวโน้มในอนาคต (Future Expansion)
 - มีโครงการสร้างห้างสรรพสินค้า, อาคารที่อยู่อาศัยขนาดใหญ่ บนพื้นที่ตั้งโครงการ และบริเวณรอบๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 15 การพิจารณาเลือกที่ตั้งโครงการในระดับที่ตั้ง

หลักในการพิจารณา	ค่าน้ำหนัก	ที่ตั้ง A		ที่ตั้ง B		ที่ตั้ง C	
		คะแนน	รวม	คะแนน	รวม	คะแนน	รวม
Linkage	3	4	12	3	9	2	6
Supporting	3	4	12	3	9	2	6
Surrounding	2	3	6	2	4	2	4
Accessibility	2	3	6	3	6	4	8
Land Acquisition	1	3	3	1	1	2	2
Utility & Facility	1	3	3	3	3	2	2
Future Expansion	1	4	4	2	2	3	3
รวม			46		34		31

หมายเหตุ : เกณฑ์การให้คะแนน 1 หมายถึง พอใช้

2 หมายถึง ปานกลาง

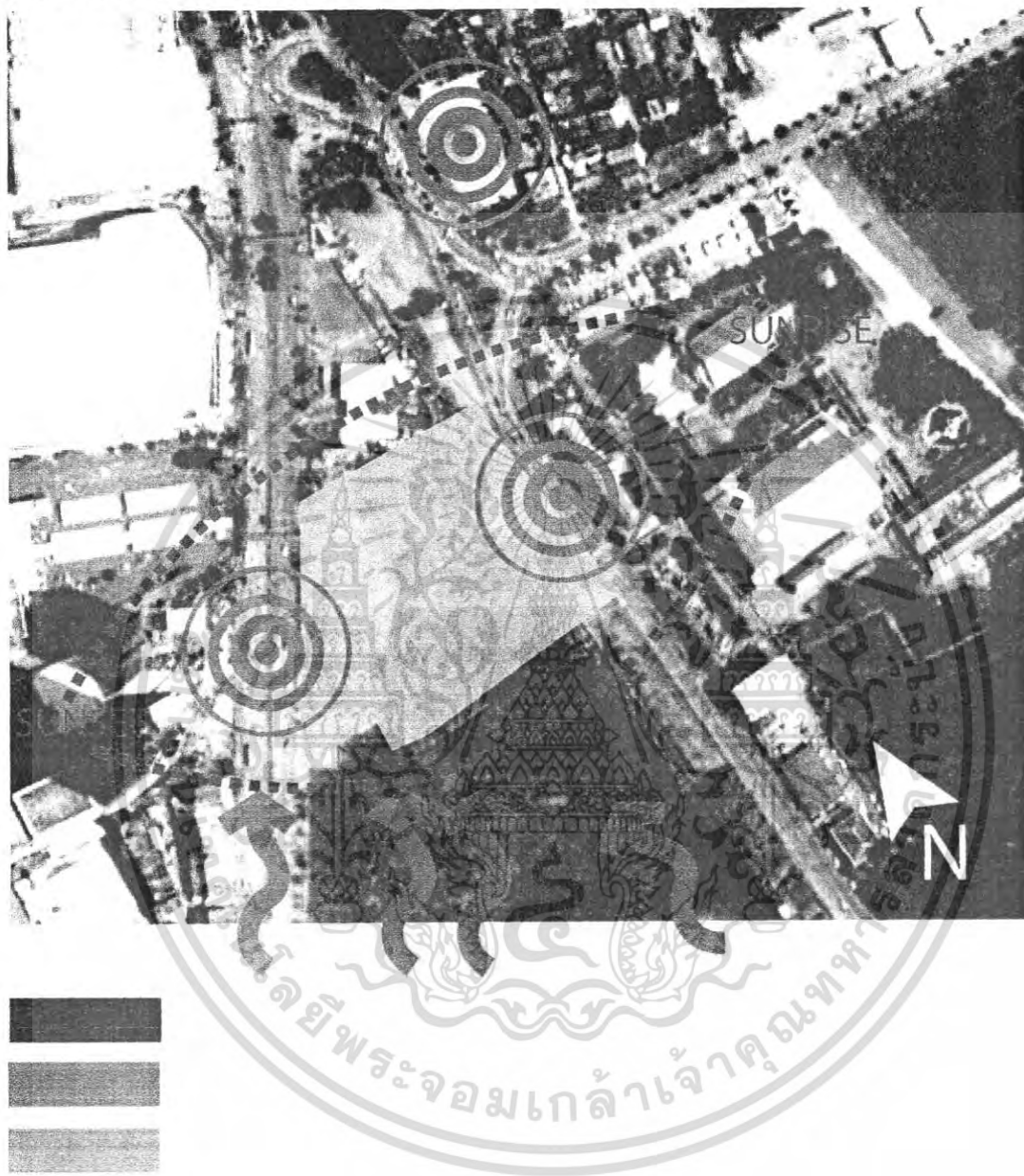
3 หมายถึง ดี

4 หมายถึง ดีมาก

6.4 สรุปการเลือกที่ตั้งของโครงการ

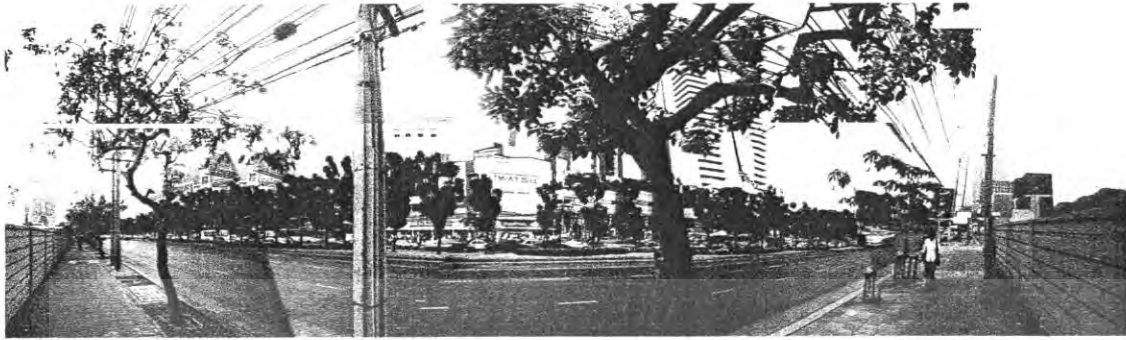
พื้นที่ที่เหมาะสมแก่การตั้งโครงการมากที่สุด คือ ที่ตั้ง A พื้นที่บริเวณหน้าศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย ซึ่งมีความสามารถในการพัฒนาพื้นที่รอบๆ ให้เป็นพื้นที่ศูนย์กลางทางศิลปวัฒนธรรม (ตัวอย่างโครงการ 3.1.2 หน้า) โดยพื้นที่ที่ตั้งโครงการตรงนี้จะทำหน้าที่เป็นเสมือนประตูสู่ศิลปะและวัฒนธรรม และเอื้ออำนวยให้เกิดโครงการทางศิลปวัฒนธรรมอื่นๆ ภายในย่านนี้ต่อไป

6.5 การวิเคราะห์ที่ตั้งโครงการ

ภาพที่ 135 การวิเคราะห์ทิศทางแคดลม และมลภาวะ

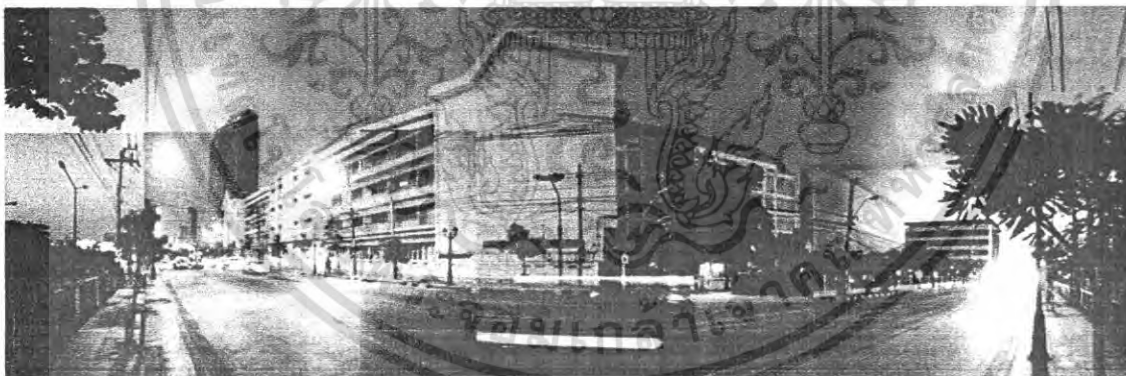
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 136 บริเวณหน้าโครงการ ถนนรัชดาภิเษก

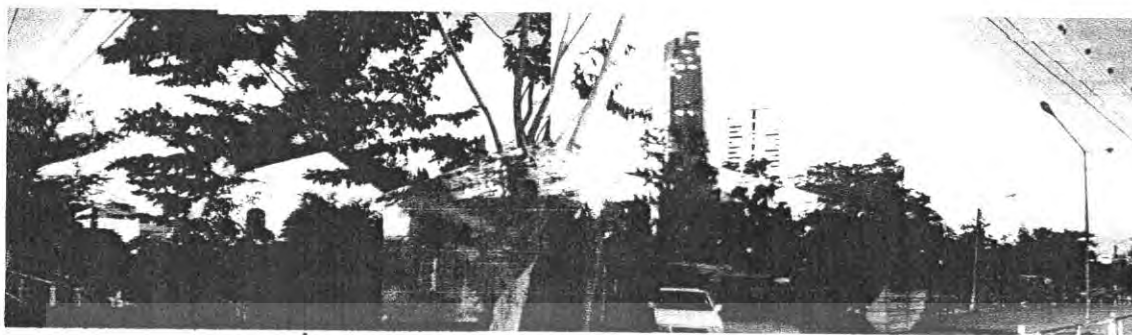

ภาพที่ 137 มุมมองโครงการจากถนนรัชดาภิเษก

ภาพที่ 138 มุมมองจากโครงการ ไปยังศูนย์วัฒนธรรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 139 มุมมองจากศูนย์วัฒนธรรมมายังภายในโครงการ

ภาพที่ 140 ภาพงานศิลปะบนกำแพง บริเวณทิศตะวันออกเฉียงเหนือของโครงการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แนวความคิดในการออกแบบ

7.1 กฎกระทรวงที่มีผลต่อการออกแบบ

กฎกระทรวง ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2517)

ข้อ 1 ในกฎกระทรวงนี้

(6) “โรงมหรสพ” หมายความว่า อาคารหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของอาคารที่ใช้เป็นโรงมหรสพตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันภัยอันตรายอันเกิดแต่การเล่นมหรสพ

(9) “ภัตตาคาร” หมายความว่า อาคารหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของอาคารที่ใช้เป็นที่ขายอาหารหรือเครื่องดื่มที่มีพื้นที่สำหรับตั้งโต๊ะอาหารไว้บริการภายในอาคารหรือภายนอกอาคาร

(11) “สำนักงาน” หมายความว่า อาคาร หรือ ส่วนหนึ่งส่วนใดของอาคาร ที่ใช้เป็นที่ทำการ

(12) “อาคารขนาดใหญ่” หมายความว่า อาคารที่สร้างขึ้นเพื่อใช้อาคารหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของอาคารเป็นที่ประกอบกิจการประเภทเดียวหรือหลายประเภท โดยมีความสูงจากระดับถนนตั้งแต่ 15 เมตรขึ้นไป และมีพื้นที่รวมกันทุกชั้นในหลังเดียวกันเกิน 1,000 ตารางเมตร หรือ มีพื้นที่รวมกันทุกชั้นหรือชั้นหนึ่งชั้นใดในหลังเดียวกันเกิน 2,000 ตารางเมตร

(13) “ห้องโถง” หมายความว่า อาคารหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของอาคารที่ใช้เป็นที่ชุมนุมหรือประชุม

ข้อ 2 ให้กำหนดประเภทของอาคารซึ่งต้องมีที่จอดรถยนต์ ที่กับริดยนต์ และทางเข้าออกรถยนต์ไว้ ดังต่อไปนี้

- (1) โรงมหรสพที่มีพื้นที่สำหรับจัดที่นั่งสำหรับคนดูตั้งแต่ 500 ที่ขึ้นไป
- (4) ภัตตาคารที่มีพื้นที่สำหรับตั้งโต๊ะอาหารตั้งแต่ 150 ตารางเมตรขึ้นไป
- (6) สำนักงานที่มีพื้นที่ตั้งแต่ 300 ตารางเมตรขึ้นไป
- (7) อาคารขนาดใหญ่
- (8) ห้องโถงของภัตตาคารตาม (4) หรืออาคารขนาดใหญ่ตาม (7)

ข้อ 3 จำนวนที่จอดรถต้องจัดให้มีตามกำหนดดังต่อไปนี้

- (2) ในเขตเทศบาลทุกแห่งหรือในเขตท้องที่ที่ได้มีพระราชกฤษฎีกาให้ใช้พระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างอาคาร พุทธศักราช 2479 ใช้บังคับ
- (ก) โรงมหรสพ ให้มีที่จอดรถไม่น้อยกว่า 1 คัน ต่อจำนวนที่นั่งสำหรับคนดู 40 ที่ เศษของ 40 ที่ ให้คิดเป็น 40 ที่
- (ง) ภัตตาคาร ให้มีที่จอดรถยนต์ไม่น้อยกว่า 1 คัน ต่อพื้นที่ตั้งโต๊ะอาหาร 40 ตารางเมตร เศษของ 40 ตารางเมตร ให้คิดเป็น 40 ตารางเมตร
- (ฉ) สำนักงาน ให้มีที่จอดรถยนต์ไม่น้อยกว่า 1 คันต่อพื้นที่ 120 ตารางเมตร เศษของ 120 ตารางเมตร ให้คิดเป็น 120 ตารางเมตร
- (ช) อาคารขนาดใหญ่ ให้มีที่จอดรถยนต์ตามจำนวนที่กำหนดของแต่ละประเภทของอาคารที่ใช้เป็นที่ประกอบกิจการในอาคารขนาดใหญ่นั้นรวมกันหรือให้มีที่จอดรถยนต์ไม่น้อยกว่า 1 คันต่อพื้นที่อาคาร 240 ตารางเมตร เศษของ 240 ตารางเมตร ให้คิดเป็น 240 ตารางเมตร ทั้งนี้ให้ถือที่จอดรถยนต์จำนวนที่มากกว่าเป็นเกณฑ์

ข้อ 8 ทางเข้าออกรถยนต์ต้องกว้างไม่น้อยกว่า 6 เมตร ในกรณีที่จัดให้รถยนต์วิ่งได้ทางเดียวทางเข้าและทางออกต้องกว้างไม่น้อยกว่า 3.50 เมตร โดยต้องทำเครื่องหมายแสดงทางเข้าและทางออกไว้ให้ปรากฏ และปากทางเข้าออกของรถยนต์ต้องเป็นดังนี้

- (1) แนวศูนย์กลางปากทางเข้าออกของรถยนต์ต้องไม่อยู่ในที่ที่เป็นทางร่วมหรือทางแยก และต้องห่างจากจุดเริ่มต้นโค้งหรือหักมุมของขอบทางร่วมหรือขอบทางแยกสาธารณะ มีระยะไม่น้อยกว่า 20 เมตร สำหรับโรงมหรสพระยะดังกล่าวต้องไม่น้อยกว่า 50 เมตร

กฎกระทรวง ฉบับที่ 33 (พ.ศ. 2535)

ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522

ข้อ 1 ในกฎกระทรวงนี้

“อาคารขนาดใหญ่พิเศษ” หมายความว่า อาคารที่ก่อสร้างขึ้นเพื่อใช้อาคารหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของอาคารเป็นที่อยู่อาศัยหรือประกอบกิจการประเภทเดียวหรือหลายประเภท โดยมีพื้นที่รวมกันทุกชั้นหรือชั้นหนึ่งชั้นใดในหลังเดียวกันตั้งแต่ 10,000 ตารางเมตรขึ้นไป

หมวด 1 ลักษณะของอาคาร เนื้อที่ว่างของภายนอกอาคารและแนวอาคาร

ข้อ 2 ที่ดินที่ใช้เป็นที่ตั้งของอาคารสูงหรืออาคารขนาดใหญ่พิเศษที่มีพื้นที่อาคารรวมไม่เกิน 30,000 ตารางเมตร ต้องมีด้านหนึ่งด้านใดของที่ดินนั้นยาวไม่น้อยกว่า 12.00 เมตร ดิถนบน สาธารณะที่มีเขตทางกว้างไม่น้อยกว่า 10.00 เมตร และถนนสาธารณะนั้นต้องมีเขตทางกว้าง ไม่น้อยกว่า 10.00 เมตร ยาวต่อเนื่องกัน โดยตลอดนับตั้งแต่ที่ตั้งอาคารจน ไปเชื่อมต่อกับถนน สาธารณะอื่นที่มีเขตทางกว้างไม่น้อยกว่า 10.00 เมตร

ข้อ 3 อาคารสูงหรืออาคารขนาดใหญ่พิเศษต้องมีถนนหรือที่ว่างปราศจากสิ่งปกคลุมโดยรอบ อาคารกว้างไม่น้อยกว่า 6.00 เมตร และระดับเพลิงสามารถเข้าออกได้โดยสะดวกที่ว่างตามวรรค หนึ่ง ให้รวมระยะเขตห้ามก่อสร้างอาคารบางชนิดหรือบางประเภทริมถนน หรือทางหลวงตาม ข้อบัญญัติท้องถิ่นหรือกฎหมายที่เกี่ยวข้องเข้ามาเป็นที่ว่างได้

ในกรณีที่มีข้อบัญญัติท้องถิ่นหรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกำหนดแนวสร้างหรือขยายถนน ใช้บังคับ ให้เริ่มที่ว่างตามวรรคหนึ่งตั้งแต่แนวนั้น

ข้อ 4 พื้นหรือผนังของอาคารสูงหรืออาคารขนาดใหญ่พิเศษต้องห่างเขตที่ดินของผู้อื่นและถนน สาธารณะไม่น้อยกว่า 6.00 เมตร

ข้อ 5 อาคารสูงหรืออาคารขนาดใหญ่พิเศษต้องมีค่าสูงสุดของอัตราส่วนพื้นที่อาคารรวมกัน ทุกชั้นต่อพื้นที่ดินของอาคารทุกหลังที่ก่อสร้างขึ้นในที่ดินแปลงเดียวกันไม่เกิน 10 ต่อ 1

ข้อ 6 อาคารสูง หรืออาคารขนาดใหญ่พิเศษต้องมีที่ว่างอันปราศจากสิ่งปกคลุม ไม่น้อยกว่า อัตราส่วน ดังต่อไปนี้

(2) อาคารพาณิชย์ โรงงาน อาคารสาธารณะและอาคารอื่นที่ไม่ได้ใช้เป็นที่อยู่อาศัย ต้องมี ที่ว่างอันปราศจากสิ่งปกคลุมไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 ของพื้นที่ดินแปลงนั้น

หมวด 2 ระบบระบายอากาศ และระบบป้องกันเพลิงไหม้

ข้อ 9 การระบายอากาศในอาคารสูงหรืออาคารขนาดใหญ่พิเศษต้องจัดให้มีการระบายอากาศ โดยวิธีธรรมชาติหรือโดยวิธีกล ดังต่อไปนี้

(1) การระบายอากาศโดยวิธีธรรมชาติ ให้ใช้เฉพาะกับพื้นที่มีผนังด้านนอกอย่างน้อย หนึ่งด้าน โดยให้มีช่องเปิดสู่ภายนอกอาคาร ได้ เช่น ประตู หน้าต่าง หรือบานเกล็ด ซึ่งต้องเปิดไว้ ระหว่างใช้สอยพื้นที่นั้นๆ และพื้นที่ของช่องเปิดนี้ต้องเปิดได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 ของพื้นที่นั้น

(2) การระบายอากาศโดยวิธีกล ให้ใช้กับพื้นที่อาคารใดก็ได้ โดยให้มีกลอุปกรณ์ ขับเคลื่อนอากาศเพื่อให้เกิดการนำอากาศภายนอกเข้ามาตามอัตราดังต่อไปนี้

ตารางที่ 19 แสดงอัตราการระบายอากาศ

ลำดับ	สถานที่	อัตราการระบายอากาศไม่น้อยกว่า จำนวนเท่าของปริมาตรของห้องใน 1 ชั่วโมง
1	ห้องน้ำ ห้องส้วมของที่พักรักษาหรือสำนักงาน	2
2	ห้องน้ำ ห้องส้วมของอาคารสาธารณะ	4
5	โรงมหรสพ	4
6	สถานที่จำหน่ายอาหารและเครื่องดื่ม	7
7	สำนักงาน	7
10	ห้องครัวของสถานที่จำหน่ายอาหารและเครื่องดื่ม	24
11	ลิฟต์โดยสารและลิฟต์ดับเพลิง	30

สำหรับห้องครัวของสถานที่จำหน่ายอาหารและเครื่องดื่มจะให้ม้ออัตราการระบายอากาศน้อยกว่าที่กำหนดได้ แต่ต้องมีการระบายอากาศครอบคลุมแหล่งที่เกิดของกลิ่น ควัน หรือก๊าซที่ต้องการระบาย ทั้งนี้ ต้องไม่น้อยกว่า 12 เท่าของปริมาตรของห้องใน 1 ชั่วโมง

สถานที่อื่นๆ ที่มีได้ระบุไว้ในตารางให้ใช้อัตราการระบายอากาศของสถานที่ที่มีลักษณะใกล้เคียงกันตำแหน่งช่องนำอากาศเข้าโดยวิธีกล ต้องห่างจากที่เกิดอากาศเสียและช่องระบายอากาศทั้งไม่น้อยกว่า 5.00 เมตร สูงจากพื้นดินไม่น้อยกว่า 1.50 เมตร

การนำอากาศเข้าและการระบายอากาศทั้งโดยวิธีกล ต้องไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชนผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง

ข้อ 10 การระบายอากาศในอาคารสูงหรืออาคารขนาดใหญ่พิเศษที่มีการปรับภาวะอากาศ ด้วยระบบปรับภาวะอากาศ ต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

(1) ต้องมีการนำอากาศภายนอกเข้ามาในพื้นที่ปรับภาวะอากาศหรือดูดอากาศจากภายในพื้นที่ปรับภาวะอากาศออกไปไม่น้อยกว่าอัตราดังต่อไปนี้

ตารางที่ 20 แสดงการระบายอากาศในกรณีที่มีระบบปรับอากาศ

ลำดับ	สถานที่	ลูกบาศก์เมตร/ชั่วโมง/ตารางเมตร
3	สำนักงาน	2
7	ห้องปฏิบัติการ	2
10	โรงมหรสพ (บริเวณที่นั่งสำหรับคนดู)	4
14	ห้องประชุม	6
15	ห้องน้ำ ห้องส้วม	6
16	สถานที่จำหน่ายอาหารและเครื่องดื่ม (ห้องรับประทานอาหาร)	10
18	ห้องครัว	30

(2) ห้ามนำสารทำความเย็นชนิดเป็นอันตรายต่อร่างกาย หรือคิดไฟได้ง่ายมาใช้กับระบบปรับอากาศที่ใช้สารทำความเย็น โดยตรง

(3) ระบบปรับอากาศด้วยน้ำ ห้ามต่อท่อน้ำของระบบปรับอากาศเข้ากับท่อน้ำของระบบประปาโดยตรง

(4) ระบบท่อลมของระบบปรับอากาศต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

(ข) ท่อลมส่วนที่ติดตั้งผ่านผนังกันไฟหรือพื้นที่ทำด้วยวัสดุทนไฟต้องติดตั้งกันไฟที่ปิดอย่างสนิทโดยอัตโนมัติ เมื่ออุณหภูมิสูงเกินกว่า 74 องศาเซลเซียส และผนังกันไฟต้องมีอัตราการทนไฟไม่น้อยกว่า 1 ชั่วโมง 30 นาที

(ค) ห้ามใช้ทางเดินร่วม บันได ช่องบันได ช่องลิฟต์ของอาคารเป็นส่วนหนึ่งของระบบท่อลมส่งหรือระบบท่อลมกลับ เว้นแต่ส่วนที่เป็นพื้นที่ว่างระหว่างเพดานกับพื้นห้องชั้นเหนือขึ้นไปหรือหลังคาที่มีส่วนประกอบของเพดานที่มีอัตราการทนไฟไม่น้อยกว่า 1 ชั่วโมง

(5) การขับเคลื่อนอากาศของระบบปรับอากาศต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

(ข) ระบบปรับอากาศที่มีลมหมุนเวียนตั้งแต่ 50 ลูกบาศก์เมตรต่อนาทีขึ้นไป ต้องติดตั้งอุปกรณ์ตรวจจับควันหรืออุปกรณ์ตรวจสอบการเกิดเพลิงไหม้ที่มีสมรรถนะไม่ต่ำกว่าอุปกรณ์ตรวจจับควันซึ่งสามารถ บังคับให้สวิตช์หยุดการทำงานของระบบได้โดยอัตโนมัติ ข้อ 14 อาคารสูงหรืออาคารขนาดใหญ่พิเศษต้องมีระบบจ่ายพลังงานไฟฟ้าสำรองสำหรับกรณีฉุกเฉินแยกเป็นอิสระจากระบบอื่น และสามารถทำงานได้โดยอัตโนมัติเมื่อระบบจ่ายไฟฟ้าปกติหยุดทำงาน

แหล่งจ่ายพลังงานไฟฟ้าสำรองสำหรับกรณีฉุกเฉินตามวรรคหนึ่ง ต้องสามารถจ่ายพลังงานไฟฟ้าได้เพียงพอตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(1) ถ่ายพลังงานไฟฟ้าเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสองชั่วโมงสำหรับเครื่องหมายแสดงทางฉุกเฉิน ทางเดิน ห้องโถง บันได และระบบสัญญาณเตือนเพลิงไหม้

(2) ถ่ายพลังงานไฟฟ้าตลอดเวลาที่ใช้งานสำหรับลิฟต์ดับเพลิง เครื่องสูบน้ำดับเพลิงห้องช่วยชีวิตฉุกเฉินระบบสื่อสาร เพื่อความปลอดภัยของสาธารณะและกระบวนการผลิตทางอุตสาหกรรมที่จะก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตหรือสุขภาพอนามัยเมื่อกระแสไฟฟ้าขัดข้อง

ข้อ 16 ในอาคารสูงหรืออาคารขนาดใหญ่พิเศษต้องมีระบบสัญญาณเตือนเพลิงไหม้ทุกชั้น ระบบสัญญาณเตือนเพลิงไหม้อย่างน้อยต้องประกอบด้วย

(1) อุปกรณ์ส่งสัญญาณเพื่อให้หนีไฟที่สามารถส่งเสียงหรือสัญญาณให้คนที่อยู่ในอาคารได้ยินหรือทราบอย่างทั่วถึง

(2) อุปกรณ์แจ้งเหตุที่มีทั้งระบบแจ้งเหตุอัตโนมัติและระบบแจ้งเหตุที่ใช้มือเพื่อให้อุปกรณ์ตาม (1) ทำงาน

ข้อ 20 อาคารสูงหรืออาคารขนาดใหญ่พิเศษต้องจัดให้มีระบบดับเพลิงอัตโนมัติ เช่น SPRINKLE SYSTEM หรือระบบที่เทียบเท่า ที่สามารถทำงานได้ด้วยตัวเองทันทีเมื่อมีเพลิงไหม้ โดยให้สามารถทำงานครอบคลุมพื้นที่ทั้งหมดทุกชั้นในการนี้ ให้แสดงแบบแปลนและรายการประกอบแบบแปลนของระบบดับเพลิงอัตโนมัติในแต่ละชั้นของอาคาร ไว้ด้วย

กฎกระทรวงฉบับที่ 39 (พ.ศ. 2537)

ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522

หมวด 1 แบบและวิธีการเกี่ยวกับการติดตั้งระบบป้องกันอัคคีภัย

ข้อ 2 อาคารดังต่อไปนี้ต้องมีวิธีการเกี่ยวกับการป้องกันอัคคีภัยตามที่กำหนดในกระทรวงนี้

(2) อาคารที่ใช้เป็นที่ชุมนุมของประชาชน เช่น โรงมหรสพ หอประชุม โรงแรม สถานพยาบาล สถานศึกษา หอสมุด สถานกีฬาไนรม์ ตลาด ห้างสรรพสินค้า ศูนย์การค้า สถานบริการ ท่าอากาศยาน อาคารจอดรถ สถานีขนส่งมวลชน ที่จอดรถ ท่าจอดเรือ ภัตตาคาร สำนักงาน สถานที่ทำการของราชการ โรงงาน และอาคารพาณิชย์ เป็นต้น

ข้อ 5 อาคารอื่นนอกจากอาคารตามข้อ 3 วรรคหนึ่ง ที่มีพื้นที่รวมกันทุกชั้นในหลังเดียวกันเกิน 2,000 ตารางเมตร ต้องมีระบบสัญญาณเตือนเพลิงไหม้ทุกชั้นด้วย

ข้อ 6 ระบบสัญญาณเตือนเพลิงไหม้ตามข้อ 4 และข้อ 5 อย่างน้อยต้องประกอบด้วย

(1) อุปกรณ์แจ้งเหตุที่มีทั้งระบบแจ้งเหตุอัตโนมัติและระบบแจ้งเหตุที่ใช้มือเพื่อให้อุปกรณ์ส่งสัญญาณเตือนเพลิงไหม้ทำงาน

(2) ให้อุปกรณ์ส่งสัญญาณเตือนเพลิงไหม้ที่สามารถส่งเสียงหรือสัญญาณให้คนที่อยู่ในอาคารได้ยินหรือทราบอย่างทั่วถึงเพื่อให้หนีไฟ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อ 7 อาคารตามข้อ 2(2) และ (3) ที่มีความสูงตั้งแต่ 2 ชั้นขึ้นไป และอาคารตามข้อ 2(4) ที่มีพื้นที่รวมกันทุกชั้นในหลังเดียวกันเกิน 2,000 ตารางเมตร ในแต่ละชั้นต้องมีป้ายบอกชั้นและป้ายบอกทางหนีไฟด้วยตัวอักษรขนาดที่มีความสูงไม่น้อยกว่า 10 เซนติเมตร หรือสัญลักษณ์ที่อยู่ในตำแหน่งที่จะมองเห็นได้ชัดเจนตลอดเวลา และต้องมีแสงสว่างจากระบบไฟฟ้าฉุกเฉินเพียงพอที่จะมองเห็นช่องทางหนีไฟได้ชัดเจนขณะเพลิงไหม้

หมวด 2 แบบและจำนวนของห้องน้ำและห้องส้วม

ข้อ 9 ห้องน้ำและห้องส้วมจะแยกจากกันหรือรวมอยู่ในห้องเดียวกันก็ได้ แต่ต้องมีลักษณะที่จะรักษาความสะอาดได้ง่าย และต้องมีช่องระบายอากาศไม่น้อยกว่าร้อยละสิบของพื้นที่ห้อง หรือมีพัดลมระบายอากาศได้เพียงพอ ระยะค้ำระหว่างพื้นห้องถึงเพดานขอดีฝ้าหรือผนังตอนต่ำสุดต้องไม่ต่ำกว่า 1.80 เมตร

ในกรณีที่ห้องน้ำและห้องส้วมแยกกัน ต้องมีขนาดพื้นที่ของห้องแต่ละห้องไม่น้อยกว่า 0.90 ตารางเมตร และต้องมีความกว้างภายในไม่น้อยกว่า 0.90 เมตร แต่ถ้าห้องน้ำและห้องส้วมรวมอยู่ในห้องเดียวกัน ต้องมีพื้นที่ภายในไม่น้อยกว่า 1.50 ตารางเมตร

หมวด 3 ระบบจัดแสงสว่างและการระบายอากาศ

ข้อ 13 ในกรณีที่จัดให้มีการระบายอากาศโดยวิธีธรรมชาติ ห้องในอาคารทุกชนิดทุกประเภทต้องมีประตู หน้าต่าง หรือช่องระบายอากาศด้านติดกับอากาศภายนอกเป็นพื้นที่รวมกันไม่น้อยกว่าร้อยละสิบของพื้นที่ของห้องนั้น ทั้งนี้ ไม่นับรวมพื้นที่ของประตู หน้าต่าง และช่องระบายอากาศที่ติดต่อกับห้องอื่นหรือช่องทางเดินภายในอาคาร

ข้อ 14 ในกรณีที่ไม้อาจจัดให้มีการระบายอากาศโดยวิธีธรรมชาติตามข้อ 13 ได้ ให้จัดให้มีการระบายอากาศโดยวิธีกลซึ่งใช้อุปกรณ์ขับเคลื่อนอากาศ กลยุทธ์นี้ต้องทำงานตลอดเวลาระหว่างที่ใช้สอยพื้นที่นั้น และการระบายอากาศต้องมีการนำอากาศภายนอกเข้ามาในพื้นที่ไม่น้อยกว่าอัตราที่กำหนดไว้ในตารางที่ 4 ท้ายกฎกระทรวงนี้

สำหรับห้องครัวของสถานที่จำหน่ายอาหารและเครื่องดื่ม ถ้าได้จัดให้มีการระบายอากาศครอบคลุมแหล่งที่เกิดของกลิ่น ควน หรือก๊าซที่ต้องการระบายในขนาดที่เหมาะสมแล้ว จะมีอัตราการระบายอากาศในส่วนอื่นของห้องครัวนั้นน้อยกว่าที่กำหนดไว้ในตารางตามวรรคหนึ่งก็ได้ แต่ต้องไม่น้อยกว่า 12 เท่าของปริมาตรของห้องใน 1 ชั่วโมงสถานที่อื่นๆ ที่มีได้ระบุไว้ในตารางให้ใช้อัตราการระบายอากาศของสถานที่ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับอัตราที่กำหนดไว้ในตารางดังกล่าว

ข้อ 17 โรงงาน โรงแรม โรงมหรสพ ห้องประชุม สถานกีฬาในร่ม สถานพยาบาล สถานิชนสงฆ์ มวลชน สำนักงาน ห้างสรรพสินค้า หรือตลาด ต้องจัดให้มีระบบจ่ายพลังงานไฟฟ้าสำรองสำหรับกรณีฉุกเฉิน เช่น แบตเตอรี่ หรือเครื่องกำเนิดไฟฟ้า เป็นต้น แยกเป็นอิสระจากระบบที่ใช้อยู่ตามปกติ และสามารถทำงานได้โดยอัตโนมัติเมื่อระบบจ่ายพลังงานไฟฟ้าปกติหยุดทำงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แหล่งจ่ายพลังงานไฟฟ้าสำรองสำหรับกรณีฉุกเฉินตามวรรคหนึ่ง ต้องสามารถจ่ายพลังงานไฟฟ้าได้เพียงพอตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(1) จ่ายพลังงานไฟฟ้าเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 2 ชั่วโมง สำหรับเครื่องหมายแสดงทางออกฉุกเฉิน ทางเดิน ห้องโถง บันได บันไดหนีไฟ และระบบสัญญาณเตือนเพลิงไหม้

(2) จ่ายพลังงานไฟฟ้าตลอดเวลาที่ใช้งานสำหรับห้อง ไอ.ซี.ยู. ห้อง ซี.ซี.ยู. ห้องช่วยชีวิตฉุกเฉิน ระบบสื่อสาร และ เครื่องสูบน้ำดับเพลิง เพื่อความปลอดภัยสาธารณะและกระบวนการผลิตทางอุตสาหกรรมที่จะก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตหรือสุขภาพอนามัยเมื่อกระแสไฟฟ้าขัดข้อง

ตารางที่ 21 จำนวนห้องน้ำและห้องส้วมของอาคาร

ชนิดหรือประเภทของอาคาร	ห้องส้วม		ห้องน้ำ	อ่างล้างมือ
	ที่ถ่ายอุจจาระ	ที่ถ่ายปัสสาวะ		
(7) หอประชุมหรือโรงมหรสพ ต่อพื้นที่อาคาร 200 ตารางเมตร หรือต่อ 100 คน ที่กำหนดให้ใช้สอยอาคารนั้น ทั้งนี้ให้ถือจำนวนที่มากกว่าเป็นเกณฑ์				
(ก) สำหรับผู้ชาย	1	2	-	1
(ข) สำหรับผู้หญิง	2	-	-	1
(9) สำนักงานต่อพื้นที่อาคาร 300 ตารางเมตร				
(ก) สำหรับผู้ชาย	1	2	-	1
(ข) สำหรับผู้หญิง	2	-	-	1
(10) ภัตตาคาร ต่อพื้นที่สำหรับตั้งโต๊ะอาหาร 200 ตารางเมตร				
(ก) สำหรับผู้ชาย	1	2	-	1
(ข) สำหรับผู้หญิง	2	-	-	1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 22 ความเข้มของแสงสว่าง

ลำดับ	สถานที่ (ประเภทการใช้)	หน่วยความเข้มของแสงสว่าง ลักซ์ (LUX)
1	ที่จอดรถ	50
5	โรงมหรสพ (บริเวณที่นั่งสำหรับคนดูขณะที่ไม่มีการแสดง)	100
11	ห้องน้ำ ห้องส้วมของโรงมหรสพ สถานพยาบาล สถานีขนส่งมวลชน ห้างสรรพสินค้า หรือตลาด	200
12	ห้องสมุด ห้องเรียน	300
13	ห้องประชุม	300
14	บริเวณที่ทำงานในสำนักงาน	300

ตารางที่ 23 อัตราการระบายอากาศโดยวิธีกล

ลำดับ	สถานที่ (ประเภทการใช้)	อัตราการระบายอากาศ ไม่น้อยกว่า จำนวนเท่าของปริมาตรของห้องใน 1 ชั่วโมง
1	ห้องน้ำ ห้องส้วมของที่พักรถหรือสำนักงาน	2
2	ห้องน้ำ ห้องส้วมของอาคารสาธารณะ	4
5	โรงมหรสพ	4
9	สำนักงาน	7
12	ห้องครัวของสถานที่จำหน่ายอาหารและเครื่องดื่ม	24

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 24 อัตราการระบายอากาศในกรณีที่มีระบบปรับอากาศ

ลำดับ	สถานที่	ลูกบาศก์เมตร/ชั่วโมง/ตารางเมตร
3	สำนักงาน	2
7	ห้องปฏิบัติการ	2
10	โรงมหรสพ (บริเวณที่นั่งสำหรับคนดู)	4
14	ห้องประชุม	6
15	ห้องน้ำ ห้องส้วม	10
16	สถานที่จำหน่ายอาหารและเครื่องดื่ม (ห้องรับประทานอาหาร)	10
18	ห้องครัว	30

กฎกระทรวง ฉบับที่ 41 (พ.ศ. 2537)

ข้อ 2 ที่จอดรถ 1 คัน ต้องเป็นพื้นที่สี่เหลี่ยมผืนผ้า และต้องมีลักษณะและขนาด ดังนี้

(1) ในกรณีที่จอดรถขนานกับแนวทางเดินรถหรือทำมุมกับแนวทางเดินรถน้อยกว่าสามสิบองศา ให้มีความกว้างไม่น้อยกว่า 2.40 เมตร และความยาวไม่น้อยกว่า 6.00 เมตร

(2) ในกรณีที่จอดรถตั้งฉากกับแนวทางเดินรถ ให้มีความกว้างไม่น้อยกว่า 2.40 เมตร และความยาวไม่น้อยกว่า 5.00 เมตร แต่ทั้งนี้ จะต้องไม่จัดให้มีทางเข้าออกของรถเป็นทางเดินรถทางเดียว

(3) ในกรณีที่จอดรถทำมุมกับแนวทางเดินรถมากกว่าสามสิบองศา ให้มีความกว้างไม่น้อยกว่า 2.40 เมตร และความยาวไม่น้อยกว่า 5.50 เมตร

ข้อ 3 ที่จอดรถแต่ละคัน ต้องมีเครื่องหมายแสดงลักษณะและขอบเขตของที่จอดรถไว้ให้ปรากฏบนพื้น และต้องมีทางเดินรถเชื่อมต่อ โดยตรงกับทางเข้าออกของรถ และที่กั้นรถ

ข้อ 4 ระยะเวลาสูงสุดสุทธิระหว่างพื้นที่ที่ใช้จอดรถ ทางเดินรถ และทางลาดขึ้นลงของรถ กับส่วนที่ต่ำสุดของชั้นที่ถัดไปของอาคาร ต้องไม่น้อยกว่า 2.10 เมตร

กฎกระทรวง ฉบับที่ 55 (พ.ศ. 2543)

ออกตามออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522

ข้อ 1 ในกฎกระทรวงนี้

“อาคารสาธารณะ” หมายความว่า อาคารที่ใช้เพื่อประโยชน์ในการชุมนุมคนได้โดยทั่วไป เพื่อกิจกรรมทางราชการ การเมือง การศึกษา การศาสนา การสังคม การนันทนาการ หรือการพาณิชย์กรรม เช่น โรงมหรสพ หอประชุม โรงแรม โรงพยาบาล สถานศึกษา หอสมุด สนามกีฬากลางแจ้ง สนามกีฬาในร่ม คลาด ห้างสรรพสินค้า ศูนย์การค้า สถานบริการ ท่าอากาศยาน อุโมงค์ สะพาน อาคารจอดรถ สถานีรถ ท่าจอดเรือ โป๊ะจอดเรือ สุสาน ฌาปนสถาน ศาสนสถาน เป็นต้น

“อาคารพิเศษ” หมายความว่า อาคารที่ต้องการมาตรฐานความมั่นคงแข็งแรง และความปลอดภัยเป็นพิเศษ เช่น อาคารดังต่อไปนี้

- (ก) โรงมหรสพ อัฒจันทร์ หอประชุม หอสมุด หอศิลป์ พิพิธภัณฑ์สถาน หรือ ศาสนสถาน
- (ข) อุโมงค์ คานเรือ หรือท่าจอดเรือ สำหรับเรือขนาดใหญ่เกิน 100 คันกรอส
- (ค) อาคารหรือสิ่งที่สูงขึ้นสูงเกิน 15 เมตร หรือสะพาน หรืออาคารหรือโครงหลังคาช่วงหนึ่งเกิน 10 เมตร หรือมีลักษณะโครงสร้างที่อาจก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อสาธารณะชนได้
- (ง) อาคารที่เก็บวัสดุไวไฟ วัสดุระเบิด หรือวัสดุกระจายแพร่พิษ หรือรังสีตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น

“อาคารขนาดใหญ่” หมายความว่า อาคารที่มีพื้นที่รวมกันทุกชั้น หรือชั้นหนึ่งชั้นใดในหลังคาเดียวกันเกิน 2,000 ตารางเมตร หรืออาคารที่มีความสูงตั้งแต่ 15 เมตรขึ้นไป และมีพื้นที่รวมกันทุกชั้น หรือชั้นหนึ่งชั้นใดในหลังคาเดียวกันเกิน 1,000 ตารางเมตรแต่ไม่เกิน 2,000 ตารางเมตร การวัดความสูงของอาคารให้วัดจากระดับพื้นดินที่ก่อสร้างถึงพื้นคาบฟ้า สำหรับอาคารทรงจั่วหรือปั้นหยาให้วัดจากระดับพื้นดินที่ก่อสร้างถึงยอดผนังของชั้นสูงสุด

“สำนักงาน” หมายความว่า อาคาร หรือส่วนหนึ่งส่วนใดของอาคารที่ใช้เป็นสำนักงานหรือที่ทำการ

“โรงมหรสพ” หมายความว่า อาคารหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของอาคารที่ใช้เป็นสถานที่สำหรับฉายภาพยนตร์ แสดงละคร แสดงดนตรี หรือแสดงมหรสพอื่นใด และมีวัตถุประสงค์เพื่อเปิดให้สาธารณะชนเข้าชมการแสดงนั้น โดยจะมีค่าตอบแทนหรือไม่ก็ตาม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

“ภัตตาคาร” หมายความว่า อาคารหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของอาคารที่ใช้เป็นที่ขายอาหารหรือเครื่องค้ำโดยมีพื้นที่สำหรับค้ำโต๊ะอาหารไว้บริการภายในอาคารหรือภายนอกอาคาร

หมวดที่ 1 ลักษณะของอาคาร

ข้อ 5 รั้วหรือกำแพงกันเขตที่อยู่มถนนสาธารณะที่มีความกว้างตั้งแต่ 3 เมตรขึ้นไปและมีมุมหักน้อยกว่า 135 องศา ต้องปาดมุมรั้วหรือกำแพงกันเขตนั้นโดยให้ส่วนที่ปาดมุมมีระยะไม่น้อยกว่า 4 เมตร และทำมุมกับแนวถนนสาธารณะเป็นมุมเท่าๆกัน

หมวดที่ 2 ส่วนต่างๆของอาคาร

ส่วนที่ 1 วัสดุของอาคาร

ข้อ 15 เสา กาน พื้น บันได และผนังของอาคารสูงตั้งแต่สามชั้นขึ้นไป โรงมหรสพ หอประชุม โรงงาน โรงพยาบาล หอสมุด ห้างสรรพสินค้า อาคารขนาดใหญ่ สถานบริการคาน กฎหมายว่าด้วยสถานบริการ ทำอากาศยาน หรืออุโมงค์ ต้องทำด้วยวัสดุถาวรที่เป็นวัสดุทนไฟด้วย

ข้อ 18 ครัวในอาคารต้องมีพื้นและผนังที่ทำด้วยวัสดุถาวรที่เป็นวัสดุทนไฟ ส่วนฝาและเพดานนั้น หากไม่ได้ทำด้วยวัสดุถาวรที่เป็นวัสดุทนไฟก็ให้บุด้วยวัสดุทนไฟ

ส่วนที่ 2 พื้นที่ภายในอาคาร

ข้อ 21 ช่องทางเดินในอาคาร ต้องมีความกว้างไม่น้อยกว่าตามที่กำหนดไว้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 25 ตารางแสดงขนาดช่องทางเดินในอาคาร

ประเภทอาคาร	ความกว้าง
2. อาคารอยู่อาศัยรวม หอพักตามกฎหมายว่าด้วยหอพัก สำนักงาน อาคารสาธารณะ อาคารพาณิชย์ โรงงาน อาคารพิเศษ	1.50 เมตร

ข้อ 22 ห้องหรือส่วนของอาคารที่ใช้ในการทำกิจกรรมต่างๆ ต้องมีระยะค้ำไม่น้อยกว่าตามที่กำหนดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 26 ตารางแสดงระยะตั้งในอาคารตามประเภทการใช้อาคาร

ประเภทการใช้อาคาร	ระยะตั้ง
1. ห้องที่ใช้เป็นที่พักอาศัย บ้านแถว ห้องพักโรงแรม ห้องเรียนนักเรียนอนุบาล ครุภัณฑ์อาคารอยู่อาศัย ห้องพัก คนไข้พิเศษ ช่องทางเดินในอาคาร	2.60 เมตร
2. ห้องที่ใช้เป็นสำนักงาน ห้องเรียน ห้องอาหาร ห้องโถง ภัตตาคาร โรงงาน	3.00 เมตร
3. ห้องขายสินค้า ห้องประชุม ห้องคนใช้รวม คลังสินค้า โรงครัว ตลาด และอื่นๆที่คล้ายกัน	3.50 เมตร
5. ระเบียง	2.20 เมตร

ระยะตั้งตามวรรคหนึ่งให้วัดจากพื้นถึงพื้น ในกรณีของชั้นใต้หลังคาให้วัดจากพื้นถึงยอดฝาหรือยอดคาน้ำอาคาร และในกรณีของห้องหรือส่วนของอาคารที่อยู่ภายในโครงสร้างของหลังคาให้วัดจากพื้นถึงยอดฝาหรือยอดคาน้ำของห้องหรือส่วนของอาคารดังกล่าวที่ไม่ใช่โครงสร้างหลังคา

ห้องในอาคารซึ่งมีระยะตั้งระหว่างพื้นถึงพื้นอีกชั้นหนึ่งตั้งแต่ 5 เมตรขึ้นไป จะทำพื้นชั้นลอยในห้องนั้นก็ได้อ โดยพื้นชั้นลอยในห้องดังกล่าวนั้นต้องมีเนื้อที่ไม่เกินร้อยละสี่สิบของเนื้อที่ห้อง ระยะตั้งระหว่างพื้นชั้นลอยถึงพื้นอีกชั้นหนึ่งต้องไม่น้อยกว่า 2.40 เมตร และระยะตั้งระหว่างพื้นห้องถึงพื้นชั้นลอยต้องไม่น้อยกว่า 2.40 เมตรด้วย

ห้องน้ำ ห้องส้วม ต้องมีระยะตั้งระหว่างพื้นถึงเพดานไม่น้อยกว่า 2 เมตร ส่วนที่ 3 บันไดของอาคาร

ข้อที่ 24 บันไดของอาคารอยู่อาศัยรวม หอพักตามกฎหมายว่าด้วยหอพัก สำนักงาน อาคารสาธารณะ อาคารพาณิชย์ โรงงาน และอาคารพิเศษ สำหรับที่ใช้กับชั้นที่มีพื้นที่อาคารชั้นเหนือขึ้นไปรวมกันไม่เกิน 300 ตารางเมตร ต้องมีความกว้างสุทธิไม่น้อยกว่า 1.20 เมตร แต่สำหรับบันไดของอาคารดังกล่าวที่ใช้กับชั้นที่มีพื้นที่อาคารชั้นเหนือขึ้นไปรวมกันเกิน 300 ตารางเมตร ต้องมีความกว้างสุทธิ 1.50 เมตร ถ้าความกว้างสุทธิของบันไดน้อยกว่า 1.50 เมตร ต้องมีบันไดอย่างน้อยสองบันไดและแต่ละบันไดต้องมีความกว้างสุทธิไม่น้อยกว่า 1.20 เมตร

บันไดของอาคารที่ใช้เป็นที่ชุมนุมของคนจำนวนมาก เช่น บันไดห้องประชุมหรือห้องบรรยาย ที่มีพื้นที่รวมกันตั้งแต่ 500 ตารางเมตรขึ้นไป หรือบันไดห้องรับประทานอาหารหรือสถานบริการที่มีพื้นที่รวมกันตั้งแต่ 1,000 ตารางเมตรขึ้นไป หรือบันไดของแต่ละชั้นของอาคารนั้นที่มีพื้นที่รวมกันตั้งแต่ 2,000 ตารางเมตรขึ้นไป ต้องมีความกว้างไม่น้อยกว่า 1.50 เมตร อย่างน้อยสองบันไดถ้ามีบันไดเดียวต้องมีความกว้างไม่น้อยกว่า 3 เมตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บันไดที่สูงเกิน 4 เมตร ต้องมีชานพักบันไดทุกช่วง 4 เมตร หรือน้อยกว่านั้น และระยะตั้งจากชั้นบันได หรือชานพักบันไดถึงส่วนต่ำสุดของอาคารที่อยู่เหนือขึ้นไปต้องสูงไม่น้อยกว่า 2.10 เมตร ชานพักบันได และพื้นหน้าบันไดต้องมีความกว้างและความยาวไม่น้อยกว่าความกว้างสุทธิของบันได เว้นแต่บันไดที่มีความกว้างสุทธิเกิน 2 เมตรชานพักบันไดและพื้นหน้าบันไดจะมีความยาวไม่เกิน 2 เมตรก็ได้

บันไดตามวรรคหนึ่งและวรรคสองต้องมีลูกตั้งสูงไม่เกิน 18 เซนติเมตร ลูกนอนเมื่อหักส่วนที่ชั้นบันไดเหลื่อมกันออกแล้วเหลือความกว้างไม่น้อยกว่า 25 เซนติเมตร และต้องมีราวบันไดกันตกบันไดที่มีความกว้างสุทธิเกิน 6 เมตร และช่วงบันไดสูงเกิน 1 เมตร ต้องมีราวบันไดทั้งสองข้าง บริเวณงอของบันไดต้องมีวัสดุกันลื่น

ข้อ 25 บันไดตามข้อ 24 จะต้องมีระยะห่างไม่เกิน 40 เมตร จากจุดที่ใกล้สุดบนพื้นชั้นนั้น

ข้อ 26 บันไดตามข้อ 23 และข้อ 24 ที่เป็นแนวโค้งเกิน 90 องศา จะไม่มีชานพักบันไดก็ได้ แต่ต้องมีความกว้างเฉลี่ยของลูกนอนไม่น้อยกว่า 22 เซนติเมตร สำหรับบันไดตามข้อ 23 และไม่น้อยกว่า 24 เซนติเมตร สำหรับบันไดตามข้อ 24

ส่วนที่ 4 บันไดหนีไฟ

ข้อ 28 บันไดหนีไฟภายนอกอาคารต้องมีความกว้างสุทธิไม่น้อยกว่า 60 เซนติเมตร และต้องมีผนังส่วนที่บันไดหนีไฟพาดผ่านเป็นผนังที่บดก่อสร้างด้วยวัสดุถาวรที่เป็นวัสดุทนไฟ

บันไดหนีไฟตามวรรคหนึ่ง ถ้าทอดไม่ถึงพื้นชั้นล่างของอาคารต้องมีบันไดโลหะที่สามารถเลื่อน หรือยึคหรือหย่อนลงมาจนถึงพื้นชั้นล่างก็ได้

ข้อ 30 บันไดหนีไฟภายในอาคารต้องมีความกว้างสุทธิไม่น้อยกว่า 80 เซนติเมตร มีผนังที่บดก่อสร้างด้วยวัสดุถาวรที่เป็นวัสดุทนไฟกัน โดยรอบเว้นแต่ส่วนที่เป็นช่องระบายอากาศและช่องประตุนีไฟ และต้องมีอากาศถ่ายเทจากภายนอกอาคารได้โดยแต่ละชั้นต้องมีช่องระบายอากาศที่เปิดสู่ภายนอกอาคาร ได้มีพื้นที่รวมกันไม่น้อยกว่า 1.4 ตารางเมตรกับต้องแสงสว่างให้เพียงพอทั้งกลางวันและกลางคืน

ข้อ 31 ประตุนีไฟต้องทำด้วยวัสดุทนไฟ มีความกว้างสุทธิไม่น้อยกว่า 80 เซนติเมตร สูงไม่น้อยกว่า 1.90 เซนติเมตร และต้องทำเป็นบานเปิดชนิดผลักออกสู่ภายนอกเท่านั้น กับต้องติดอุปกรณ์ชนิดที่บังคับให้บานประตุนีไฟได้เอง และต้องสามารถเปิดออกได้โดยสะดวกตลอดเวลา ประตูหรือทางออกสู่บันไดหนีไฟต้องไม่มีธรณีหรือขอบกั้น

ข้อ 32 พื้นหน้าบันไดหนีไฟต้องกว้างไม่น้อยกว่าความกว้างของบันไดและอีกด้านหนึ่งกว้างไม่น้อยกว่า 1.50 เมตร

หมวด 3 ที่ว่างภายนอกอาคาร

ข้อ 33 อาคารแต่ละหลังหรือหน่วยต้องมีที่ว่างตามที่กำหนดดังต่อไปนี้

(1) อาคารที่อยู่อาศัย และอาคารที่อยู่อาศัยรวม ต้องมีที่ว่างไม่น้อยกว่า 30 ใน 100 ส่วนของพื้นที่ชั้นใดชั้นหนึ่งที่มากที่สุดของอาคาร

(2) ห้องแถว ตึกแถว อาคารพาณิชย์ โรงงาน อาคารสาธารณะ และอาคารอื่นซึ่งไม่ได้ใช้เป็นที่อยู่อาศัย ต้องมีที่ว่างไม่น้อยกว่า 10 ใน 100 ส่วนของพื้นที่ชั้นใดชั้นหนึ่งที่มากที่สุดของอาคาร แต่ถ้าอาคารดังกล่าวใช้เป็นที่อยู่อาศัยด้วยต้องมีที่ว่างตาม(1)

หมวด 4 แนวอาคารและระยะต่างๆ ของอาคาร

ข้อ 42 อาคารที่ก่อสร้างหรือดัดแปลงใกล้แหล่งน้ำสาธารณะ เช่น แม่น้ำ คู คลอง ลำธาร หรือลำกระโดง ถ้าแหล่งน้ำสาธาณะนั้นมีความกว้างน้อยกว่า 10 เมตร ต้องร่นแนวอาคารให้ห่างจากเขตแหล่งน้ำสาธาณะไม่น้อยกว่า 3 เมตร แต่ถ้าแหล่งน้ำสาธาณะนั้นมีความกว้างตั้งแต่ 10 เมตร ต้องร่นแนวอาคารให้ห่างจากเขตแหล่งน้ำสาธาณะนั้น ไม่น้อยกว่า 6 เมตร

สำหรับอาคารที่ก่อสร้างหรือดัดแปลงใกล้แหล่งน้ำสาธาณะขนาดใหญ่ เช่น บึง ทะเลสาบ หรือทะเล ต้องร่นแนวอาคารให้ห่างจากเขตแหล่งน้ำสาธาณะนั้น ไม่น้อยกว่า 12 เมตร

ทั้งนี้ เว้นแต่สะพาน เขื่อน รั้ว ท่อระบายน้ำ ท่าเรือ ป้าย อยู่เรือ คานเรือ หรือที่ว่างที่ใช้เป็นที่จอดรถไม่ต้องร่นแนวอาคาร

ข้อ 43 ให้อาคารที่สร้างตามข้อ 41 และข้อ 42 ต้องมีส่วนต่ำสุดของกันสาดหรือส่วนยื่นสถาปัตยกรรมสูงจากระดับทางเท้าไม่น้อยกว่า 3.25 เซนติเมตร ทั้งนี้ ไม่นับส่วนคกแต่งที่ยื่นจากผนังไม่เกิน 50 เซนติเมตร และต้องมีที่รับจากกันสาดหรือหลังคาต่อแนบหรือฝังในผนัง หรือเสาอาคารลงสู่ที่สาธารณะ หรือบ่อพัก

ข้อ 44 ความสูงของอาคารไม่ว่าจากจุดหนึ่งจุดใด ต้องไม่เกินสองเท่าของระยะราบ วัดจากจุดนั้นไปตั้งฉากกับแนวเขตด้านตรงข้ามของถนนสาธารณะที่อยู่ใกล้อาคารนั้นที่สุด

ความสูงของอาคารให้วัดแนวตั้งจากระดับถนนหรือระดับพื้นดินที่ก่อสร้างขึ้นไปถึงส่วนของอาคารที่สูงที่สุด สำหรับอาคารทรงจั่วหรือปั้นหยาให้วัดถึงยอดผนังของชั้นสูงสุด

ข้อ 50 ผนังอาคารที่มีหน้าต่าง ประตู ช่องระบายอากาศหรือช่องแสงหรือระเบียงของอาคารต้องมีระยะห่างจากแนวเขตที่ดิน ดังนี้

- (1) อาคารที่มีความสูงไม่เกิน 9 เมตร ผนังหรือระเบียงต้องอยู่ห่างเขตหรือที่ดิน ไม่น้อยกว่า 2 เมตร
- (2) อาคารที่มีความสูงเกิน 9 เมตร แต่ไม่ถึง 23 เมตร ผนังหรือระเบียงต้องอยู่ห่างเขตที่ดิน ไม่น้อยกว่า 3 เมตร

ผนังของอาคารที่อยู่ห่างเขตที่ดินน้อยกว่าตามที่กำหนดไว้ใน (1) หรือ (2) ต้องอยู่ห่างจากเขตที่ดินไม่น้อยกว่า 50 เซนติเมตร เว้นแต่จะก่อสร้างชิดเขตที่ดินและอาคารดังกล่าวจะก่อสร้างได้สูงไม่เกิน 15 เมตร ผนังของอาคารที่อยู่ชิดเขตที่ดิน หรือห่างจากเขตที่ดินน้อยกว่าที่ระบุใน (1) หรือ (2) ต้องก่อสร้างเป็นผนังทึบ และคาบฟ้าของอาคารค้ำนั้นให้ทำผนังทึบสูงจากคาบฟ้าไม่น้อยกว่า 1.80 เมตร ในกรณีก่อสร้างชิดเขตที่ดินข้างเคียงต้องได้รับความยินยอมเป็นหนังสือจากเจ้าของที่ดินข้างเคียงนั้นด้วย

7.2 งานระบบภายในโครงการ

7.5.1 ระบบโครงสร้างอาคาร

การเลือกใช้ระบบโครงสร้างอาคารภายในโครงการสถาบันอัญมณีศาสตร์ คือคำนึงถึงปัจจัยในด้านความต้องการพื้นที่ใช้สอยและการใช้งานที่แตกต่างกันขององค์ประกอบแต่ละส่วน มีความเหมาะสมและความประหยัดของระบบโครงสร้าง รวมทั้งเทคโนโลยีการก่อสร้างที่มีอยู่ในพื้นที่นั้น

ระบบโครงสร้างใต้ดิน

เนื่องจากการถ่ายเทน้ำหนักบรรทุกของอาคารภายในโครงการมีลักษณะเป็นแบบจุดกระจายอย่างสม่ำเสมอ จึงเลือกใช้ระบบฐานรากเดี่ยว

ระบบโครงสร้างเหนือดิน

เป็นระบบ โครงสร้างที่รับน้ำหนักในแนวราบของอาคารประกอบด้วย เสา คาน พื้น รวมถึงโครงหลังคาของอาคาร โดยทำการเลือกใช้ในระบบดังต่อไปนี้

ระบบโครงสร้างพาดช่วงสั้น (Short Span Structure)

1. ระบบเสา คาน ใช้ระยะพาดที่เหมาะสมและมีความประหยัดของระยะเสา คือประมาณ 4 – 8 เมตร เพื่อประโยชน์ในการทำให้อาคารเปิดโล่งสามารถระบายอากาศ หรือเปิดรับแสงสว่าง หรือเปิดทึบตามความเหมาะสมในการใช้งาน โดยมีความเหมาะสมกับการติดตั้งระบบต่าง ๆ อีกทั้งยังมีความประหยัด สามารถก่อสร้างได้โดยสะดวก

2. ระบบพื้น เลือกใช้ระบบพื้นสำเร็จรูป ซึ่งมีความยาวของแผ่นพื้นให้เลือกได้หลากหลายประหยัด และรวดเร็วในการก่อสร้าง ทั้งยังเหมาะสมกับอาคารที่มีความสูงไม่มาก

ระบบโครงสร้างพาดช่วงยาว (Wide Span Structure) ให้เป็นระบบโครงสร้างของอาคารในบริเวณที่มีความต้องการพื้นที่กว้างเป็นพิเศษ โดยระบบโครงสร้างพาดช่วงยาวที่เลือกใช้ประกอบด้วยระบบดังต่อไปนี้

1. โครงสร้างพื้น ในส่วนของพื้นบริเวณที่ต้องการพื้นที่กว้างเป็นพิเศษ จะทำการก่อสร้างระบบพื้นคานขอย เนื่องจากสามารถตอบสนองความต้องการด้านการพาดช่วงได้มากถึง 12 เมตร

2. โครงสร้างหลังคา ในส่วนที่ต้องการคลุมพื้นที่กว้างเป็นพิเศษ เลือกใช้โครงถัก (Truss) เนื่องจากตัวโครงสร้างสามารถพาดช่วงกว้างได้มาก และมีน้ำหนักเบากว่าคานคอนกรีต โดยให้เห็นเป็นวัสดุในการสร้าง และทำการเคลือบเพื่อป้องกันสนิม และกันไฟ แคมป์ข้อจำกัดในเรื่องเทคนิคการก่อสร้างที่ยุ่งยาก และการออกแบบ การเชื่อมต่อเหล็กต้องทำอย่างประณีต รมัควัสดุ เพื่อให้สามารถรับน้ำหนักได้ตามที่ต้องการ ไม่เกิดความเสียหายพังทลายลงง่าย ๆ

โดยมีหลักเกณฑ์ในการพิจารณาเลือกใช้ระบบต่างๆ คือ

1. ความเหมาะสมกับการใช้สอยพื้นที่ภายใน
2. ความสะดวกในการก่อสร้าง
3. การจัดหาวัสดุ
4. ความประหยัด แรงงาน และเวลาในการก่อสร้าง
5. ความสะดวกในการเปิดช่อง และความกลมกลืนกับภูมิอากาศ-สิ่งแวดล้อม

ตารางที่ 27 ตารางแสดงการเปรียบเทียบในการเลือกประเภทของโครงสร้าง

ข้อเปรียบเทียบ	ระบบเสาและคาน	ระบบผนังรับน้ำหนัก	ระบบ WIDE SPAN
1.ความเหมาะสมในการใช้สอย	สามารถพาดช่วงสั้นๆ ได้จนถึงช่วงยาว พื้นที่ภายในจะมีเสาอยู่เป็นช่วงๆ	จะแบ่งพื้นที่ออกเป็นช่องๆ ลดความต่อเนื่องไม่มีเสา	เหมาะกับอาคารที่ต้องการพื้นที่โล่งกว้างมาก ๆ
2. ความสะดวกในการก่อสร้าง	ขั้นตอนในการก่อสร้างเช่นเดียวกับการก่อสร้างทั่วไป	การก่อสร้างง่าย	การก่อสร้างต้องการผู้ที่มีประสบการณ์
3. การจัดหาวัสดุ	ใช้วัสดุได้ทุกๆ ไป	ใช้วัสดุได้ทุกๆ ไป	ต้องใช้วัสดุพิเศษ เช่น เหล็กพิเศษ
4. ความประหยัด	ประหยัด	ประหยัด	ไม่ประหยัด
5. ความสะดวกในการเปิดช่องและความกลมกลืน	ทำได้สะดวกเท่าที่ ต้องการ	ส่วนใหญ่ต้องปิดทึบ	ทำได้สะดวกเท่าที่ ต้องการ

สรุป เมื่อนำระบบโครงสร้างต่าง ๆ มาพิจารณาร่วมกับประโยชน์ใช้สอยของอาคารแต่ละส่วนที่สำคัญแล้ว สามารถสรุปโครงสร้างที่เหมาะสมของอาคาร แต่ละส่วนได้ดังนี้

1.1 โครงสร้างแบบเสาและคาน หรือโครงสร้างแบบSHORT SPAN ใช้ในส่วนสำนักงาน

เนื่องจากเป็นส่วนที่ไม่ต้องการช่วงเสาที่กว้างมากนัก และการแบ่งพื้นที่ใช้สอยจะกำหนดคานตัว มีเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การแบ่งพื้นที่ใช้สอยอย่างเป็นสัดส่วนและในแต่ละฝ่ายใช้พื้นที่มากนัก ซึ่งมีความสะดวกในการต่อเติมอาคารด้วย

1.2 โครงสร้างแบบ MEDIUM SPAN ใช้ในส่วนของห้องสมุด ห้องบรรยาย และห้องนิทรรศการ เนื่องจากเป็นส่วนที่ต้องการพื้นที่ใช้สอยมากพอสมควร

1.3 โครงสร้างแบบ WIDE SPAN ใช้ในส่วนห้องประชุมอเนกประสงค์ โรงละคร และเวทีกลางแจ้ง (ในส่วนของหลังคาคลุมเวที) เนื่องจากเป็นส่วนที่ต้องการพื้นที่ใช้สอยมาก และต้องการพื้นที่โล่งกว้างมากๆ สำหรับกิจกรรมที่จะเกิดขึ้นในแต่ละครั้ง

การวิเคราะห์วัสดุโครงสร้าง

วัสดุที่สามารถนำมาใช้ในโครงการมี

- โครงสร้างไม้
- โครงสร้างคอนกรีตเสริมเหล็ก
- โครงสร้างเหล็ก

โดยยึดหลักพิจารณาดังนี้

1. การจัดทา
2. ความคงทนต่อสภาพภูมิอากาศ
3. ความคงทนต่อการใช้งาน
4. ความเหมาะสมกับสภาพแวดล้อม
5. ความเหมาะสมกับระบบโครงสร้าง
6. ความประหยัด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7.3.2 ระบบไฟฟ้ากำลัง

ระบบไฟฟ้าที่ใช้กับอาคารนี้ แบ่งเป็น 3 ประเภท คือ

1. ระบบไฟฟ้ากำลัง เป็นระบบจ่ายกระแสไฟฟ้าให้กับเครื่องมือและอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ต้องการใช้กระแสไฟฟ้า กระแสไฟฟ้าที่ใช้ในโครงการเป็นระบบไฟฟ้าแรงสูงจากการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคขนาด 12 KV. ผ่านตู้หม้อแปลงไฟฟ้า แปลงเป็น ไฟฟ้าแรงเคลื่อน 220/380 V นอกจากนี้ยังมีอุปกรณ์ตัดวงจรกระแสไฟฟ้า หากหม้อแปลงไฟฟ้ามีระดับความร้อนสูงเกินกว่าขีดระดับการทำงาน (TEMPERATURE MONITORING SYSTEM) จากนั้นจะจ่ายกระแสไฟฟ้าสู่แผงไฟฟ้าแรงเคลื่อนต่ำ แผงไฟฟ้าแรงเคลื่อนสูงและอุปกรณ์อื่น ๆ ต่อไป

ไฟฟ้าแรงสูง สายไฟฟ้าแรงสูงที่ต่อจากสายเมนของการไฟฟ้าเข้าสู่อาคารด้วยสาย CABLE จะร้อยท่อ RIGID STEEL CONDUIT ฝังในดินต่อเข้าไปยังห้อง HIGH VOLTAGE TRANSFORMER โดยมีผู้ติดตั้งอุปกรณ์ควบคุมไฟฟ้าแรงสูงครบชุดทั้งผู้ติดตั้งอุปกรณ์ควบคุมการจ่ายกระแสไฟฟ้ากำลังและไฟฟ้าแสงสว่าง

การเดินสายไฟในโครงการ

จะเป็นการเดินสายไฟแบบ CONDUIT SYSTEM เป็นการเดินสายไฟในท่อโลหะ ซึ่งเป็นการป้องกันความร้อน ความชื้น และป้องกันอุบัติเหตุจากไฟไหม้เนื่องจากกระแสไฟฟ้าลัดวงจรอีกด้วย ท่อ CONDUIT ปกติทำด้วยเหล็กชุบ GALVANIZED ภายในท่อเรียบไม่มีตะเข็บเพื่อป้องกันสายไฟชำรุดจากความร้อน มีเส้นผ่านศูนย์กลางมากกว่า ½ นิ้ว ซึ่งระบบนี้มีข้อกำหนดดังนี้

- 1) ขนาดท่อต้องเป็นตามกฎของ NATION ELECTRIC CODE : NEC
- 2) หากมีการงอท่อต้องระวังอย่าให้ท่อชำรุด หรือทำให้เส้นผ่านศูนย์กลางท่อเปลี่ยนแปลง รัศมีการโค้งงอต้องเป็นตามกฎ NEC AMERICAN STANDARD
- 3) การฝังท่อได้ดินต้องหุ้มด้วยคอนกรีตหนาอย่างน้อย 2 นิ้ว
- 4) การเดินท่อ ต้องมีการยึดแน่นในระยะ 3 ฟุตก่อนถึงอุปกรณ์ไฟฟ้า จุดแยกสายและเด้าเสียบต่าง ๆ
- 5) เมื่อวางท่อเสร็จและยังไม่มีกรปฏิบัติงานขั้นต่อไป ต้องมีการปิดปากท่อด้วยปลั๊ก และฝาเกลียวให้มิดชิด

ข้อดีของระบบ CONDUIT SYSTEM

- 1) มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย สามารถซ่อนในผนังหรือเพดานอย่างมิดชิด โดยไม่ทำให้สายชำรุด
- 2) มีความสะดวกในการติดตั้ง ซ่อมง่าย และประหยัด เพิ่มอายุการใช้งาน
- 3) ช่วยป้องกันไฟไหม้เนื่องจากไฟฟ้าลัดวงจร หรือการใช้ไฟเกินขนาด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. ไฟฟ้ากำลัง เป็นระบบ 380 VOLT, 3 เฟส 4 สาย สำหรับใช้เกิดเครื่องและอุปกรณ์ระบบปรับอากาศ ระบบระบายอากาศ เครื่องจักร และอุปกรณ์อื่น ๆ

3. ไฟฟ้าฉุกเฉิน ติดตั้งเครื่องกำเนิดไฟฟ้าให้มีขนาดเพียงพอที่จะใช้กับไฟฟ้าแสงสว่างของอาคารทั้งหมด ในกรณีที่ทางสถานีจ่ายไฟฟ้าจะเดินเครื่องจ่ายกระแสไฟฟ้าโดยอัตโนมัติ เมื่อไฟฟ้าของการไฟฟ้าดับลง และจะหยุดจ่ายไฟเมื่อกระแสไฟฟ้าของการไฟฟ้ามาตามปกติ

นอกจากนั้นเพื่อป้องกันอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้นเนื่องจากกระแสไฟฟ้าลัดวงจรหรือจากการใช้กระแสไฟฟ้าเกินกำลัง จึงต้องติดตั้งแผงควบคุม (SWITH BOARD) แยกระบบต่างๆ โดยเฉพาะ และใน SWITH BOARD แต่ละเครื่องจะมี MAIN CICUIT BREAKER แยกควบคุมออกไปอีก และแต่ละชั้นของอาคารจะมี BRANCH CIRCUIT BREAKER แยกควบคุมแต่ละห้อง ซึ่งเมื่อเกิดลัดวงจร CIRCUIT BREAKER จะทำหน้าที่ตัดวงจรของจุดนั้นทันที และควรจะเตรียมส่วนต่าง ๆ ดังนี้อีกด้วย

1. ระบบแสงสว่างของทางฉุกเฉิน จำนวน 50% ของไฟฟ้าแสงสว่างของบริเวณบันได จำนวน 25% ของไฟฟ้าแสงสว่างบริเวณทางเดิน

2. ระบบสัญญาณเตือนภัยต่าง ๆ

3. ระบบดับเพลิง

4. ระบบสาธารณูปโภค เช่น การทำงานของปั๊มน้ำ

5. ส่วนบริการอาหาร

6. ห้องเย็นและห้องเก็บอาหาร

7.2.3 ระบบไฟฟ้าแสงสว่าง

ไฟฟ้าแสงสว่าง เป็นระบบ 2220 VOLT, SINGLE PHASE สำหรับใช้กับไฟฟ้าแสงสว่าง
เด้าเสียบ คววม โคม และพัคลมคุดอากาศ เป็นต้น

ลักษณะของแสงที่ใช้ในโครงการ จำแนกได้ 3 ชนิด ใหญ่ ๆ คือ

1. การให้แสงสว่างสำหรับการใช้งานทั่วไป

ในการออกแบบและกำหนดแสงสว่างสำหรับการใช้งานทั่วไป ควรจะได้คำนึงถึงหลักการ
ต่อไปนี้

การมองเห็น (VISIBILITY) เป็นการกำหนดความสว่างให้มีความเหมาะสมกับ
การใช้งานในแต่ละส่วน โดยทั่วไปแสงสว่างภายใน AUDITORIUM ไม่
ต้องการความสว่างมากนัก จะนิยมให้สว่างพอมองเห็นแถวที่นั่ง ทางเดิน สุจิบัตร
 ฯลฯ แสงที่ใช้จึงควรจัดให้มีลักษณะที่นุ่มนวลไม่จ้าจนเกินไปและไม่ทำให้เกิดเงา
ในส่วนสวนสาธารณะหรือภายนอก AUDITORIUM อาจกำหนดให้แสงมีความ
สว่างมากกว่าในส่วน รวมทั้งในส่วนที่ต้องการความสว่างมาก เช่น ในห้อง
แต่งตัว, โรงงานหรือในส่วนสำนักงาน เป็นต้น นอกจากนี้ มีแสงที่กำหนดเพื่อ
ความปลอดภัย และตามข้อกำหนดของเทศบัญญัติ เช่น แสงริมเก้าอี้ แสงบริเวณ
ขั้นบันได แสงบอกป้ายแสดงทางออกหรือทางหนีไฟ ซึ่งต้องกำหนดความสว่าง
และตำแหน่งที่เหมาะสมกับการใช้งาน

ความสวยงามและการตกแต่ง (DECORATION) วัตถุประสงค์ในการให้แสงสว่าง
ควรได้รับการออกแบบให้สวยงามเรียบร้อย บางส่วนอาจจะต้องปิดซ่อนไม่ให้
เห็น เช่น สายไฟ แผงไฟต่าง ๆ ฯลฯ หรืออุปกรณ์บางอย่างอาจออกแบบให้เปิด
โชว์ได้ นอกจากนี้ยังมีการให้แสง ในบางส่วนที่อยู่นอกเหนือเพื่อการใช้งานหรือ
เพื่อการมองเห็น เช่น การให้แสงบริเวณผนังเพดานรอบ ๆ เวทีเพื่อให้ส่วนเหล่านี้
เด่นขึ้น การให้แสงเน้นช่องผนังเน้นวัสดุตกแต่งต่าง ๆ โคมระย้า โคมตั้งโต๊ะ ฯลฯ
บรรยากาศ (MOOD) การสร้างบรรยากาศ อารมณ์ เป็นสิ่งที่อยู่ในการออกแบบ
และให้เป็นไปตามความต้องการ

2. การให้แสงสว่างสำหรับเวทีการแสดง

แสงที่ใช้สำหรับการแสดง เพื่อสร้างบรรยากาศ อารมณ์ ให้เป็นไปตามการแสดงนั้น ๆ
รวมทั้งการสร้างเทคนิคพิเศษต่าง ๆ ดังนั้นตำแหน่งและชนิดของคววมที่ใช้ควรเปลี่ยน
แปลได้ตามสมควร เพื่อให้จัดได้ตามความต้องการของฝ่ายออกแบบและกำกับแสงในการ
แสดง

ตำแหน่งของคววมไฟ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โดยทั่วไปการกำหนดตำแหน่งของดวงไฟต่าง ๆ จะต้องเป็นไปตามบรรยากาศที่ต้องการ จึงไม่อาจกำหนดตำแหน่งที่แน่นอนของดวงไฟได้ ในการออกแบบจึงต้องกำหนดบริเวณสำหรับติดตั้งดวงไฟให้ครอบคลุมเนื้อที่ในการแสดงมากที่สุด ซึ่งจะสามารถโยกย้ายและให้แสงได้ตามตำแหน่งที่ต้องการ

การกำหนดตำแหน่งสำหรับติดตั้งดวงไฟจะต้องคำนึงถึงมุมที่แสงจะกวาดหรือครอบคลุมไปถึงเนื้อที่ที่ใช้แสง รวมทั้งต้องคำนึงถึงมุมของแสงที่ตกกระทำด้วยว่าจะทำให้เกิดลักษณะเช่นไร ถ้าแสงไฟที่ส่องมายังนักแสดงทำมุมกับแนวสายตามากกว่า 45 องศา มักจะทำให้เกิดเงาขึ้นบนใบหน้าแต่อาจแก้ไขโดยใช้แสงจากตำแหน่งอื่นๆ ลงมาได้ และถ้าแสงทำมุมน้อยเกินไป อาจจรรบกวนตาของนักแสดงหรือทำให้เกิดภาพที่กระด้างไม่นุ่มนวล

ตำแหน่งที่จะต้องเตรียมไว้สำหรับการติดตั้งดวงไฟมีสองส่วนใหญ่ คือ ในส่วนเพดานและส่วนผนัง แต่อาจมีการให้แสงจากส่วนอื่นๆ เช่น จากหลังคา จากพื้นเวที

ตำแหน่งของดวงไฟที่ส่งจากเพดานจะอยู่เหนือเพดาน โดยมีช่องเปิดสำหรับให้แสงผ่านตู้แถวหรือเวที ดวงไฟเหล่านี้จะต้องสามารถเปลี่ยนแปลงสี ชนิดและตำแหน่งได้ อุปกรณ์สำหรับเป็นที่ติดตั้งดวงไฟเหล่านี้คือ LIGHTING BRIDGE ซึ่งเป็นแนวทางหรือราง และมีช่องทางเดิน CAT-WAY อยู่ด้านหลังสำหรับใช้ขึ้นควบคุมดวงไฟและในการขึ้นไปเปลี่ยนหรือติดตั้งดวงไฟเหล่านี้ ทางเดินต้องปูด้วยวัสดุที่ไม่เกิดเสียงรบกวนซึ่งเมื่อเดินอาจรบกวนในการแสดงได้ ซึ่งโดยส่วนใหญ่จะมีการใช้อุปกรณ์ดังนี้

WALL SLOTS

เป็นตำแหน่งของดวงไฟที่อยู่ตรงผนัง มักทำเป็นกล่องหรือช่องสำหรับติดตั้งดวงไฟและมีบริเวณสำหรับขึ้นควบคุมดวงไฟ มีช่องเปิดอยู่ด้านหน้าที่จะส่องมายังเวที แนวสำหรับติดตั้งจะเป็นเสาหรือรางเหล็ก ตามแนวตั้ง PLATFORM สำหรับขึ้นทำงานหรือควบคุมดวงไฟเป็นระยะ ๆ

DIMMER

เป็นอุปกรณ์ที่นิยมใช้มากอันหนึ่งในการควบคุมแสงไฟ ทำให้สามารถกำหนดความเข้มของแสงได้หลายระดับ ตั้งแต่สว่างเต็มที่ตามกำลังของดวงไฟจนกระทั่งลดความเข้มของแสงลงเรื่อยๆจนดับสนิท นอกจากนี้การควบคุมการปิดเปิดและการควบคุมความเข้มนี้สามารถใช้ MEMORY SYSTEM ได้ ซึ่งจะบันทึกการเปิดปิดความเข้มระดับต่างๆ

3. การให้แสงสว่างสำหรับห้องสมุด

การให้แสงสว่างสำหรับห้องสมุด บางทีเป็นปัญหาสำคัญอันหนึ่งที่มีในการออกแบบความเข้มของแสง (พูดต่อกำลังเทียน) การสะท้อนแสง การตัดแสง การควบคุมแบบ การเกิดเงา

จะต้องคิดอย่างรอบคอบตลอดอาคาร แสงสว่างธรรมชาติ ถ้าจะใช้ควรหลีกเลี่ยงการให้แสงตรง (DIRECT SUNLIGHT) และแสงกล้าจากท้องฟ้า เงามและแสงสะท้อนจะรบกวนประสาทตาของผู้ที่อยู่ในบริเวณนั้น เราจะสามารถเลี่ยงได้ โดยการศึกษาและเลือกวัสดุที่จะมาใช้เป็นผนังและเพดาน ควรมีสีสว่างๆ แต่มีความเข้มข้นของแสงน้อยกว่าบริเวณที่จัดไว้ให้อ่านหนังสือ ผนังและเพดานที่ดีจะส่งผลเสีย ควรเลี่ยงให้มากที่สุด หากเกิดการตัดกันของแสงขึ้น มันทำให้เกิดการเพ่งและเหนื่อยในการใช้สายตาอ่านหนังสือ

รูปแบบของการให้แสงสว่าง

- 1) แสงชนิดส่องโดยตรง เช่น สปอร์ตไลท์ ใช้สำหรับเน้นส่วนใดส่วนหนึ่ง เช่น บริเวณแสดงหนังสือใหม่ หรือผลงานอื่นๆ
- 2) แสงจากโคมไฟที่ผ่านวัสดุกรองแสงก่อนจะเป็นแสงกระจายที่ไม่เกิดเงา
- 3) แสงชนิดซ่อนไฟใต้เพดานหลายดวง เป็นแสงกระจายที่ไม่ทำให้เกิดแสงสะท้อน
- 4) แสงจากโคมไฟชนิดสะท้อนเพดานก่อนจะลงส่วนล่าง จะไม่ทำให้เกิดเงาและความสว่างไม่มากเกินไป

ตารางที่ 28 แสดงค่าความสว่างของแต่ละสถานที่

สถานที่	แรงเทียน
ห้องนิทรรศการ	30
โรงอาหาร	30
ห้องปฏิบัติศิลป์	70
ห้องเขียนแบบ	100
ห้องฟังบรรยาย	70
ห้องดนตรี	30
ทางเดินระเบียง	20
ที่นั่งอ่านหนังสือนิตยสาร	30
ห้องพยาบาลฉุกเฉิน	100
ห้องเก็บสัมภาระ/อาบน้ำ	20
ห้องสมุด	70

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7.2.4 ระบบสุขาภิบาล

ระบบสุขาภิบาลในโครงการสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ระบบด้วยกันคือ

1. ระบบน้ำใช้

น้ำที่นำมาใช้ในโครงการ นอกจากต้องมีปริมาณที่เพียงพอต่อความต้องการแล้ว ยังต้องมีคุณภาพดี มีความสะอาดปราศจากเชื้อโรค เหมาะที่จะใช้เพื่อการอุปโภคและบริโภค น้ำที่นำมาใช้ของโครงการเป็นน้ำที่ค่อท่อมาจากการท่อน้ำสาธารณะของอำเภอ

เนื่องจากอาคารในส่วนต่างๆ ของโครงการมีความสูงไม่มากนักและเป็นการกระจายตัวออกทางแนวราบ ดังนั้นจึงเลือกใช้ระบบจ่ายน้ำแบบ UP FEED DISTRIBUTION SYSTEM ใช้หลักการดังนี้ เป็นการจ่ายน้ำจากชั้นล่างของอาคาร ไปยังส่วนต่าง ๆ ของอาคาร จนถึงชั้นบนของอาคาร โดยความดันของท่อประปาที่จ่ายต้องมีมากเพียงพอที่จะจ่ายน้ำประปาให้แก่ชั้นบน หากจำเป็นต้องเดินท่อที่มีความยาวมาก ๆ จะทำให้ความดันลดลงเนื่องจากความยาวของท่อ จำเป็นต้องติดตั้งเครื่องสูบน้ำและถังอัดความดันไว้ที่ชั้นล่าง เพื่อทำหน้าที่จ่ายน้ำประปาขึ้นอาคาร โดยตรง นอกจากนี้ยังมีการเก็บน้ำบางส่วน ในถังเก็บน้ำ เพื่อใช้ในกรณีฉุกเฉิน

2. ระบบบำบัดน้ำโสโครก

เนื่องจากโครงการตั้งอยู่ในพื้นที่ติดแหล่งน้ำดังนั้นในการบำบัดน้ำเสียต้องมีการคำนึงถึงสภาพแวดล้อมโดยไม่ให้เป็นการทำลายสภาพเดิมในการบำบัดแบ่งน้ำโสโครกออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. น้ำทิ้ง คือน้ำที่ผ่านการใช้งานมาแล้ว เช่น จากอ่างล้างหน้า ห้องครัว ไม่รวมน้ำจากโถและที่ปัสสาวะ สามารถระบายทิ้งได้โดยตรงสู่ท่อสาธารณะหรือบ่อซึม
2. น้ำโสโครก เป็นน้ำที่ไม่อนุญาตให้ทิ้งลงสู่ท่อสาธารณะได้ทันที เนื่องจากเป็นน้ำที่อาจเกิดสภาวะแวดล้อมเป็นพิษได้ เป็นน้ำที่มาจากโถส้วม จากโถปัสสาวะ ต้องผ่านการบำบัดให้เป็นน้ำดีก่อนจึงอนุญาตให้ระบายลงสู่ท่อระบายน้ำสาธารณะได้

การระบายน้ำทิ้ง, น้ำโสโครกจากสุขภัณฑ์ต่าง ๆ ภายในอาคารนั้นนิยมทำสองวิธี คือ

1. วิธีแยก (น้ำทิ้งจากอ่างล้างมือ อ่างอาบน้ำ แยกจากส้วมหรือที่ปัสสาวะ)
2. วิธีรวม

แต่ที่นิยมคือ แบบแยก เพราะน้ำจากอ่างล้างมือ อ่างอาบน้ำ สามารถปล่อยลงสู่ท่อระบายน้ำสาธารณะได้เลย ไม่ต้องมีการทำความสะอาด ส่วนน้ำทิ้งจากส้วมหรือที่ปัสสาวะจะระบายลงสู่บ่อกรองบ่อซึม

น้ำทิ้งที่มาจากท่อระบายน้ำ อ่างล้างมือ หรืออ่างอาบน้ำ มักจะระบายลงสู่ท่อระบายน้ำสาธารณะ โดยไม่เป็นที่รังเกียจ ส่วนน้ำที่มาจากส้วมหรือที่ปัสสาวะจำเป็นต้องผ่านวิธีการทำให้น้ำสะอาดเสียก่อน สำหรับที่ใช้อยู่ในปัจจุบันเป็นแบบวิธี ANAEROBIC และแบบวิธี AEROBIC

แบบ ANAEROBIC เป็นใช้การตกตะกอนของปฏิกูล โดยปล่อยน้ำที่ลอยอยู่ไหลลงท่อระบายน้ำสาธารณะเลขหรือซึมในพื้นที่ดิน ในการผ่านปล่อยลงท่อน้ำทิ้งสาธารณะเลขไม่ควรกระทำอย่างยิ่งเพราะยังมีค่าความสกปรกอยู่มาก ตามปกติน้ำทิ้งเข้าบ่อเกรอะจะมีค่า B.O.D. ประมาณ 200 – 300 มิลลิกรัม/ลิตร เมื่อน้ำออกจากบ่อจะมีค่า B.O.D. ประมาณ 60 – 80 มิลลิกรัม/ลิตร ซึ่งถือว่าเป็นค่าที่สูงอยู่ และสามารถทำให้น้ำเกิดการเหม็นเน่าได้ ดังนั้นเพื่อความสะอาดยิ่งขึ้น จึงได้มีบ่อซึมเกิดขึ้นเป็นลักษณะกลมก่อด้วยอิฐ หรือคอนกรีตเจาะรูพรุนขนาดของบ่อต้องมีความสัมพันธ์กับอัตราการซึมของน้ำ การซึมสามารถค่อท่อจากบ่อไปยังพื้น สำหรับราคาในการก่อสร้างไม่แพง สามารถทำได้ในอาคารที่ไม่ใหญ่โตและไม่สูง

แบบ AEROBIC ถ้าใช้วิธีแบบแรกจะต้องใช้บ่อเกรอะ บ่อซึมที่ใหญ่โตแต่แบบ AEROBIC จะมีขนาดเล็ก แต่ก็มีความยุ่งยากในการเดินเครื่องกรรมวิธีต่างๆ ซึ่งต้องการสถานที่สำหรับการก่อสร้างมากน้อยผิดแผกแตกต่างกันออกไป

จากระบบทั้งสองที่กล่าวมา อาจสามารถนำมาใช้รวมกันได้ ในเรื่องการทำให้น้ำสะอาดและการนำน้ำที่ผ่านกรรมวิธีไปใช้ประโยชน์ในเรื่องการซึม

3. ระบบระบายน้ำฝน

น้ำที่ไหลไปตามผิวดิน เป็นตัวการสำคัญให้เกิดการกัดเซาะ และการพังทลายโดยเฉพาะหน้าฝน ตามต่างจังหวัดที่ยังไม่มีสิ่งก่อสร้างมากนัก น้ำฝนส่วนมากจะสามารถซึมผ่านดินได้ มีเพียง 20 – 30 % เท่านั้นที่ไหลไปตามผิวดิน แต่สำหรับเมืองที่มีการพัฒนา สิ่งก่อสร้างมากมาย น้ำจะไม่สามารถซึมสู่ผิวดินถึง 90 – 95 %

ประโยชน์ของการระบายน้ำฝน

- 1) เพื่อป้องกันการกัดเซาะและพังทลาย โดยการลดอัตราการไหลและปริมาณของน้ำลง
- 2) ลดปัญหาความเสียหายด้านทรัพย์สินจากการเกิดน้ำท่วม
- 3) ป้องกันน้ำขัง อันเป็นสาเหตุของการเน่าเสียและเป็นแหล่งเพาะจุลินทรีย์
- 4) การเติบโตของต้นไม้ดีขึ้น โดยการระบายน้ำที่อิ่มตัวในดิน
- 5) ดินรับน้ำหนักได้ดีขึ้น ทำให้บริเวณนั้นเหมาะแก่การก่อสร้างมากขึ้น

ระบบการระบายน้ำฝนส่วนใหญ่เป็นการระบายน้ำฝนจากหลังคา อุปกรณ์ที่สำคัญในการระบายน้ำฝน คือ

1. รางระบายน้ำฝน ขนาดรางจะถูกกำหนดโดยลักษณะของหลังคา ขนาดรางไม่ค่อยมีความสำคัญเท่ารูปร่างของราง เพราะหากน้ำฝนสามารถระบายในแนวตั้งได้ทัน น้ำฝนจะไม่ล้นรางระบาย สิ่งสำคัญอีกประการคือ ความลึกของรางที่ต้องเผื่อกรณีที่ท่อระบายน้ำอุดตัน ประกอบด้วยรางรับน้ำฝนบนหลังคาอาคาร ตะแกรงครอบท่อระบายน้ำฝน ระวังพื้นดินตลอดจนบ่อพักขนาดของรางน้ำฝนมักถูกกำหนดโดยลักษณะของอาคาร แต่ขนาดไม่ค่อยมีความสำคัญเท่ากับรูปร่าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ของรางเพราะทราบเท่าที่น้ำฝนสามารถระบายลงตามท่อในแนวตั้งได้ทัน น้ำฝนก็ไม่มีโอกาส ล้น รางได้ ที่สำคัญคือ ความลึกของราง โดยเฉพาะความลึก ส่วนที่ต้องเผื่อไว้สำหรับเป็น FREE BOARD จาก BUILDING RESEARCH ความกว้างของกันรางไม่ควรน้อยกว่า 12 นิ้ว และ FREE BOARD ควรีประมาณ 3 นิ้ว เพื่อป้องกันน้ำล้นราง ขนาดของท่อระบายน้ำฝนชนิดใน แนวตั้งต้องไม่เล็กกว่า 6 นิ้ว และไม่ควรเล็กกว่าขนาดท่อที่ระบายน้ำจำนวนเท่ากันในแนวระดับ แต่ที่จริงทำในแนวตั้งจะสามารถระบายน้ำได้เป็นประมาณมากกว่าขนาดท่อเดียวกันกับรางใน แนวระดับ การใส่ท่อขนาด 4 นิ้ว ต่อเนื้อที่รองหลังคาประมาณ 3,000 ตารางฟุตก็เป็นการ เพียงพอ ในกรณีที่หลังคาเป็นแบบแบนอาจจะใช้ท่อขนาด 3 นิ้ว ก็ได้ นอกจากการระบายน้ำฝน จากหลังคา แล้วการระบายน้ำฝนจากผนังของอาคารก็เป็นสิ่งจำเป็น การมีกันสาดยื่นเป็นระยะ ๆ จะช่วยตัดตอนน้ำฝนที่ไหลลงมาตามผนังอาคาร ช่วยลดประมารน้ำฝนที่จะสาดลงสู่บาทวิถีหรือ ช่วยลดการซึมของรางน้ำในขณะไหลลงมาตามผนัง

2. ช่องระบายน้ำฝน มีหลายแบบตามลักษณะการใช้งาน ช่องระบายน้ำฝนที่ดีต้องมีที่ กรองผงติดอยู่ และต้องมีช่องให้น้ำไหลเข้า ไม่น้อยกว่าหนึ่งเท่าครึ่งของพื้นที่หน้าตัดของท่อน้ำฝน

3. ท่อระบายน้ำฝน จำนวนและขนาดท่อขึ้นอยู่กับพื้นที่หลังคาที่รองรับน้ำฝนและอัตรา การตกของฝน หากใช้ท่อระบายน้ำฝนขนาดใหญ่จะสามารถลดขนาดท่อได้ แต่การใช้ท่อน้ำฝน จำนวนมากจะดีกว่าการใช้ท่อที่มีขนาดใหญ่แต่จำนวนน้อยกว่า

การฝังท่อระบายน้ำฝนใน โครงสร้างอาคาร จะรักษาลักษณะของอาคารให้สวยงาม แต่ถ้า เป็นไปได้ควรหลีกเลี่ยงเพราะ

- 1) หากควบคุมไม่ดีแล้ว คนงานอาจเทคอนกรีตลงไปในท่อระบายน้ำขณะเทคอนกรีตค้อน เสา ทำให้ท่ออุดตันหรือท่อระบายน้ำเล็กลง
- 2) ไม่สามารถบำรุงรักษาท่อได้ เมื่อเกิดการรั่วหรือเป็นสนิม
- 3) การทำงานลำบาก เช่น การค่อท่อเลี้ยวไปส่วนอื่น เพราะตัดเหล็กเสริม

การป้องกันน้ำท่วมของ โครงการ มีแนวทาง คือ

1. การคำนึงถึงเรื่องระบบการระบายน้ำให้มีประสิทธิภาพที่ดี
2. การฝังท่อระบายน้ำได้ดินเพื่อไม่ให้เกิดน้ำขัง และช่วยในการระบายน้ำให้เป็น ไปอย่าง รวดเร็ว
3. การใช้ภูมิสถาปัตย์เข้าช่วย โดยการมีบ่อและสระน้ำในส่วนต่างของ โครงการ เพื่อเป็น ส่วนช่วยรองรับน้ำฝนและน้ำที่ระบายจากส่วนต่าง ๆ ของ โครงการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7.2.5 ระบบปรับอากาศและระบายอากาศ

ระบบปรับอากาศมีหลายระบบแต่ที่นิยมใช้ทั่วไปมีดังนี้

ก. ระบบทำความเย็นโดยตรง (DIRECT REDRICATION SYSTEM) เป็นระบบที่ให้อากาศที่จะถูกนำไปใช้ในการทำความเย็น พัดผ่านหน่วยทำความเย็น (AIR COOLING UNIT) ของเครื่องปรับอากาศโดยตรง

ข. ระบบความเย็นโดยทางอ้อม (INDIRECT REDRICATION SYSTEM) เป็นระบบมีหน่วยทำความเย็นดูดความร้อนจากตัวกลาง ทำให้ตัวกลางเย็นลงเสียก่อน แล้วจึงนำตัวกลางนี้ไปหมุนเวียนทำความเย็นให้อากาศที่ถูกนำไปใช้อีกทีหนึ่ง

ในปัจจุบันระบบปรับอากาศแบ่งออกเป็น 3 แบบ ดังนี้

1. WINDOW TYPE คือทั้งระบบจะอยู่ภายในตัวเครื่องเดียวกัน โดยพัดลมตัวนอกสำหรับระบายความร้อน ตัวในสำหรับกระจายความเย็น ในการออกแบบต้องคำนึงถึงการระบายความร้อนออกจากตัวเครื่องและการระบายน้ำที่เกิดจากการควบแน่น

ตารางที่ 29 แสดงการเปรียบเทียบข้อดี-ข้อเสียของระบบปรับอากาศแบบ WINDOW TYPE

ข้อดี	ข้อเสีย
1. มีขนาดเล็ก ราคาถูก	1. มีเสียงรบกวนขณะเครื่องทำงานมาก
2. สะดวกแก่การติดตั้งเพราะทุกชิ้นอยู่ในตัวเครื่องเดียวกัน	2. ต้องคำนึงถึงการระบายความร้อนมาก
	3. อายุการใช้งานสั้น

2. SPLIT TYPE เป็นเครื่องปรับอากาศขนาดกลาง แบ่งเครื่องออกเป็น 2 ส่วน ส่วนที่อยู่ในห้องเรียกว่า FAN COIL UNIT - คอยล์เย็น และ ส่วนที่อยู่นอกห้องเรียก CONDENSING UNIT - คอยล์ร้อน ในการกำหนดตำแหน่งของเครื่อง ควรมีระยะห่างของ 2 ส่วนห่างกันตามระยะที่เหมาะสมเนื่องจากมีข้อจำกัดด้านประสิทธิภาพของการทำงาน ในกรณีที่อยู่ระดับเดียวกัน ควรมีระยะห่างระหว่าง 2 ส่วนนี้ 15-25 เมตร เชื่อม โดยท่อจ่ายลม

ตารางที่ 30 แสดงการเปรียบเทียบข้อดี-ข้อเสียของระบบปรับอากาศแบบ SPLIT TYPE

ข้อดี	ข้อเสีย
1. ขนาดปานกลาง ราคาเหมาะสม	1. การติดตั้งยุ่งยากกว่าแบบแรก
2. การทำงานของเครื่องมีความเงียบกว่าแบบ WINDOW TYPE เพราะมีการแยกส่วน FAN COIL UNIT ออกนอกห้อง	2. ไม่มีการถ่ายเทอากาศระหว่างภายในและภายนอกห้อง
3. ใช้กับพื้นที่ที่มีความต้องการใช้เครื่องปรับอากาศไม่เป็นเวลา	
4. ติดตั้งสะดวก บำรุงรักษาง่าย	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. CENTRAL TYPE เป็นระบบปรับอากาศขนาดใหญ่ พัฒนามาจากระบบ SPRIT TYPE โดยแยกเครื่องออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

1. CENTRIFUGAL MACHINE ส่วนนี้ประกอบด้วยส่วนการทำงานที่สำคัญ 3 ส่วน คือ CONDENSOR, COMPRESSOR และ COOLER เป็นตัวกลางในการจ่ายความร้อนและความเย็นให้กับระบบการทำงานส่วนอื่น

AIR HANDING UNIT แบ่งออกเป็น 2 แบบ

1.1 AIR HANDING แบบใช้ลมเป่าผ่านคอยล์เย็นเข้าสู่ห้องโดยตรง

1.2 AIR HANDING แบบใช้ลมเป่าผ่านคอยล์เย็น นำความเย็นผ่านเข้าสู่ช่องท่อ และกระจายตามส่วนต่าง ๆ ที่ต้องการการปรับอากาศ

2. ALL-WATER SYSTEM เป็นระบบจ่ายความเย็นและความร้อน โดยใช้น้ำ โดยมาก CENTRAL UNIT จะส่งน้ำเย็น ไปตามท่อเป็นวง จะผ่านห้องต่าง ๆ ซึ่งแต่ละห้องจะมี FAN COIL UNIT สำหรับพาความเย็นเข้าไปภายในห้อง ห้องใดที่ไม่ได้ใช้งานก็สามารถปิด FAN COIL UNIT สำหรับพาความเย็นเข้าไปภายในห้อง ห้องใดที่ไม่ได้ใช้งานก็สามารถปิด FAN COIL ได้เป็นส่วน ๆ ทำให้สามารถควบคุมความเย็นได้เป็นชั้น ๆ ไป และสามารถควบคุมความเย็นเป็นห้อง ๆ ได้อีกด้วย เหมาะกับโครงการประเภทนี้

3. COOLING TOWER หรือ CONDENSING UNIT เป็นตัวถ่ายเทความร้อนและส่งความเย็นให้กับระบบ CENTRIFUGAL MACHINE

ตารางที่ 31 แสดงขนาดโดยประมาณของเครื่องสูบลมเย็น

ความเย็น (ตัน)	กว้าง	ยาว	สูง
7-8	0.7	1.2	1.3
10	0.7	1.5	1.4
15	0.8	1.7	1.6

การเลือกใช้ระบบปรับอากาศ

องค์ประกอบต่าง ๆ ในโครงการ จะมีลักษณะแตกต่างกันออกไป บางส่วนสามารถใช้งานระบบอากาศตามธรรมชาติได้ แต่บางส่วนก็จำเป็นต้องมีการปรับอากาศเนื่องจากลักษณะขององค์ประกอบนั้น ๆ ที่จะต้องมีการควบคุมอุณหภูมิ ความชื้น และการระบายอากาศ จึงต้องมีระบบปรับอากาศที่เหมาะสมสำหรับองค์ประกอบเหล่านี้

การพิจารณาเลือกใช้เครื่องหมยปรับอากาศ จะต้องคำนึงถึง

1. จุดมุ่งหมายในการใช้งาน เช่นต้องการความเงียบเป็นพิเศษหรือต้องการความเย็นมากกว่าปกติ
2. ลักษณะของอาคารเช่น
 - อาคารขนาดเล็ก อาจใช้แบบ WINDOW TYPE หรือ SPLIT TYPE
 - ห้องขนาดใหญ่หลายๆ ถ้าใช้แบบ WINDOW TYPE อาจจะกระจายลมได้ไม่ทั่วถึง ดังนั้นจึงอาจพิจารณาใช้แบบ SPLIT TYPE แต่แบบ SPLIT TYPE ก็มีกำลังจำกัด 8 – 25 ตัน หรือถ้าทนนำยาวเกินไปก็ไม่เหมาะสม
 - อาคารหลายๆ ชั้นควรใช้แบบ CENTRAL ถ้าใช้แบบ WINDOW TYPE หรือ SPLIT TYPE จะทำให้มีจำนวนเครื่องมาก ดูแลรักษายาก และทำลายความงามของอาคาร
 - อาคารมีห้องหลายๆ ห้อง อาจใช้แบบ CENTRAL ซึ่งประหยัดและอายุการใช้งานยาวนาน
3. เงื่อนไขเฉพาะของอาคาร เช่น อาคารบางแห่งเดินท่อยาก จึงอาจต้องใช้แบบ SPLIT TYPE แทนแบบ CENTRAL

ชนิดของระบบปรับอากาศที่เลือกใช้ในโครงการ

1. เครื่องปรับอากาศแบบแยกส่วน (SPLIT TYPE)

2. เครื่องปรับอากาศแบบชุด (PACKAGED TYPE)

เครื่องปรับอากาศแบบแยกส่วน (SPLIT TYPE)

เป็นที่นิยมมากในปัจจุบัน สำหรับห้องหรือสถานที่ที่มีขนาดเล็ก มีหน่วยทำความเย็นแยกต่างหากจากหน่วยระบายความร้อน สะดวกมาในการติดตั้ง

เครื่องปรับอากาศแบบชุด (PACKAGED TYPE)

เครื่องปรับอากาศแบบชุดเป็นเครื่องที่มีเครื่องปรับอากาศ และเครื่องทำความเย็น ในเปลือกหุ้มเดียวกัน มีความสามารถในการทำความเย็นประมาณ 3 ถึง 100 ตัน สำหรับกรณีที่ใช้เครื่องปรับอากาศแบบชุดเครื่องเดียวสำหรับหลายห้องนั้นอากาศที่จ่ายเข้าไปในห้อง จะต้องส่งไปโดยผ่านท่อลมที่ต่อจากห้องลมของเครื่อง

ดังนั้นจึงสามารถสรุปพื้นที่ที่จะต้องมึระบบปรับอากาศ และลักษณะของระบบปรับอากาศได้ดังนี้

ตารางที่ 32 ตารางแสดงการเลือกใช้ระบบปรับอากาศในแต่ละส่วนการใช้งาน

องค์ประกอบ	ระบบปรับอากาศ	เหตุผล
ส่วนห้องประชุมใหญ่ 300 ที่นั่ง	PACKAGED TYPE	เป็นส่วนที่มีขนาดใหญ่มีประมาณของห้องมากต้องการความสะดวกสบายในการนั่งชมการแสดงต่าง ๆ และต้องการความสงบเงียบหลีกเลี่ยงจากเสียงรบกวนใด ๆ ทั้งสิ้น
ส่วนห้องสมุด	PACKAGED TYPE	เป็นส่วนที่จำเป็นมากต่อการปรับอากาศเพื่อสร้างบรรยากาศที่ดีและความสงบในการศึกษาค้นคว้าจากหนังสือหรือห้องโสตทัศนศึกษา ทั้งเป็นการป้องกันเสียงรบกวนต่าง ๆ และรักษาสภาพหนังสือด้วย
ส่วนห้องบรรยายและห้องปฏิบัติการ	SPLIT TYPE	มีความสะดวกในการใช้งาน และการบำรุงรักษาลักษณะการปรับอากาศและช่วงเวลาการใช้งานในบางครั้งจะไม่ตรงกัน
ส่วนสำนักงาน	PACKAGED TYPE	การทำงานของสำนักงานมีช่วงเวลาดำเนินงานเวลาเดียวกันทั้งหมด การจัดวางออกแบบส่วนทำงานใช้ระบบเปิดทั้งหมด ยกเว้นห้องผู้บริหารและห้องประชุม ซึ่งมีวาระการใช้งานที่ไม่แน่นอนแต่ต้องการความสงบเงียบ พอดควรจะให้ใช้การแยกจากท่อไปยังห้องทำงานซึ่งเครื่องควบคุมการเปิดปิดมีต่างหาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

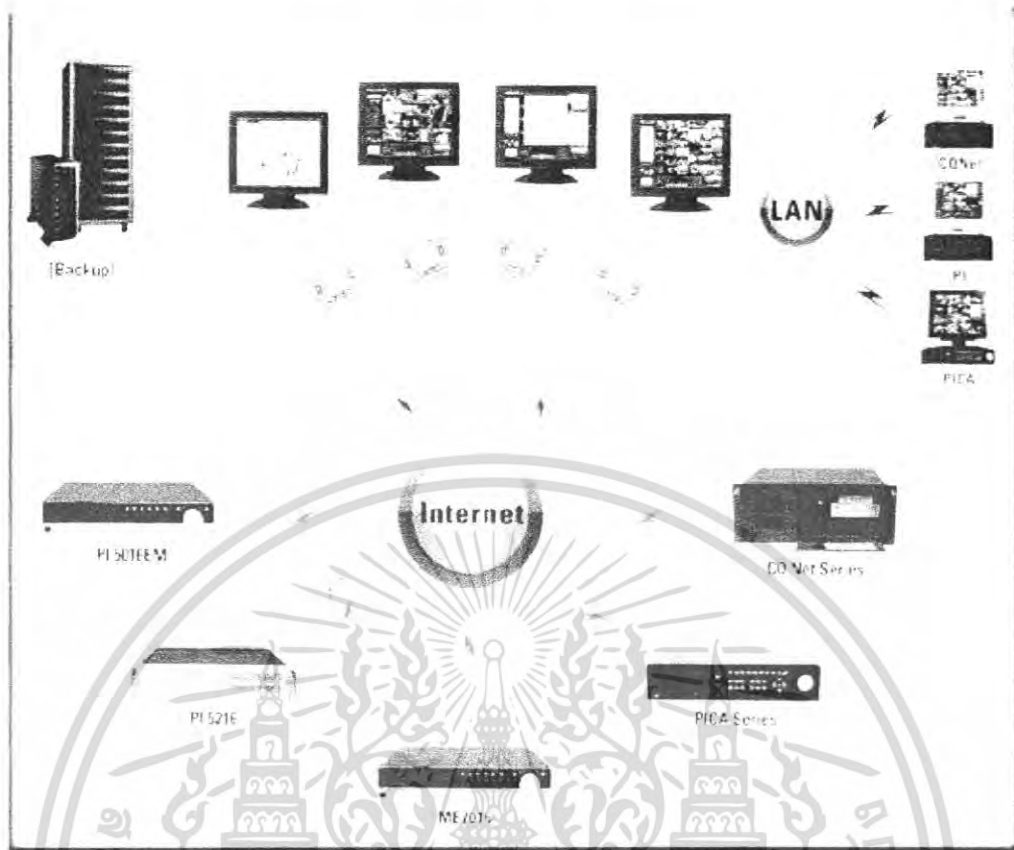
7.2.6 ระบบรักษาความปลอดภัย

1.ระบบวงจรปิด

คุณสมบัติเบื้องต้น

สามารถดูภาพผ่านจอได้พร้อมกัน 1, 4, 9 และ 16 หน้าต่างหรือดูสลับภาพอัตโนมัติได้

- มีโหมดการทำงานแบบ Triplex Mode ก็ือสามารถ Playback / Record / Backup ในเวลาเดียวกันได้ จึงสามารถเก็บทุกสถานการณ์ไว้ได้
- ป้องกันการตกแต่งภาพ ด้วยสตูซอฟต์แวร์เทคโนโลยี Digital Watermark จึงใช้เป็นหลักฐานสำคัญได้
- บันทึกภาพเฉพาะเมื่อมีการเคลื่อนไหว เพื่อประหยัดเนื้อที่ Hard Disk และทำให้เข้าถึงเหตุการณ์สำคัญได้อย่างรวดเร็ว
- สามารถเลือกบันทึกภาพได้แบบ Motion Detect หรือ Round the Clock ตามช่วงเวลาที่ต้องการได้
- กล้องแต่ละตัวสามารถกำหนดอัตราเร็วการบันทึก (Frame/Sec) ได้อย่างง่ายดาย
- เลือกได้ว่าจะบันทึกอัตโนมัติ หรือ หยุดบันทึก เมื่อ Hard Disk เต็ม
- สามารถจำกัดการเข้าดูและแก้ไขของเครื่องปลายทางได้ ด้วยรหัสผ่านที่มีหลายระดับ
- สามารถดูภาพและควบคุมภาพเหตุการณ์ โดยผ่านทางเครือข่าย PSTN, ISDN, ADSL, Internet, Intranet, TCP/IP

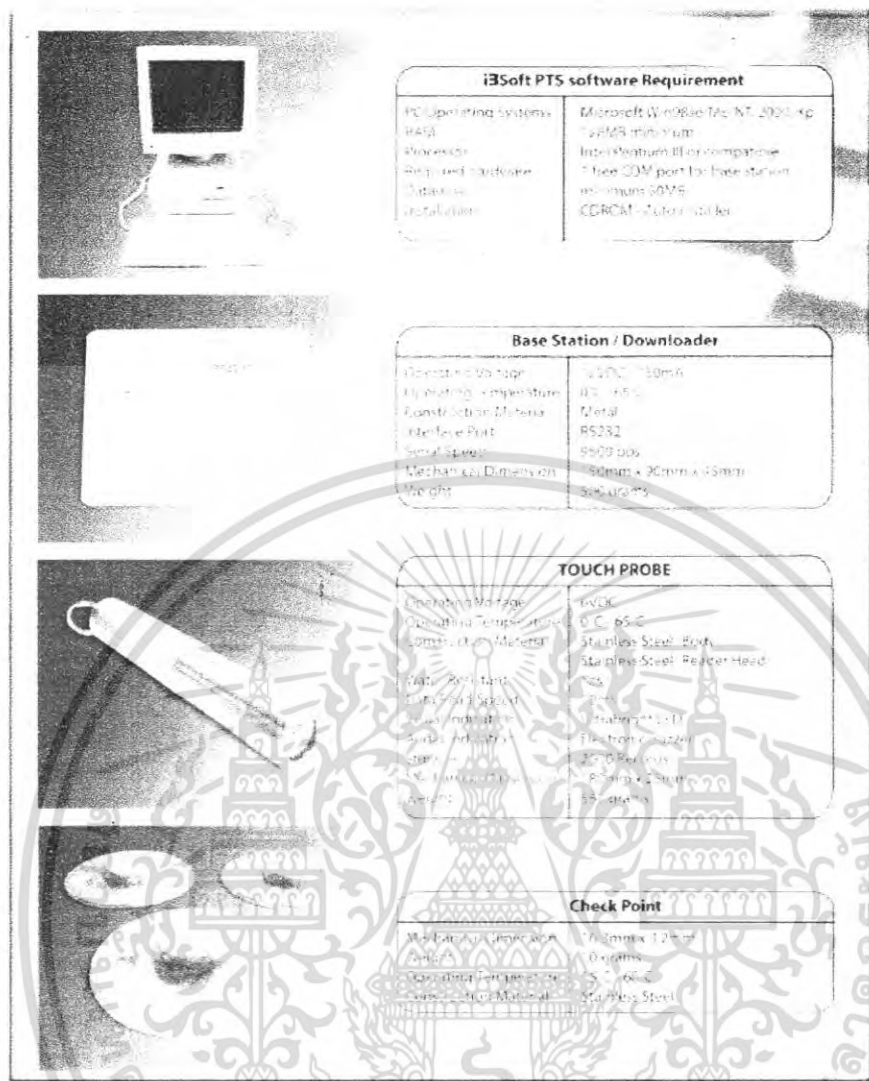

ภาพที่ 141 โครงสร้างของโทรทัศนังจรปิด

2).ระบบควบคุมฝัปฏิบัติงาน

การทำงานของระบบ คือ ผู้วางระบบต้องนำ Check point ไปติดตั้งไว้ตามจุดต่างๆ เพื่อให้ผู้ปฏิบัติหน้าที่ได้เดินไปตามจุดต่างๆเหล่านั้น แล้วทำการเวลาได้โดยใช้ตัว Touch probe สัมผัสกับตัว Check point ในแต่ละจุดที่ได้ถูกติดตั้งไว้แล้ว ซึ่งจะเป็นการลงบันทึกแบบ Real time โดยอัตโนมัติ ดังนั้นข้อมูลการลงเวลาจะถูกลงบันทึกและรวบรวมไว้ในตัว Touch probe ซึ่งสามารถ Download ลงคอมพิวเตอร์ได้โดยผ่านตัว Downloader ทำให้สามารถรายงานการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ เพื่อที่จะประเมินผลงานของผู้ปฏิบัติหน้าที่แต่ละคนได้ ทำให้เพิ่มประสิทธิภาพของการดูแลรักษาความปลอดภัยได้ดียิ่งขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 142 อุปกรณ์ต่างๆ ของโทรศัพท์วงจรปิด

ข้อดีของระบบ

- มีการบันทึกแบบ Real Time
- มีรายละเอียดที่แม่นยำ ง่ายต่อการทำรายงาน ดังนั้นจึงเป็นประโยชน์เหมือนเป็นหลักฐานชิ้นสำคัญได้
- กั้นน้ำได้, ใช้งานง่าย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

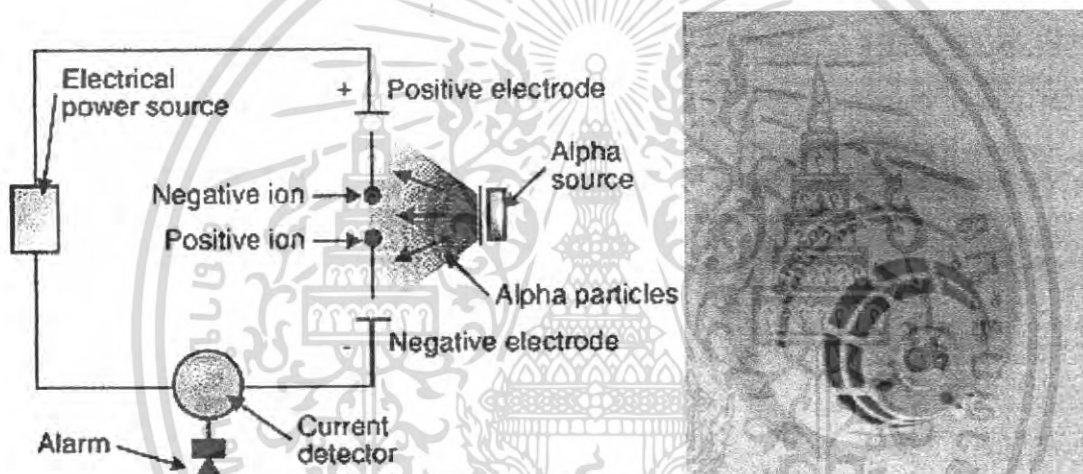
7.2.7 ระบบรักษาป้องกันอัคคีภัย

งานระบบดับเพลิงและระบบเตือนเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉิน

1 ระบบสำรองน้ำ

2 ระบบตรวจจับเพลิงไหม้แบบควันและแบบความร้อน

1. อุปกรณ์ตรวจจับควัน (Smoke Detector) อาคารหลังนี้มีการเลือกใช้ smoke detector ในส่วนที่เป็นห้องเรียน ชนิดของอุปกรณ์ตรวจจับควันที่เลือกใช้คือแบบ อุปกรณ์ตรวจจับควันชนิดไอออนไนเซชัน (Ionization Smoke Detector)

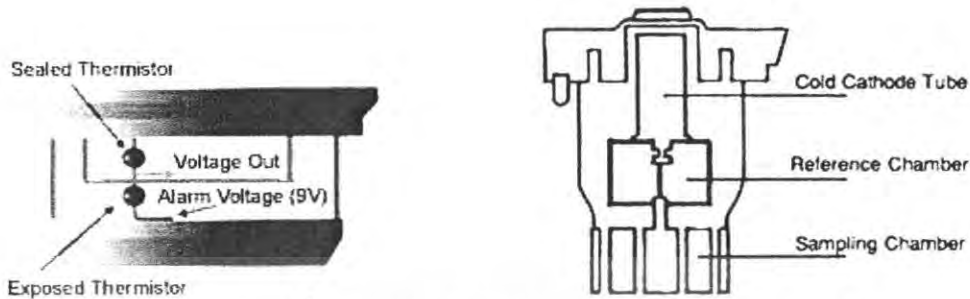

ภาพที่ 143 อุปกรณ์จับควันชนิดไอออนไนเซชัน

อุปกรณ์ชนิดนี้เหมาะสำหรับใช้ตรวจจับสัญญาณควันในระยะเริ่มต้นที่มีอนุภาคของควันเล็กน้อย ทำงานโดยใช้หลักการเปลี่ยนแปลงคุณสมบัติทางไฟฟ้าโดยใช้สารกัมมันตภาพรังสีปริมาณน้อยมากซึ่งอยู่ใน Chamber ซึ่งจะทำปฏิกิริยากับอากาศที่อยู่ระหว่างขั้วบวกและลบทำให้ความนำไฟฟ้า (Conductivity) เพิ่มขึ้นมีผลให้กระแสสามารถไหลผ่านได้โดยสะดวก เมื่อมีอนุภาคของควันเข้ามาใน Sensing Chamber อนุภาคของควันจะไปรวมตัวกับไอออนจะมีผลทำให้การไหลของกระแสลดลงด้วย ซึ่งทำให้ตัวตรวจจับควันแจ้งสถานะ Alarm ทันที

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

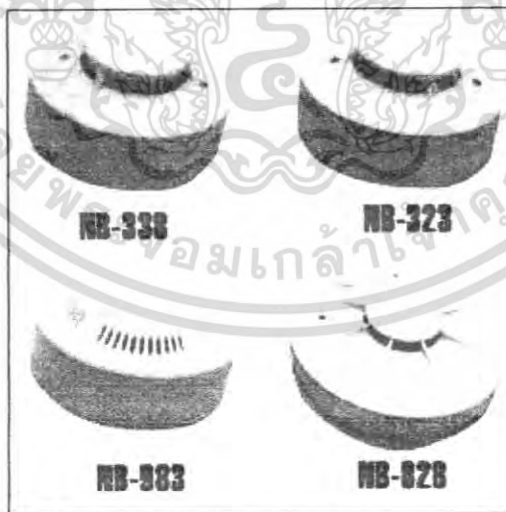
2. อุปกรณ์ตรวจจับความร้อน (Heat Detector)

ภาพที่ 144 อุปกรณ์ตรวจจับความร้อน (Heat Detector)

อุปกรณ์ตรวจจับความร้อนเป็นอุปกรณ์แจ้งอัคคีภัยอัตโนมัติรุ่นแรกๆ มีหลายชนิด ซึ่งนับได้ว่าเป็นอุปกรณ์ที่ราคาถูกที่สุดและมีสัญญาณหลอก (Fault Alarm) น้อยที่สุดในปัจจุบัน อุปกรณ์ตรวจจับความร้อนที่ใช้ในอาคารในส่วนที่เป็นทางเดิน ประเภทที่เลือกใช้คือ

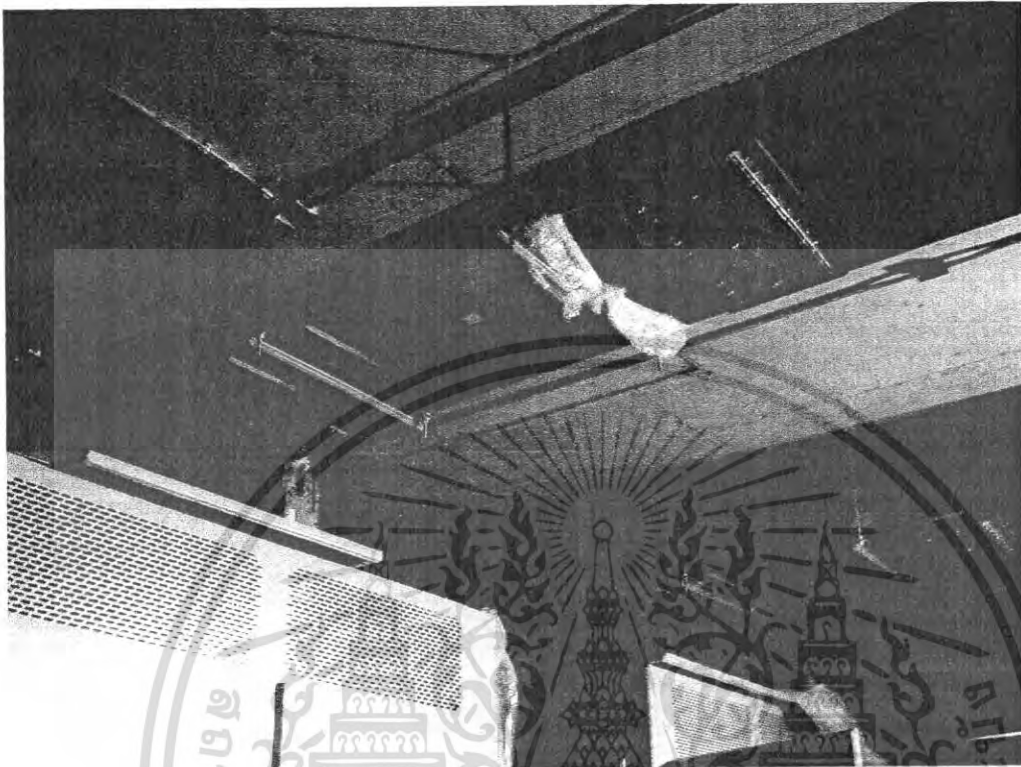
อุปกรณ์ตรวจจับความร้อนชนิดจับอุณหภูมิคงที่ (Fixed Temperature Heat Detector) อุปกรณ์ชนิดนี้จะทำงาน เมื่ออุณหภูมิของSensors สูงถึงจุดที่กำหนดไว้ซึ่งมีตั้งแต่ 60องศาเซลเซียสไปจนถึง 150 องศาเซลเซียส การทำงานอาศัยหลักการของโลหะสองชนิด เมื่อถูกความร้อนแล้วมีสัมประสิทธิ์การขยายตัวแตกต่างกัน เมื่อนำโลหะทั้งสองมาแนบติดกัน และให้ความร้อนจะเกิดการขยายตัวที่แตกต่างกันทำให้เกิดบิด โค้งงอ ไปอีกด้านหนึ่ง เมื่ออุณหภูมิลดลงก็จะคืนสู่สภาพเดิม

ภาพที่ 145 อุปกรณ์ตรวจจับความร้อนแบบต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. ระดับเพลิงในห้องควบคุมไฟฟ้า และห้องปั่นไฟ

ภาพที่ 146 ระบบดับเพลิงอัตโนมัติแบบใช้ก๊าซ FM200

สำหรับก๊าซ FM 200 โดยธรรมชาติเป็นก๊าซ ไม่เป็นพิษ ไม่มีสี ไม่มีกลิ่น และไม่อันตรายกับคนที่อยู่ในห้องที่มีก๊าซ จะแตกต่างกับก๊าซเฮลอนตรงที่ก๊าซ FM200 เป็นก๊าซที่ไม่ทำลายชั้นบรรยากาศและไม่เป็นอันตรายต่อสิ่งแวดล้อม ระบบนี้จะใช้บริเวณห้องระบบไฟฟ้า ห้องคอมพิวเตอร์ ระบบดับเพลิงอัตโนมัติแบบใช้ก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ (CO₂ System)

ลักษณะของ ก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ คือ เป็นก๊าซที่ไม่ติดไฟ และมีความถ่วงจำเพาะมากกว่าอากาศ ตัวก๊าซจะช่วยดับเพลิงโดยการลดปริมาณออกซิเจนลงจนถึงจุดที่ไม่สามารถเกิดเพลิงไหม้ได้ มีลักษณะเป็นถึงสารเคมี มีท่อต่อ ติดตั้งอยู่ภายในห้อง การใช้ ก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ในการดับเพลิงมีข้อดี คือ ก๊าซจะไม่ทำความเสียหายให้กับโครงสร้างอาคาร อุปกรณ์ไฟฟ้า และห้องเก็บสารเคมี ส่วนข้อเสีย คือระบบท่อต้องทนความดันสูง และไม่ปลอดภัยต่อคนที่อยู่ในพื้นที่ เนื่องจากปริมาณออกซิเจนจะลดต่ำลงมากจนเป็นอันตราย ระบบนี้จะใช้ในส่วนห้องเครื่องปั่นไฟฉุกเฉิน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4 ระบบเตือนไฟไหม้แบบออด

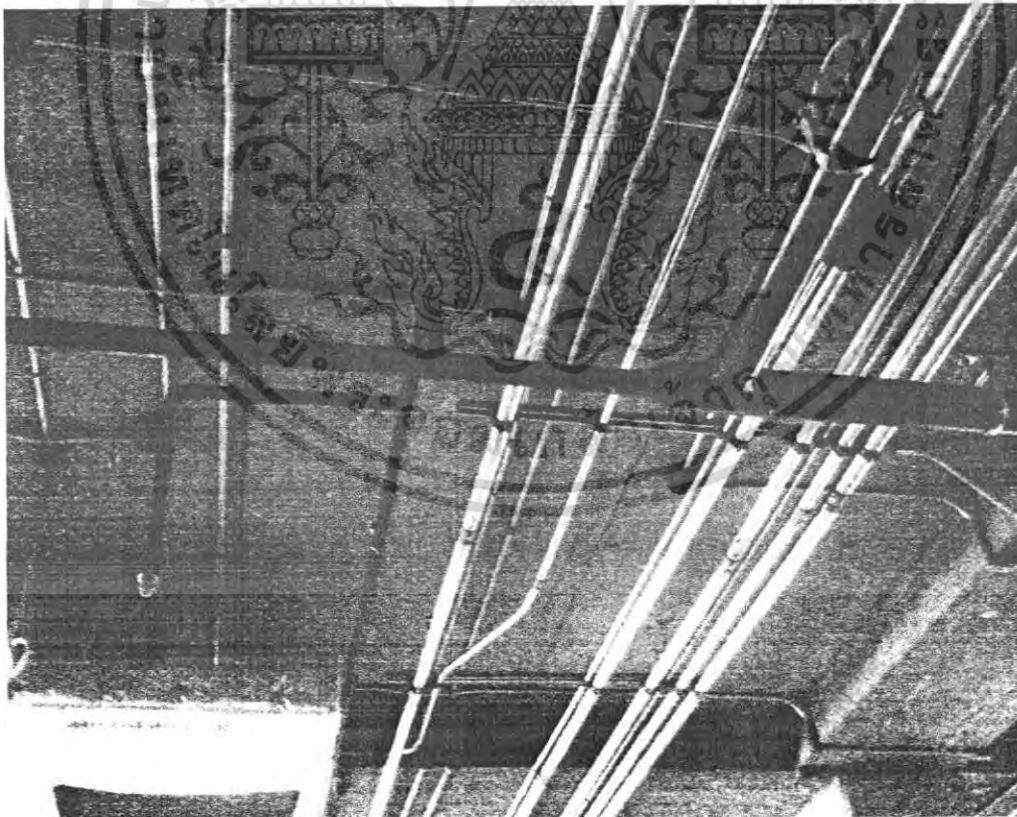
อุปกรณ์แจ้งสัญญาณด้วยเสียงและแสง (Audible & Visual Signalling Alarm Devices)

หลังจากอุปกรณ์เริ่มสัญญาณทำงาน โดยส่งสัญญาณมายังตู้ควบคุม (FCP) แล้ว FCP จึงส่งสัญญาณออกมาโดยผ่านอุปกรณ์ ได้แก่ กระดิ่ง, ไซเรน, ไฟสัญญาณ เป็นต้น เพื่อให้ผู้อยู่อาศัย ผู้รับผิดชอบ หรือเจ้าหน้าที่ดับเพลิงได้ทราบว่ามีเหตุเพลิงไหม้เกิดขึ้น

5 ถังดับเพลิง

ถังดับเพลิงชนิดผงเคมีแห้ง ซึ่งถังประเภทนี้จะนิยมบรรจุในถังสีแดงแต่ในต่างประเทศจะบรรจุถังสีฟ้า ภายในถังจะบรรจุผงเคมีที่มีคุณสมบัติไว้หลายชนิด เวลาใช้ผงเคมีจะถูกดันออกไปคลุมไฟทำให้อับอากาศ ลักษณะเหมือนฝุ่นละอองฟุ้งกระจายจึงทำให้เกิดคราบสกปรก ใช้ดับไฟประเภทบีได้ดี รวมถึงสามารถดับไฟประเภทซีได้อีกด้วย เพราะผงเคมีที่บรรจุภายใน ไม่มีพิษภัย ไม่เป็นสื่อไฟฟ้า แต่ด้วยฝุ่นที่ฟุ้งกระจายอาจทำให้อุปกรณ์ไฟฟ้าราคาแพงเสียหายได้ นอกจากนี้ยังใช้ดับไฟประเภทเอได้แต่ควรใช้น้ำดับก่อน ถังดับเพลิงชนิดนี้มีราคาถูก เป็นระบบดับเพลิงที่นำมาใช้ในส่วนต่างๆ ไปในอาคาร

6 ระบบน้ำในสายดับเพลิง

ภาพที่ 147 ระบบท่อน้ำ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ระบบท่อเปียก (Wet pipe system) เหมาะกับพื้นที่ที่ไม่ทำให้น้ำในเส้นท่อเกิดการแข็งตัว เป็นระบบที่นิยมใช้กันมากที่สุด ติดตั้งง่ายและราคาถูก ลักษณะ โดยทั่วไปในเส้นท่อจะมีน้ำอยู่ใน เส้นท่อตลอดเวลา หัวจ่ายน้ำเป็นระบบปิด โดยมีชุดส่วนประกอบของระบบท่อเปียกประกอบด้วย

- หัวกระจายน้ำดับเพลิง (Automatic sprinkler) จะทำงานทันทีเมื่อความร้อนจากเพลิงไหม้ทำให้อุณหภูมิบริเวณที่ติดตั้งสูงกว่าอุณหภูมิทำงานของหัวกระจายน้ำดับเพลิงนั้น
- ระบบท่อน้ำ (Piping system)
- ระบบส่งน้ำ (Water supply system)
- วาล์วสัญญาณระบบท่อเปียก (Wet pipe alarm valve) เป็นวาล์วที่ทำหน้าที่กำเนิดเสียงเตือนภัยด้วยระฆังน้ำ พร้อมส่งสัญญาณแจ้งเหตุไปยังระบบเตือนภัย
- อุปกรณ์ส่งสัญญาณการไหลของน้ำ (Water flow switch) ซึ่งจะติดตั้ง 1 ชุด ต่อหัวกระจายน้ำ 20 หัว

หมายเหตุ มีข้อกำหนดในการออกแบบการจัดระยะห่างหัวกระจายน้ำดับเพลิงดังนี้

- ระยะ 18 ตารางเมตร/หัว สำหรับอาคารที่มีความเสี่ยงต่อการเกิดอัคคีภยน้อย
- ระยะ 8 ตารางเมตร/หัว สำหรับอาคารที่มีความเสี่ยงต่อการเกิดอัคคีภยมาก

7 ระบบเตือนไฟแบบใช้คน

อุปกรณ์เริ่มสัญญาณจากบุคคล (Manual Station) ได้แก่ สถานีแจ้งสัญญาณเตือนอัคคีภยแบบใช้มือกด (Manual Push Station)

8 ทางหนีไฟ

มีบันไดหนีไฟ 3 โชน โชนกลางเป็นบันไดหลัก เป็นบันไดที่มีระบบอัดอากาศ มีการติดตั้งช่องอัดอากาศเข้ามาในชั้น ใต้ดิน (B1 และ B2) และ ที่ชั้น 4 ส่วนบันไดในอีก 2 โชนจะ ไม่มีระบบอัดอากาศเนื่องจาก ติดกับประตูและหน้าต่าง

9 ห้องเก็บอุปกรณ์ดับเพลิงสำหรับพนักงานดับเพลิง

จะมี Fire Hose Cabinet ติดอยู่ข้างผนังบันไดหนีไฟทุกๆ ชั้น ภายใน Fire Hose Cabinet จะประกอบด้วย สายดับเพลิง ถังดับเพลิง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับกรณีสืบค้นที่ 148 ตู้เก็บถังดับเพลิง ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7.2.9 ระบบการจัดแสดงงาน

ด้านระบบการเข้าชมการจัดแสดงงานนั้น จะเป็นไปในรูปแบบของแผนภาพ (Display) ให้ความรู้ หรือสื่อผสมแบบต่างๆ โดยภายใน 1 ห้อง จะรวบรวมสื่อของสาขา ศิลปะทั้ง 5 สาขา อันได้แก่ สาขาจิตรกรรม (Painting), สาขาประติมากรรม (Sculpture), สาขาสถาปัตยกรรม (Architecture), สาขาวรรณกรรม (Literature) และ สาขา ศิลปะการแสดง (Performing Art) เข้าไว้ด้วยกัน เพื่อที่จะสามารถแสดงถึงความเชื่อมโยง กันและกัน ระหว่างศิลปะแต่ละสาขา อันขึ้นอยู่กับกรอบแบบโปรแกรมของเจ้าหน้าที่ ภัณฑารักษ์ โดยรวมนั้นห้องแสดงงานจะเป็นรูปแบบของการนำเสนอในแต่ละยุคสมัย โดย รูปแบบแรกจะสามารถเข้าชมได้ตามช่วงเวลาทั้งหมด แต่ก็มีจุดพักเป็นระยะเพื่อไม่ให้เป็นการกดดันผู้เข้าชม รูปแบบที่ 2 เป็นการแบ่งห้องให้ผู้เข้าชมสามารถเลือกชมตามความ สนใจได้ โดยที่จะแบ่งออกเป็น 4 ชั้น แต่ละชั้นจะแบ่งตามยุคสมัยหลัก โดยระบบการเข้า ชมจะเริ่มจากการโดยสารลิฟต์ ไปยังที่ชั้นบนสุดก่อน แล้วค่อยๆ เดินชมไล่ลงมาตามชั้น หรือแยกชมตามชั้นต่างๆ กัน โดยมีรายละเอียดแต่ละห้อง ตามลำดับชั้น ดังนี้

ยุค Classic ประกอบด้วยห้อง (1) Cave art (2) Aegean art (3) Egyptian art (4) Greek art (5) Coptic art (6) Etruscan art (7) Roman art (8) Byzantine art (9) Carolingian art (10) Romanesque art (11) Gothic art (12) Renaissance art (13) Baroque art (14) Rococo art (15) Neo-classic art เป็นชั้นบนสุด

ยุค Modern ประกอบด้วยห้อง (1) Romanticism (2) Impressionism (3) Cubism (4) Purism (5) De stiji (6) Art nouveau (7) Futurism (8) Dada (9) Surrealism (10) Constructivism (11) Fauvism (12) Abstract (13) Expressionism (14) Suprematism

ยุค Post-modern ประกอบด้วยห้อง (1) Neo-expressionism (2) Abstract-expressionism (3) Minimal (4) Op art (5) Pop art และห้องที่สามารถเพิ่มได้ ในอนาคต ตามลำดับ

ก่อนที่จะมาจบที่ชั้น 2 ซึ่งเป็นห้องแสดงงานชั่วคราว (Contemporary art) ที่จะ เป็นพื้นที่แสดงงานในสมัยปัจจุบัน และเป็นพื้นที่เปิดแก่การแสดงงานของศิลปินหน้าใหม่ หรือศิลปินอิสระอย่างเต็มที่ ซึ่งจะสามารถเป็นพื้นที่ว่างสำหรับแสดงงาน หรือห้องสำหรับ การแสดง, การฉายภาพยนตร์ได้ ซึ่งแนวคิดในการออกแบบก็จะมีส่วนเปิดในระดับพื้น ของทุกๆ ชั้น ที่จะเชื่อมการมองเห็นซึ่งกันและกัน อันเป็นคุณลักษณะของแนวทางงาน ศิลปะ ที่เสมือนมีการกระทำร่วมกัน, การผสมผสานกัน, การผลักดันซึ่งกัน ตามแต่ละ ตำแหน่งของห้องที่จัดแสดงผลงานนั้นๆ ไป

ผลงานการออกแบบ

โครงการที่ก่อตั้งขึ้นเพื่อเป็นพื้นที่กลาง แห่งการสร้างสรรค์ และการแสดงออก ตามแนวคิดของ "สำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย" ที่ไม่จำกัดแนวทางการแสดงออกของงานศิลปะ หรือแบ่งแยกยุคสมัย เพราะเราเชื่อว่าทุกสิ่งสามารถเป็นผลงานศิลปะได้" ซึ่งเนื้อหาความรู้ที่จะแสดงภายในโครงการจะเป็นไปในรูปแบบของความร่วมมือ ซึ่งรวมไปถึงวัฒนธรรมการแสดงออก อันเป็นเอกลักษณ์ของชาติ และในระดับสากล โดยที่มุ่งเน้นไปที่การให้ความเข้าใจในองความและสภาพปัจจุบันของวงการศิลปะ เพื่อที่จะส่งเสริมให้เกิดการแสดงออกนอกกรอบมาไซโครงการ..ด้วยตัวเอง ซึ่งจะนำมาซึ่งศิลปวัฒนธรรมที่เป็นรูปธรรมที่ชัดเจน และผลงานที่ร่วมสมัย ที่สอดคล้องไปกับระบบเศรษฐกิจแบบเน้นปัจเจก ที่มาจากความคิดสร้างสรรค์(Creative Economy) โดยที่จะมีหน่วยงานและโครงการ "ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย" นี้เป็นสื่อกลางที่เปิดกว้าง

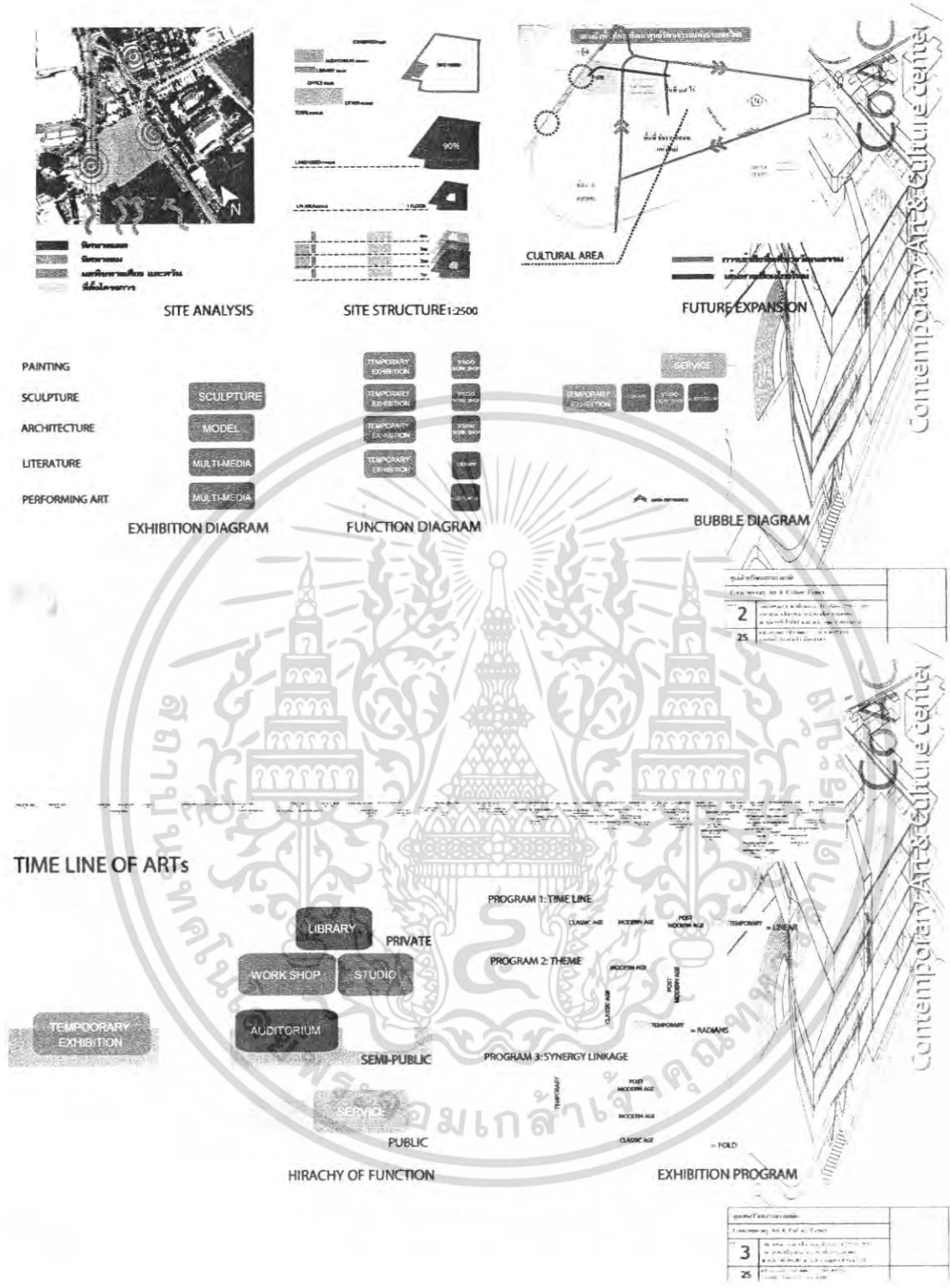

1. Tate Modern London, England
2. Netherland Architecture Institute
3. Beijing Planning Exhibition Hall, China
4. Museum of Modern Art, Library, Gallery
5. Tempe Center of Art, Arizona, America
6. Visual Plaza(Skip City), Saitama, Japan

สถาปัตยกรรม	
1	สถาปัตยกรรมร่วมสมัย
25	สถาปัตยกรรมร่วมสมัย

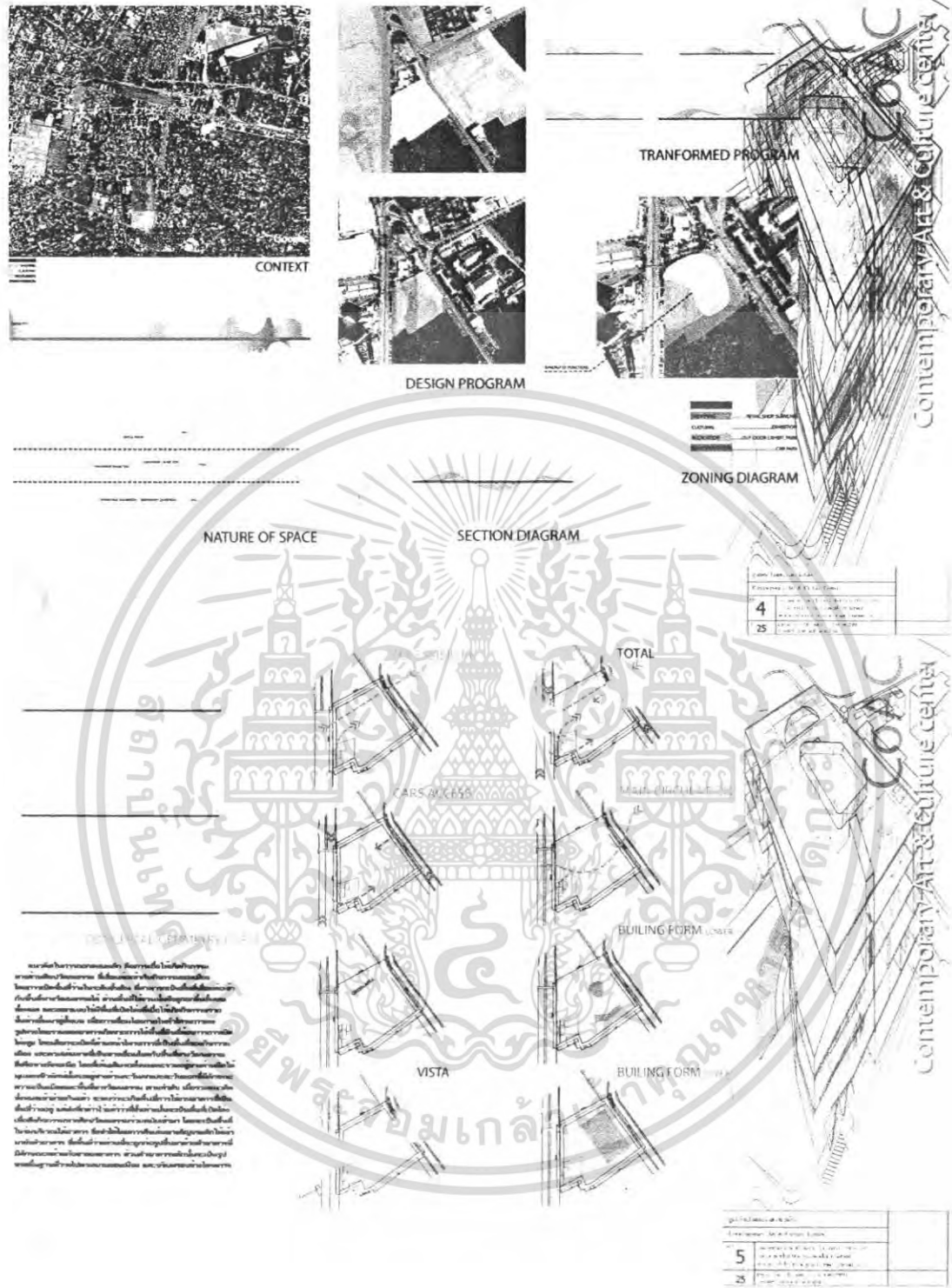
ภาพที่ 149 ขั้นตอนการออกแบบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

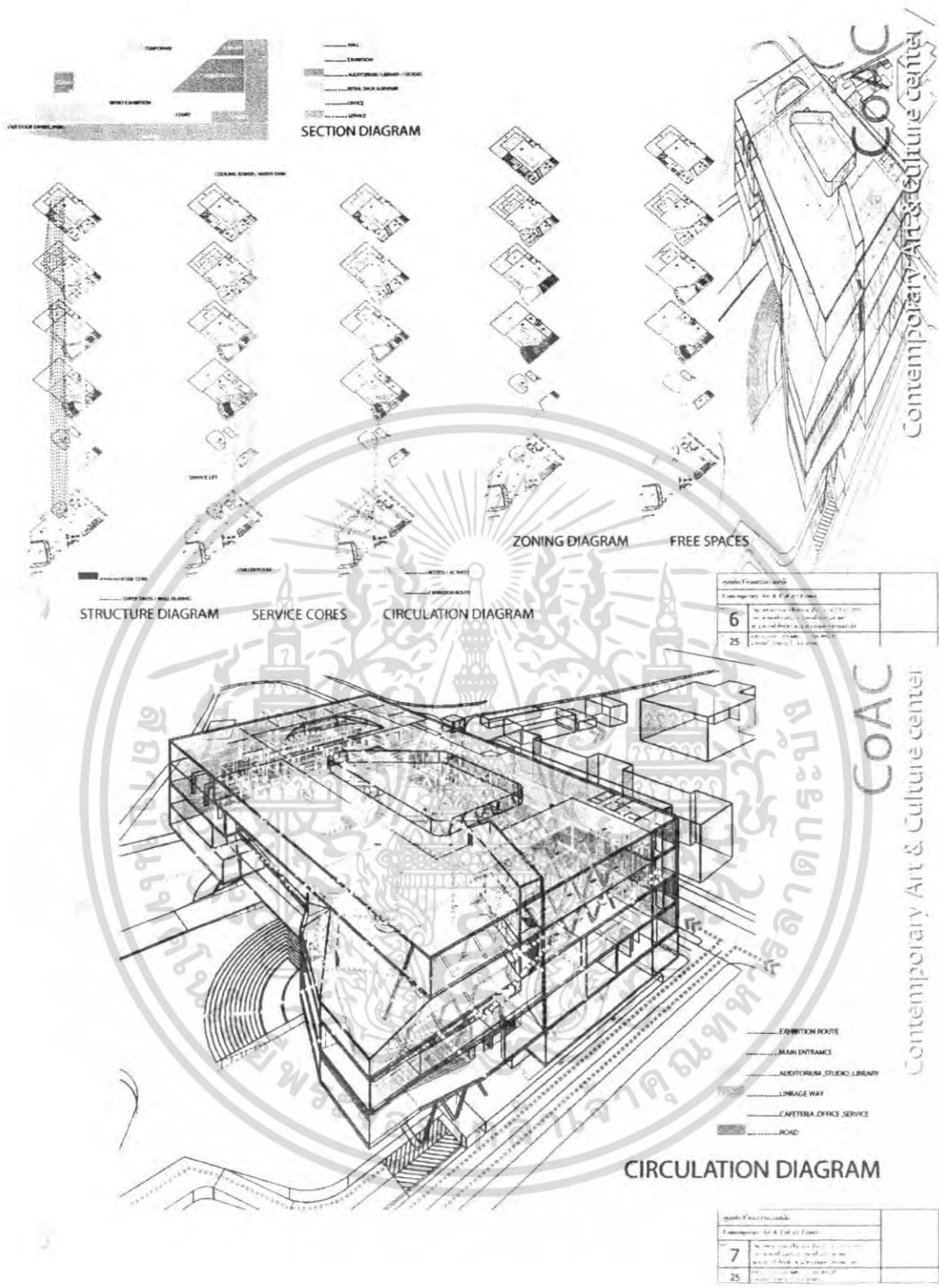
ภาพที่ 150 ขั้นตอนการออกแบบ 2 และ 3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 151 ชั้นตอนการออกแบบ4 และ5

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 152 ชั้นตอนการออกแบบ 6 และ 7

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

CoAC

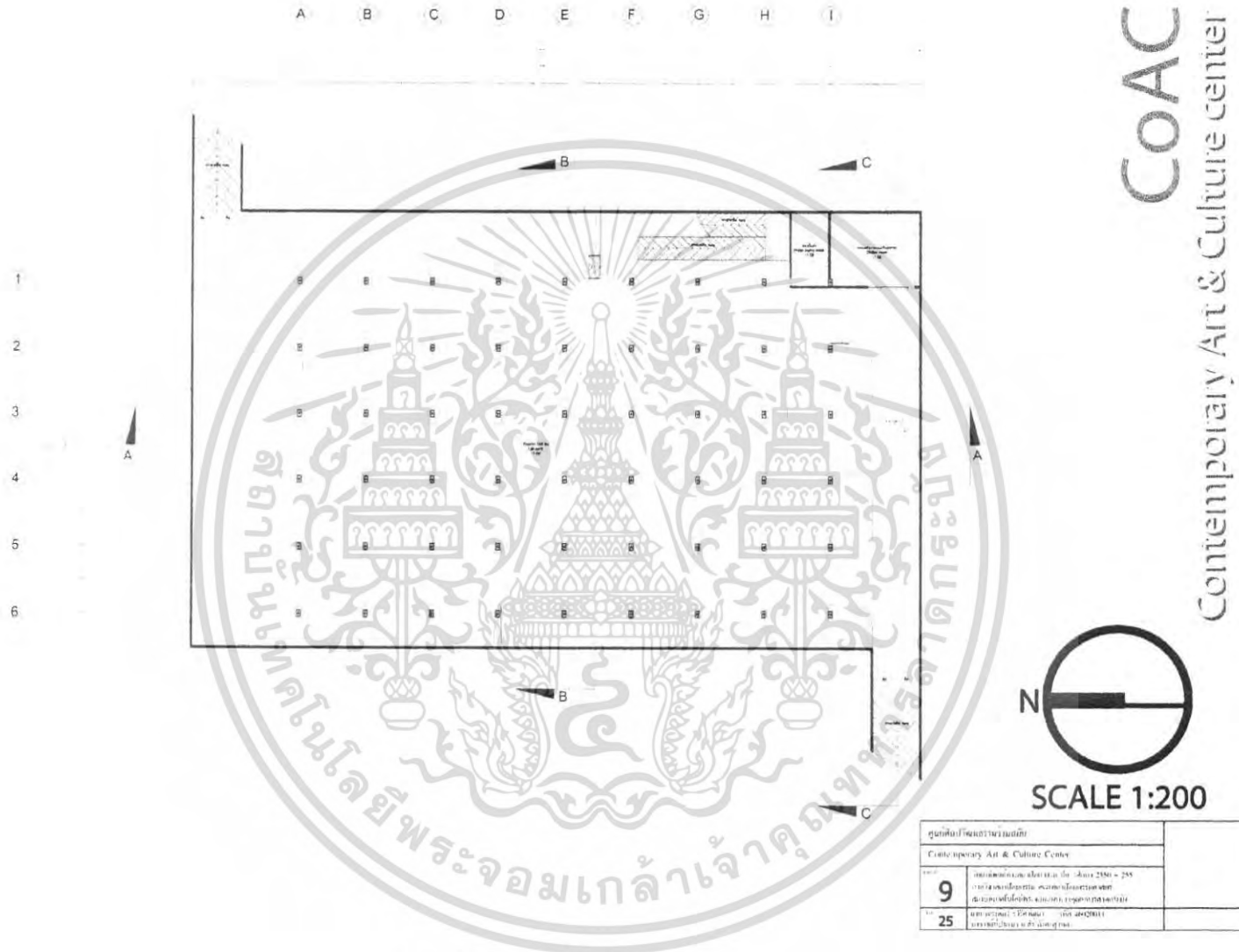
Contemporary Art & Culture center

SCALE 1:500

ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมสมัย		
Contemporary Art & Culture Center		
15	ชั้นวางของ ชั้นที่ 15 (ชั้นที่ 250 - 255) ศูนย์ศิลปวัฒนธรรม สมัยใหม่	
25	ชั้นวางของ ชั้นที่ 25 (ชั้นที่ 200 - 205) ศูนย์ศิลปวัฒนธรรม สมัยใหม่	

ภาพที่ 153 Lay-out หลังคา

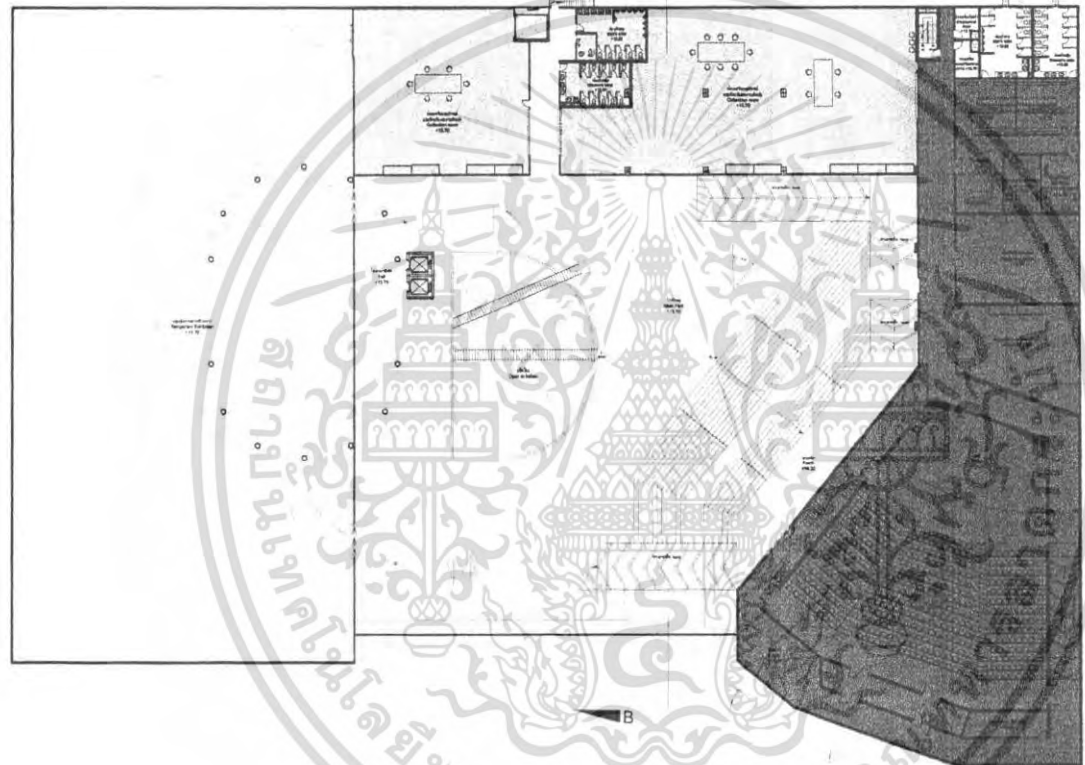
CoAC
Contemporary Art & Culture center

ภาพที่ 154 ผังพื้นที่ชั้นใต้ดิน

ภาพที่ 155 ผังพื้นที่ 1

1
2
3
4

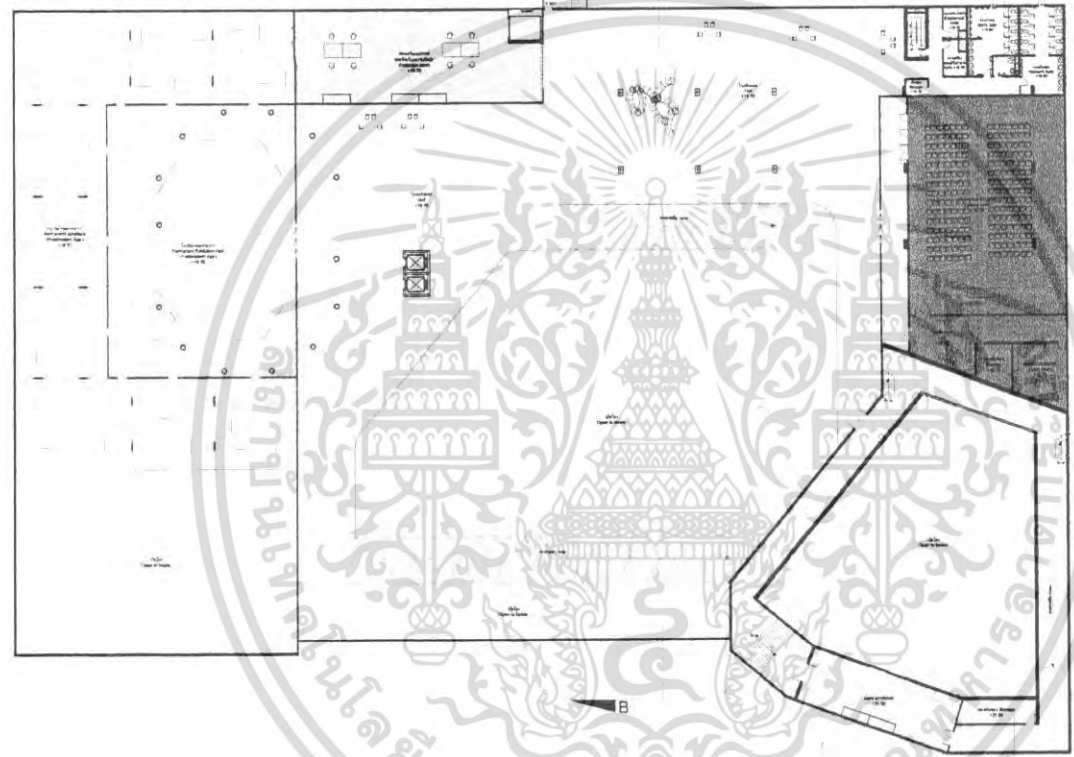
SCALE 1:200

CoAC
Contemporary Art & Culture center

ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมสมัยใหม่		
Contemporary Art & Culture Center		
10	โครงการออกแบบเบื้องต้น ปีที่ 2 (ภาค 1) 2556 - 2557	
25	โครงการออกแบบเบื้องต้น ปีที่ 2 (ภาค 2) 2557 - 2558	

ภาพที่ 156 ผังพื้นที่ 2

1
2
3'
4'

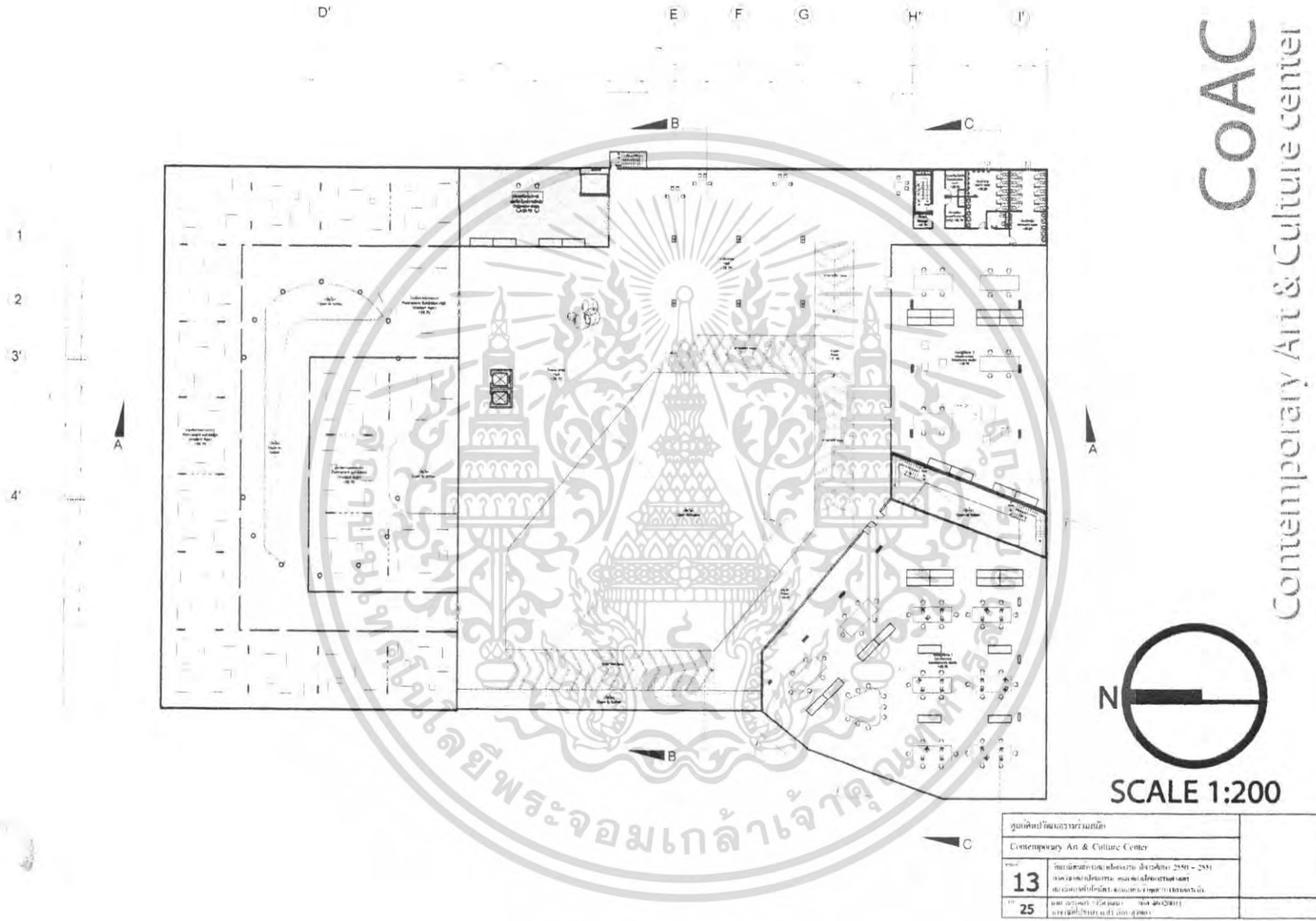

SCALE 1:200

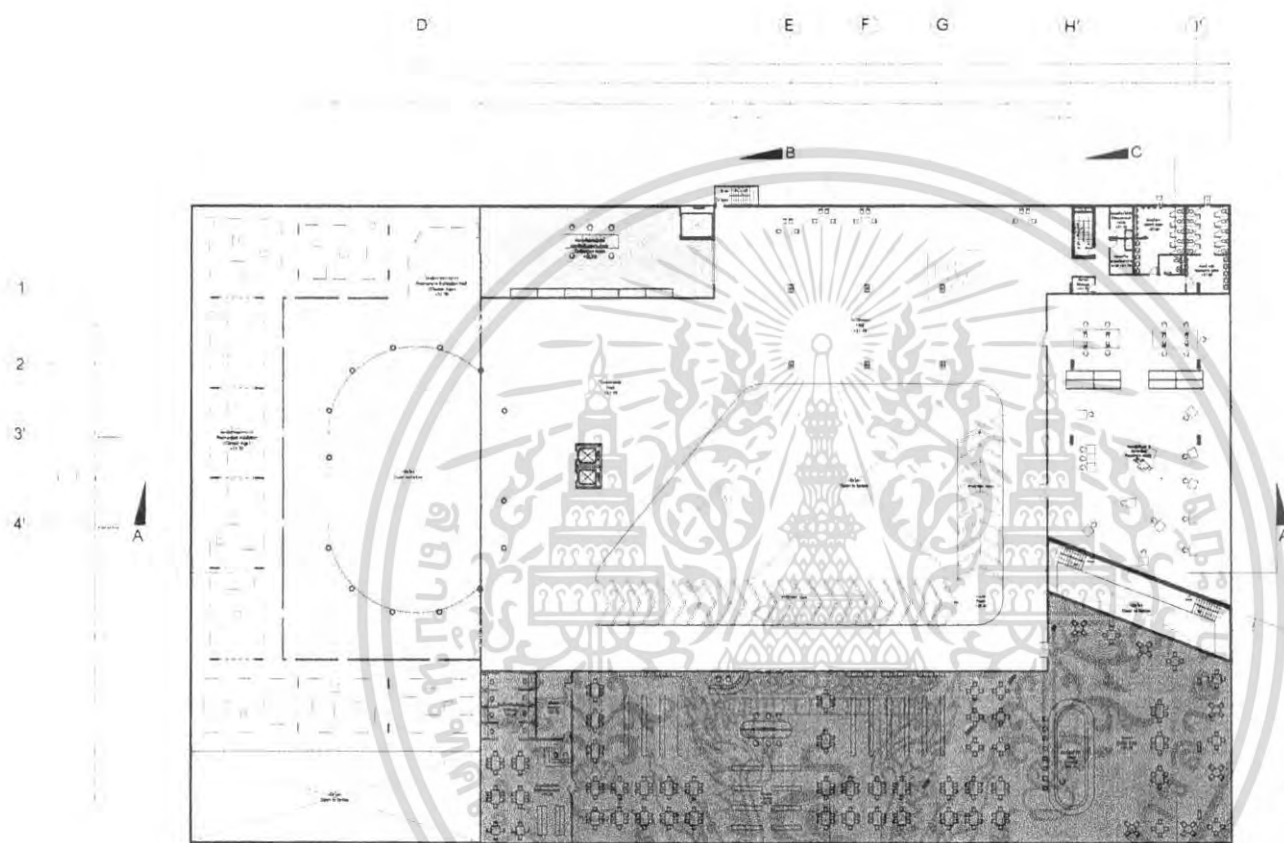
CoAC
Contemporary Art & Culture center

ขนาดพื้นที่อาคาร		
Contemporary Art & Culture Center		
12	พื้นที่อาคาร (รวมพื้นที่ใต้ดิน) 2591 - 2593 ตารางเมตร	
25	พื้นที่อาคาร (รวมพื้นที่ใต้ดิน) 2591 - 2593 ตารางเมตร	

ภาพที่ 157 ผังพื้นที่ 3

ภาพที่ 158 ผังพื้นที่ 4

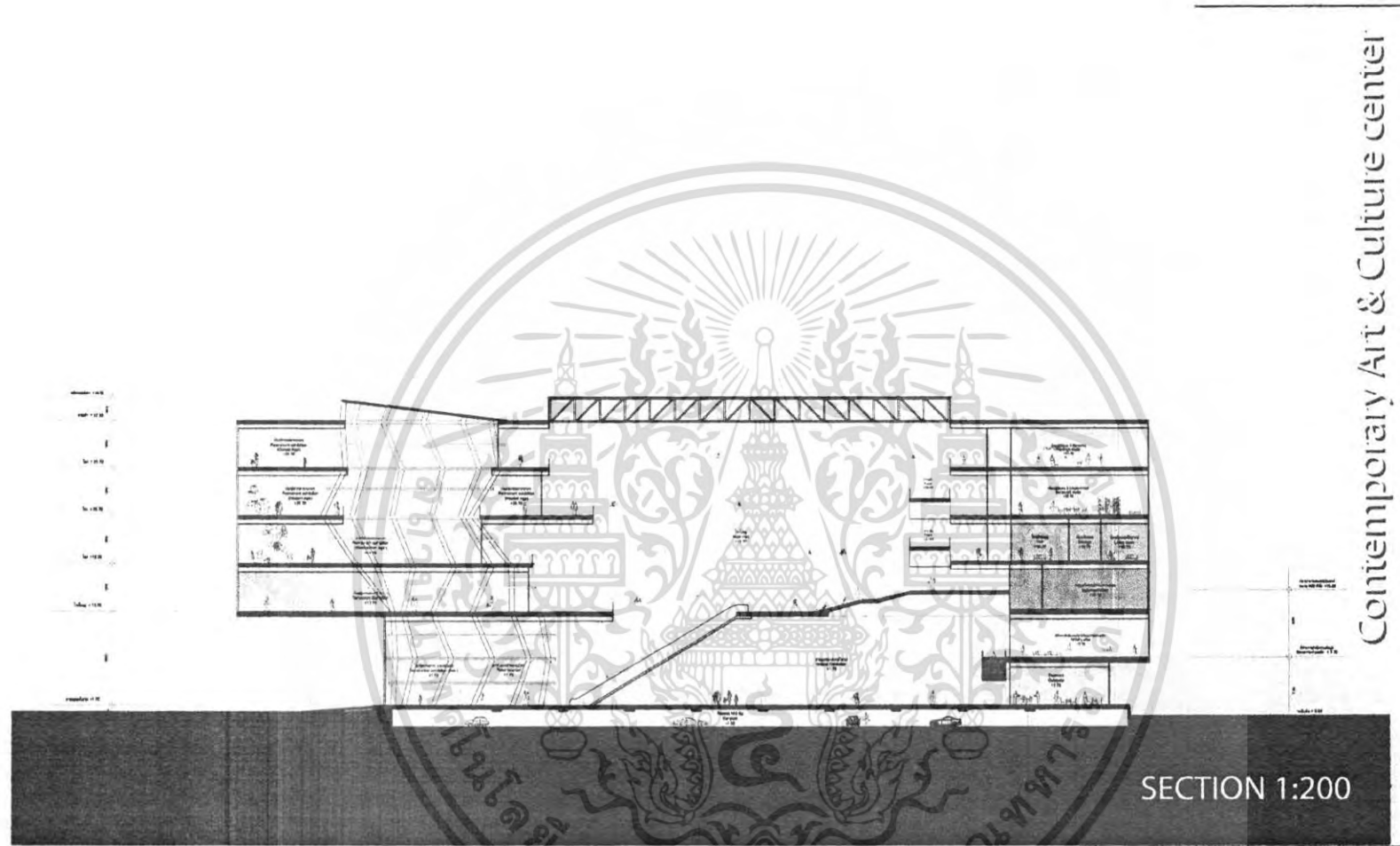

CoAC
Contemporary Art & Culture center

รูปเล่มไฟล์งานรวมฉบับ:		
Contemporary Art & Culture Center		
14	รูปเล่มแบบแปลนสถาปัตย์ (Architectural Plans)	
25	รูปเล่มแบบแปลนวิศวกรรม (Engineering Plans)	

ภาพที่ 159 ผังพื้นชั้น 5

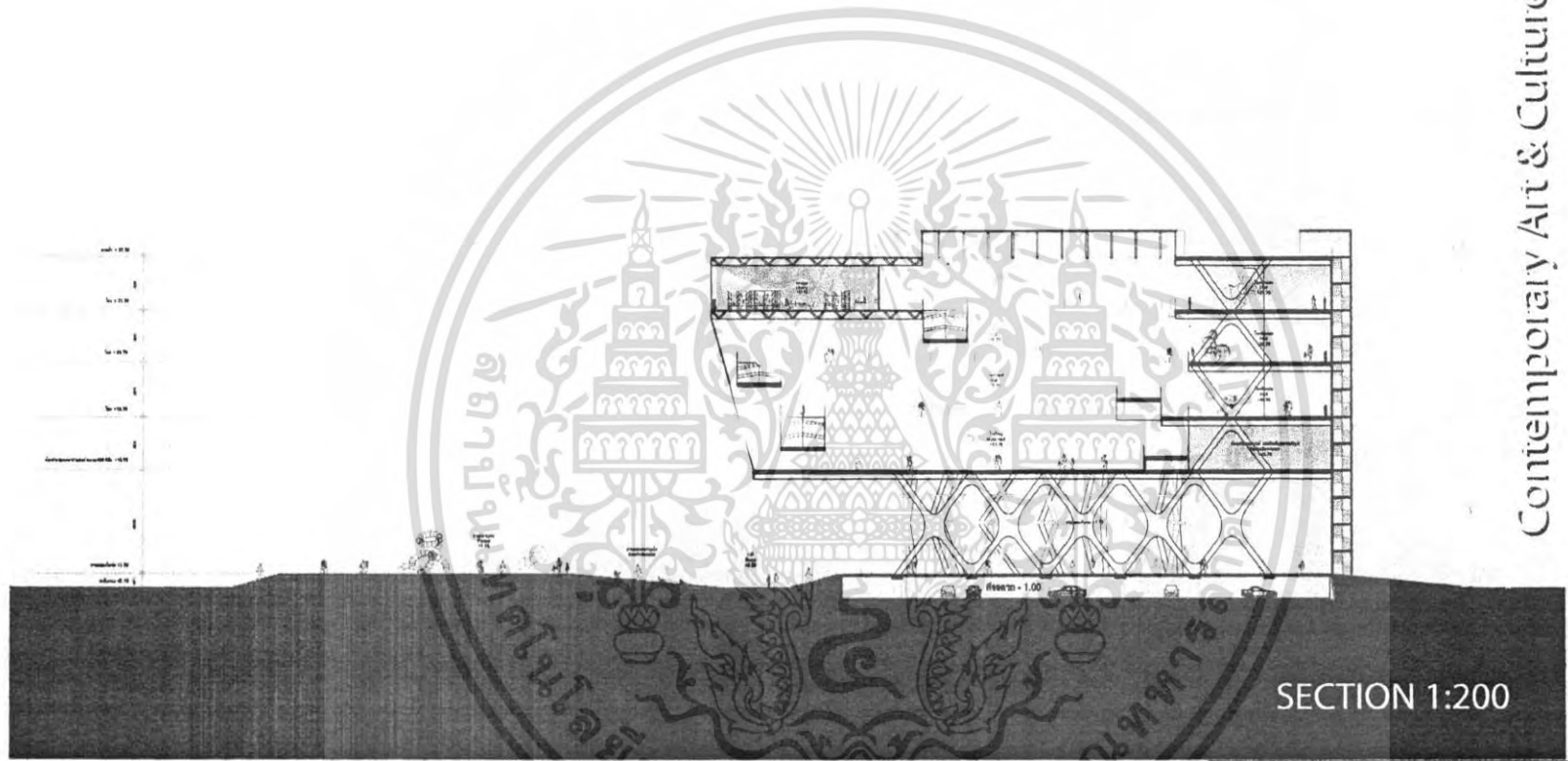

Contemporary Art & Culture center

SECTION 1:200

ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมสมัยใหม่		
Contemporary Art & Culture Center		
16	ออกแบบสถาปัตย์และผังเมือง ปีเรียนจบ 2509 - 2551	
25	ออกแบบสถาปัตย์และผังเมือง ปีเรียนจบ 2551 - 2555	

ภาพที่ 160 รูปตัดตามยาว

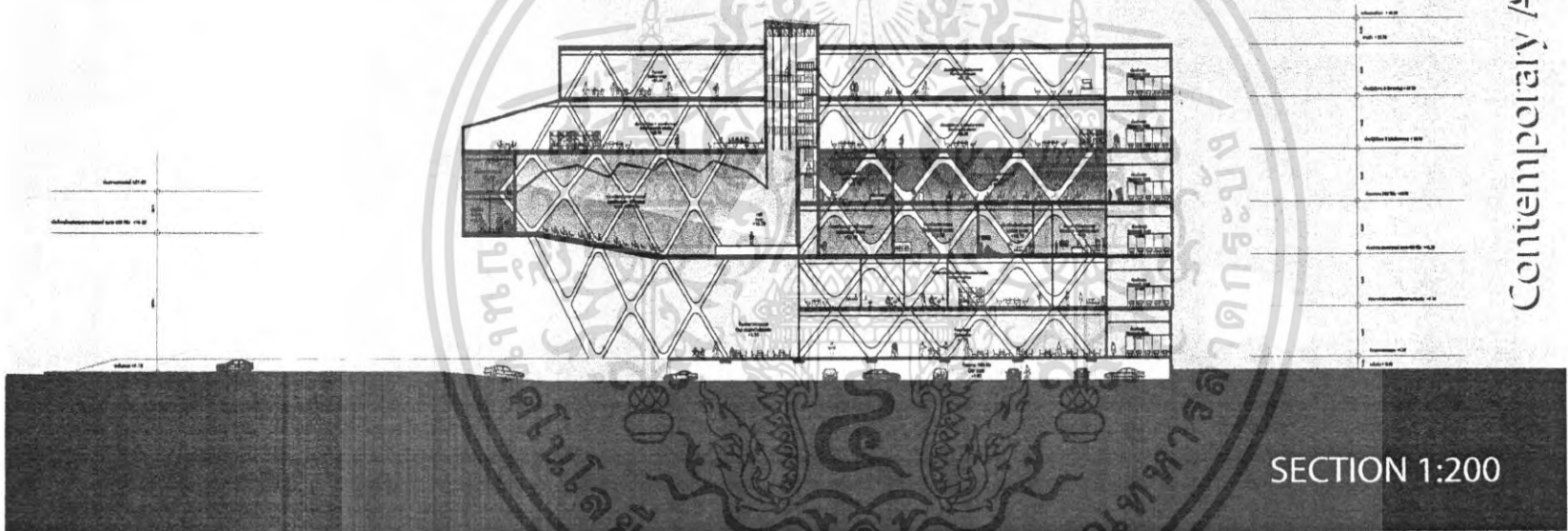
Contemporary Art & Culture center

SECTION 1:200

ศูนย์ศิลปวัฒนธรรม		
Contemporary Art & Culture Center		
17	สถาปนิกชั้นที่ 17 (ปี 2551 - 2552) สถาปนิกชั้นที่ 18 (ปี 2552 - 2553) สถาปนิกชั้นที่ 19 (ปี 2553 - 2554)	
25	สถาปนิกชั้นที่ 25 (ปี 2554 - 2555) สถาปนิกชั้นที่ 26 (ปี 2555 - 2556)	

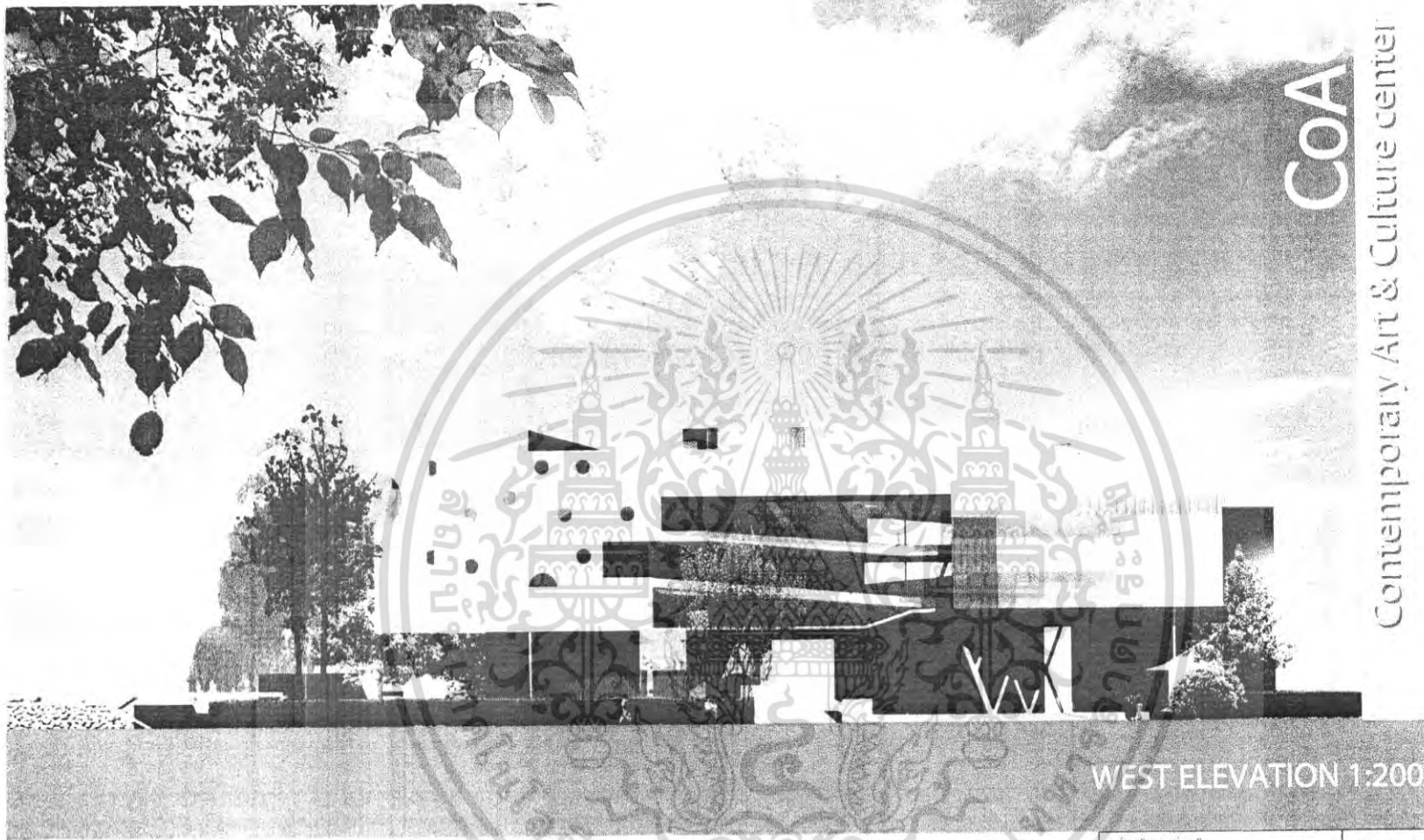
ภาพที่ 161 รูปตัดตามขวาง 1

Contemporary Art & Culture center

ศูนย์พัฒนารวมมุก		
Contemporary Art & Culture Center		
18	โครงการพัฒนารวมมุก (ปี 2550 - 2551) อาคารพัฒนารวมมุก อาคารพัฒนารวมมุก สถาปัตย์โยธา-และเครื่องใช้ภายใน	
25	อาคารพัฒนารวมมุก อาคารพัฒนารวมมุก อาคารพัฒนารวมมุก อาคารพัฒนารวมมุก	

ภาพที่ 162 รูปตัดตามขวาง 2

CoAC
Contemporary Art & Culture center

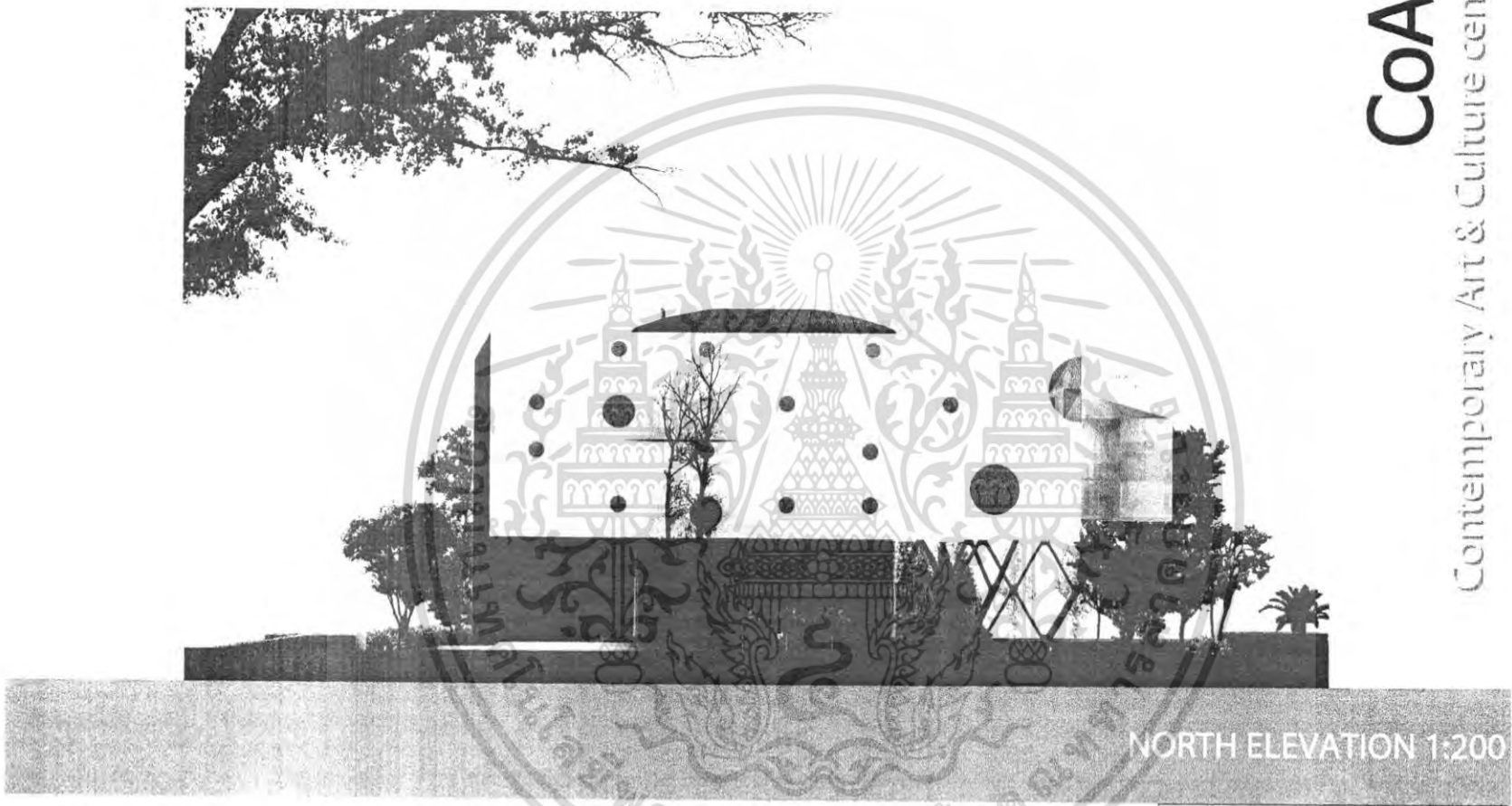
WEST ELEVATION 1:200

คู่มือการใช้งาน	
Contemporary Art & Culture Center	
19	แบบแปลนอาคาร (แบบแปลน 2500 - 2501) แสดงโครงสร้างอาคาร และสถาปัตยกรรม
25	แบบแปลนอาคาร (แบบแปลน 2501 - 2502) แสดงสถาปัตยกรรม

ภาพที่ 163 รูปด้านด้านหน้า

CoAC

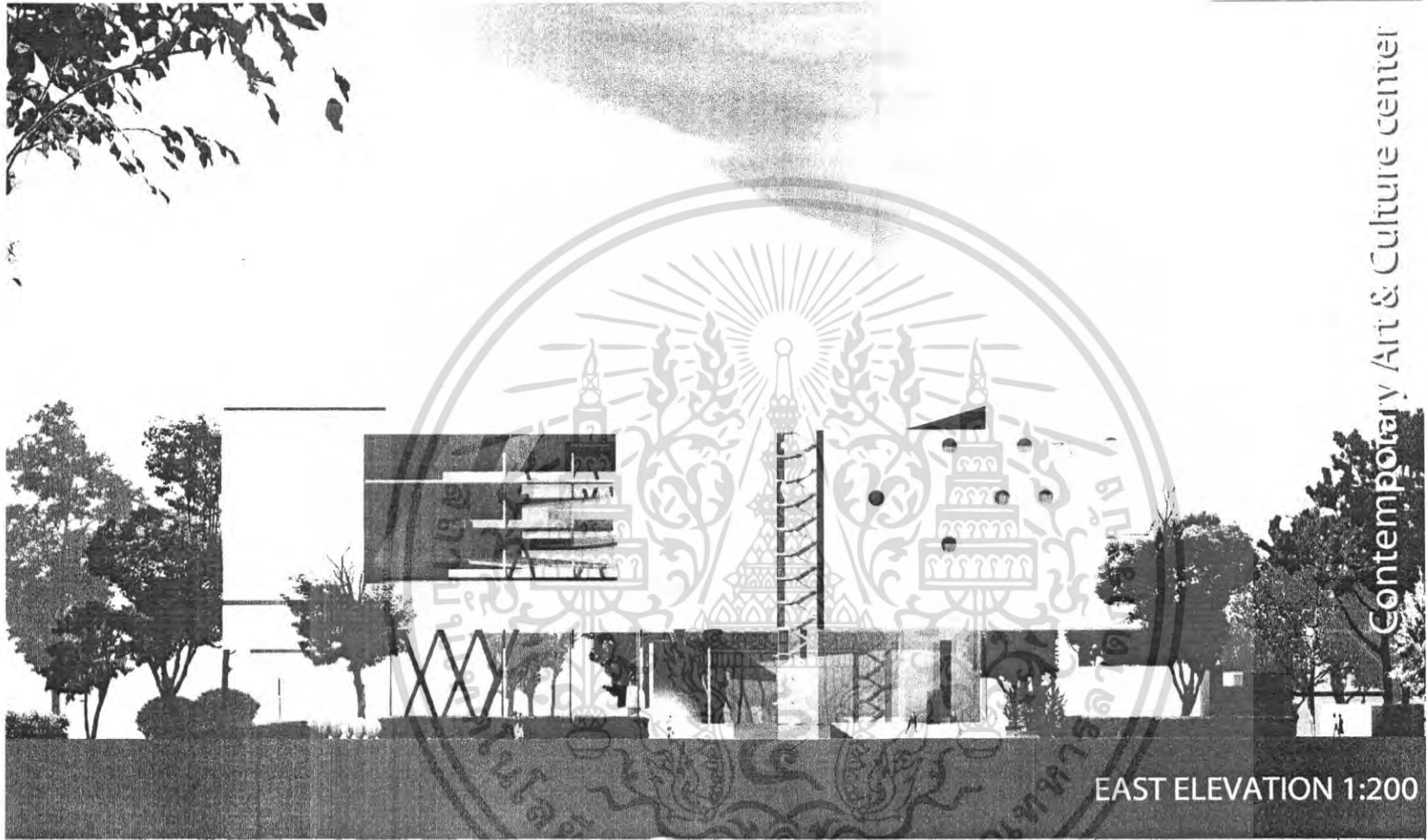
Contemporary Art & Culture center

NORTH ELEVATION 1:200

ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมสมัยใหม่		
Contemporary Art & Culture Center		
20	ชั้นใต้ดิน (Basement) ชั้นที่ 1 - 2551 พื้นที่ใช้สอยรวม: 1,000 ตารางเมตร	
25	ชั้นที่ 1 (Ground Floor) ชั้นที่ 1 - 2551 พื้นที่ใช้สอยรวม: 1,000 ตารางเมตร	

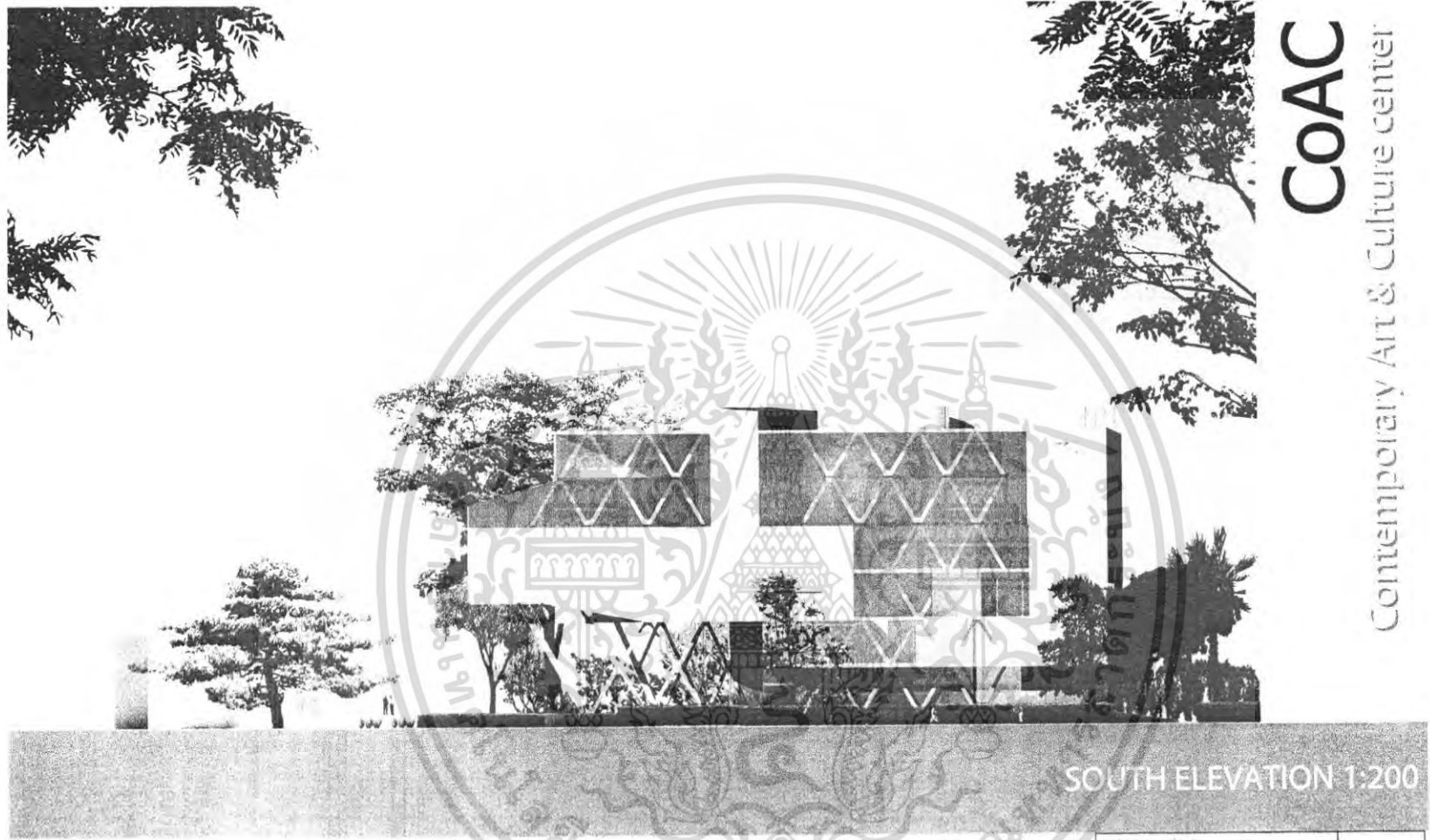
ภาพที่ 164 รูปด้านด้านข้าง 1

EAST ELEVATION 1:200

ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย		
Contemporary Art & Culture Center		
21	แบบสถาปัตย์และวิศวกรรม (ปีการศึกษา 2553 - 2554) และ วิศวกรรมโยธา (คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์) และ วิศวกรรมโยธา (คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์)	
25	แบบสถาปัตย์และวิศวกรรม (ปีการศึกษา 2553 - 2554) และ วิศวกรรมโยธา (คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์)	

ภาพที่ 165 รูปด้านด้านหลัง

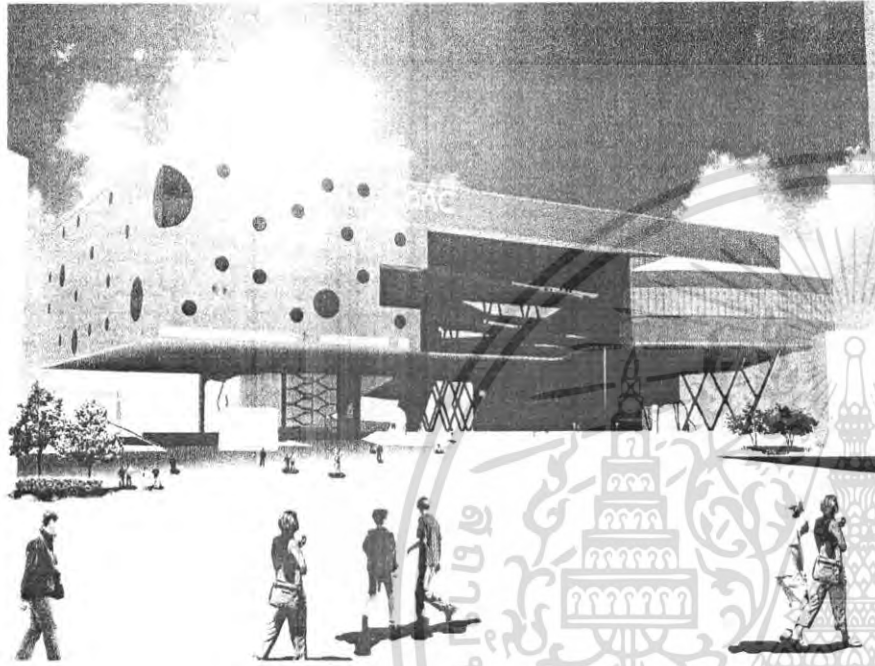

CoAC
Contemporary Art & Culture center

SOUTH ELEVATION 1:200

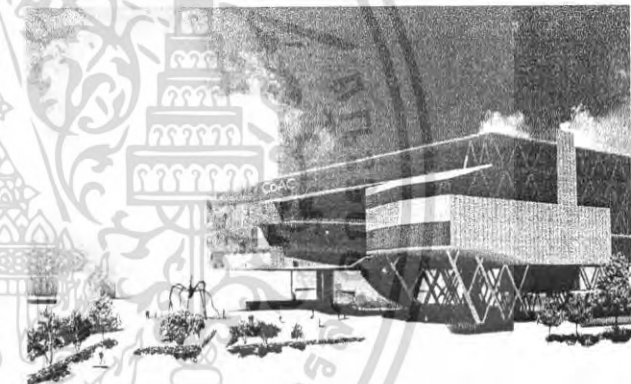
ศูนย์วัฒนธรรมร่วมสมัย		
Contemporary Art & Culture Center		
22	แบบสถาปัตย์และผังเมือง (ปี 2561-2561) และแบบแปลนประกอบ - งานสถาปัตย์ร่วมสมัย	
25	แบบสถาปัตย์ (ปี 2561) - งานสถาปัตย์ร่วมสมัย	

ภาพที่ 166 รูปด้านด้านข้าง 2

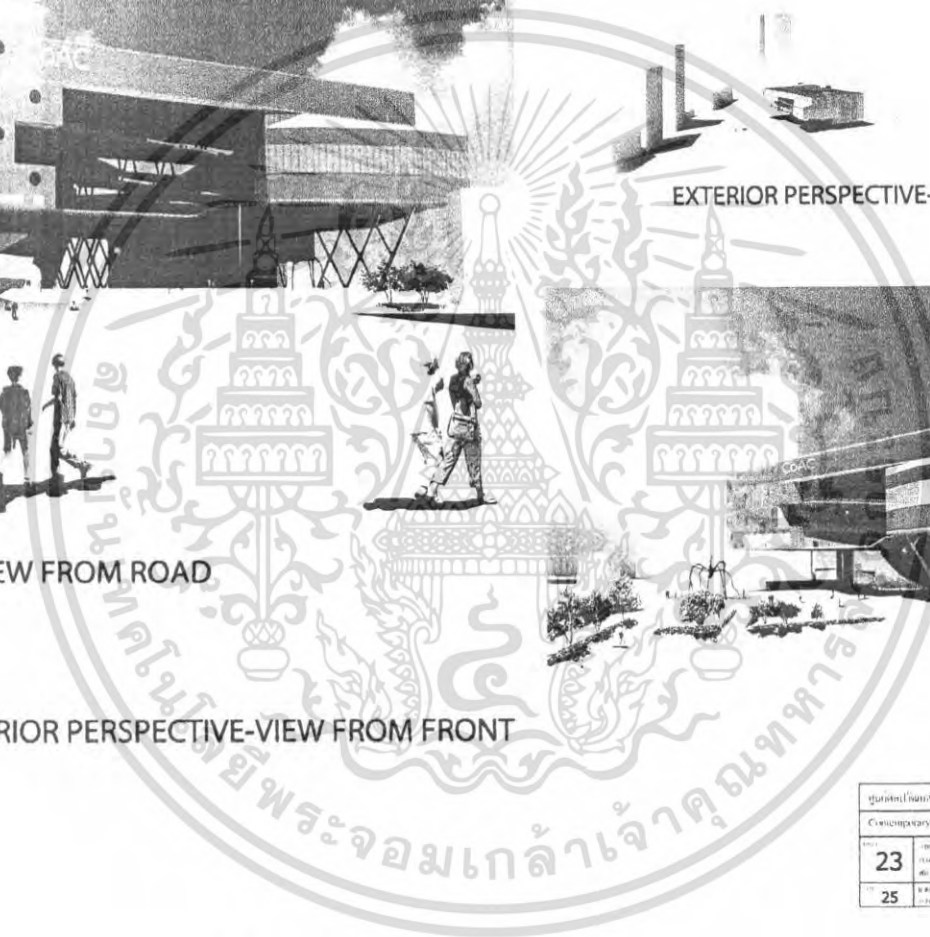
EXTERIOR PERSPECTIVE-VIEW FROM ROAD

EXTERIOR PERSPECTIVE-URBAN CONTEXT

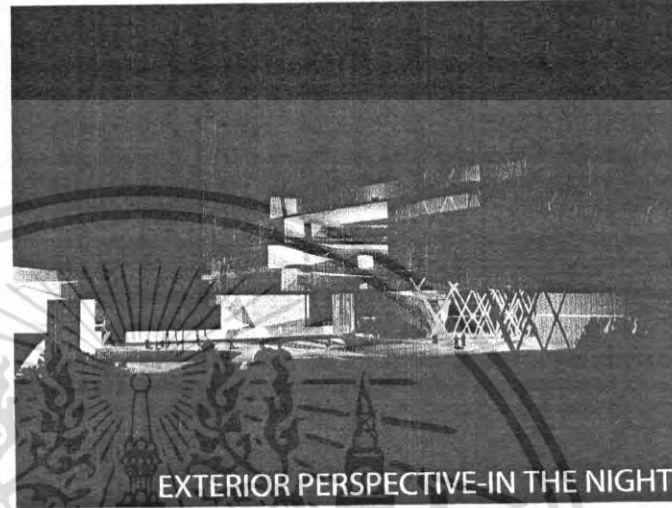
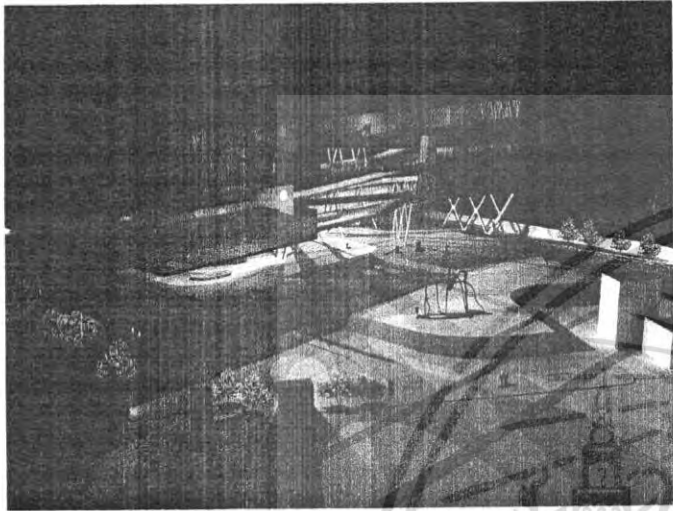
EXTERIOR PERSPECTIVE-VIEW FROM FRONT

CoAC
Contemporary Art & Culture center

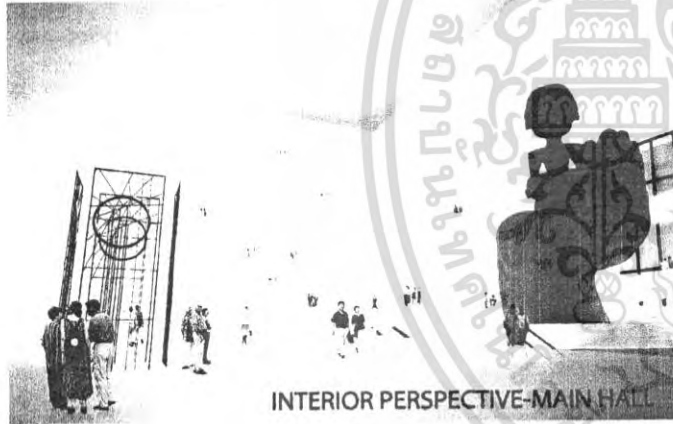

ชื่อสถาปนิก/บริษัท		
Contemporary Art & Culture Center		
23	บริษัทสถาปัตย์ร่วมสมัย จำกัด (มหาชน) 2551 - 2551 บริษัทสถาปัตย์ร่วมสมัย จำกัด (มหาชน) 2551 - 2551 บริษัทสถาปัตย์ร่วมสมัย จำกัด (มหาชน) 2551 - 2551	
25	บริษัทสถาปัตย์ร่วมสมัย จำกัด (มหาชน) 2551 - 2551 บริษัทสถาปัตย์ร่วมสมัย จำกัด (มหาชน) 2551 - 2551	

ภาพที่ 167 ทศนียภาพจากด้านหน้าโครงการ

EXTERIOR PERSPECTIVE-IN THE NIGHT

INTERIOR PERSPECTIVE-MAIN HALL

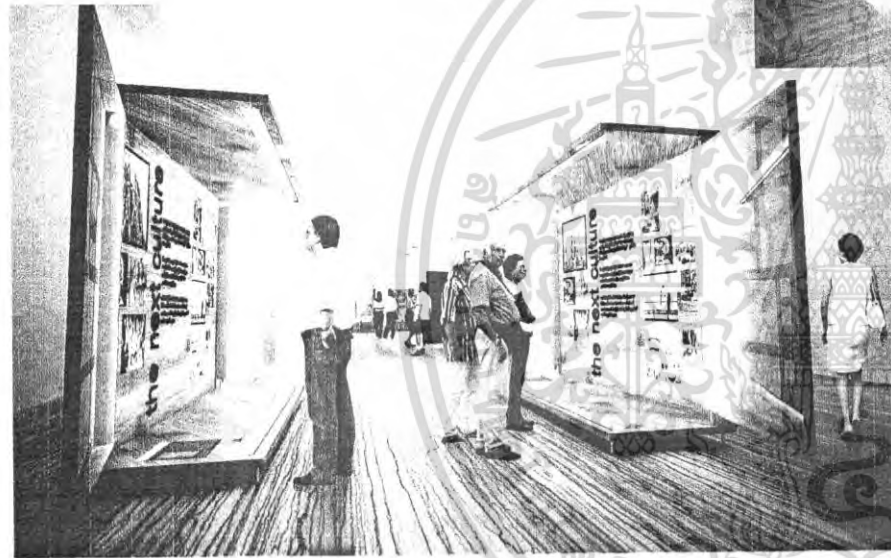

INTERIOR PERSPECTIVE-FLEXIBILITY SPACE

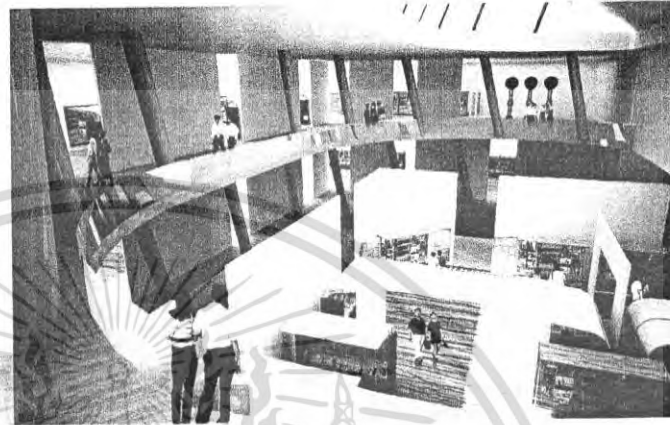
COAC
Contemporary Art & Culture center

ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย		
Contemporary Art & Culture Center		
24	ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย (ปีงบประมาณ 2553 - 2554) งบประมาณ 10,000,000 บาท หน่วยงาน: คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสุโขทัย	
25	ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย (ปีงบประมาณ 2555) งบประมาณ 10,000,000 บาท หน่วยงาน: คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสุโขทัย	

ภาพที่ 168 ทศนียภาพเวลากลางคืน และส่วนโถงภายใน

INTERIOR PERSPECTIVE-EXHIBITION HALL

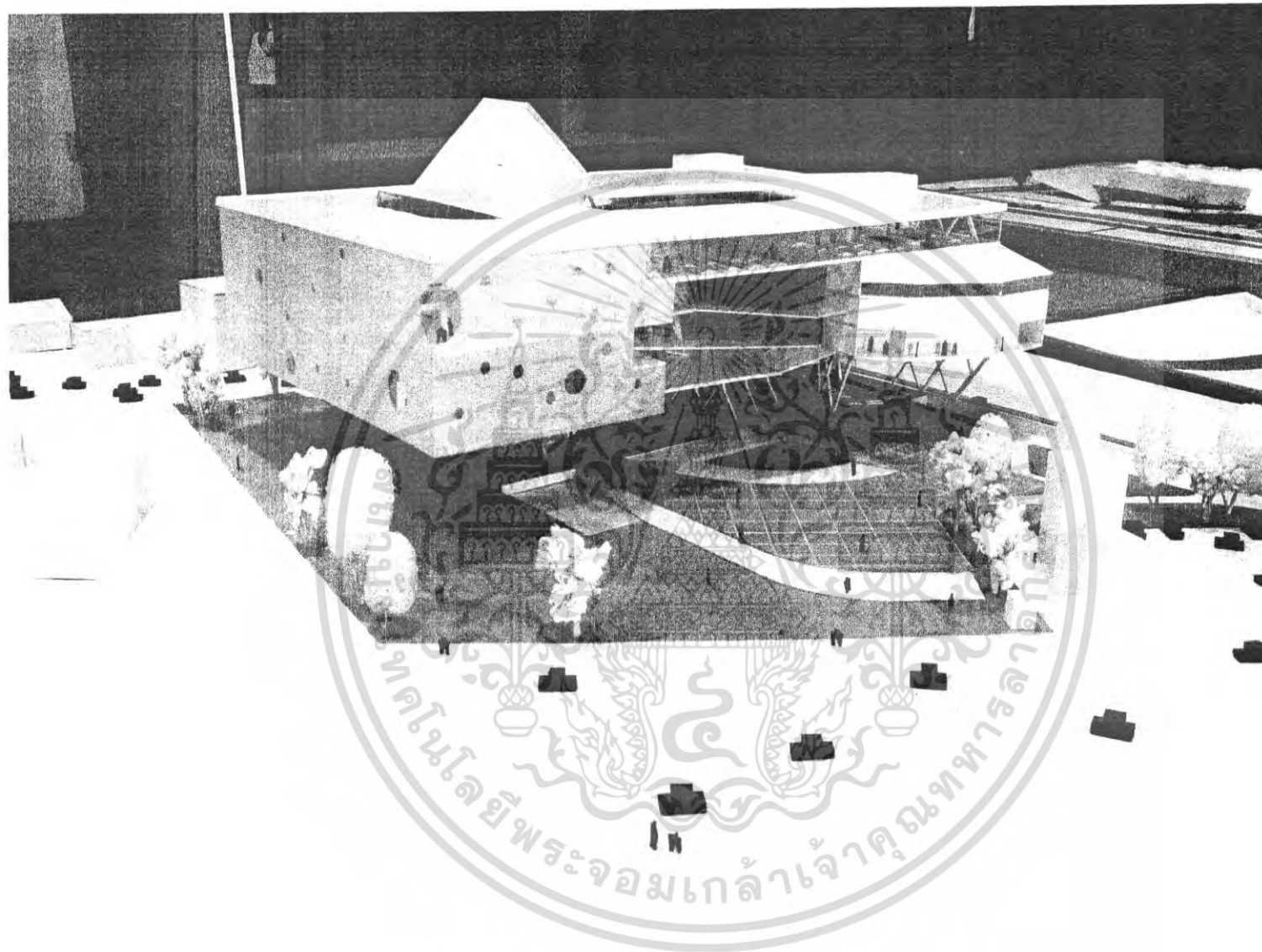

INTERIOR PERSPECTIVE-EXHIBITION ROOM

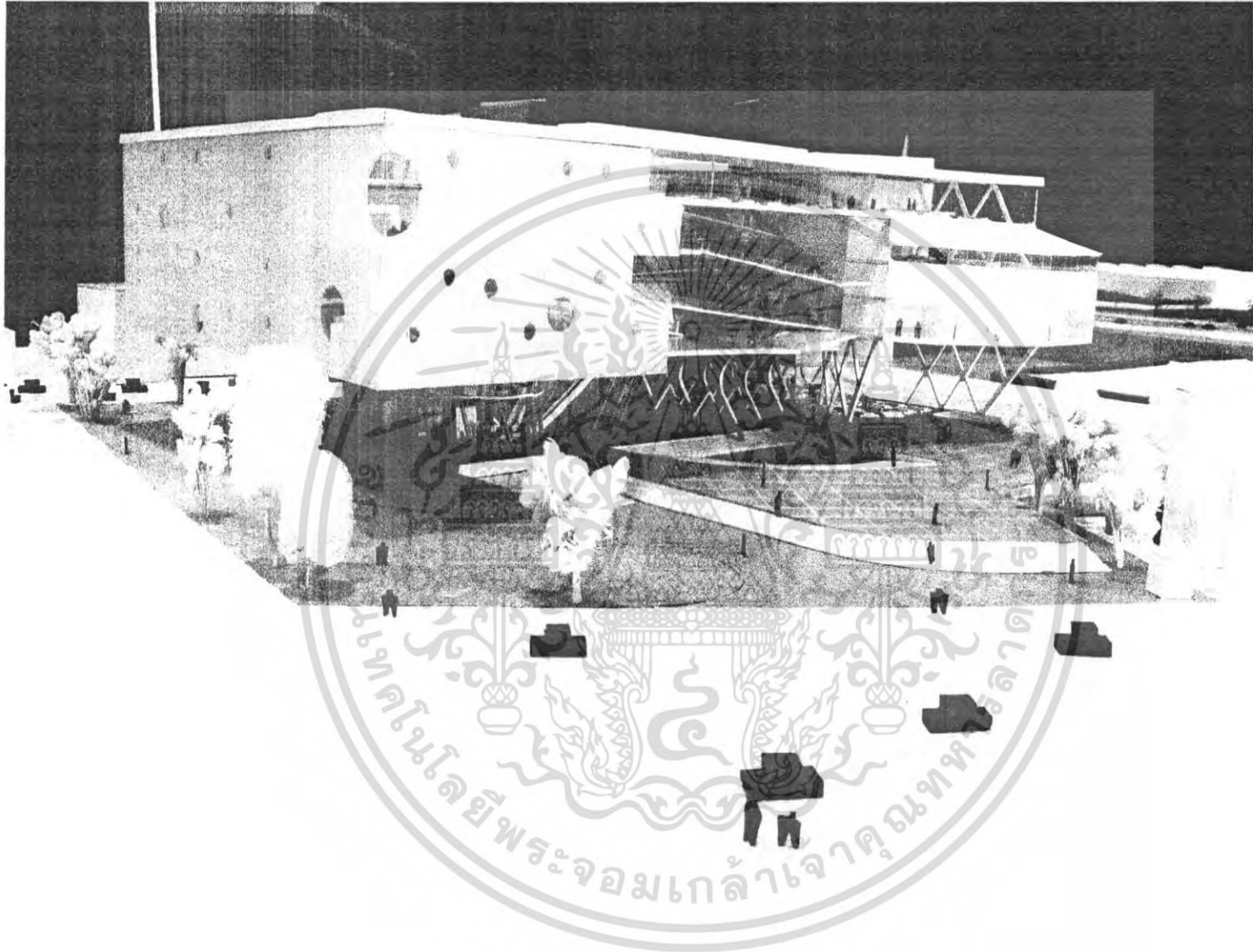
CoAC
Contemporary Art & Culture Center

ศูนย์นิทรรศการร่วมสมัย		
Contemporary Art & Culture Center		
25	ศูนย์นิทรรศการร่วมสมัย (พื้นที่ 2500 + 2500) - อาคารนิทรรศการร่วมสมัย - อาคารนิทรรศการร่วมสมัย - อาคารนิทรรศการร่วมสมัย	
25	ศูนย์นิทรรศการร่วมสมัย (พื้นที่ 2500 + 2500) - อาคารนิทรรศการร่วมสมัย - อาคารนิทรรศการร่วมสมัย - อาคารนิทรรศการร่วมสมัย	

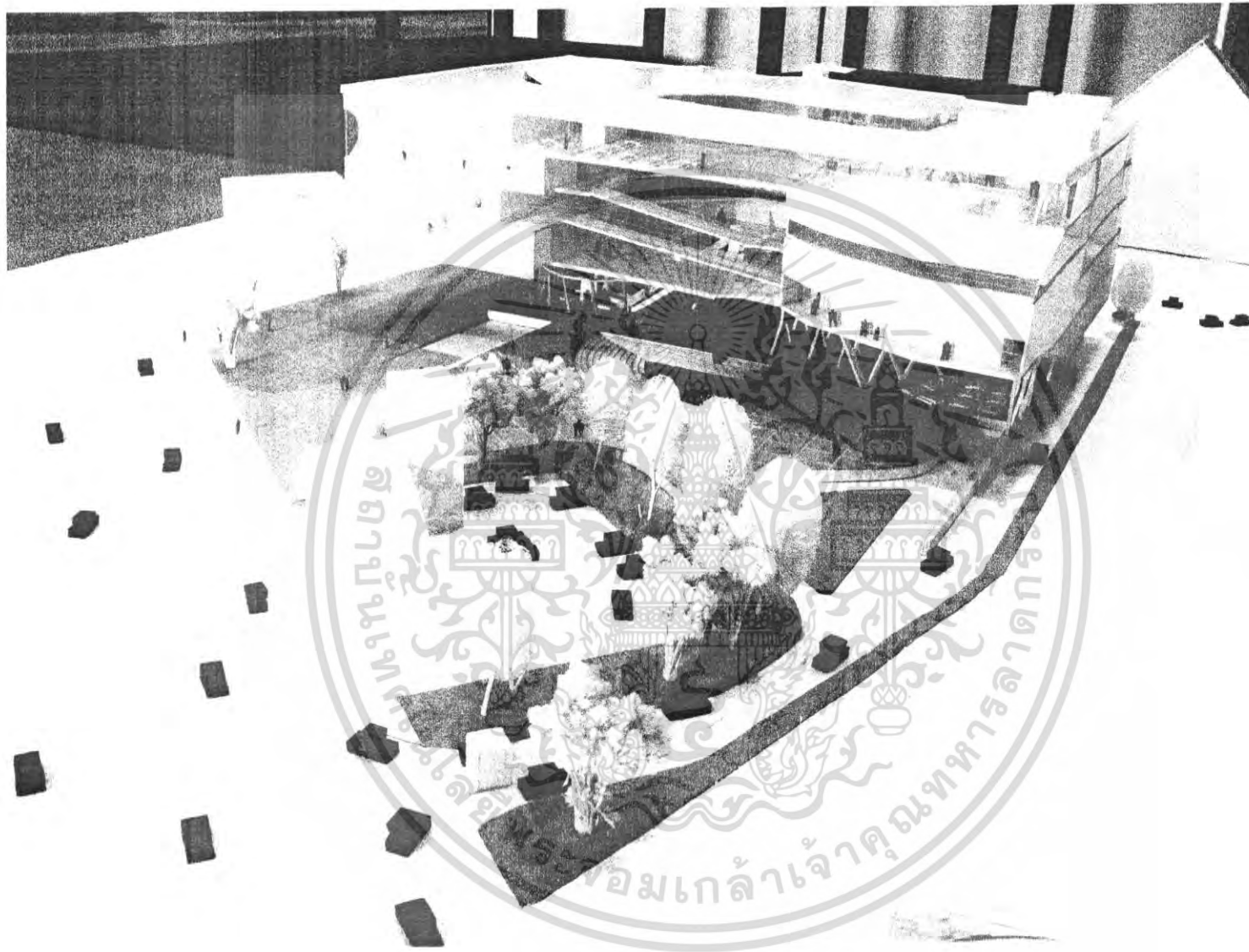
ภาพที่ 169 ทักษณียภาพภายในห้องนิทรรศการ

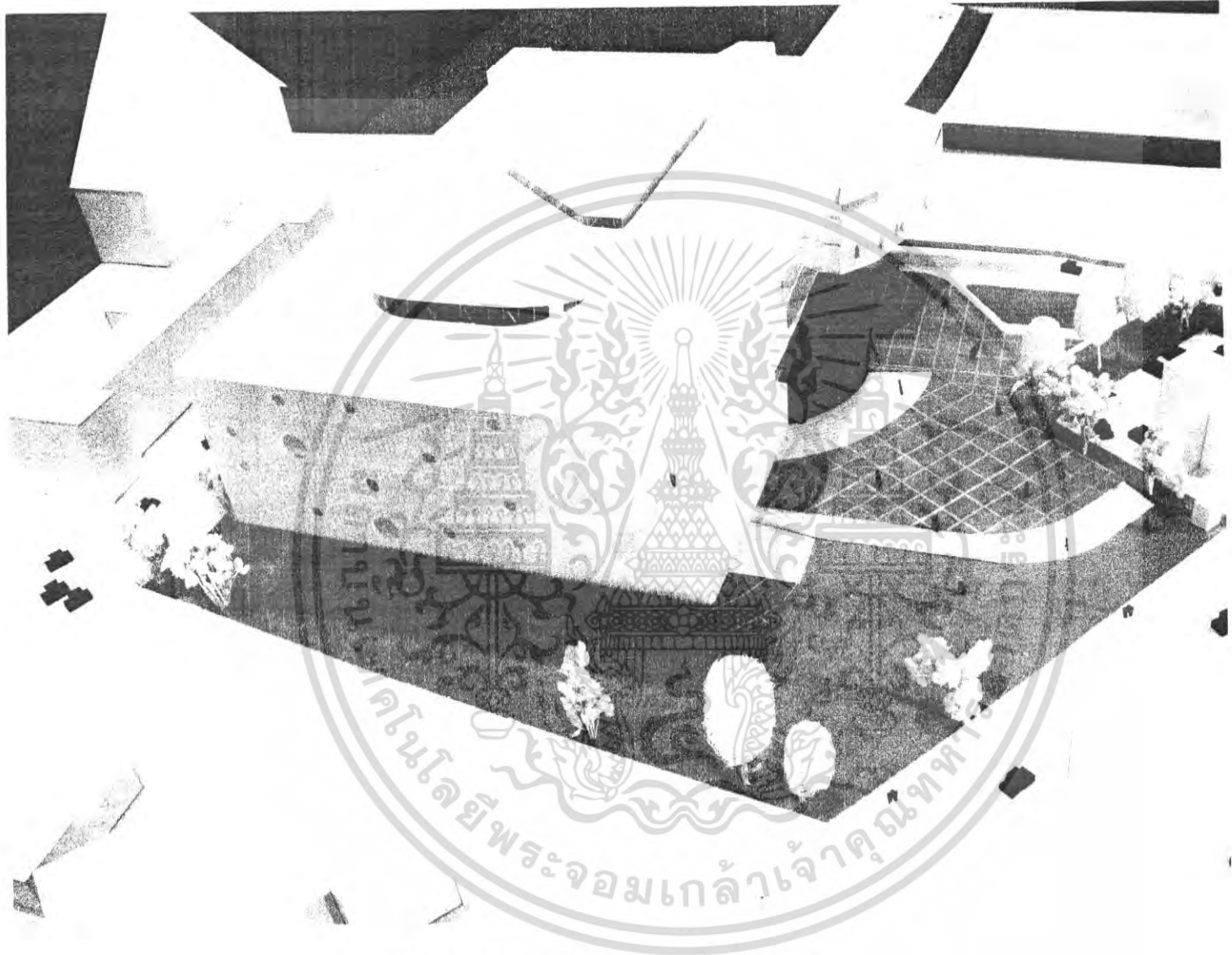
ภาพที่ 170 หุ่นจำลองทัศนียภาพจากด้านหน้าโครงการ

ภาพที่ 171 หุ่นจำลองทัศนียภาพจากถนนรัชดาภิเษก

ภาพที่ 172 หุ่นจำลองทัศนียภาพจากอาคารฝั่งตรงข้าม

ภาพที่ 173 หุ่นจำลองทัศนียภาพจากด้านข้างของโครงการ

บรรณานุกรม

- อรรถ แพทยังกุล . "ปัญหาและอุปสรรคของการบริหารกรุงเทพมหานคร", การบริหารเมือง : กรุงเทพมหานคร
- หนังสือ สวรรค์ ตั้งตรงสถิตกุล. กรุงเทพฯ ไม่มีพิพิธภัณฑ์กรุงเทพฯ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มติชน, 2545
- หนังสือ โครงการพัฒนาศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทยให้เป็นพื้นที่บริการทางวัฒนธรรมระดับนานาชาติ . สำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย
- หนังสือ รายงานการสัมมนา "บทบาทพิพิธภัณฑ์" กับการพัฒนาทางศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย . สำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย
- ERNEST NEUFERT. ARCHITECT 'S DATA . CROSBY LOCKWOOD STAPLES, LONDON, 1970

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก 1

เอกสารประกอบโครงการ ‘วัฒนธรรมมูญ’ ของ UNESCO

แผนปฏิบัติการว่าด้วยนโยบายวัฒนธรรมเพื่อการพัฒนาที่ผ่านมติรับรอง ณ กรุงสต็อกโฮล์ม

เมื่อวันที่ 2 เมษายน ค.ศ.1998 (พ.ศ.2541) ในที่ประชุมระหว่างรัฐบาล

ว่าด้วยนโยบายวัฒนธรรมเพื่อการพัฒนาที่จัดขึ้นโดย ยูเนสโก

ที่ประชุมระหว่างประเทศว่าด้วยนโยบายวัฒนธรรมเพื่อการพัฒนา

จัดขึ้น ณ กรุงสต็อกโฮล์ม (ระหว่างวันที่ 30 มีนาคม – 2 เมษายน ค.ศ.1998 /พ.ศ.2541) มีมติร่วมกัน:

1. โดยยืนยันซ้ำในหลักการพื้นฐานของปฏิญญาฉบับร่างสุดท้ายที่ผ่านมติรับรอง โดยที่ประชุมโลกว่าด้วยนโยบายวัฒนธรรม ที่จัดขึ้นในประเทศเม็กซิโก เมื่อวันที่ 6 สิงหาคม ค.ศ.1982 (พ.ศ.2525) ที่เรียกว่า “ปฏิญญาครเม็กซิโก ว่าด้วย ‘นโยบายวัฒนธรรม’ (The Mexico City Declaration on Cultural Policies) ซึ่งเน้นย้ำ” ในความหมายที่กว้างที่สุดว่า บัดนี้พอจะกล่าวได้ว่า มีนัยที่ละเอียดซับซ้อนมากอันครอบคลุมไปถึงลักษณะเฉพาะต่างๆที่โดดเด่นของตนเอง ทั้งในเชิงจิตวิญญาณ เชิงวัตถุ สติปัญญาและอารมณ์ความรู้สึก ที่ดำรงอยู่ในสังคมหนึ่ง หรือ ของกลุ่มสังคมหนึ่ง ซึ่งมีได้เพียงหมายถึงศิลปกรรมและอักษรศาสตร์เท่านั้น หากยังหมายรวมถึง การแสดงออกถึงวิถีการดำเนินชีวิตของผู้คน สิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ ระบบค่านิยมความเชื่อหรืออุดมคติ จารีต ประเพณีและความศรัทธาที่แตกต่างหลากหลาย อีกด้วย

2. โดยระลึกถึงทศวรรษโลกเพื่อการพัฒนา (The World Decade for Cultural Development) ซึ่งเน้นย้ำถึงความสำคัญของการรับรู้มรดกวัฒนธรรมของการพัฒนา ยืนยันและขยายความสำคัญของอัตลักษณ์ (Identities) เชิงวัฒนธรรม เพิ่มโอกาสให้ผู้คนมีส่วนร่วมในชีวิตวัฒนธรรมได้อย่างกว้างขวางยิ่งขึ้น พร้อมกับส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือกันด้านวัฒนธรรมระหว่างประเทศ

3. โดยสำนึกถึงความพยายามที่จำเป็นต้องมี เพื่อเผชิญกับปัญหาที่ท้าทายต่างๆของการพัฒนาวัฒนธรรม อีกทั้งการสงวนและดำรงไว้ซึ่งความหลากหลายของวัฒนธรรมต่างๆ ดังที่แสดงให้เห็นปรากฏไว้ใน “ความหลากหลายที่สร้างสรรค์ของเรา” ในรายงานของคณะกรรมการโลกว่าด้วย วัฒนธรรมและการพัฒนา

4. โดยเน้นถึงความจำเป็นที่ต้องคำนึงถึงค่านิยมความเชื่อในเชิงสากล ในขณะที่ยอมรับความหลากหลายเชิงวัฒนธรรม โดยให้ความสำคัญแก่มาตรการระดับชาติ เพื่อให้กลมกลืนกับนโยบายวัฒนธรรมของประเทศ และให้ตระหนักถึงความจำเป็นที่จะต้องดำรงไว้ซึ่งลักษณะพหุ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นิยม (pluralism) ของความคิดริเริ่มเชิงวัฒนธรรมระดับรากหญ้า เพื่อส่งเสริมให้เกิดความเข้าใจร่วมกัน โดยเคารพและคำนึงถึง อุดมการณ์อันแตกต่างระหว่างปัจเจกบุคคลกับชนชาติต่างๆ เมื่อพิจารณาถึงภาวะเสี่ยงที่อาจมีความเห็นไม่สอดคล้องต้องกันและอาจเกิดความขัดแย้งได้

5. โดยยอมรับว่าภายในกรอบของประชาธิปไตย ประชาสังคมจะมีความสำคัญเพิ่มขึ้นใน ด้านวัฒนธรรม

6. โดยพิจารณาว่าการดำเนินการส่วนหนึ่งที่สำคัญของนโยบายวัฒนธรรม ก็คือ เพื่อให้แน่ใจว่า มีขอบข่ายที่กว้างขวางเพียงพอสำหรับให้เกิดการเพิ่มพูนของศักยภาพในเชิงสร้างสรรค์

7. โดยคำนึงถึงกระบวนการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วยิ่งขึ้นทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม เทคโนโลยีและวัฒนธรรมประกอบกับเมื่อมีการจำแนกแยกส่วนมากยิ่งขึ้น ทั้งในระดับประเทศและระหว่างประเทศ รวมทั้งการที่ต้องเคารพสิทธิและทรัพย์สินทางปัญญา ท่ามกลางภาวะเสี่ยงและปัญหาที่ท้าทายต่างๆ อันเกิดจากการส่งเสริมอุตสาหกรรมเชิงวัฒนธรรมและการค้าขายผลิตภัณฑ์เชิงวัฒนธรรม

8. โดยพิจารณาว่ากิจกรรมต่างๆขององค์กร ยูเนสโก และนโยบายด้านพัฒนาของรัฐ ภาคีทั้งหลาย ควรจะคำนึงถึงบทบาทของเงินใจปัจจัยต่างๆเชิงนโยบาย

9. โดยตั้งข้อสังเกตว่า:

- มีการประกาศใช้ปฏิญญาแห่งที่ประชุมรัฐมนตรีกระทรวงวัฒนธรรมของขบวนการกลุ่มประเทศที่ไม่ฝักใฝ่ (Conference of Ministers of Cultures of the Non-Aligned Movement) ที่จัดขึ้น ณ เมืองเมเคลลิน ประเทศโคลอมเบีย ระหว่างวันที่ 3-5 กันยายน ค.ศ.1997 (พ.ศ.2540)
- มีข้อสรุปจากการประชุมหารือของกลุ่มประเทศทวีปแอฟริกา ที่ว่าด้วยนโยบายด้านวัฒนธรรมเพื่อการพัฒนา (Pan-African Consultation on Cultural Policies for Development) ที่จัดขึ้น ณ กรุงโลเม ประเทศโตโก ระหว่างวันที่ 10-13 กุมภาพันธ์ ค.ศ.1998 (พ.ศ.2541)
- ข้อสรุปจากที่ประชุม ALECSO ที่จัดขึ้น ณ กรุงตูนิส ประเทศตูนิเซีย เมื่อเดือน กุมภาพันธ์ ค.ศ.1998 (พ.ศ.2541)
- มีรายงานฉบับที่ชื่อว่า "In from the Margins" ที่จัดทำขึ้นภายใต้ร่มของสภาแห่งยุโรป (Council of Europe) และธรรมเนียมที่เรียกว่า "Pro Culture" ที่ผ่านมติรับรองจากที่ประชุม ณ เมือง เรสซาโลนีกี ประเทศกรีซ เมื่อเดือนมิถุนายน ค.ศ.1997 (พ.ศ.2540)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โดยยอมรับ หลักการต่างๆดังต่อไปนี้

1. การพัฒนาที่ยั่งยืนกับวัฒนธรรมที่รุ่งเรืองเป็นสิ่งซึ่งกันและกัน
2. จุดมุ่งหมายอันสำคัญประการหนึ่งของการพัฒนามนุษย์ก็คือ การที่ปัจเจกบุคคลสามารถบรรลุซึ่งความสุขทั้งในด้านสังคมและวัฒนธรรม
3. การเข้าถึงและมีส่วนร่วมในชีวิตวัฒนธรรม เป็นสิทธิพื้นฐานของบุคคลในทุกชุมชน โดยที่รัฐบาลมีหน้าที่สร้างเงื่อนไขต่างๆเพื่อให้ประชาชนทุกชุมชนสามารถใช้สิทธิในชีวิตวัฒนธรรมนี้ ดังที่บัญญัติไว้ในมาตราที่ 27 ของปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน
4. จุดมุ่งหมายที่สำคัญของนโยบายวัฒนธรรมดังกล่าว ก็เพื่อกำหนดวัตถุประสงค์ กำหนดโครงสร้างและจัดสรรให้มีทรัพยากรต่างๆให้เพียงพอ อันเป็นการสร้างเงื่อนไขแวดล้อมที่เอื้อต่อการบรรลุความต้องการของมนุษย์ในเชิงวัฒนธรรม
5. การแลกเปลี่ยนข้อคิดความเห็นระหว่างผู้คนที่ต่างวัฒนธรรมกัน แสดงให้เห็นว่าเป็นสิ่งที่ทำลายความตึงเครียดพื้นฐานทั้งในเชิงวัฒนธรรมและการเมืองของผู้คนในโลกทุกวันนี้ ซึ่งก็คือ เป็นเงื่อนไขอันสำคัญยิ่งของการอยู่ร่วมกัน โดยสันติ
6. ความคิดสร้างสรรค์ในเชิงวัฒนธรรม คือ ต้นธารของความก้าวหน้าของมนุษย์ และความหลากหลายเชิงวัฒนธรรม อันเป็นคลังสมบัติที่ล้ำค่าของมวลมนุษยชาติ ก็คือเงื่อนไขที่สำคัญยิ่งสำหรับการพัฒนามนุษย์
7. แนวโน้มใหม่ๆที่อุบัติขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระแสโลกาภิวัตน์ ซึ่งเป็นตัวเชื่อมเชิงวัฒนธรรมที่หลากหลายให้ใกล้ชิดเข้าหากันยิ่งขึ้น อีกทั้งยังเพิ่มสีสันให้กับการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้คนที่ต่างวัฒนธรรมกัน แต่ในขณะเดียวกันก็อาจจะเป็นเงื่อนไขที่เป็นภัยคุกคามต่อลักษณะที่หลากหลายอย่างสร้างสรรค์ได้ด้วย อีกทั้งยังเป็นอันตรายต่อลักษณะของพหุนิยมเชิงวัฒนธรรม ซึ่งท่ามกลางกระแสดังกล่าว ยิ่งทำให้การเคารพต่อความแตกต่างและความหลากหลายเชิงวัฒนธรรม มีความสำคัญเพิ่มขึ้น
8. ความกลมกลืนระหว่างวัฒนธรรมกับการพัฒนา การเคารพต่ออัตลักษณ์เชิงวัฒนธรรม การรู้จักเปิดใจและยอมรับต่อความแตกต่างทางวัฒนธรรม ในกรอบความคิดของค่านิยมความเชื่อเชิงประชาธิปไตยแบบพหุนิยม ความเท่าเทียมในเชิงเศรษฐกิจและสังคม การเคารพเอกภาพของดินแดน และอธิปไตยของประเทศทั้งหมดนี้ล้วนแต่เป็นเงื่อนไขขั้นต้นสำหรับการมีสันติภาพที่เที่ยงธรรมและถาวร
9. การยอมรับความหลากหลายเชิงวัฒนธรรม ช่วยเน้นให้เห็นและเสริมสร้างความเชื่อมโยงระหว่างชุมชนต่างๆอันมีรากเหง้าความคิดมาจากค่านิยมความเชื่อที่แตกต่างกัน ซึ่งก็มีบางอย่างที่เหมือนกันได้ ทั้งๆที่แต่ละชุมชนมีองค์ประกอบเชิงสังคมและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน แต่ก็สามารถอยู่ร่วมกันในสังคมของประเทศเดียวกันได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

10. ความคิดสร้างสรรค์ต่างๆ ในสังคม เป็นเงื่อนไขที่เอื้อให้เกิดการสร้างสรรค์ ซึ่งเหนือสิ่งอื่นใด เกิดจากความมุ่งมั่นหรือพันธกิจของตัวบุคคล โดยที่พันธกิจดังกล่าวนี้ มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการสร้างมรดกทางวัฒนธรรมให้แก่อนาคต จึงสำคัญอย่างยิ่งที่จะคนเราจะต้องดำรงไว้และส่งเสริมให้มีเงื่อนไขต่างๆ ที่เอื้อให้เกิดการสร้างสรรค์ภายในแต่ละชุมชน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การที่ตัวศิลปินผู้สร้างสรรค์จะต้องมีเสรีภาพในการสร้างสรรค์ผลงาน

11. ความพยายามใดๆ ที่จะปกป้องวัฒนธรรมทั้งระดับท้องถิ่นและภูมิภาค ที่ถูกคุกคามโดยวัฒนธรรมต่างๆ เนื่องจากการแผ่อิทธิพลของโลกาภิวัตน์ จะต้องไม่ส่งผลให้เกิดการแปรเปลี่ยนวัฒนธรรมที่หลากหลายทั้งในระดับท้องถิ่นและภูมิภาค อันจะต้องมีผลกระทบจนถึงรากเหง้าของวัฒนธรรม จนเป็นการปฏิเสธพลวัตการพัฒนาของตนเอง ไป

12. ดังนั้น เราจะต้องสร้างความเข้มแข็งให้แก่ประชาชนทุกชนชาติและทุกชุมชน เพื่อจะสามารถใช้พลังที่สร้างสรรค์ของพวกเขา อีกทั้งเพื่อจะรวบรวมพลังความคิดที่สร้างสรรค์ และหล่อหลอมเพื่อกำหนดวิธีการที่จะอยู่ร่วมกัน ได้กับผู้อื่นที่มีวัฒนธรรมที่แตกต่างจากตน และเอื้ออำนวยให้เกิดพัฒนาการของมนุษยชาติอย่างแท้จริง ตลอดจนสามารถมีช่วงเปลี่ยนผ่านไปสู่วัฒนธรรมแห่งสันติภาพและอหิงสา

ทั้งนี้ ที่ประชุมยังยืนยันถึง

1. นโยบายวัฒนธรรม ในฐานะที่เป็นองค์ประกอบหลักหนึ่งของนโยบายพัฒนาที่ยั่งยืน และที่เกิดจากแก่นแกนของเนื้อหาสาระ ควรจะต้องดำเนินการ โดยสอดคล้องประสานกับนโยบายในภาคส่วนอื่นๆ ของสังคม โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของแนวทางแบบบูรณาการ ด้วยเหตุนี้ นโยบายเพื่อการพัฒนาใดๆ ที่กำหนดขึ้นจะต้องไว้ออกความรู้สึกรับรู้หรือต้องคำนึงถึงผลกระทบที่อาจมีต่อตัววัฒนธรรมเอง
2. การแลกเปลี่ยนทัศนะระหว่างวัฒนธรรม ควรจะต้องมุ่งกำหนดจุดมุ่งหมายพื้นฐานของนโยบายต่างๆ ในเชิงวัฒนธรรม และเพื่อสร้างสถาบันต่างๆ สำหรับรองรับทั้งในระดับประเทศและระหว่างประเทศ โดยเชิดชูหลักการของการมีเสรีภาพระดับสากลในการแสดงออก ซึ่งสำคัญอย่างยิ่งต่อการแลกเปลี่ยนทัศนะและเพื่อเอื้อให้เกิดการมีส่วนร่วมในชีวิตวัฒนธรรมอย่างมีประสิทธิภาพ
3. นโยบายด้านวัฒนธรรมสำหรับศตวรรษใหม่ที่จะมาถึงนี้ จะต้องมีลักษณะที่กำหนดไว้เพื่ออนาคต โดยพร้อมจะตอบสนองต่อการแก้ปัญหาที่ยืดเยื้อมานาน พร้อมกับต้องสามารถตอบสนองความจำเป็นใหม่ๆ ที่จะเกิดขึ้นได้ด้วย

4. ต้องสามารถมีส่วนร่วมอย่างมีประสิทธิภาพในบริบทของสังคมข้อมูลข่าวสารและเพื่อให้เกิดความชัดเจนในการใช้ข้อมูลและเทคโนโลยีการสื่อสาร อันเป็นตัวกำหนดมิตินโยบายสำคัญ ของนโยบายด้านวัฒนธรรมใดๆที่กำหนดขึ้น
5. นโยบายด้านวัฒนธรรมควรจะต้องส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ในทุกรูปแบบ เอื้ออำนวยให้มีการประพาศปฏิบัติเชิงวัฒนธรรมและให้พลเมืองทุกคนได้มีประสบการณ์ในเชิงวัฒนธรรมที่แตกต่างหลากหลาย ไม่ว่าจะมีส่วนร่วม เชื้อสายเผ่าพันธุ์ เพศ วัย ความพิการทางกายหรือมีภาวะทางสุขภาพจิตก็ตาม ให้เสริมสร้างให้เกิดความรู้สึกภูมิใจในอัตลักษณ์ของคน และให้ปัจเจกบุคคลรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนหนึ่งใดของตนเอง โดยดำรงความรู้สึกนี้ไว้ในขณะที่แสวงหาอนาคตที่มีศักดิ์ศรีและปลอดภัยจากการรังเกียจเหยียดกันที่เนื่องด้วยเหตุปัจจัยดังกล่าวข้างต้น
6. นโยบายด้านวัฒนธรรมควรมุ่งสร้างความรู้สึกร่วมกันของคนชาติเดียวกัน ในฐานะที่เป็นชุมชนที่มีวัฒนธรรมอันหลากหลาย ภายในกรอบความคิดของความสามัคคีประชาชาติ อันเป็นชุมชนที่มีรากเหง้ายังลึกในค่านิยมความเชื่อ ที่ยึดถือร่วมกันทั้งหญิงและชาย และให้สามารถเข้าถึงได้ มีพื้นที่ให้ดำรงอยู่และเป็นปากเสียงให้แก่สมาชิกทั้งหมดของประชาชาติ
7. ทำนองเดียวกันกับข้างต้น นโยบายด้านวัฒนธรรมควรมุ่งปรับปรุงเงื่อนไขต่างๆ ให้เอื้อต่อการบูรณาการเชิงสังคม พร้อมกับเอื้อต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้แก่สมาชิกทุกคนในสังคมโดยไม่เลือกปฏิบัติ
8. นโยบายวัฒนธรรมจะต้องเคารพความเสมอภาคเท่าเทียมระหว่างหญิงชาย โดยยอมรับโดยสมบูรณ์ว่าสตรีมีสิทธิและเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นพร้อมกับให้หลักประกันว่าสตรีมีสิทธิเข้าถึงฐานะต่างๆของผู้มีอำนาจตัดสินใจอีกด้วย
9. รัฐบาลควรพยายามสร้างความเป็นหุ้นส่วนอย่างใกล้ชิดยิ่งขึ้นกับกลุ่มประชาสังคมต่างๆ ในการกำหนดและดำเนินการตามนโยบายด้านวัฒนธรรม โดยบูรณาการเข้าเป็นส่วนหนึ่งของยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนา
10. ในโลกที่มีลักษณะที่พึ่งพิงกันมากเพิ่มขึ้น การฟื้นฟูนโยบายด้านวัฒนธรรมก็ควรจะต้องใช้วิถีทัศน์ที่พิจารณาหลายระดับพร้อมๆกัน คือ ทั้งในระดับท้องถิ่น ระดับประเทศ ระดับภูมิภาคและระดับโลกาภิวัตน์ด้วย
11. นานาประเทศควรจะต้องดำเนินการร่วมกันเพื่อสร้างสรรค์โลกที่สามารถสื่อสาระกันได้ ในเชิงข้ามวัฒนธรรม สามารถแบ่งปันและแลกเปลี่ยนทัศนะกันและเพื่อสร้างเสริมความเข้าใจที่ดีต่อกัน โดยถือว่าความหลากหลายทางค่านิยมความเชื่อด้านวัฒนธรรม จริยธรรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

และพฤติกรรมของผู้คน ย่อมสามารถบ่งเพาะและปลูกฝังวัฒนธรรมแห่งสันติภาพได้โดยแท้จริง

12. นโยบายด้านวัฒนธรรมควรจะต้องเน้นย้ำเป็นการเฉพาะในเรื่องการส่งเสริมและเสริมความเข้มแข็งให้แก่วิธีการต่างๆ ที่เปิดกว้างให้ผู้คนจากทุกภาคส่วนของประชากรสามารถเข้าถึงวัฒนธรรมได้อย่างทั่วถึง พร้อมกับต้องต่อสู้เพื่อจัดการกีดกัน ซึ่งทำให้ประชากรบางส่วนต้องอยู่แต่บริเวณชายขอบของสังคม ในขณะที่เดียวกันก็ต้องสร้างกระบวนการต่างๆ ที่จำเป็นต่อการบ่งเพาะระบอบประชาธิปไตยเชิงวัฒนธรรม

13. นโยบายด้านวัฒนธรรม ควรยอมรับคุณูปการ (Contribution) อันสำคัญของศิลปินผู้สร้างสรรค์ยั้งทั้งหลายที่มุ่งสร้างเสริมคุณภาพชีวิต เพื่อส่งเสริมอัตลักษณ์และเพื่อพัฒนาวัฒนธรรมให้แก่สังคม

14. นโยบายด้านวัฒนธรรมใดก็ตาม ควรจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบทุกส่วนที่ช่วยบ่มเพาะและกำหนดชีวิตทางวัฒนธรรมของผู้คน อันได้แก่ การสร้างสรรค์ การอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมและการเผยแพร่ ดังนั้นเราจึงต้องการรักษาดุลยภาพระหว่างเงื่อนไขปัจจัยต่างๆ เพื่อจะสามารถดำเนินการตามนโยบายด้านวัฒนธรรมอย่างมีประสิทธิภาพ แต่การส่งเสริมให้ผู้คนสามารถเข้าถึงคุณค่าทางวัฒนธรรมและการเผยแพร่จะเป็นไปไม่ได้ หากไม่ดำรงไว้ซึ่งพลวัตเชิงสร้างสรรค์ (creative dynamic) ที่จะต้องได้รับการคุ้มครองอย่างมีประสิทธิภาพด้วยกฎหมาย

วัตถุประสงค์ด้านนโยบายที่เสนอแนะให้แก่บรรคารัฐภาคี

บนหลักการดังกล่าวข้างต้น ที่ประชุมได้เสนอแนะว่า รัฐภาคีทั้งหลายยอมรับจุดประสงค์ 5

หมวดด้านนโยบาย ดังต่อไปนี้

หมวด 1

1.1 ออกแบบและกำหนดนโยบาย หรือ ทบทวนนโยบายที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ ในลักษณะที่ให้นโยบายดังกล่าวเป็นองค์ประกอบสำคัญของการพัฒนาการที่มีเอกภาพและมีความยั่งยืน

1.2. เมื่อส่งเสริมในลักษณะดังกล่าว เท่ากับเป็นการบูรณาการนโยบายด้านวัฒนธรรมให้สอดคล้องกับนโยบายด้านการพัฒนา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อปฏิสัมพันธ์กับนโยบายด้านสังคมและเศรษฐกิจ

1.3 เป็นคุณูปการต่อการขยายความแนวทางริเริ่มขององค์การ UNESCO เพื่อการพัฒนาด้านการค้นคว้าวิจัยระหว่างประเทศและหัวข้อการฝึกอบรมที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม และการพัฒนา

1.4 ให้การยอมรับและปฏิบัติตามนโยบายด้านวัฒนธรรมของชาติด้วยวิสัยทัศน์ที่กว้างไกลกว่านั้น ตามสภาพเงื่อนไขที่เป็นจริงของแต่ละประเทศ อีกทั้งยังจะพยายามส่งเสริมการมีส่วนร่วมของบรรดากลุ่มประชาสังคมทั้งหลาย รวมทั้ง สื่อมวลชน

1.5 ดำเนินการให้แน่ใจได้ว่า บรรดาศิลปินผู้สร้างสรรค์และองค์กรวิชาชีพด้านงานสร้างสรรค์ มีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ และสามารถบรรลุวิสัยทัศน์ใหม่ได้จริงตามเจตนารมณ์

1.6 ส่งเสริมการพัฒนาและการปรับปรุงขั้นตอนต่างๆ เพื่อให้เอื้อต่อการประสานความร่วมมือแบบข้ามวัฒนธรรมตามนโยบายด้านวัฒนธรรม

1.7 ให้ความร่วมมือทั้งในระดับระดับสากลและระดับภูมิภาค ในการดำเนินกิจกรรมด้านวัฒนธรรม เพื่อแก้ปัญหาที่ท้าทายของกระแสนครวิวัฒน์ (urbanization) และ โลกาภิวัตน์ รวมทั้ง กระแสการเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยีอย่างต่อเนื่อง

1.8 ส่งเสริมกิจกรรมทั้งหลายที่ออกแบบเพื่อยกระดับจิตสำนึกของประชากรและองค์กรคณะต่างๆที่มีส่วนตัดสินใจให้เห็นความสำคัญของการที่ต้องคำนึงถึงเงื่อนไขปัจจัยเชิงวัฒนธรรม ในกระบวนการพัฒนาที่ยั่งยืน

1.9 ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนข้อคิดความเห็นระหว่างปัจเจกบุคคล ระหว่างชุมชนและระหว่างประเทศ บนพื้นฐานของการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน

1.10 พยายามดำรงไว้ซึ่งการยอมรับมรดกด้านวัฒนธรรมในยุทธศาสตร์เพื่อการพัฒนา ระหว่างประเทศ ซึ่งหากจำเป็นก็ประสานความร่วมมือกับองค์การ UNESCO และพยายามกระตุ้นให้มีการอภิปรายแลกเปลี่ยนทัศนะกันทั้งในเวทีสภาเศรษฐกิจและสังคม (ECOSOC) และสมัชชาใหญ่ขององค์การสหประชาชาติ (General Assembly of the United Nations)

หมวด 2

2.1 ต่อองค์ประกอบที่แตกต่างกันภายในชาติ ยังต้องปฏิบัติด้วยความเคารพในความแตกต่างโดยเท่าเทียมกัน พร้อมกับเสนอให้แต่ละภาคส่วนในสังคมมีโอกาสเท่าเทียมกันด้วย เพื่อให้แต่ละกลุ่มหรือชนชาติจะสามารถพัฒนาคลี่คลายในทางวัฒนธรรม โดยให้ความสำคัญแก่ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ต่างๆ ในระดับท้องถิ่น ซึ่งสะท้อนภาพความหลากหลายของวัฒนธรรม

2.2 ดำเนินการเพื่อให้แน่ใจว่า จากการดำเนินการตามนโยบายด้านวัฒนธรรมและวัฒนธรรมในเมืองใหญ่จะเอื้อให้เกิดการพัฒนาของชีวิตวัฒนธรรมแบบมีส่วนร่วม ที่สร้างสรรค์ของแต่ละท้องถิ่น และมีการบริหารจัดการกับความหลากหลายกับลักษณะสังคมแบบพหุภาคี

2.3 ส่งเสริมให้ผู้คนมีความรอบรู้และเข้าใจลักษณะที่หลากหลาย ทั้งทางวัฒนธรรมและภาษา โดยการเสริมความเข้มแข็งให้แก่เนื้อหาสาระของระบบการศึกษาทั้งแบบในระบบและแบบนอกระบบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องสนับสนุนให้คนเรียนรู้ภาษาต่างประเทศอย่างน้อย 1 ภาษาหรือมากกว่า

2.4 ส่งเสริมให้มีจุดเชื่อมโยงใหม่ระหว่างวัฒนธรรมและระบบการศึกษา เพื่อให้แน่ใจได้ว่า ผู้คนยอมรับวัฒนธรรมและศิลปะอย่างเต็มที่ ว่าเป็นมิติพื้นฐานของการศึกษาสำหรับทุกคนโดยถ้วนหน้า พร้อมกับพัฒนาการศึกษาด้านศิลปวัฒนธรรม อีกทั้งยังต้องเร่งรื้อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ในหลักสูตรการศึกษาทุกระดับ

2.5 ยอมรับถึงความจำเป็นต้องเอาใจใส่เป็นพิเศษกับการใช้กลไกหรือใช้ข้อตกลงระหว่างประเทศเรื่องสิทธิมนุษยชน ที่ยอมรับกันโดยนานาอารยประเทศ เช่น

- ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน
- กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม และ
- ปฏิญญากรุงเวียนนาว่าด้วยสิทธิมนุษยชน พร้อมทั้งทำการสำรวจตรวจทานถึงสิทธิด้านวัฒนธรรมต่างๆ โดยทำการประเมินกลไกหรือข้อตกลง ระหว่างประเทศต่างๆ ที่มีอยู่ ซึ่งเกี่ยวข้องกับสิทธิทางวัฒนธรรม

2.6 นอกจากนี้ยังมีนโยบายด้านวัฒนธรรม โครงการงาน สถาบันและโครงการต่างๆ ก็ต้องส่งเสริมและ ดำเนินการ เพื่อให้แน่ใจได้ว่า บังเอิญบุคคลโดยถ้วนหน้าในสังคมมีโอกาสได้เข้าร่วมกิจกรรมด้านวัฒนธรรมอย่างเต็มที่และโดยเสมอภาคเท่าเทียมกัน

2.7 ต้องใส่ใจมากยิ่งขึ้นต่อบทบาทของวัฒนธรรมในกระบวนการแปรเปลี่ยนทางสังคม

2.8 ให้การยอมรับต่อความสำเร็จของสตรีในด้านวัฒนธรรมและด้านการพัฒนา เพื่อให้แน่ใจได้ว่า สตรีมีส่วนร่วมในการกำหนดและดำเนินการตามนโยบายด้านวัฒนธรรมอย่างจริงจังในทุกระดับ

2.9 พิจารณาทบทวนนโยบายด้านวัฒนธรรมอย่างรอบคอบ ทั้ง โครงการงานและสถาบันต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อให้แน่ใจได้ว่า กิจกรรมด้านวัฒนธรรมทั้งหลายให้ความเคารพต่อสิทธิเด็ก เช่นเดียวกับกลุ่มคนที่อ่อนแอและมีโอกาสถูกละเมิดหรือถูกละเลย ก็ต้องรับการศึกษาเป็นพิเศษและความจำเป็นทางวัฒนธรรมของพวกเขาต้องได้รับการตอบสนอง โดยคำนึงถึงความจำเป็นและความไฝฝืนของเยาวชน ซึ่งในดำรงชีวิตในเชิงวัฒนธรรมของพวกเขาจะต้องได้รับการส่งเสริมสนับสนุนเป็นการเฉพาะ เช่นเดียวกับบรรดาผู้สูงวัยที่มักจะถูกละเลยหรือตัดขาดจากชีวิตด้านวัฒนธรรม

2.10 ต้องจัดสรรทรัพยากรที่เหมาะสมให้แก่การศึกษา การค้นคว้าวิจัยด้านวัฒนธรรมและจัดให้มีระบบสารสนเทศที่จำเป็นต่อการกำหนด และดำเนินการตามนโยบายด้านวัฒนธรรมได้อย่างเป็นจริง

หมวด 3

3.1 พิณฟูและเสริมความเข้มข้นให้แก่พันธกิจของชาติ ในการใช้อนุสัญญาและข้อเสนอแนะต่างๆขององค์การ UNESCO ที่ว่าด้วย การอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมของชาติ ทั้งที่

เคลื่อนย้ายได้และที่เคลื่อนย้ายไม่ได้ และที่ว่าด้วยการปกป้องวัฒนธรรมทั้งแบบจารีตประเพณีและแบบประชานิยม

รวมทั้งการปกป้องสถานภาพของศิลปินและประเด็นปัญหาอื่นๆ ในที่เชื่อมโยงเกี่ยวข้อง

3.2 เสริมประสิทธิภาพให้แก่ภาคส่วนวัฒนธรรม โดยจัด โครงการและระบบการฝึกอบรมบุคคลที่มีความสามารถเหมาะสมเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านศิลปวัฒนธรรม เป็นผู้ บริหารจัดการด้านวัฒนธรรม และยังคงให้โอกาสแก่สตรีให้แสดงศักยภาพอย่างเต็มที่ในด้านศิลปวัฒนธรรมแขนงต่างๆอีกด้วย

3.3 นิยามเดิมแบบจารีตประเพณีของมรดกทางวัฒนธรรม ต้องกำหนดนิยามใหม่ ซึ่งในปัจจุบันนี้ จะต้องเข้าใจเสียใหม่ว่า มีความหมายครอบคลุมทั้งองค์ประกอบทางธรรมชาติและทางวัฒนธรรม ทั้งที่จับต้องได้และที่จับต้องมิได้ หรือทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม ไม่ว่าจะเป็นวัฒนธรรมที่สืบสานกันมาหรือ ที่สร้างสรรค์ขึ้นใหม่ โดยผ่านองค์ประกอบต่างๆเหล่านี้ กลุ่มองค์กรทั้งหลายย่อมได้รับการหล่อหลอมให้มีอัตลักษณ์ของตนเอง พร้อมกับยึดมั่นเป็นพันธกิจที่จะถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่น ในรูปแบบของศิลปวัฒนธรรมที่ดีขึ้นและมีสีสันมากขึ้นด้วย

3.4 โดยยอมรับว่าจะต้องมีศิลปวัฒนธรรมแขนงใหม่ๆเกิดขึ้นในด้านมรดกทางวัฒนธรรม เช่น ภูมิทัศน์ด้านวัฒนธรรม มรดกด้านอุตสาหกรรมและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ฯลฯ

3.5 เสริมความเข้มแข็งให้แก่การศึกษา การจัดทำบัญชีศิลปวัตถุ การขึ้นทะเบียนและการจัดหมวดหมู่และประเภทของศิลปวัตถุที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ซึ่งรวมทั้งประเพณีการสืบสานถ่ายทอดด้วยคำบอกเล่า เพื่อจะเอื้ออำนวยให้เกิดการ ออกแบบกลไกหรือเครื่องมือที่เพียงพอและทรงประสิทธิภาพสำหรับการสืบสานประเพณี เช่นเดียวกับดำเนินการตาม นโยบายอนุรักษ์มรดกวัฒนธรรม อย่างถูกวิธีการเชิงวิทยาศาสตร์ หรือถูกต้องตามหลักวิชาการ

3.6 ด้วยวิธีการทั้งทางกฎหมายและทางการทูตเท่าที่เป็นไปได้ ผลักดันขับเคลื่อนให้ได้ทรัพย์สินทางวัฒนธรรมคืนมาและคิดตั้งในจุดที่ตั้งเดิมในประเทศต่างๆที่เป็นถิ่นเดิม

3.7 การอนุรักษ์และพิทักษ์มรดกทางวัฒนธรรม ต้องดำเนินการให้มั่นใจได้ว่า เป็นการคุ้มครองตัวอาคารสถานที่ การประกอบศิลปวัตถุต่างๆ หรือ หมู่หรือชุดศิลปวัตถุ และภูมิทัศน์ที่ทรงคุณค่าทางวัฒนธรรมในเมืองใหญ่ และแผนพัฒนาในระดับภูมิภาค ทั้งที่เป็น โครงการงานและที่กำหนดโดยนโยบายต่างๆที่เกี่ยวข้อง

3.8 เอื้ออำนวยให้พลเมืองและชุมชนท้องถิ่นเข้ามีส่วนร่วมโดยตรง ในโครงการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรม พร้อมทั้งจัดทำ รายการวิธีปฏิบัติที่ดีสำหรับ การดำเนินการตาม นโยบายด้านมรดกวัฒนธรรม

3.9 ดำเนินการให้แน่ใจได้ว่า การท่องเที่ยวต้องส่งเสริมให้เคารพวัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และรายได้จากการท่องเที่ยวจะต้องนำ มาใช้อย่างเหมาะสม เพื่อการอนุรักษ์แหล่งมรดกทางวัฒนธรรม ในขณะที่เดียวกันก็ต้องสร้างเสริมการพัฒนาวัฒนธรรมด้วย

3.10 ให้ความสำคัญเร่งด่วนต่อการสร้างเครือข่าย ทั้งในระดับประเทศ ระดับภูมิภาค และระดับระหว่างประเทศ โดยมีผู้เข้าร่วมทั้งที่เป็นศิลปิน ผู้บริหาร โครงการและ สิ่งเอื้ออำนวยและสถานที่ประกอบการทางวัฒนธรรม (cultural amenities) เพื่อปรับปรุงวิธีการเข้าถึงวัฒนธรรมของประชาชนทุกภาคส่วนทั้งในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ

3.11 ให้การหนุนช่วยแก่บรรดาศิลปิน นักออกแบบและช่างฝีมือประเภทต่างๆ โดยการสร้างความกระฉ่งการคุ้มครองปกป้องและปรับปรุงแก้ไขสิทธิของผู้ที่สร้างสรรค์ผลงาน รวมทั้งประมวลสิทธิต่างๆ ดังกล่าวที่เกี่ยวข้องกับการตลาด ทั้งในระดับท้องถิ่นและทั่วโลก โดยมีมาตรการป้องกันมิให้ถูกเอารัดเอาเปรียบเชิงพาณิชย์

3.12 ส่งเสริมความคิดที่ว่า สินค้าและบริการที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม ควรจะต้องได้รับการยอมรับอย่างเต็มที่และได้รับการปฏิบัติที่แตกต่างจากสินค้าในรูปแบบหรือวิธีการนำเสนอสินค้าประเภทอื่นๆ ที่มีสินค้าหรือบริการเชิงวัฒนธรรม

3.13 ให้ประสานความร่วมมืออย่างแนบแน่นระหว่างรัฐบาล ภาคธุรกิจและองค์กรประชานิยมต่างๆ ในที่ทำงานด้านวัฒนธรรม โดยฝ่ายรัฐบาลกำหนดกรอบการกำกับดูแลที่เหมาะสม

3.14 ป้องกันการลักลอบขนย้ายหรือส่งออกทรัพย์สินทางวัฒนธรรมโดยผิดกฎหมายในขอบข่ายทั่วโลก โดยเฉพาะการจัดซื้อศิลปวัตถุโดยมิชอบด้วยกฎหมาย หรือด้วยวิธีการที่ยอมรับกันไม่ได้ ไม่ว่าจะดำเนินการโดยพิพิธภัณฑสถานหรือนักสะสมส่วนตัวก็ตาม

หมวด 4

4.1 จัดให้มีเครือข่ายการ โทรคมนาคม รวมทั้งวิทยุ โทรทัศน์และเทคโนโลยีสารสนเทศ ที่ตอบสนองความต้องการทั้งด้านวัฒนธรรมและการศึกษาของสาธารณะชนด้วยการส่งเสริมให้มีพันธกิจคือประเด็นปัญหาของการพัฒนาด้านวัฒนธรรมในสื่อมวลชน เช่น วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ และสื่ออื่นๆ เช่น การส่งเสริมวัฒนธรรมทั้งในระดับท้องถิ่น ระดับภูมิภาคและระดับประเทศ เรื่องภาษา การบุกเบิกแสวงหาหรือสร้างสรรค์สิ่งใหม่และการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมของชาติ พร้อมทั้งส่งเสริมประเพณีและวัฒนธรรมอันหลากหลาย โดยมีอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชนเผ่าพื้นเมืองและของประเทศ ในขณะที่ให้หลักประกันความเป็นอิสระของบรรณาธิการของสื่อมวลชนประเภทที่เป็นบริการสาธารณะ

4.2 ต้องพิจารณาให้มีสื่อสาธารณะที่เป็นวิทยุและ โทรทัศน์และส่งเสริมให้มีพื้นที่หรือคลื่นความถี่สำหรับชุมชน มีภาษาที่หลากหลายและสื่อที่ให้บริการสำหรับชนส่วนน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับท้องถิ่น โดยมุ่งหมายจะส่งเสริมการไม่ใช้วิธีการรุนแรง โดยผ่านเนื้อหาสาระของสื่อ

4.3 ขอมรับและตอกย้ำความพยายามระดับชาติ ในการบ่มเพาะแนวทางให้มีสื่อแบบพหุนิยมและให้มีสิทธิเสรีภาพในการแสดงข้อคิดความเห็นอย่างกว้างขวางและหลากหลาย

4.4 ใช้มาตรการต่างๆ ส่งเสริมการศึกษาและการฝึกอบรมแก่เด็กๆ ให้รู้จักใช้เทคโนโลยีใหม่ๆ ของสื่อพร้อมกับต่อสู้กับแนวโน้มและพฤติกรรมของคนที่ชอบใช้ความรุนแรงและใจแคบไม่ยอมรับความแตกต่าง (Intolerance) โดยเฉพาะการส่งเสริมกิจกรรมของบรรดาศูนย์หรือสถาบันต่างๆ ที่เชี่ยวชาญการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเด็กและการแสดงความรุนแรงในสื่อหรือบนจอของสื่อ

4.5 ส่งเสริมการพัฒนาและ การใช้เทคโนโลยีใหม่ๆ และบริการด้านสื่อและสารสนเทศใหม่ๆ โดยเน้นความสำคัญของการเข้าถึงทางด่วนข้อมูลข่าวสารและบริการในราคาที่ผู้คนเข้าถึงได้ และการใช้ภาษาถิ่นหรือของชนเผ่าต่างๆ อย่างเท่าเทียมกัน พร้อมกับส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีใหม่ๆ ในภาคบริการสาธารณะ

4.6 นอกเหนือจากการศึกษาที่เอื้อให้เกิดความเชี่ยวชาญและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศใหม่ๆ ได้อย่างสร้างสรรค์ในหมู่เยาวชนคนรุ่นใหม่ ในฐานะที่เป็นทั้งผู้ใช้และผู้กำหนดเนื้อหาสาระ ยังต้องส่งเสริมและให้ความสำคัญเร่งด่วนแก่การศึกษาเพื่อบ่มเพาะค่านิยมความเชื่อของพลเมือง ให้มีอุดมการณ์หรืออุดมคติที่ดี รวมทั้งต้องจัดการอบรมให้แก่ครูบาอาจารย์ในเรื่องเทคโนโลยีใหม่ๆ อีกด้วย

4.7 แปรนโยบายต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์และพัฒนาหอจดหมายเหตุ พิพิธภัณฑสถาน และ ข้อมูลข่าวสารต่างๆ ที่สะสมรวบรวมไว้เพื่อเผยแพร่ให้เป็นประโยชน์ต่อสาธารณชน ไม่ว่าจะเป็นการดำเนินการ โดยสถาบันของรัฐหรือขององค์กรพัฒนาเอกชนก็ตาม หากเป็นไปได้ก็ควรพัฒนาให้เป็นระบบดิจิทัล และจัดทำระบบกลไกที่เอื้อให้ประชาชนเข้าถึงเนื้อหาสาระได้ โดยสะดวกรวดเร็ว รวมทั้งส่งเสริมให้สถาบันดังกล่าวเป็นศูนย์สารสนเทศ ศูนย์การศึกษาค้นคว้าและการเรียนรู้ตลอดชีพของประชาชน

4.8 ส่งเสริมให้ผู้คนมีความรู้ทั้งด้านมรดกทางธรรมชาติและมรดกทางวัฒนธรรม โดยใช้เทคนิควิธีการเสมือนจริงที่จัดให้โดยใช้เทคโนโลยีใหม่ๆ

4.9 ยอมรับในความสำคัญของเทคโนโลยีสื่อใหม่ๆ เพื่อสนับสนุนและส่งเสริมการทำงานของผู้ที่มีความคิดประดิษฐ์สร้างสรรค์ ขณะเดียวกันก็ต้องยอมรับด้วยว่าบทบาทอันสำคัญยิ่งของการทำงานสร้างสรรค์ เพื่อสร้างสังคมข้อมูลข่าวสาร

4.10 ให้ความร่วมมือแก่กิจกรรมด้านสื่อประเภทโสตทัศน โดยเฉพาอย่างยิ่งเมื่อใช้เพื่อการฝึกอบรม และเพื่อการพัฒนาและเผยแพร่ผลงานศิลปะที่ใช้โสตทัศนเป็นสื่อ

4.11 ส่งเสริมให้เกิดการทำงานแบบประสานความร่วมมือด้านวัฒนธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในโครงการร่วมด้านการผลิตผลงานด้านวัฒนธรรม (การผลิต การสร้าง การลงทุนและการโอบอุ้มสิทธิ์เกี่ยวกับผลงานศิลปวัฒนธรรม)

4.12 ส่งเสริมงานค้นคว้าวิจัยว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมกับการเผยแพร่ผลงานศิลปวัฒนธรรมในสื่อต่างๆ และ โดยผ่านบริการโทรคมนาคมใหม่ๆ รวมทั้งความพยายามที่จะให้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การสนับสนุนในรูปแบบต่างๆ หากจำเป็นก็ต้องการประสานงานความพยายามอย่างกลมกลืน เพื่อช่วยประสานรูปแบบวิธีการวัดผลและประเมินผลของรายการด้านศิลปวัฒนธรรมต่างๆ ในสื่อด้านต่างๆ

หมวด 5

5.1 มุ่งรักษาระดับและเพิ่มการลงทุนในระดับประเทศด้านการพัฒนาวัฒนธรรม และถือเป็นพันธกิจ หากเป็นไปได้ ที่ต้องจัดสรรงบประมาณของรัฐเพื่อการนี้ ให้เป็นไปตามจุดประสงค์โดยรวมของการพัฒนา ทั้งการจัดลำดับความสำคัญและแผนงานต่างๆ

5.2 เชื่อเชิญเจ้าหน้าที่ทางการระดับท้องถิ่น ให้จัดสรรงบประมาณเพิ่มขึ้นสำหรับกิจกรรมด้านวัฒนธรรมพร้อมกับสนับสนุนและเสริมความเข้มแข็งให้แก่องค์กรระดับท้องถิ่น ในงานพัฒนาด้านศิลปวัฒนธรรม

5.3 แกะไขปรับปรุงและพัฒนากรอบดำเนินการด้านงบประมาณสำหรับกิจกรรมด้านวัฒนธรรม เพื่อส่งเสริมการสนับสนุนจากภาคธุรกิจเพื่อพัฒนาการด้านวัฒนธรรม อีกทั้งยังต้องเพิ่มหรือขยายกลไกด้านการหาทุนสนับสนุน เช่น จัดตั้งกองทุนสาธารณะเพื่อส่งเสริมสนับสนุนศิลปวัฒนธรรมแบบให้เปล่า และ โครงการที่จัดทำเพื่อการระดมทุนโดยสถาบันศิลปวัฒนธรรมและภาคส่วนการท่องเที่ยวและการกีฬา ฯลฯ

5.4 ตำรวจตรวจสอบมาตรการต่างๆ ที่เหมาะสม เพื่อให้แน่ใจได้ว่า นโยบายของรัฐบาลต้องคำนึงถึงผลกระทบต่อกระบวนการพัฒนาด้านวัฒนธรรมหรือผลที่น่าจะเกิดขึ้นต่อกระบวนการพัฒนาด้านวัฒนธรรมของประเทศอื่นด้วย

5.5 เชื่อเชิญให้กองทุนและ โครงการต่างๆ ขององค์การสหประชาชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โครงการพัฒนาขององค์การสหประชาชาติ (United Nations Development Programmes-UNDP) สถาบันการเงินที่เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน องค์คณะผู้กำกับดูแลกิจการการเงินการคลังทั้งในระดับประเทศและระดับภูมิภาค ให้เพิ่มความช่วยเหลือด้านการเงินแก่โครงการพัฒนาทั้งหลายที่มีองค์ประกอบด้านวัฒนธรรมเป็นสำคัญ

ข้อเสนอแนะต่อเอชอาร์ไอใหญ่ขององค์การ UNESCO

ที่ประชุมมีข้อเสนอแนะ ให้มีแนวทางปฏิบัติดังต่อไปนี้

1. ในขณะที่กำลังเตรียมโครงการในอนาคตของ UNESCO ให้พิจารณาแผนปฏิบัติการนี้
2. ให้กำหนดแผนยุทธศาสตร์อย่างรอบด้านเพื่อการติดตามผลในเชิงปฏิบัติของการประชุมนี้ ซึ่งรวมทั้งความเป็นไปได้หรือไม่ ที่จะจัดให้มีการประชุมระดับสุดยอดว่าด้วยวัฒนธรรมและการพัฒนา โดยมีทัศนคติว่าจะขึ้นประเด็นคำถาม ต่อคณะกรรมการบริหารของ UNESCO

3. สนับสนุนให้จัดตั้งเครือข่ายเพื่องานค้นคว้าวิจัยและสารสนเทศว่าด้วยนโยบายด้านวัฒนธรรมเพื่อการพัฒนา ซึ่งรวมทั้งการศึกษาเพื่อก่อตั้งหน่วยงานที่คอยติดตามตรวจสอบการดำเนินการนโยบายด้านวัฒนธรรม

4. นำเสนอแผนปฏิบัติการฉบับปัจจุบันให้เป็นที่รับทราบของเลขาธิการใหญ่ขององค์การสหประชาชาติ เพื่อผ่านไปถึงสมาชิกใหญ่ขององค์การสหประชาชาติ โดยประสงค์จะนำเสนอรายงานผลสรุปและ ข้อเสนอแนะจากการประชุมครั้งนี้ ต่อที่ประชุมสมาชิกใหญ่ครั้งที่ 53 ดังที่กำหนดไว้ในข้อบัญญัติของมติที่ 52/197 ของที่ประชุมสมาชิกใหญ่ฯ

5. สื่อสารเรื่องแผนปฏิบัติการฉบับปัจจุบัน กับบรรดาหัวหน้าหน่วยงานที่เชี่ยวชาญเฉพาะด้านของระบบองค์การสหประชาชาติ ทั้งในระดับระหว่างประเทศกับระดับภูมิภาค โดยมุ่งให้วัตถุประสงค์ของนโยบายด้านวัฒนธรรม รวมเป็นส่วนหนึ่งของโครงการพัฒนาและกิจกรรมต่างๆ โดยผ่านการปรึกษาหารือกับรัฐภาคีทั้งหลายและด้วยความเห็นชอบของรัฐภาคีดังกล่าว

6. เร่งดำเนินการให้บรรลุเป้าหมายที่ให้บูรณาการมุมมองของวัฒนธรรม กับยุทธศาสตร์การพัฒนาระหว่างประเทศ ที่จะกำหนดในขั้นต่อไป พร้อมกับให้เชื้อเชิญหน่วยงานที่เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน เข้าร่วมในการประเมินผลการปฏิบัติตามแผนพัฒนาและนโยบายจากมุมมองนี้

7. นำเสนอให้คณะกรรมการบริหารฯ ใช้โครงการจำนวนหนึ่ง ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนข้อคิดความเห็นและสะท้อนประสบการณ์ที่สั่งสม รวมทั้งพัฒนาการของโครงการร่วมต่างๆ ที่ได้กำหนดออกแบบไว้เพื่อส่งเสริมนโยบายด้านวัฒนธรรม โดยมุ่งเป้าที่ 3585 การพัฒนามนุษย์แบบยั่งยืน

8. เสนอแนะให้เลขาธิการใหญ่ขององค์การสหประชาชาติ ว่า ในช่วงเวลา 1 ปีที่เฉลิมฉลอง “ทศวรรษเพื่อการขจัดความยากจน ระหว่าง ค.ศ.1997 – 2006 (พ.ศ. 2540 – 2549)” หรือ “Decade for the Eradication of Poverty” ให้อุทิศความพยายามทุ่มเทให้แก่การเชื่อมโยงระหว่างวัฒนธรรมกับการพัฒนาและการขจัดความยากจน

9. เนื่องจากผลของการประชุมสุดยอดเรื่องสิ่งแวดล้อม โลก หรือ The Earth Summit การประชุม Earth Summit + 5 ประเทศ และการประชุมเรื่องที่อยู่อาศัยของมนุษย์และสัตว์ ครั้งที่ 2 หรือ The Habitat II องค์การ UNESCO ควรจะต้องพัฒนาโลกเพื่อผลักดันขับเคลื่อนขึ้นมาระบบหนึ่ง โดยจะเน้นความสำคัญของมรดกวัฒนธรรมในสภาพแวดล้อมต่างๆที่เกี่ยวข้อง และในฐานะที่มรดกวัฒนธรรมก็เป็นปัจจัยอันสำคัญสำหรับการพัฒนาที่ยั่งยืนด้วย

10. ส่งเสริมให้รัฐภาคีสมาชิกทั้งหลาย นำเสนอยุทธศาสตร์ด้านวัฒนธรรมของประเทศตนต่อองค์การ UNESCO เพื่อเป็นจุดเชื่อมโยงสำหรับการหารือแลกเปลี่ยนด้านข้อมูลข่าวสาร แนวทางความคิดและวิธีการปฏิบัติด้านการส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมต่อไป

11. ให้รายละเอียดค่านโยบาย กำหนดออกแบบหรือการกำหนดโครงการต่างๆ การจัดสรรและการระดมทุนเพิ่มเติม โดยมุ่งเพิ่มความเข้มข้นให้แก่ความร่วมมือด้านวัฒนธรรมใน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ระดับพหุภาคี เพื่อปรับปรุงงานด้านการค้นคว้าวิจัย ในด้านความร่วมมือระหว่างประเทศ และเพื่อ
 เชื้อต่อการกำหนดนโยบายด้านวัฒนธรรมและการพัฒนา

12. แสวงหาวิธีการต่างๆเพื่อพัฒนาความร่วมมือเพิ่มขึ้น ระหว่าง องค์การ UNESCO และ
 องค์การระหว่างประเทศอื่นๆที่เกี่ยวข้อง

13. ติดตามการจัดพิมพ์รายงานทุกๆ 2 ปี คือ World Culture Report ของ UNESCO

14. ส่งเสริมการสร้างกลไกสำหรับติดตามผลการดำเนินการตามนโยบายส่งเสริมการใช้
 ภาษาที่หลากหลายของชนกลุ่มน้อยหรือกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ

ที่มา: (ฉบับที่ปรับปรุงครั้งล่าสุด เมื่อ วันที่ 30 มกราคม ค.ศ.2001 (พ.ศ.2544)

- เอกสารเป็นเอกสารสาธารณะ และได้แจ้งให้องค์การ UNESCO รับทราบในการแปลแล้ว
 แปลจากเอกสาร Action Plan on Cultural Policies for Development Adopted in Stockholm on 2
 April 1998 by the Intergovernmental Conference on Cultural Policies for Development convened
 by UNESCO (www.unesco.org/culture/laws/stockholm/html_eng/page1.shtml)

- แปลโดย สันติ อิศโรวรกุล

- อ่านทานโดย ฉัตรวิชัย พรหมทัตตเวที

- แปลเพื่อเป็นเอกสารประกอบโครงการ 'วัฒนธรรมบุญ' 2550

- ถ้าต้องการใช้เป็นเอกสารอ้างอิง กรุณาตรวจสอบความหมายอีกครั้งหนึ่งจากต้นฉบับภาษาอังกฤษ

ที่ http://www.unesco.org/culture/laws/stockholm/html_eng/page1.shtml

จาก www.icomosthai.org/charters/action/plan/stockholm/th.pdf วันที่ 15 กรกฎาคม 2550

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก 2

หน้าที่ของแต่ละส่วนราชการของกระทรวงวัฒนธรรมไทย

กองกลาง

รับผิดชอบงานบริหารทั่วไป งานธุรการ งานสารบรรณ งานบริหาร บุคคลและวินัย
ข้าราชการ งานการเงินและบัญชี งานการพัสดุ อาคารสถานที่ งานกฎหมาย ระเบียบ และงานอื่น ๆ

กองนโยบายและแผนวัฒนธรรม

รับผิดชอบการจัดทำนโยบายทางวัฒนธรรมทั้งระดับชาติ และนานาชาติ จัดทำงบประมาณ
ติดตามและประเมินผลการดำเนินงานด้านวัฒนธรรม พัฒนาระบบและบริการสารสนเทศ และงาน
เลขานุการคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ

กองวัฒนธรรมสัมพันธ์ต่างประเทศ

จัดทำนโยบายและแผนเกี่ยวกับการเผยแพร่ แลกเปลี่ยนวัฒนธรรมไทยกับต่างประเทศ
ดำเนินการเกี่ยวกับความร่วมมือทางวัฒนธรรมระหว่างประเทศ ดำเนินการและประสานงานการ
เผยแพร่ แลกเปลี่ยน รวมทั้งการระดมทรัพยากรจากต่างประเทศเพื่อพัฒนางานวัฒนธรรม

กองกองทุนส่งเสริมงานวัฒนธรรม

มีหน้าที่จัดทำนโยบายการบริหารกองทุน การจัดหารายได้ การจัดสวัสดิการแก่ศิลปินและ
ผู้มีผลงานดีเด่นทางวัฒนธรรม และการดำเนินงานด้านผู้ทรงคุณวุฒิทางวัฒนธรรม

กองเอกชนสัมพันธ์

ศึกษา วิเคราะห์ เสนอแนะการดำเนินงานสาธารณประโยชน์ขององค์กร เอกชน การจัดทำ
แผนงาน โครงการงบประมาณ เพื่อส่งเสริมสนับสนุน และประสานงานการดำเนินงานขององค์กร
เอกชน การจัดทำและพัฒนาระบบทะเบียนขององค์กรเอกชน การจัดทำและปรับปรุงระเบียบ
ข้อบังคับให้เอื้อต่อการจัดตั้ง และการดำเนินงานขององค์กรเอกชน ตลอดจนการกำหนดมาตรการ
ป้องกันการแสวงประโยชน์หากำไรแบ่งปันกัน ขององค์กรเอกชน

สถาบันวัฒนธรรมศึกษา

มีหน้าที่พัฒนานโยบายการส่งเสริม ถ่ายทอด และพัฒนาวัฒนธรรมไทยอย่างเป็นระบบ
สนับสนุน และส่งเสริมให้มีการดำเนินงานดังกล่าว ด้วยการจัดทำกิจกรรมการแสดง การพัฒนา
วิธีการและสื่อในการถ่ายทอด การฝึกอบรม การจัดบริการ การจัดนิทรรศการ และการ
ประชาสัมพันธ์ งานด้านวัฒนธรรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สถาบันวัฒนธรรมศึกษา มีหน้าที่และความรับผิดชอบ ดังนี้

1. พัฒนานโยบายการอนุรักษ์ ฟื้นฟู ถ่ายทอด ส่งเสริมและพัฒนาวัฒนธรรมไทย
2. ดำเนินการให้มีการศึกษา ค้นคว้า สภาพปัจจุบันและปัญหา เกี่ยวกับการอนุรักษ์ ฟื้นฟู ถ่ายทอด ส่งเสริม และพัฒนาวัฒนธรรม ทั้งในระดับท้องถิ่น และระดับชาติ
3. จัดสรรงบประมาณสนับสนุนให้แก่หน่วยงาน ทั้งภาครัฐและเอกชนในการ ดำเนินงานด้านอนุรักษ์ฟื้นฟู ถ่ายทอด ส่งเสริมและพัฒนาวัฒนธรรม
4. สํารวจ เลือกรวบรวม จัดทำทำเนียบผู้มีความรู้ ความสามารถพิเศษทางวัฒนธรรม ยก ย่องเชิดชูเกียรติ และสนับสนุนให้มีการแสดงออก ซึ่งความรู้ความสามารถ สร้าง เสริมศักยภาพ
5. พัฒนาวิธีการ สื่อ และเทคโนโลยีในการถ่ายทอด และประชาสัมพันธ์วัฒนธรรม
6. ดำเนินการให้ความรู้ทางด้านวัฒนธรรม โดยใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อการปลูกฝังและ สร้างจิตสำนึกแก่เยาวชน และประชาชนโดยทั่วไป
7. เป็นแหล่งกลางในการจัดกิจกรรมการแสดงของงานวัฒนธรรม ทั้งในระดับ ท้องถิ่น ระดับชาติและระดับนานาชาติ
8. เป็นแหล่งข้อมูลและศูนย์กลางการศึกษา ค้นคว้า เรื่องชนชาติไทย และส่งเสริมให้มี การศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชน ให้จัดตั้งพิพิธภัณฑ์เพื่อการศึกษาในระดับจังหวัด
9. สนับสนุนให้มีการนำมิติทางวัฒนธรรมเพื่อการพัฒนามาใช้ ในการดำรงชีวิตอย่าง เป็นสุข แบ่งงานภายในออกเป็น 4 ส่วน และ 2 ศูนย์ ประกอบด้วย

1. ส่วนส่งเสริมวัฒนธรรมไทย มีหน้าที่และความรับผิดชอบดังนี้

10. ศึกษา สํารวจ สภาพปัจจุบันและปัญหาของการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมไทย ของบุคคล หน่วยงาน ทั้งภาครัฐและเอกชน ทั้งในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และ ระดับนานาชาติ
11. สนับสนุนให้บุคคลหรือหน่วยงานสามารถจัดกิจกรรมวัฒนธรรม ได้อย่างมี ประสิทธิภาพและประสิทธิผล
12. พัฒนานโยบายและแผนการอนุรักษ์ ฟื้นฟู พัฒนา ถ่ายทอดและการแลกเปลี่ยน วัฒนธรรม
13. พัฒนาและส่งเสริมการใช้มิติทางวัฒนธรรม เพื่อสร้างเสริม ให้เกิดจิตสำนึกต่อ สถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และประเพณีไทย
14. สนับสนุนให้มีการสรรหาคณะที่มีความรู้ ความชำนาญพิเศษ ทางด้านวัฒนธรรม สาขาต่าง ๆ เพื่อยกย่องเป็นศิลปินแห่งชาติ และเป็นผู้มีผลงานดีเด่นทางด้าน วัฒนธรรมทั้งระดับชาติ และระดับนานาชาติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

15. ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการนำมิติทางวัฒนธรรมไปใช้เพื่อให้เกิด การพัฒนา คุณภาพชีวิตสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งแก้ไข วิกฤตการณ์ทางสังคมได้ อย่างมีประสิทธิภาพ
16. ส่งเสริมและสนับสนุน ตลอดจนศึกษา วิเคราะห์วัฒนธรรมพื้นบ้าน และนำมาเป็น เครื่องมือในการเสริมสร้างความเป็นเอกลักษณ์ของชาติ รวมทั้งกระตุ้นให้เกิดการ แลกเปลี่ยนวัฒนธรรมพื้นบ้านทั้งภายใน และภายนอกประเทศ

2. ส่วนส่งเสริมการถ่ายทอดวัฒนธรรม มีหน้าที่และความรับผิดชอบดังนี้

17. พัฒนานโยบาย และแผนการ ส่งเสริมการถ่ายทอดวัฒนธรรม ทั้งในระบบ โรงเรียน และนอกระบบ โรงเรียน
18. ส่งเสริมและสนับสนุน ให้มีการศึกษาค้นคว้าเนื้อหาสาระ ของวัฒนธรรมที่มี คุณค่าควรแก่การถ่ายทอด
19. ส่งเสริมการพัฒนาวิธีการถ่ายทอด และสื่อเพื่อการถ่ายทอดวัฒนธรรม รวมทั้งการ ใช้สื่อ
20. ส่งเสริมให้มีการสร้างเครือข่ายเพื่อสนับสนุนงานถ่ายทอดวัฒนธรรม
21. ส่งเสริมและสนับสนุนการฝึกอบรมครูและบุคลากรผู้เกี่ยวข้อง ในการถ่ายทอด วัฒนธรรมทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค
22. จัดสรรงบประมาณสนับสนุนงานถ่ายทอดวัฒนธรรมให้แก่ศูนย์วัฒนธรรม ทั้งใน ส่วนกลางและส่วนภูมิภาค
23. ส่งเสริมให้มีการยกย่องเชิดชูเกียรติบุคคลและหน่วยงานที่ ประสบผลสำเร็จด้าน การถ่ายทอดวัฒนธรรม
24. ส่งเสริมและสนับสนุนการประกวดความรู้ความสามารถ และผลงานของนักเรียน นักศึกษา เยาวชน และประชาชนทั่วไป
25. สนับสนุนให้นักเรียน นักศึกษา และประชาชนที่มีความรู้ ความสามารถพิเศษทาง วัฒนธรรม ได้ฝึกงานร่วมกับเอตทัคคะทางวัฒนธรรม
26. ติดตามและประเมินผลการดำเนินงานส่งเสริมการถ่ายทอดวัฒนธรรม

3. ส่วนวิทยนิทัศน์ มีหน้าที่และความรับผิดชอบ ดังนี้

27. ศึกษา ค้นคว้า วิเคราะห์ข้อมูลวัฒนธรรมในระดับชาติและระดับท้องถิ่น เพื่อจัดทำ นิทรรศการถาวร เรื่องชนชาติไทย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

28. เป็นแหล่งรวบรวมเผยแพร่และให้บริการข้อมูลทางด้านวัฒนธรรมศึกษา เชื่อมโยงแลกเปลี่ยนในระบบเครือข่ายกับสถาบันการศึกษาทั้งในส่วนกลาง และส่วนภูมิภาค
 29. จัดพิมพ์เอกสารเผยแพร่งานวิจัยวัฒนธรรมศึกษา เรื่องชนชาติไทย
 30. จัดกิจกรรมเสริมนิทรรศการถาวร ในรูปแบบของนิทรรศการชั่วคราว เฉพาะเรื่องพร้อมการอภิปราย การสัมมนา การสาธิต การแสดง ฯลฯ
 31. ประสานการใช้ประโยชน์จากการจัดนิทรรศการถาวร เพื่อให้สอดคล้องกับหลักสูตรการเรียนการสอนทุกระดับ
 32. จัดนิทรรศการชั่วคราว และนิทรรศการเคลื่อนที่ (ในระบบเครือข่าย) เพื่อให้สอดคล้องกับนิทรรศการถาวร และเสริมหลักสูตรการเรียนการสอนทุกระดับ
 33. ประสานงานการจัดแสดงนิทรรศการศิลปวัฒนธรรมไทยและต่างประเทศ ของหน่วยงานอื่น ๆ ที่ขอใช้สถานที่จัดแสดงนิทรรศการ
 34. ผลิตสื่อเทคโนโลยีเกี่ยวกับวัฒนธรรมศึกษา
 35. จัดทำสถิติและประเมินผลสัมฤทธิ์ของการจัดนิทรรศการ และกิจกรรมอื่น ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องทางวัฒนธรรม
4. ส่วนวิจัยและพัฒนา มีหน้าที่และความรับผิดชอบ ดังนี้
36. พัฒนานโยบายและแผนการวิจัยวัฒนธรรมทั้งระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และร่วมกำหนดนโยบายการวิจัยระดับนานาชาติ
 37. จัดการประชุมสัมมนาวิชาการระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และระดับนานาชาติ
 38. ดำเนินการวิจัยวัฒนธรรมต่าง ๆ อาทิ
 - วิจัยเพื่อการส่งเสริมกิจกรรมวัฒนธรรมไทย
 - วิจัยเพื่อการถ่ายทอดวัฒนธรรม ด้านทัศนศิลป์และศิลปะการแสดง ด้านภาษาและวรรณคดีและด้านขนบธรรมเนียมประเพณี
 - วิจัยวัฒนธรรมเพื่อการพัฒนา
 - วิจัยเรื่องวัฒนธรรมชนชาติไทย
 - วิจัยเรื่องชาติพันธุ์
 - วิจัยเรื่องมรดกวัฒนธรรมแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
 39. ประสานงานส่งเสริมกิจกรรมการวิจัยวัฒนธรรม ทั้งระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และระดับนานาชาติ
 40. ศึกษาสถานภาพการวิจัยวัฒนธรรมระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และระดับนานาชาติ
 41. พัฒนานุคลากรการวิจัยทั้งระดับท้องถิ่น สำนักงานฯ และเครือข่ายของ สวช.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

42. ทำหน้าที่เป็นแหล่งกลางของประเทศไทยในการติดตาม รวบรวม จัดระบบ เผยแพร่และบริการข้อมูลการวิจัยวัฒนธรรม
43. ส่งเคราะห์ผลการวิจัยวัฒนธรรมเพื่อประโยชน์ ในการดำเนินงานวัฒนธรรมและ การดำเนินงานต่าง ๆ
44. ปฏิบัติงานเลขานุการของคณะกรรมการวิจัยวัฒนธรรม 6 คณะ
45. ปฏิบัติงานเลขานุการผู้เชี่ยวชาญทางด้านการศึกษา

5. ศูนย์ประชาสัมพันธ์วัฒนธรรม มีหน้าที่และความรับผิดชอบดังนี้

46. ศึกษาและวิจัยด้านการประชาสัมพันธ์วัฒนธรรม และการใช้สื่อในการ ประชาสัมพันธ์วัฒนธรรม
47. รวบรวมและเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารทางวัฒนธรรม แก่สื่อมวลชนและหน่วยงาน ต่าง ๆ ที่ดำเนินงานวัฒนธรรม
48. ดำเนินการประชาสัมพันธ์งานและกิจกรรมทางวัฒนธรรมทุกรูปแบบ
49. ส่งเสริม สนับสนุน ดำเนินการให้มีการรณรงค์เพื่อการปลูกฝัง และ สร้างจิตสำนึก ที่ดีทางวัฒนธรรม
50. ดำเนินการผลิตสื่อในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อให้เป็นเครื่องมือในการประชาสัมพันธ์ วัฒนธรรม
51. ร่วมมือและให้การสนับสนุนหน่วยงานและองค์กรอื่น ๆ ในด้านการ ประชาสัมพันธ์วัฒนธรรม

6. ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย มีหน้าที่ และความรับผิดชอบดังนี้

52. พัฒนานโยบายและแผนการใช้สถานที่ในการจัดกิจกรรมทางด้านวัฒนธรรม
53. เป็นแหล่งกลางในการจัดกิจกรรมแลกเปลี่ยนทางด้านวัฒนธรรม
54. ให้บริการอาคารสถานที่สำหรับเยาวชนและประชาชน
55. รวบรวมข้อมูล สถิติ เกี่ยวกับการใช้สถานที่ของศูนย์ วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย จัดกิจกรรมด้านวัฒนธรรม
56. ซ่อมบำรุงรักษาอุปกรณ์ทุกประเภท
57. ให้คำแนะนำแก่บุคคล คณะบุคคล ในการจัดการแสดง

ที่มา: <http://kanchanapisek.or.th/kp8/admin.htm> วันที่ 15 กรกฎาคม 2550

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก 3

ตารางข้อมูลรถโครงการไฟฟ้าและแนวคิดพื้นฐานของโครงการ BRT

ตารางที่ 33 ข้อมูลรถโครงการ ไฟฟ้าสายสีแดง

From	Rangsit
To	Maha Chai
Length (elevated) km	55
Length (underground) km	-
Length (at-grade) km	10
Total Length km	65
Stations (elevated)	29
Stations (underground)	-
Stations (at-grade)	2
Total number of Stations	31
MRT System	Heavy Rail
Forecast Ridership pass/day	718,000 (Year 2010)
Design status	Tender documents prepared for D/B contracts

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 34 ข้อมูลรถโครงการไฟฟ้าสายสีแดงอ่อน

GREEN LINE I EXTENSIONS	
From	Taling Chan
To	Suvarnabhumi Airport
Length (elevated) km	50
Length (underground) km	-
Length (at-grade) km	-
Total Length km	50
Stations (elevated)	13
Stations (underground)	-
Stations (at-grade)	2
Total number of Stations	15
Capacity pass/hr/direction	Heavy Rail
Forecast Ridership pass/day	457,000 (Year 2010)
Design status	Tender documents prepared for D/B contracts

ตารางที่ 35 ข้อมูลรถโครงการไฟฟ้าสายสีเขียวเข้ม

GREEN LINE I EXTENSIONS	
From	Saphan Tak Sin Mo chit
To	Bang Wa Saphan Mai
Length (elevated) km	19
Length (underground) km	-
Length (at-grade) km	-
Total Length km	19
Stations (elevated)	19
Stations (underground)	-
Stations (at-grade)	-
Total number of Stations	19
MRT System	Heavy Rail
Forecast Ridership pass/day	280,000 (Year 2010)
Design status	Tender documents prepared for D/B contracts

เอกสารนี้เป็นเพียงงานไว้สำหรับการใช้เท่านั้น ไม่สามารถนำข้อมูลไปใช้ในการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 36 ข้อมูลรถโครงการไฟฟ้าสายสีเขียวอ่อน

GREEN LINE 2 EXTENSIONS		
From	National Stadium	On Nut
To	Phran Nok	Samut Prakan
Length (elevated) km		17
Length (underground) km		7
Length (at-grade) km		-
Total Length km		24
Stations (elevated)		14
Stations (underground)		5
Stations (at-grade)		-
Total number of Stations		19
MRT System		Heavy Rail
Forecast Ridership		300,000 (Year 2010)
Design status	Tender documents prepared for D/B contracts	

ตารางที่ 37 ข้อมูลรถโครงการไฟฟ้าสายสีน้ำเงิน

BLUE LINE EXTENSION		
From	Bang Sue	Tha Phra
To	Tha Phra-Hua Lam Phong	Bang Khae
Length (elevated) km		22
Length (underground) km		5
Length (at-grade) km		-
Total Length km		27
Stations (elevated)		17
Stations (underground)		4
Stations (at-grade)		-
Total number of Stations		21
MRT System		Heavy Rail
Forecast Ridership		500,000 (Year 2010)
Design status	Tender documents prepared for D/B contracts	

เอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้ Tender documents prepared for D/B contracts ซึ่งดำเนินการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 38 ข้อมูลรถโครงการไฟฟ้าสายสีส้ม

ORANGE LINE	
From	Bang Kapi
To	Bang Bamru
Length (elevated) km	3
Length (underground) km	21
Length (at-grade) km	-
Total Length km	24
Stations (elevated)	2
Stations (underground)	15
Stations (at-grade)	-
Total number of Stations	17
MRT System	Heavy Rail
Forecast Ridership	368,000 (Year 2010)
Design status	Tender documents prepared for D/B contracts

ตารางที่ 39 ข้อมูลรถโครงการไฟฟ้าสายสีม่วง

From	Bang Yai
To	Rat Burana
Length (elevated) km	29
Length (underground) km	14
Length (at-grade) km	-
Total Length km	43
Stations (elevated)	19
Stations (underground)	13
Stations (at-grade)	-
Total number of Stations	32
MRT System	Heavy Rail
Forecast Ridership	504,000 (Year 2010)
Design status	Tender documents prepared for D/B contracts

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้โดยผู้เกี่ยวข้องเท่านั้น ไม่สามารถนำข้อมูลไปใช้ในการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 40 ข้อมูลรถโครงการไฟฟ้าสายสีเหลือง

YELLOW LINE

From	Lat Phrao
To	Samrong
Length (elevated) km	22
Length (underground) km	10
Length (at-grade) km	-
Total Length km	32
Stations (elevated)	12
Stations (underground)	8
Stations (at-grade)	-
Total number of Stations	20
MRT System	Light Rail
Forecast Ridership	-
Design status	Under Planning

ตารางที่ 41 ข้อมูลรถโครงการไฟฟ้าสายสีชมพู

From	Khae Rai
To	Pak Kret-Min Buri
Length (elevated) km	33
Length (underground) km	-
Length (at-grade) km	-
Total Length km	33
Stations (elevated)	17
Stations (underground)	-
Stations (at-grade)	-
Total number of Stations	17
MRT System	Monorail/ Light Rail/ Heavy Rail
Forecast Ridership	-
Design status	Under Planning

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 42 ข้อมูลรถโครงการไฟฟ้าสายสีน้ำตาล

BROWN LINE

From	Bang Kapi
To	Min Buri
Length (elevated) km	9.5
Length (underground) km	-
Length (at-grade) km	-
Total Length km	9.5
Stations (elevated)	5
Stations (underground)	-
Stations (at-grade)	-
Total number of Stations	5
MRT System	Heavy Rail
Forecast Ridership	-
Design status	Under Planning

แนวคิดพื้นฐานของโครงการรถเมล์ควนลอยฟ้า BRT

แนวคิดของรถเมล์ควนลอยฟ้า อาจทำได้โดยการปรับปรุงการเดินรถของ ขสมก. บางสาย เสียใหม่หรือจะเปิดให้สัมปทานใหม่ โดยเฉพาะในชั่วโมงเร่งด่วนทั้งเช้าและเย็น เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้ใช้บริการ โดยเน้นการขนผู้โดยสารจากย่านรอบนอกของกรุงเทพฯและปริมณฑลเข้าสู่ใจกลางเมืองในตอนเช้า และจากใจกลางเมืองสู่ย่านชานเมืองให้เร็วที่สุดในตอนเย็น เพื่อลดการใช้รถยนต์ส่วนตัวให้น้อยลง และใช้หลักบริหารและการจัดการทรัพยากรที่มีอยู่ ได้แก่ เส้นทางจราจรทั้งถนนทางราบ, ถนนวงแหวน, ทางด่วนชั้นที่ 1,2,3 รถไฟฟ้าใต้ดิน (รฟม.) และบนดิน (BTS) ที่สร้างเสร็จแล้วให้เกิดประโยชน์สูงสุด, คู่แข่งที่สุด, ลงทุนเพิ่มเติมน้อยที่สุด แต่สามารถตอบสนองผู้ใช้บริการ ได้มากที่สุด, รวดเร็ว, ทันเวลาที่สุด และสอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันที่สุด

ตามแนวคิดดังกล่าวจึงเสนอแนวทางการปรับปรุงตามนี้ เช่นการปรับเปลี่ยนรถเมล์หรือรถพ่วงปรับอากาศบางส่วนที่เคยวิ่งให้บริการตามเส้นทางปกติมาวิ่งรับผู้โดยสารเฉพาะย่านรอบนอกของกรุงเทพฯและปริมณฑลตามแนวเส้นทางทั้ง 16 เส้นทางที่นำเสนอมานี้ ตามจุดขึ้น-ลงที่กำหนดขึ้นมาใหม่ ซึ่งอาจกำหนดไว้ใกล้แยกสำคัญ หรือทุกๆ 2-3 กิโลเมตรต่อ 1 ปีาย โดยตามจุดขึ้น-ลง ย่านรอบนอกของกรุงเทพฯ หรือปริมณฑลเหล่านี้ให้จัดทำที่จอดรถยนต์ (Park and Ride) โดยเจรจากับเอกชนที่มีที่ดินว่างเปล่าหรือประสานงานเพื่อขอความร่วมมือจากห้างสรรพสินค้าที่อยู่ในละแวกนั้นขอจัดที่จอดรถยนต์ของห้างบางส่วนในลักษณะต่างตอบแทน (Win-Win) แก่ผู้ใช้บริการรถเมล์ควนลอยฟ้าเพื่อนำรถมาจอดในตอนเช้า เมื่อรับผู้โดยสารตามป้ายที่กำหนดแล้วจากนั้นทำรถเมล์หรือรถพ่วงให้เป็นรถเมล์ควนลอยฟ้า โดยให้รถวิ่งเข้าถนนวงแหวนรอบนอกหรือขึ้นทางด่วนชั้นที่ 1,2 หรือ 3 แล้ววิ่งไปลงยังจุดหมายปลายทางที่กำหนดบริเวณกรุงเทพฯชั้นใน ได้แก่ บริเวณที่มีสถานีรถไฟฟ้าบนดิน-ใต้ดิน เช่น ปากทางลาดพร้าว, หมอชิต, อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ, สีแยก อ.ศ.ม.ท., หัวลำโพง หรือสีลม เป็นต้น เพื่อให้ผู้โดยสารสามารถใช้บริการรถไฟฟ้าบนดิน / ใต้ดินหรือ ขสมก. ที่วิ่งอยู่ในกรุงเทพฯชั้นในเดินทางต่อไปยังจุดอื่นๆ ได้สะดวกขึ้น สร้างแรงจูงใจให้ผู้คนหันมาใช้ระบบขนส่งมวลชนรถเมล์ควนลอยฟ้าที่ปรับปรุงใหม่โดยการคิดอัตราค่าโดยสารให้เหมาะสมและถูกกว่าการใช้รถยนต์ส่วนตัว ปริมาณรถยนต์และการจราจรในกรุงเทพฯชั้นในก็จะลดลง

สำหรับเส้นทางรถเมล์ด่วนลอยฟ้าที่นำเสนอในเบื้องต้นนี้มี 16 เส้นทาง ได้แก่

1. ประตูน้ำพระอินทร์-ปากทางลาดพร้าวหรืออนุสาวรีย์หรือหัวลำโพง
2. คลอง12 (รังสิต-นครนายก)-ปากทางลาดพร้าวหรืออนุสาวรีย์ฯ หรือหัวลำโพง
3. ล้าลูกกา-ออเงิน-แยก อ.ส.ม.ท. หรือ อนุสาวรีย์ฯ
4. นิมิตรใหม่-มีนบุรี-สุขาภิบาล3(ถ.รามคำแหง)- แยก อ.ส.ม.ท. สีลม หรือ อนุสาวรีย์ฯ
5. หนองจอก-มีนบุรี-รามอินทรา-แยก อ.ส.ม.ท. หรืออนุสาวรีย์ฯ หรือสีลม
6. ฉลองกรุง-ลาดกระบัง-แยก อ.ส.ม.ท. หรืออนุสาวรีย์ฯ หรือสีลม
7. เทพารักษ์-บางนา-พระราม 4 หรืออนุสาวรีย์ฯ
8. บางปู-สมุทรปราการ-พระราม 4 หรืออนุสาวรีย์ฯ
9. ป้อมพระจุล-พระราม 4 หรืออนุสาวรีย์ฯ หรือหัวลำโพง
10. มหาชัยเมืองใหม่-พระราม 4 หรืออนุสาวรีย์ฯ หรือหัวลำโพง
11. เพชรเกษม-สาทร-พระราม 4
12. พุทธมณฑล-สนามหลวง
13. บางกรวย-ไทรน้อย-รัตนธิเบศร์-อนุสาวรีย์ฯ
14. บางบัวทอง-วงแหวนรอบนอก-สนามหลวง
15. ลาดหลุมแก้ว-ปทุมธานี-อนุสาวรีย์ฯ หรือหัวลำโพง
16. สามโคก-ติวานนท์-อนุสาวรีย์ฯ หรือหัวลำโพง

จะเห็นได้ว่า แนวคิดพื้นฐานของรถเมล์ด่วนลอยฟ้ามีหลักการเดียวกับรถไฟฟ้าของรัฐบาลร่วมกับรถเมล์ด่วนพิเศษ (Bus Rapid Transit) หรือ BRT ของกรุงเทพมหานครนั่นเอง โดยเส้นทางรถเมล์ด่วนลอยฟ้าที่กำหนดขึ้นจะเชื่อมโยงกับโครงข่ายของรถไฟฟ้าใต้ดินและบนดิน (BTS) ที่สร้างเสร็จแล้วโดยอาศัยเส้นทางจราจรทั้งถนนทางราบ ถนนวงแหวน ทางด่วนชั้นที่ 1,2 และ3 เป็นตัวเชื่อมโยงและจะทำหน้าที่ป้อนผู้โดยสาร (Feeder) ให้แก่รถไฟฟ้าอีกทอดหนึ่ง โดยที่ จะเน้นการบริหารจัดการทรัพยากรที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด กลุ่มค่าที่ สุด ลงทุนที่ เติมน้อยที่สุด และสามารถตอบสนองผู้ใช้บริการ ได้มากที่สุด รวดเร็ว ทันเวลาที่สุด และสอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันที่สุด โดยมี การเชื่อมโยงระบบคมนาคมดังกล่าวเข้าด้วยกัน ซึ่งถ้าหากได้ลงมือทำอย่างจริงจังคาดว่าจะสามารถทำได้ทันทีและจะก่อให้เกิดประโยชน์แก่สังคมโดยรวม โดยที่ทางทม.จะ รับผิดชอบให้เกิด 2 เส้นทางแรกก่อนคือสายเกษตร-นวมินทร์-หมอชิต ระยะทาง 14 กิโลเมตร มูลค่าการลงทุนเกือบ 700 ล้านบาทและสายชองนนทรี-สะพานกรุงเทพ ระยะทาง 13 กิโลเมตร มูลค่าการลงทุนเกือบ 650 ล้านบาท เพื่อให้เกิดการเชื่อมโยงกับโครงข่ายของรถไฟฟ้าที่เสร็จเรียบร้อยแล้วในปัจจุบัน ให้ใช้แทนรถไฟฟ้าสายสีม่วง และสี

ที่มา: www.bangkokbrt.com/BRT_16feb/system.html - 13k วันที่ 18 ตุลาคม 2550

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก 4

แผนผังเมืองรวมกรุงเทพมหานคร (ฉบับปรับปรุงครั้งที่ ๑) พ.ศ. ๒๕๔๒

กรุงเทพมหานครได้ดำเนินการวางและจัดทำผังเมืองรวมกรุงเทพมหานคร (ฉบับปรับปรุงครั้งที่ ๑) พ.ศ. ๒๕๔๒ แล้วเสร็จและมีผลบังคับใช้ตามกฎหมายโดยกฎกระทรวงฉบับที่ ๔๑๔ (พ.ศ.๒๕๔๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ.๒๕๑๘ ประกาศในพระราชกิจจานุเบกษา ฉบับกฤษฎีกา เล่ม ๑๑๖ ตอนที่ ๕๗ ก ลงวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๔๒

วิสัยทัศน์

1. เมืองที่ดำรงรักษามรดกทางประวัติศาสตร์และศิลปวัฒนธรรมซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของชาติ
2. เมืองที่สงวนรักษาสภาพแวดล้อมและทรัพยากรทางธรรมชาติที่มีคุณค่า เพื่อคุณภาพชีวิตที่ดีของประชากร
3. เมืองที่เป็นศูนย์กลางการบริหาร การคมนาคมติดต่อสื่อสาร เศรษฐกิจ และวิทยาการที่ทันสมัย
4. เมืองที่มีความคล่องตัวและสะดวกสบายในการเดินทาง โดยระบบคมนาคมขนส่งที่มีประสิทธิภาพ
5. เมืองที่มีการวางแผนการใช้ที่ดินรองรับการเจริญเติบโตในอนาคตอย่างมีระเบียบแบบแผน

วัตถุประสงค์

เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนากรุงเทพมหานคร และการดำรงรักษาเมืองและบริเวณที่เกี่ยวข้องหรือชนบท ในด้านการใช้ประโยชน์ในทรัพย์สิน การคมนาคมและการขนส่ง การสาธารณูปโภค บริการสาธารณะ และสภาพแวดล้อมให้สอดคล้องกับการพัฒนาระบบเมืองในภาคต่าง ๆ และในเขตปริมณฑลตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

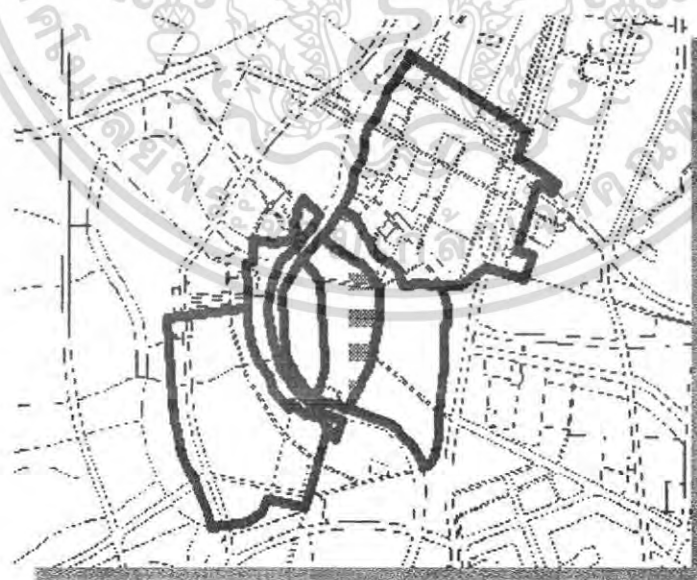
แนวความคิดในการวางผัง

1. วางผังการพัฒนาเมืองระบบหลายศูนย์กลาง (Polycentric) โดยให้มีศูนย์กลางธุรกิจกลาง (CBD) เดิมอยู่ในบริเวณใจกลางเมือง และให้มีศูนย์กลางชุมชนหลายศูนย์กลางกระจายอยู่บริเวณชานเมือง

ภาพที่ 174 ผังการพัฒนาเมืองระบบหลายศูนย์กลาง (Polycentric)

2. อนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมในบริเวณกรุงรัตนโกสินทร์ และพื้นที่ต่อเนื่อง

ภาพที่ 175 ผังแสดงเขตอนุรักษ์ทางศิลปวัฒนธรรม

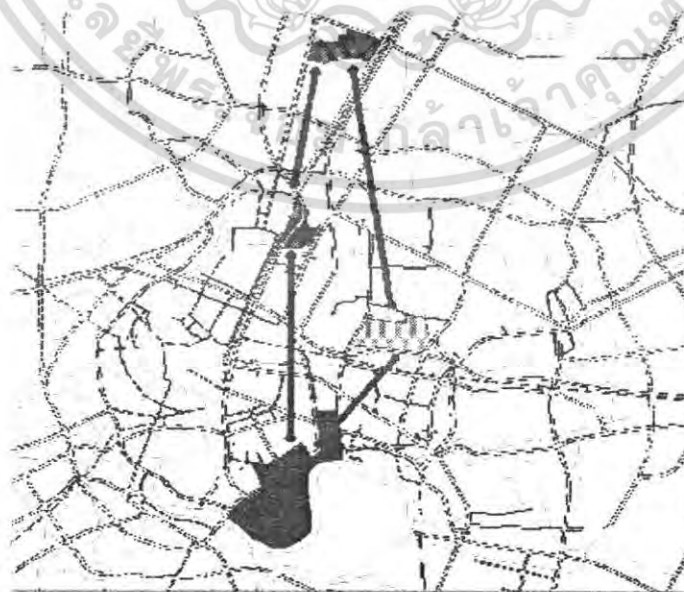
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. จัดระเบียบการใช้ประโยชน์ที่ดินให้รองรับโครงข่ายระบบขนส่งมวลชนและระบบสาธารณูปโภค สาธารณูปการ ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ในบริเวณสถานีขนส่งมวลชนร่วม และพื้นที่โดยรอบ

ภาพที่ 176 ผังโครงข่ายระบบขนส่งมวลชน

4. กำหนดพื้นที่พัฒนาพิเศษ เพื่อรองรับการเป็นศูนย์กลางทางด้านเศรษฐกิจ วิชาการ ในพื้นที่ที่มีความคล่องตัวสูงในการเดินทาง เช่น ศูนย์ราชการแจ้งวัฒนะ, พื้นที่พัฒนาพิเศษถนนพระราม 3, ศูนย์พณิชยกรรมบางซื่อ เป็นต้น

ภาพที่ 177 ผังแสดงพื้นที่พัฒนาพิเศษ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. ปรับปรุงความคล่องตัวในการเดินทาง

ภาพที่ 178 ผังแสดงเส้นทางรถไฟฟ้าในกทม.

6. ส่งเสริมปรับปรุงฟื้นฟูสภาพแวดล้อมของเมือง

ภาพที่ 179 ผังแสดงพื้นที่สีเขียวในกทม.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7. ส่งเสริมพื้นที่แหล่งงาน และที่พักอาศัยให้เกิดความสมดุล

ภาพที่ 180 ผังแสดงพื้นที่แหล่งงาน และที่พักอาศัย

8. การพัฒนาส่วนใหญ่จะอยู่ภายในกรอบของถนนวงแหวนรอบนอก

ภาพที่ 181 ผังเมืองรวมกทม.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

9. พื้นที่อนุรักษ์ชนบทและเกษตรกรรม ในฝั่งตะวันออกซึ่งเป็นที่ลุ่มเป็นแอ่งกระทะที่มีน้ำท่วมขังทุกปี ปัจจุบันมีการพัฒนาพื้นที่ไปประมาณ ๒๐% พื้นที่นี้ยังมีความจำเป็นที่จะต้องรักษาไว้ เพื่อให้เป็นพื้นที่ชะลอรับน้ำและช่วยป้องกันน้ำท่วมกรุงเทพมหานคร อีกทางหนึ่ง ส่วนพื้นที่อนุรักษ์ชนบทและเกษตรกรรมในฝั่งตะวันตก เป็นพื้นที่อนุรักษ์ ๆ ที่อยู่ใกล้ศูนย์กลางเมืองมากและจากการที่ได้กำหนดให้เป็นพื้นที่อนุรักษ์ชนบทและเกษตรกรรม เพื่อเป็นบริเวณที่ทำการเกษตรกรรม และเป็นพื้นที่ช่วยในการระบายน้ำของฝั่งธนบุรี ทำให้เกิดเป็นที่อยู่อาศัยชั้นดี มีสภาพแวดล้อมที่ดีมาก และอยู่ใกล้ตัวเมืองในปัจจุบัน จึงสมควรที่จะอนุรักษ์พื้นที่นี้ต่อไปอีก เพื่อให้เป็นย่านที่อยู่อาศัยชั้นดีภายในเมืองต่อไป

ภาพที่ 182 ผังแสดงพื้นที่อนุรักษ์ชนบทและเกษตรกรรม

องค์ประกอบของผัง

ผังเมืองรวมกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วยผังประเภทต่าง ๆ ๑ ผัง คือ

1. ผังกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินตามที่ได้จำแนกประเภท เป็นแผนผังที่แบ่งการใช้ประโยชน์ที่ดิน ในเขตผังเมืองรวมออกเป็นประเภทต่างๆ โดยใช้สีเป็นสัญลักษณ์และมีข้อกำหนดประกอบพื้นที่และสีเป็นตัวอธิบายว่าในแต่ละพื้นที่ของแต่ละสีให้ใช้ประโยชน์ในที่ดินอย่างไร ได้บ้าง และในแผนผังกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินดังกล่าว ยังได้แบ่งพื้นที่ในเขตผังเมืองรวมออกเป็นบริเวณพื้นที่ย่อย โดยมีหมายเลขกำกับ เพื่อสะดวกในการควบคุมการใช้ประโยชน์ที่ดินในแต่ละพื้นที่ ทั้งนี้มีคำอธิบายประกอบด้วยว่า หมายเลขดังกล่าวอยู่ในบริเวณใด โดยเป็นการอธิบายไว้ในรายการประกอบแผนผังกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินท้ายกฎกระทรวง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. ผังโครงการระบบคมนาคมขนส่ง เพื่อแก้ปัญหาด้านการจราจร ส่งเสริมบทบาททางเศรษฐกิจให้ก้าวไปสู่การเป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจวิทยาการ ด้วยแผนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานใหม่ ๓ โครงการ คือระบบทางด่วน ระบบขนส่งมวลชนขนาดใหญ่ และระบบขนส่งมวลชนขนาดรอง เพิ่มเดิมถนนสายหลักถนนสายรอง อันจะเป็นปัจจัยช่วยกระตุ้นศักยภาพของการพัฒนาใหม่ๆ ให้เกิดขึ้นอย่างมีแบบแผน และเป็นการวางผังเมืองที่น่าหน้าแนวโน้มการพัฒนาต่อไป
3. ผังแสดงที่โล่งเพื่อนันทนาการและการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ผังแสดงที่โล่งๆ นี้เป็นแผนผังที่จะประกาศใช้บังคับเพิ่มเติมจากผังการใช้ประโยชน์ที่ดิน และผังแสดงโครงการคมนาคมขนส่ง โดยมีนโยบายที่จะส่งเสริม ปรับปรุง พื้นฟู แก้ไข และรักษาสภาพแวดล้อมของเมือง ตลอดจนการสืบสานวัฒนธรรมไทย

องค์ประกอบของผังแสดงที่โล่งๆ มี ๒ ประเภท คือ

 - ที่โล่งเพื่อนันทนาการและการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม
 - ที่โล่งพักผ่อนเพื่อป้องกันน้ำท่วม

การบังคับใช้

พระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. ๒๕๑๘ กำหนดการบังคับใช้ผังเมืองรวมไว้ดังนี้ " มาตรา ๒๗ ในเขตที่ได้มีกฎกระทรวงบังคับใช้ผังเมืองรวมแล้ว ห้ามบุคคลใดใช้ประโยชน์ที่ดินผิดไปจากที่ได้กำหนดไว้ในผังเมืองรวม หรือปฏิบัติการใด ๆ ซึ่งขัดกับข้อกำหนดของผังเมืองร่วนั้น

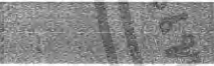

ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับแก่กรณีที่เจ้าของหรือผู้ครอบครองที่ดินได้ใช้ประโยชน์ที่ดินมาก่อนที่จะมีกฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมและจะใช้ประโยชน์เช่นนั้นต่อไปเมื่อมีกฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมแล้ว"

บทกำหนดโทษ

พระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๘๓ ระบุว่าผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม มาตรา ๒๗ มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๖ เดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 39 ตารางแสดงลักษณะการใช้ที่ดินแต่ละประเภท

รายละเอียดประกอบแผนผัง	
	ที่ดินประเภทที่อยู่อาศัยหนาแน่นน้อย
	ที่ดินประเภทที่อยู่อาศัยหนาแน่นปานกลาง
	ที่ดินประเภทที่อยู่อาศัยหนาแน่นมาก
	ที่ดินประเภทพาณิชยกรรม
	ที่ดินประเภทอุตสาหกรรมและคลังสินค้า
	ที่ดินประเภทคลังสินค้า
	ที่ดินประเภทอุตสาหกรรมเฉพาะกิจ
	ที่ดินประเภทชนบทและเกษตรกรรม
	ที่ดินประเภทสถาบันการศึกษา
	ที่ดินประเภทอนุรักษ์ชนบทและเกษตรกรรม
	ที่ดินประเภทอนุรักษ์เพื่อส่งเสริมเอกลักษณ์ศิลปวัฒนธรรมไทย
	ที่ดินประเภทสถาบันศาสนา
	ที่ดินประเภทสถาบันราชการ การสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ
	ที่โล่งเพื่อนันทนาการและการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม
	ที่โล่งพักน้ำเพื่อป้องกันน้ำท่วม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย Contemporary Art & Culture Center (CoAC)
นักศึกษา	นาย ณรงค์กร รวีศรีวัฒนา
รหัสประจำตัว	46020011
ปริญญา	สถาปัตยกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชา	สถาปัตยกรรม
ปีการศึกษา	2550-2551

บทคัดย่อ

ข้อปัญหา

สภาพสังคมปัจจุบันที่มีความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ที่ทำให้เกิดการขยายวัฒนธรรมและรูปแบบกิจกรรมทางวัฒนธรรมใหม่ๆ ที่มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น และทิศทางการพัฒนาประเทศที่กำลังก้าวเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจแบบสังคมแห่งการสร้างสรรค์ (Creative Economy) การอ่านออกเขียนได้ในโลกระบบโลกาภิวัตน์ (Globalization) และการเรียนรู้มากมายนอกห้องเรียน (Knowledge base society) เพื่อเผยแพร่องค์ความรู้ และความตระหนักถึงเอกลักษณ์ทางศิลปวัฒนธรรมของชาติแก่เยาวชนและประชาชนทั่วไป ที่จะเป็นรากฐานทางปัญญาในการสร้างนวัตกรรม ที่สร้างคุณค่าให้แก่สังคมและคงเอกลักษณ์ของชาติไว้ ผ่านการค้นคว้าองค์ความรู้, การแสดง และแสดงผลงานศิลปะแขนงต่างๆ, การประชุมสัมมนา, การประกอบกิจกรรม, การฝึกอบรม และถ่ายทอดแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ ซึ่งองค์ความรู้เหล่านี้จะเป็นทุนทางวัฒนธรรม ในการนำพาประเทศก้าวไปในทิศทางที่ดีต่อไปในอนาคต

แม้ว่าในปัจจุบันองค์กรต่างๆ ได้มีนโยบายการสร้างแหล่งเผยแพร่ศิลปะจำนวนมากแล้วก็ตาม แต่ก็ยังขาดหน่วยงานที่ให้การเรียนรู้ และองค์ความรู้ทางศิลปวัฒนธรรมอย่างจริงจัง กระทรวงวัฒนธรรม จึง ได้มีนโยบายขยายพื้นที่สำหรับบริการทางวัฒนธรรมในระดับสากล เพื่อรองรับกับปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น โดยมีการจัดตั้ง “สำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย” ซึ่งจะเป็นองค์กรทางศิลปวัฒนธรรม ที่ยังขาดสถานที่ในการส่งเสริมและให้ความรู้เอ็นเป็นรูปธรรม จึงเกิดเป็นโครงการวิทยานิพนธ์นี้ขึ้นมา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิธีการวิจัย

1) สนับสนุนนโยบายการเผยแพร่องค์ความรู้, ความตระหนักถึงเอกลักษณ์ทางศิลปวัฒนธรรม และรองรับวัฒนธรรมและกิจกรรมใหม่ที่เกิดขึ้น ของสำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย กระทรวงวัฒนธรรม

2) เพื่อต่อขอควมมีปัญญาทางศิลปวัฒนธรรมจากอดีตสู่ยุคสมัยปัจจุบัน ที่ควรจะได้รับ การดูแล ส่งเสริม และสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาอยู่เสมอ ต่อเนื่องต่อไปอย่างไม่ขาดตอน

3) เพื่อสร้างสรรค์ สะสม และสร้างต้นทุนใหม่ทางศิลปวัฒนธรรม ให้แก่สังคม

4) เพื่อพัฒนาให้เกิดคุณประโยชน์ต่อชาติในด้านเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม การท่องเที่ยว และศิลปปะการบันเทิง

5) เพื่อให้ก้าวทันต่อความเปลี่ยนแปลงของกระแสโลกาภิวัตน์ทางด้านศิลปวัฒนธรรม

6) สนับสนุนแผนการพัฒนาประเทศ ที่กำลังก้าวเข้าสู่การแข่งขันของ โลกยุคโลกาภิวัตน์ ในระบบเศรษฐกิจแบบสังคมนิยมแห่งการสร้างสรรค์ (Creative Economy) ที่มุ่งเน้นการนำเอาเอกลักษณ์ทาง ศิลปวัฒนธรรมของชาติมาแข่งขันกัน

7) ส่งเสริมการเรียนรู้นอกห้องเรียน เพื่อเพิ่มองค์ความรู้ในระดับสากลให้แก่เยาวชน และประชาชนทั่วไป และได้ตระหนักถึงเอกลักษณ์ทาง ศิลปวัฒนธรรมของชาติ อีกทั้งส่งเสริมความรู้ ความเข้าใจด้านจิตใจแก่เยาวชน ที่เด้าจะนำไปใช้ในการร่วมสร้างสรรค์สังคม และพัฒนาสภาพ สังคมในยุคปัจจุบัน

8) เพื่อที่จะเป็นศูนย์รวมกิจกรรมทางการเรียนรู้ใหม่แก่เมือง ที่สอดคล้องกับการกระจาย การศึกษาออกสู่ส่วนภูมิภาค และสภาพการขยายตัวของเมืองอย่างรุนแรง ในยุคปัจจุบัน

สรุปการวิจัย

1) ด้านการดำเนินงานนั้นเป็นในลักษณะของ “ ศูนย์การเรียนรู้ ” ซึ่งมีรูปแบบของ พิพิธภัณฑ์ และ หอศิลป์ ที่เน้นด้านการให้ความรู้ และประสบการณ์ที่จะให้การเรียนรู้แก่ผู้ใช้ (User) เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจ ตลอดจนองค์ความรู้ และความคิดสร้างสรรค์

2) โดยที่มีการให้ความรู้ โดยจัดเป็นศิลปะหมวดหมู่ต่างๆ 5 ประเภท ดังนี้ สาขาทัศนศิลป์ (Visual Art), สาขาสถาปัตยกรรม (Architecture), สาขามัณฑนศิลป์ (Interior Design), สาขา วรรณศิลป์ (Literature), สาขาศิลปะการแสดง (Performing Art) ในลักษณะของการแสดงงานถาวร และแบบชั่วคราว โดยที่แต่ละส่วนก็จะมีการจัดแสดงที่ต่างกันออกไป เพื่อความเหมาะสมกับชนิด งานประเภทนั้นๆ และในแต่ละส่วนนั้นยังมีการแสดงถึงความเชื่อมโยงของศิลปวัฒนธรรมแขนง ต่างๆ ผ่านการวางส่วนการใช้งานภายในอาคารอีกด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3) จากการศึกษาพบว่าที่ตั้งที่เหมาะสม คือ พื้นที่พื้นที่บริเวณหน้าศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย รัชดาภิเษก เขตห้วยขวาง จังหวัดกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นพื้นที่ๆ มีศักยภาพทางการเชื่อมต่อกับสถาบันทางศิลปวัฒนธรรม, ความสะดวกในการเข้าถึง และกิจกรรมของคนเมืองต่างๆ อีกทั้งยังเอื้อให้เกิด โครงการทางศิลปวัฒนธรรมอื่นๆ ภายในย่านนี้ต่อไป ซึ่งจะดึงดูดคนจำนวนมากให้เข้ามาอยู่ที่ตั้ง โครงการ และทำให้เขตนี้มีการเติบโตสูงมาก ดังนั้นจะมีอาคารที่สร้างใหม่ และทำการปรับปรุงจำนวนมาก

4) ในโครงการได้มีการจัดเตรียมพื้นที่ว่างไว้สำหรับเป็นลานกิจกรรม และที่พักผ่อนของคนเมือง หรือการจัดการแสดงกลางแจ้ง ซึ่งจะทำให้คนทั่วไปสามารถพักผ่อนพร้อมทั้งเสพงานศิลปะไปได้ในเวลาเดียวกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สามารถเสร็จบรรลุตามเป้าหมายไปได้ เนื่องจากได้รับความกรุณาและความช่วยเหลือจากบุคคล ดังต่อไปนี้

คณะกรรมการทุกท่าน

สำหรับทุกคำติชม และแนะนำสำหรับการปรับปรุงแนวทางในอนาคต

อาจารย์ ชีร์ อังคะสุวพลา

อาจารย์ที่ปรึกษา

และพี่รหัสที่ร่วมฝ่าฟันปัญหาด้วยกันมา

คณะอาจารย์ภาควิชาสถาปัตยกรรมทุกท่าน

คำแนะนำแนวทาง และความรู้มากมาย

ที่ทำให้รู้ว่าโลกนี้ยังมีอะไรอีกมาก

เพื่อนๆ ชาว สท. ปี 46 ทุกคน

ที่ร่วมอยู่และสุข ,ทุกข์กับเรื่องต่างๆ

กันมาทุกเรื่อง นานจนเป็นอย่างกับ

ครอบครัวไปแล้ว นานจนนำไปไม่ได้

(คิดถึงนะ...เจน)

พี่สุเทพ ยงคีไสว (ป่าเทพ)

สำหรับทุกความช่วยเหลือกับนักศึกษา

ทุกๆคน และเรื่องต่างๆ อีกมากมาย

พ่อ และแม่

สำหรับทุกโอกาส ที่ให้อิสระในการ

เติบโต และกองทุนในการทำที่ลิส

ขอขอบคุณพี่น้องรหัส 11 ทุกคน พี่โบว์ ,พี่แอม สำหรับคำแนะนำที่ดี พี่นัท กับงานอินทีเรีย ,พี่เจตน์ ที่มาเคลียร์แบบสุดท้ายให้ ทั้งที่ผมไม่ค่อยได้ไปช่วยพวกพี่เลย น้องมิน ,น้องน้ำ สำหรับพี่ เซนดี้แปลน ,รูปค้าน ,เช็กชั้น และอื่นๆ จิปาถะ Co-รหัส 79 ,16 น้องแพลม ,น้องผักบั้ง ที่มาช่วยกัน จนวินาทีสุดท้าย น้องๆที่มาช่วยทั้งหมด น้องชุป แอนด์ เดอะแก๊ง น้องอ้อ ,น้องใหม่ ที่ทำให้งาน งานใครกันแน่ น้องปู ,พี่กัน สำหรับของที่สวยจนน่าตกใจ และต้อง ที่ช่วยเก็บบุค และอยู่ข้างๆ เสมอมา และพี่ๆน้องๆ ที่คงขอบคุณไว้ได้ไม่หมดทุกคน

ผู้เขียนขอกล่าวขอบคุณทุกท่านไว้ ณ ที่นี้

นาย ณรงค์กร รวิวิศวัฒนา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	I
กิตติกรรมประกาศ	IV
สารบัญ	V
สารบัญภาพ	IX
สารบัญตาราง	XII
บทที่ 1	บทนำ
	1
	1.1 ความเป็นมาของโครงการ
	1
	1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการ
	2
	1.3 ขอบเขตของโครงการ
	2
	1.4 ประโยชน์ของการศึกษาโครงการ
	3
บทที่ 2	ความหมาย และความสำคัญของโครงการ
	4
	2.1 นโยบายทางวัฒนธรรม และการดำเนินการในระดับสากล
	4
	2.2 นโยบายทางวัฒนธรรม และการดำเนินการของประเทศตัวอย่าง
	12
	2.2.1 นโยบายทางวัฒนธรรม และการดำเนินการของประเทศตะวันตก
	12
	- นโยบายทางวัฒนธรรม และการดำเนินการของประเทศอังกฤษ
	12
	- นโยบายทางวัฒนธรรม และการดำเนินการของประเทศเนเธอร์แลนด์
	15
	- นโยบายทางวัฒนธรรม และการดำเนินการของประเทศเยอรมัน
	17
	- ตารางเปรียบเทียบการดำเนินการของประเทศตะวันตก
	19
	- สรุปรูปแบบการดำเนินการของประเทศตะวันตก
	20
	2.2.2 นโยบายทางวัฒนธรรม และการดำเนินการของประเทศตะวันออก
	21
	- นโยบายทางวัฒนธรรม และการดำเนินการของประเทศญี่ปุ่น
	21
	- นโยบายทางวัฒนธรรม และการดำเนินการของประเทศเกาหลี
	24
	- นโยบายทางวัฒนธรรม และการดำเนินการของประเทศสิงคโปร์
	28
	- ตารางเปรียบเทียบการดำเนินการของประเทศตะวันออก
	31
	- สรุปรูปแบบการดำเนินการของประเทศตะวันออก
	32
	2.2.3 เปรียบเทียบการดำเนินการประเทศตะวันออกกับประเทศตะวันตก
	32

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

	2.3 นโยบายทางวัฒนธรรม และการดำเนินการในประเทศไทย	33
	2.3.1 นโยบายวัฒนธรรมแห่งชาติ	33
	- ตารางที่การเปรียบเทียบแนวทางการดำเนินงานของประเทศตัวอย่าง กับประเทศไทย	35
	2.3.2 สรุปการดำเนินการของประเทศไทย	36
	2.4 ความจำเป็นในการจัดตั้งศูนย์ทางศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย	37
	2.4.1 อำนาจหน้าที่ของสำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย	38
	2.4.2 ความหมายของศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย	38
บทที่ 3	การศึกษาโครงการตัวอย่าง	39
	3.1 โครงการในต่างประเทศ	39
	3.1.1 Tate Gallery of Modern Art	39
	3.1.2 Netherlands Architecture Institute (NAI)	48
	3.1.3 Beijing Planning Exhibition hall	54
	3.1.4 Museum of Modern Literature	61
	3.1.5 The Tempe Center for the Arts	66
	3.1.6 Skip city, Visual plaza	70
	3.2 โครงการภายในประเทศ	80
	3.2.1 ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย	80
	3.2.2 อุทยานการเรียนรู้ (Thailand Knowledge Park (TK Park))	94
	3.2.3 พื้นที่ส่วนขยาย ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย	101
	3.2.4 หอศิลป์ กรุงเทพฯ	109
บทที่ 4	การศึกษาข้อมูลของโครงการ	118
	4.1 การดำเนินงานโครงการ	118
	4.1.1 เจ้าของโครงการและข้อมูลทางการตลาด	118
	4.1.2 การประเมินความต้องการของโครงการ	119
	4.1.3 สรุปความต้องการของโครงการ	122
	4.1.4 การแบ่งส่วนงานของโครงการ	123
	4.1.5 หน่วยงานและอัตราเจ้าหน้าที่	134
	4.2 ผู้ใช้โครงการ	142
	4.2.1 ประเภทของผู้ใช้โครงการ	142

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับใช้ภายในสำนักงานเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านอื่น
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

	4.2.2 พฤติกรรมของผู้ใช้โครงการ	147
	4.3 การคาดคะเนจำนวนผู้ใช้โครงการ	150
บทที่ 5	การศึกษาองค์ประกอบโครงการ	155
	5.1 การกำหนดองค์ประกอบโครงการ	104
	5.2 การจัดวาง คาดคะเนและคำนวณพื้นที่ของโครงการในส่วนต่างๆ	164
	5.3 การกำหนดพื้นที่ใช้สอยขององค์ประกอบโครงการ	208
	5.4 การกำหนดพื้นที่ใช้สอยขององค์ประกอบ	224
บทที่ 6	การวิเคราะห์ที่ตั้งของโครงการ	233
	6.1 เกณฑ์การเลือกที่ตั้งโครงการ	233
	6.2 การพิจารณาในการเลือกที่ตั้งโครงการ	235
	6.3 การวิเคราะห์เพื่อเลือกที่ตั้งโครงการ	255
	6.4 สรุปการเลือกที่ตั้งของโครงการ	262
	6.5 การวิเคราะห์ที่ตั้งโครงการ	263
บทที่ 7	แนวความคิดในการออกแบบ	266
	7.1 กฎกระทรวงที่มีผลต่อการออกแบบ	266
	7.2 งานระบบภายในโครงการ	281
	7.5.1 ระบบโครงสร้างอาคาร	251
	7.5.2 ระบบไฟฟ้ากำลัง	284
	7.5.3 ระบบไฟฟ้าแสงสว่าง	286
	7.5.4 ระบบสุขาภิบาล	289
	7.5.5 ระบบปรับอากาศและระบายอากาศ	292
	7.5.6 ระบบรักษาความปลอดภัย	296
	7.5.8 ระบบรักษาป้องกันอัคคีภัย	299
	7.5.9 ระบบการจัดแสดงงาน	304
บทที่ 8	บทสรุปผลงานการออกแบบ	305

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก

ภาคผนวก 1 เอกสารประกอบโครงการ ‘วัฒนธรรมบุญ’ ของ UNESCO	ผ-1
ภาคผนวก 2 หน้าที่ของแต่ละส่วนราชการของกระทรวงวัฒนธรรมไทย	ผ-15
ภาคผนวก 3 ตารางข้อมูลรถ โครงการไฟฟ้าและแนวคิดพื้นฐานของโครงการ BRT	ผ-20
ภาคผนวก 4 ผังเมืองรวมกรุงเทพมหานคร	ผ-32

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 แสดงการแบ่งส่วนราชการของสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม	34
ภาพที่ 2 ทศนิยมภาพภายนอก Tate Gallery of Modern Art	39
ภาพที่ 3 Turbine hall ขนาดใหญ่ของของ Tate Gallery of Modern Art	40
ภาพที่ 4 Café and Restaurant ของ Tate Gallery of Modern Art	41
ภาพที่ 5 ทศนิยมภาพภายนอก Tate Gallery of Modern Art เปรียบเทียบเวลากลางวัน-กลางคืน	42
ภาพที่ 6 สภาพพื้นที่รอบภายนอก Tate Gallery of Modern Art	43
ภาพที่ 7 วัสดุภายนอกของ Tate Gallery of Modern Art	44
ภาพที่ 8 ทศนิยมภาพภายใน Tate Gallery of Modern Art	44
ภาพที่ 9 พื้นที่แสดงนิทรรศการของ Tate Gallery of Modern Art	45
ภาพที่ 10 ร้านขายของที่ระลึกใน Tate Gallery of Modern Art	46
ภาพที่ 11 การใช้แสงภายใน Tate Gallery of Modern Art	47
ภาพที่ 12 ทศนิยมภาพภายนอกอาคาร The Netherlands Architecture Institute	48
ภาพที่ 13 ผังพื้นที่อาคาร The Netherlands Architecture Institute	49
ภาพที่ 14 อาคารกระจก ส่วนหลักของ The Netherlands Architecture Institute	50
ภาพที่ 15 แสดงให้เห็นถึงการไม่เชื่อมต่อของอาคาร ด้วยการใช่วัสดุที่แตกต่าง	50
ภาพที่ 16 อาคารเก็บของและศึกษา ในอาคารหลักถูกเชื่อมต่อด้วย Glass Air Lock	50
ภาพที่ 17 สภาพของสถานที่ตั้ง The Netherlands Architecture Institute	51
ภาพที่ 18 บริเวณต่อเนื่องกับบ่อน้ำภายนอก The Netherlands Architecture Institute	52
ภาพที่ 19 การจัดการสภาพแวดล้อมรอบข้าง The Netherlands Architecture Institute	52
ภาพที่ 20 ทศนิยมภาพภายในอาคาร The Netherlands Architecture Institute	52
ภาพที่ 21 ภาพแสดงภายในห้องแสดงภาพ The Netherlands Architecture Institute	53
ภาพที่ 22 แสดงแสงและเงา The Netherlands Architecture Institute	53
ภาพที่ 23 แสดง Beijing Planning Exhibition	54
ภาพที่ 24 แสดงแบบจำลองผลงาน Beijing Planning Exhibition	57
ภาพที่ 25 ชั้นสองภายในอาคาร Beijing Planning Exhibition	58
ภาพที่ 26 แสดงลักษณะการวางผังเมือง Beijing Planning Exhibition	59
ภาพที่ 27 Beijing planning exhibition hall	60
ภาพที่ 28 แสดง Museum of Modern Literature	61
ภาพที่ 29 แสดงรูปตัดของ โครงการ Museum of Modern Literature	61

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 30 แสดง ผังรวมของ Museum of Modern Literatures	62
ภาพที่ 31 แสดงการวางอาคาร Museum of Modern Literatures	63
ภาพที่ 32 แสดงผังพื้นที่ของ Museum of Modern Literatures	63
ภาพที่ 33 แสดงรูปด้านของ Museum of Modern Literatures	63
ภาพที่ 34 แสดงทัศนียภาพของ Museum of Modern Literatures	64
ภาพที่ 35 แสดงทัศนียภาพภายในของ Museum of Modern Literatures	64
ภาพที่ 36 ทิวทัศน์สระน้ำด้านในโครงการ The Tempe Center for the Arts	66
ภาพที่ 37 ทัศนียภาพภายนอก The Tempe Center for the Arts	66
ภาพที่ 38 ห้องแสดงงานศิลปะ The Tempe Center for the Arts	67
ภาพที่ 39 บริเวณหน้าห้องแสดงผลงาน The Tempe Center for the Arts	68
ภาพที่ 40 แสดงทัศนียภาพภายนอก The Tempe Center for the Arts	69
ภาพที่ 41 แสดงทัศนียภาพภายในอาคารด้านติดทะเลสาบ The Tempe Center for the Arts	69
ภาพที่ 42 รูป 3 มิติแสดงโครงการทั้งหมด Skip city, Visual plaza	70
ภาพที่ 43 ห้องถ่ายของสถานี Skip city, Visual plaza	72
ภาพที่ 44 ห้องคัดต่อภายในสถานี Skip city, Visual plaza	73
ภาพที่ 45 แปลนห้องถ่าย Skip city, Visual plaza	73
ภาพที่ 46 ห้องฉายหนังขนาดกลาง Skip city, Visual plaza	74
ภาพที่ 47 พิพิธภัณฑ์โทรทัศน์ Skip city, Visual plaza	74
ภาพที่ 48 ห้องแสดงผลงาน Skip city, Visual plaza	74
ภาพที่ 49 แสดงส่วนศึกษาภาพยนตร์ Skip city, Visual plaza	75
ภาพที่ 50 แสดงส่วนผลิตภาพยนตร์ Skip city, Visual plaza	76
ภาพที่ 51 แสดงโปรแกรมการให้ความรู้แก่เยาวชน Skip city, Visual plaza	76
ภาพที่ 52 ห้องฉายหนังขนาดเล็ก Skip city, Visual plaza	77
ภาพที่ 53 ห้องประชุมการวางแผนงาน Skip city, Visual plaza	77
ภาพที่ 54 แสดงส่วนต้อนรับ ชั้น 9 ของ Skip city, Visual plaza	78
ภาพที่ 55 แสดงส่วนพักผ่อนของ Skip city, Visual plaza	78
ภาพที่ 56 แสดงการวางผังในโครงการ Skip city, Visual plaza	79
ภาพที่ 57 แสดงรูปด้านของอาคาร Skip city, Visual plaza	79
ภาพที่ 59 ผังอาคารศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย	85
ภาพที่ 60 Main Hall 1 st floor ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย	86
ภาพที่ 61 Main Hall 2 nd floor ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย	87
ภาพที่ 62 Main Hall 3 rd floor ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย	87

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 63	ทัศนียภาพภายในหอประชุมใหญ่ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย	87
ภาพที่ 64	Small Hall ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย	88
ภาพที่ 65	ทัศนียภาพภายในหอประชุมเล็ก ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย	89
ภาพที่ 66	ทัศนียภาพโรงละครกลางแจ้ง ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย	89
ภาพที่ 67	ทัศนียภาพภายในอาคารนิทรรศการ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย	90
ภาพที่ 68	ทัศนียภาพภายในห้องอ่านหนังสือ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย	91
ภาพที่ 69	ภาพรวมของศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย	93
ภาพที่ 70	ทัศนียภาพทางเข้าหอประชุมใหญ่ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย	93
ภาพที่ 71	การดำเนินงานและการจัดกิจกรรมของอุทยานการเรียนรู้	95
ภาพที่ 72	ห้องเด็ก (Children Room) ภายในโครงการอุทยานการเรียนรู้	96
ภาพที่ 73	กำแพงความรู้ (Book Wall) ภายในโครงการอุทยานการเรียนรู้	97
ภาพที่ 74	ห้องสมุดดนตรี (Music Library) ภายในโครงการอุทยานการเรียนรู้	97
ภาพที่ 75	ลานสวนหิน (Open Square) ภายในโครงการอุทยานการเรียนรู้	98
ภาพที่ 76	ศูนย์ฝึกอบรมไอที (IT Workshop) ภายในโครงการอุทยานการเรียนรู้	98
ภาพที่ 77	ภาพด้านหน้าของโครงการอุทยานการเรียนรู้	100
ภาพที่ 78	ภาพศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย	101
ภาพที่ 79	พื้นที่ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย (23 ไร่)	102
ภาพที่ 80	ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย	107
ภาพที่ 81	ภายในศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย	108
ภาพที่ 82	ภาพ 3 มิติโครงการหอศิลป์วัฒนธรรม แห่งกรุงเทพมหานคร	109
ภาพที่ 83	หุ่นจำลองหอศิลป์วัฒนธรรม แห่งกรุงเทพมหานคร	114
ภาพที่ 84	แผนภูมิแสดงการบริหารงานของโครงการและการแบ่งอัตรากำลัง	126
ภาพที่ 85	แผนภูมิแสดงพฤติกรรมของกลุ่มผู้เข้ามาใช้บริการ	143
ภาพที่ 86	แผนภูมิแสดงพฤติกรรมของผู้ที่มาติดต่อกับทาง โครงการ	145
ภาพที่ 87	แผนภูมิแสดงพฤติกรรมของการนำผลงานมาจัดแสดง	146
ภาพที่ 88	ตัวอย่างการจัดห้องแสดงแบบต่างๆ	167
ภาพที่ 89	ตัวอย่างการจัดห้องแสดงแบบสี่เหลี่ยมจัตุรัส	167
ภาพที่ 90	ตัวอย่างการจัดห้องแบบมีประตูเข้า-ออกทางเดียว	168
ภาพที่ 91	ตัวอย่างการจัดห้องแบบมีประตูเข้า-ออกหลายทาง	168
ภาพที่ 92	ตัวอย่างการจัดห้องแบบผ่านหลายๆห้อง	169
ภาพที่ 93	ลักษณะขอบเขตการมองเห็นของผู้ชม	170
ภาพที่ 94	ลักษณะขอบเขตการมองเห็นจากด้านบน	170

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 95 ลักษณะขอบเขตการมองเห็นจากด้านข้าง	171
ภาพที่ 96 แสดงลักษณะของโรงละครประเภท PROCENIUM STGAGE	179
ภาพที่ 97 แสดงแปลนรูปร่างต่างๆของโรงละคร	180
ภาพที่ 98 เปรียบเทียบการจัดเก้าอี้, กำแพง, ฝาเพดาน และเวที	180
ภาพที่ 99 แสดงระยะที่เหมาะสมไกลที่สุดระหว่างผู้นั่งชมแถวหลังสุดกับเวที	181
ภาพที่ 100 แสดงลักษณะมุมเปิดที่เหมาะสมกว้างที่สุดของพื้นที่การแสดง (เวที)	182
ภาพที่ 101 แสดงรูปตัดของ VERTICAL SIGHT LINES	183
ภาพที่ 102 แสดงลักษณะของมุมมองของสายตาของผู้ชมการแสดงในจุดต่างๆของโรงละคร	184
ภาพที่ 103 แสดงผังประกอบการคำนวณตำแหน่งการจัดวางที่นั่ง	185
ภาพที่ 104 แสดงลักษณะของพื้นแบบต่างๆ	185
ภาพที่ 105 แสดงผังประกอบการคำนวณตำแหน่งการจัดวางที่นั่ง	186
ภาพที่ 106 แสดงขนาดและระยะห่างของที่นั่งแบบ Fixed Seat	187
ภาพที่ 107 แสดงลักษณะของ MOVABLE SEAT แบบที่ 1	188
ภาพที่ 108 แสดงลักษณะของ MOVABLE SEAT แบบที่ 2	189
ภาพที่ 109 แสดงการจัดที่นั่งแบบ TRADITIONAL	189
ภาพที่ 110 แสดงรูปแบบต่างๆของการจัดที่นั่ง	190
ภาพที่ 111 แสดงอัตราส่วนการเบนผนังในโรงละครที่เหมาะสม	192
ภาพที่ 112 แสดงลักษณะการเบนผนังภายในโรงละคร	192
ภาพที่ 113 แสดงลักษณะของผนังด้านหลังโรงละคร	193
ภาพที่ 114 แสดงลักษณะการสะท้อนเสียงด้านหลังโรงละคร	193
ภาพที่ 115 แสดงวิธีการแก้ปัญหาการเกิดเสียงสะท้อน	194
ภาพที่ 116 แสดงลักษณะของเพดานภายในโรงละคร	195
ภาพที่ 117 แสดงลักษณะของการออกแบบชั้นลอย	197
ภาพที่ 118 แสดงลักษณะของผนังด้านติดโรงละครและผนังส่วนห้องฉายภาพ	197
ภาพที่ 119 แสดงตำแหน่งของห้องควบคุมแสง ห้องควบคุมเสียง และห้องฉายภาพ	198
ภาพที่ 120 แสดงลักษณะแนวการฉายภาพของเครื่องฉาย	198
ภาพที่ 121 แสดงการใช้ภูมิสถาปัตย์ เพื่อช่วยในการลดความดังของเสียง	200
ภาพที่ 122 แสดงตัวอย่างของผลิตภัณฑ์ PREFABRICATED ACOUSTICS UNITS	204
ภาพที่ 123 แผนผังแสดงจำนวนสถาบัน และองค์กรทางศิลปวัฒนธรรมในระดับภาค	235
ภาพที่ 124 การแบ่งเขตภายในกรุงเทพฯ ตามข้อกำหนดทางผังเมือง	239
ภาพที่ 125 การแบ่งประเภทกลุ่มเขตกรุงเทพฯ ตามข้อกำหนดทางผังเมือง ปี พ.ศ.2549	240
ภาพที่ 126 กลุ่มเขตกรุงเทพฯ ที่มีความเหมาะสมในการจัดตั้งโครงการ	241

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 127 แผนแม่บททางการคมนาคมกรุงเทพฯ	242
ภาพที่ 128 ผังเส้นทางรถไฟฟ้าทั้ง 10 สายในอนาคตของกรุงเทพฯ	242
ภาพที่ 129 ผังเส้นทางรถขนส่งของกรุงเทพฯ ในปัจจุบัน	243
ภาพที่ 130 ผังเมืองรวมการใช้ที่ดินของกรุงเทพฯ ฉบับปี 2549	244
ภาพที่ 131 ตำแหน่งการเชื่อมโยงกับหน่วยงานทางวัฒนธรรมต่างๆ	245
ภาพที่ 132 ที่ตั้งโครงการ A	255
ภาพที่ 133 ที่ตั้งโครงการ B	257
ภาพที่ 134 ที่ตั้งโครงการ C	259
ภาพที่ 135 การวิเคราะห์ทิศทางแคดลม และมลภาวะ	263
ภาพที่ 136 บริเวณรอบที่ตั้งโครงการทางทิศตะวันตก โครงการสถานีรถไฟฟ้า Airport link	264
ภาพที่ 137 บริเวณรอบที่ตั้งโครงการทางทิศเหนือ ทางด่วนชั้นที่ 2 , คลองสามเสน	264
ภาพที่ 138 บริเวณรอบที่ตั้งโครงการทางทิศตะวันตกทิศตะวันออก ถนนอโศก-รัชดาภิเษก	264
ภาพที่ 139 บริเวณรอบที่ตั้งโครงการทางทิศใต้ ทางรถไฟฟ้าใต้ดิน, ทางรถไฟสายตะวันออก	265
ภาพที่ 140 ภาพงานศิลปะบนกำแพง บริเวณทิศตะวันออกเฉียงเหนือของโครงการ	265
ภาพที่ 141 โครงสร้างของโทรศัพท์วงจรปิด	297
ภาพที่ 142 อุปกรณ์ต่างๆ ของโทรศัพท์วงจรปิด	298
ภาพที่ 143 อุปกรณ์จับควันทันทีไอออนในเซชัน	299
ภาพที่ 144 อุปกรณ์ตรวจจับความร้อน (Heat Detector)	300
ภาพที่ 145 อุปกรณ์ตรวจจับความร้อนแบบต่างๆ	300
ภาพที่ 146 ระบบดับเพลิงอัตโนมัติแบบใช้ก๊าซFM200	301
ภาพที่ 147 ระบบท่อน้ำ	302
ภาพที่ 148 ตู้เก็บถังดับเพลิง	303
ภาพที่ 149 ขั้นตอนการออกแบบ1	305
ภาพที่ 150 ขั้นตอนการออกแบบ2 และ3	306
ภาพที่ 151 ขั้นตอนการออกแบบ4 และ5	307
ภาพที่ 152 ขั้นตอนการออกแบบ6 และ7	308
ภาพที่ 153 Lay-out หลังคา	309
ภาพที่ 154 ผังพื้นที่ใต้ดิน	310
ภาพที่ 155 ผังพื้นที่ชั้น1	311
ภาพที่ 156 ผังพื้นที่ชั้น2	312
ภาพที่ 157 ผังพื้นที่ชั้น3	313
ภาพที่ 158 ผังพื้นที่ชั้น4	314

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 159 ผังพื้นที่ชั้น 5	315
ภาพที่ 160 รูปตัดตามยาว	316
ภาพที่ 161 รูปตัดตามขวาง 1	317
ภาพที่ 162 รูปตัดตามขวาง 2	318
ภาพที่ 163 รูปด้านด้านหน้า	319
ภาพที่ 164 รูปด้านด้านข้าง 1	320
ภาพที่ 165 รูปด้านด้านหลัง	321
ภาพที่ 166 รูปด้านด้านข้าง 2	322
ภาพที่ 167 ทศนิยมภาพจากด้านหน้าโครงการ	323
ภาพที่ 168 ทศนิยมภาพเวลากลางคืน และส่วน โถงภายใน	324
ภาพที่ 169 ทศนิยมภาพภายในห้องนิทรรศการ	325
ภาพที่ 170 หุ่นจำลองทศนิยมภาพจากด้านหน้าโครงการ	326
ภาพที่ 171 หุ่นจำลองทศนิยมภาพจากถนนรัชดาภิเษก	327
ภาพที่ 172 หุ่นจำลองทศนิยมภาพจากอาคารฝั่งตรงข้าม	328
ภาพที่ 173 หุ่นจำลองทศนิยมภาพจากด้านข้างของโครงการ	329
ภาพที่ 174 ผังการพัฒนาเมืองระบบหลายศูนย์กลาง (Polycentric)	ผ-29
ภาพที่ 175 ผังแสดงเขตอนุรักษ์ทางศิลปวัฒนธรรม	ผ-29
ภาพที่ 176 ผังโครงข่ายระบบขนส่งมวลชน	ผ-30
ภาพที่ 177 ผังแสดงพื้นที่พัฒนาพิเศษ	ผ-30
ภาพที่ 178 ผังแสดงเส้นทางรถไฟฟ้าในกทม.	ผ-31
ภาพที่ 179 ผังแสดงพื้นที่สีเขียวในกทม.	ผ-31
ภาพที่ 180 ผังแสดงพื้นที่แหล่งงาน และที่พักอาศัย	ผ-32
ภาพที่ 181 ผังเมืองรวมกทม.	ผ-32
ภาพที่ 182 ผังแสดงพื้นที่อนุรักษ์ชนบทและเกษตรกรรม	ผ-33

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบการดำเนินการของประเทศตะวันตก	19
ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบการดำเนินการของประเทศตะวันออก	31
ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบแนวทางการดำเนินงานของประเทศตัวอย่างกับประเทศไทย	35-36
ตารางที่ 4 การประเมินองค์ประกอบของโครงการจากวัตถุประสงค์ของโครงการ	119-121
ตารางที่ 5 การประเมินองค์ประกอบโครงการแต่ละสาขาศิลปะการ จัดแสดง	123
ตารางที่ 6 แสดงอัตรากำลังเจ้าหน้าที่โครงการ	134-140
ตารางที่ 7 ตารางแสดงการศึกษาผู้ใช้โครงการและพฤติกรรมผู้ใช้โครงการ	147-149
ตารางที่ 8 สถิติแสดงจำนวนผู้ชม จากงานแสดงศิลปกรรมแห่งชาติ ครั้งที่ 15-37	150
ตารางที่ 9 แสดงจำนวนผู้เข้าชมนิทรรศการของหอศิลป์ ศิลปากร ปี 2548 (ม.ย.-ธ.ค.)	151
ตารางที่ 10 แสดงจำนวนผู้เข้าชมนิทรรศการของหอศิลป์ ศิลปากร ปี 2549 (ม.ค.-ธ.ค.)	152
ตารางที่ 11 สถิติผู้เข้าชมนิทรรศการ ของพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ หอศิลป์	153
ตารางที่ 12 แสดงปริมาตรที่ต้องการของ AUDITORIUM ต่อหนึ่งคน	195
ตารางที่ 13 แสดงมาตรฐานทั่วไปสำหรับเสียงเบื้องหลังที่อนุญาตให้มีได้	202
ตารางที่ 14 แสดงสัมประสิทธิ์การดูดซับเสียงของวัสดุ	203
ตารางที่ 15 แสดงจำนวนวัตถุที่พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ	210
ตารางที่ 16 รูปพื้นที่ใช้สอยในโครงการ	225-232
ตารางที่ 17 แสดงค่าน้ำหนักคะแนนในระดับย่านที่ตั้ง โครงการ	254
ตารางที่ 18 การพิจารณาเลือกที่ตั้งโครงการในระดับย่านที่ตั้ง	262
ตารางที่ 19 แสดงอัตราการระบายอากาศ	269
ตารางที่ 20 แสดงการระบายอากาศในกรณีที่มีระบบปรับอากาศ	270
ตารางที่ 21 จำนวนห้องน้ำและห้องส้วมของอาคาร	273
ตารางที่ 22 ความเข้มของแสงสว่าง	274
ตารางที่ 23 อัตราการระบายอากาศโดยวิธีกล	274
ตารางที่ 24 อัตราการระบายอากาศในกรณีที่มีระบบปรับอากาศ	275
ตารางที่ 25 ตารางแสดงขนาดช่องทางเดินในอาคาร	277
ตารางที่ 26 ตารางแสดงระยะตั้งในอาคารตามประเภทการใช้อาคาร	278
ตารางที่ 27 แสดงการเปรียบเทียบในการเลือกประเภทของ โครงสร้าง	282
ตารางที่ 28 แสดงค่าความสว่างของแต่ละสถานที่	288
ตารางที่ 29 แสดงการเปรียบเทียบข้อดี-ข้อเสียของระบบปรับอากาศแบบ WINDOW TYPE	292

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 30 แสดงการเปรียบเทียบข้อดี-ข้อเสียของระบบปรับอากาศแบบ SPLIT TYPE	292
ตารางที่ 31 แสดงขนาดโดยประมาณของเครื่องสูบลมเย็น	293
ตารางที่ 32 ตารางแสดงการเลือกใช้ระบบปรับอากาศในแต่ละส่วนการใช้งาน	295
ตารางที่ 33 ข้อมูลลดโครงการไฟฟ้าสายตีแดง	ผ-20
ตารางที่ 34 ข้อมูลลดโครงการไฟฟ้าสายตีแดงอ่อน	ผ-21
ตารางที่ 35 ข้อมูลลดโครงการไฟฟ้าสายตีเขียวเข้ม	ผ-22
ตารางที่ 36 ข้อมูลลดโครงการไฟฟ้าสายตีเขียวอ่อน	ผ-23
ตารางที่ 37 ข้อมูลลดโครงการไฟฟ้าสายสีน้ำเงิน	ผ-24
ตารางที่ 38 ข้อมูลลดโครงการไฟฟ้าสายสีส้ม	ผ-25
ตารางที่ 39 ข้อมูลลดโครงการไฟฟ้าสายสีม่วง	ผ-26
ตารางที่ 40 ข้อมูลลดโครงการไฟฟ้าสายสีเหลือง	ผ-27
ตารางที่ 41 ข้อมูลลดโครงการไฟฟ้าสายสีชมพู	ผ-28
ตารางที่ 42 ข้อมูลลดโครงการไฟฟ้าสายสีน้ำตาล	ผ-29
ตารางที่ 43 ตารางแสดงลักษณะการใช้ที่ดินแต่ละประเภท	ผ-39

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาของโครงการ

ปัจจุบันทางภาครัฐบาลได้มีนโยบายขยายพื้นที่สำหรับบริการทางวัฒนธรรมในระดับสากล โดยเน้นที่การขยายรูปแบบกิจกรรมทางวัฒนธรรม ให้มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้นเพื่อรองรับกับสภาพสังคมปัจจุบันที่มีความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ที่ทำให้เกิดวัฒนธรรมและกิจกรรมใหม่ๆ และทิศทางการพัฒนาประเทศที่กำลังก้าวเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจแบบสังคมแห่งการสร้างสรรค์ (Creative Economy) การอ่านออกเขียนได้ใน โลกระบบโลกาภิวัตน์ (Globalization) และการเรียนรู้มากมายนอกห้องเรียน (Knowledge base society) เพื่อเผยแพร่องค์ความรู้และความตระหนักถึงเอกลักษณ์ทางศิลปวัฒนธรรมของชาติ แก่เยาวชนและประชาชนทั่วไป ที่จะเป็นรากฐานทางปัญญา ในการสร้างนวัตกรรม ที่สร้างคุณค่าให้แก่สังคมและคงเอกลักษณ์ของชาติไว้ ผ่านการค้นคว้าองค์ความรู้, การแสดง และแสดงผลงานศิลปะแขนงต่างๆ, การประชุมสัมมนา, การประกอบกิจกรรม, การฝึกอบรม และถ่ายทอดแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ ซึ่งองค์ความรู้เหล่านี้จะเป็นทุนทางวัฒนธรรมในการนำพาประเทศก้าวไปในทิศทางที่ดีต่อไปในอนาคต

อีกทั้งตัวโครงการยังเน้นการกระจายการศึกษาออกสู่ส่วนเมืองรอบนอก โดยที่ตั้งของโครงการจะคำนึงถึงการกระจายตัวของโครงการที่แสดงถึงศิลปวัฒนธรรมต่างๆ ทั้งที่มีอยู่แล้ว และที่กำลังดำเนินการก่อตั้ง เพื่อความทั่วถึงและความทัดเทียมกันของการเรียนรู้ ที่ระบบการศึกษาของประเทศไทยตั้งแต่อดีตจนปัจจุบัน ที่มีสภาพการรวมศูนย์กลางอยู่แต่ในตัวเมืองต่างๆ ขาดการพัฒนาประเทศไปอย่างพร้อมเพรียงกัน และการสอนความรู้ความเข้าใจด้านจิตใจแก่เยาวชน ที่เค้าจะนำไปใช้ในการร่วมสร้างสรรค์สังคม และพัฒนาสภาพสังคมให้ดีขึ้นกว่าในปัจจุบัน อีกทั้งยังสอดคล้องกับสภาพการขยายตัวของเมืองอย่างรุนแรงที่เห็นได้อยู่ในยุคปัจจุบัน เพื่อที่จะเป็นการสร้างศูนย์รวมกิจกรรมทางการเรียนรู้ใหม่ให้แก่เมือง ที่กระจายสู่เมืองระดับรองลงมา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการ

- 1) สนับสนุนนโยบายการเผยแพร่องค์ความรู้, ความตระหนักถึงเอกลักษณ์ทางศิลปวัฒนธรรม และรองรับวัฒนธรรมและกิจกรรมใหม่ที่เกิดขึ้น ของสำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย กระทรวงวัฒนธรรม
- 2) เพื่อต่อชอคภูมิปัญญาทางศิลปวัฒนธรรมจากอดีตสู่ยุคสมัยปัจจุบัน ที่ควรจะได้รับ การดูแล ส่งเสริม และสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาอยู่เสมอ ต่อเนื่องต่อไปอย่างไม่ขาดตอน
- 3) เพื่อสร้างสรรค์ สะสม และสร้างต้นทุนใหม่ทางศิลปวัฒนธรรม ให้แก่สังคม
- 4) เพื่อพัฒนาให้เกิดคุณประโยชน์ต่อชาติในด้านเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม การท่องเที่ยว และศิลปะการบันเทิง
- 5) เพื่อให้ก้าวทันต่อความเปลี่ยนแปลงของกระแสโลกาภิวัตน์ทางด้านศิลปวัฒนธรรม ที่กำลังก้าวเข้าสู่การแข่งขันของยุคโลกาภิวัตน์ ในระบบเศรษฐกิจแบบสังคมแห่งการสร้างสรรค์ (Creative Economy) ที่มุ่งเน้นการนำเอาเอกลักษณ์ทาง ศิลปวัฒนธรรมของชาติมาแข่งขันกัน
- 6) เพื่อเป็นสถานที่เผยแพร่ความสามารถและเอกลักษณ์ทางองค์ความรู้ของไทย เพื่อสนับสนุนประชาชนทั่วไปและศิลปิน แก่สังคมภายนอกทั้งในระดับประเทศ และระดับสากล
- 7) ส่งเสริมการเรียนรู้นอกห้องเรียน เพื่อเพิ่มองค์ความรู้ในระดับสากลให้แก่เยาวชน และประชาชนทั่วไป และให้ตระหนักถึงเอกลักษณ์ทาง ศิลปวัฒนธรรมของชาติ อีกทั้งส่งเสริมความรู้ ความเข้าใจด้านจิตใจแก่เยาวชน ที่จะนำไปใช้ในการร่วมสร้างสรรค์สังคม และพัฒนาสภาพสังคม ในยุคปัจจุบัน
- 8) เพื่อที่จะเป็นศูนย์รวมกิจกรรมทางการเรียนรู้และเป็นสถานที่นันทนาการและพักผ่อน หย่อนใจแห่งใหม่ให้แก่เมือง ที่สอดคล้องกับการกระจายการศึกษาออกสู่ส่วนภูมิภาค และสภาพ การขยายตัวของเมืองอย่างรุนแรงในยุคปัจจุบัน

1.3 ขอบเขตและวิธีการศึกษาโครงการ

- 1) ศึกษา และวิเคราะห์รูปแบบและปัจจัยทางด้านต่างๆ ที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทาง สังคมและศิลปวัฒนธรรมจากอดีตสู่ปัจจุบัน
- 2) ศึกษา และวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานทางด้านสังคม ที่ก่อให้เกิดกิจกรรมและวัฒนธรรม รูปแบบใหม่ ในสภาพสังคมปัจจุบัน
- 3) ศึกษาโครงการประเภทเดียวกัน ทั้ง โครงการที่มีอยู่ในประเทศ และต่างประเทศ
- 4) ศึกษา และวิเคราะห์พฤติกรรมของผู้ใช้โครงการ ความต้องการของผู้ใช้โครงการ และ ความต้องการพื้นฐานของ โครงการ
- 5) ศึกษา และวิเคราะห์ลักษณะความเป็นเมือง และแนวโน้มการขยายออกของเมือง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.4 ประโยชน์ของการศึกษาโครงการ

- 1) เพื่อทำการศึกษาลายระเหิดและองค์ประกอบที่เหมาะสมสำหรับการดำเนินการ ของอาคารประเภทศูนย์การเรียนรู้
- 2) เพื่อทำการศึกษารูปแบบการเปลี่ยนแปลงของสภาพสังคมจากอดีตสู่ปัจจุบัน เพื่อความเข้าใจที่ลึกซึ้ง และประยุกต์ใช้ในการนำเสนอ ,ออกแบบอาคาร
- 3) เพื่อทำการศึกษารูปแบบทางศิลปะและวัฒนธรรม ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เพื่อความเข้าใจที่ลึกซึ้ง และประยุกต์ใช้ในการนำเสนอ ,ออกแบบอาคาร
- 4) เพื่อทำการศึกษารูปแบบของเมืองทั้งในปัจจุบัน และการขยายตัวในอนาคต เพื่อความเหมาะสม และความสอดคล้องกับสภาพเดิมของสถานที่ตั้งของตัวโครงการ
- 5) ศึกษา และวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานทางกายภาพ และสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับที่ตั้งของโครงการ
- 6) ศึกษาข้อกำหนด กฎหมาย และเทศบัญญัติต่างๆ ที่มีผลต่อการออกแบบอาคาร
- 7) ศึกษารายละเอียดโครงการ ด้านการออกแบบ และเทคโนโลยีการประกอบอาคารที่มีผลต่อการออกแบบ
- 8) สรุปข้อดีข้อเสียของผลงานการออกแบบด้านต่างๆ ตลอดจนขบวนการในการทำโครงการ และการสำรวจความเห็นด้านความเหมาะสมของผลงานขั้นสุดท้าย

- จาก Web Site : www.asa.or.th

- จาก Web Site : www.icomosthai.org/charters/action/plan/stockholm/th.pdf เมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม 2550

- จาก Web Site : www.ocac.go.th

- จาก Web Site : www.unesco.org/culture/laws/stockholm/html_eng/page1.shtml เมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม 2550

- จาก Web Site : kanchanapisek.or.th/kp8/admin.htm วันที่ 15 กรกฎาคม 2550

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

ความหมาย และความสำคัญของโครงการ

การศึกษานโยบายทางวัฒนธรรม และการดำเนินการในระดับสากลของประเทศตัวอย่าง ประเทศต่าง ๆ นั้น เพื่อที่จะได้เห็นแนวทางในการจัดการกับระบบ ที่จะสอดคล้องกับนโยบายของ ไทยมากที่สุด โดยที่จะเปรียบเทียบระหว่างประเทศ 2 กลุ่มใหญ่ คือ ประเทศกลุ่ม โชนยูโรป และ ประเทศกลุ่ม โชนเอเชีย ที่มีระบบการจัดการที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน แต่ต่างก็มีระบบที่คล้ายคลึง กันภายในประเทศภูมิภาคเดียวกัน

2.1 นโยบายทางวัฒนธรรมและการดำเนินการในระดับสากล

ในการประชุมระหว่างประเทศว่าด้วยนโยบายวัฒนธรรมเพื่อการพัฒนา จัดขึ้น ณ กรุงสต็อกโฮล์ม ระหว่างวันที่ 30 มีนาคม – 2 เมษายน พ.ศ.2541 มีมติร่วมกันในหลักการพื้นฐาน ของปฏิญญาฉบับร่างสุดท้ายที่ผ่านมติรับรอง โดยที่ประชุม โลกว่าด้วยนโยบายวัฒนธรรม ที่จัดขึ้น ในประเทศเม็กซิโก ที่เรียกว่า “ปฏิญญานครเม็กซิโก ว่าด้วยนโยบายวัฒนธรรม” (The Mexico City Declaration on Cultural Policies) โดยยอมรับในหลักการต่างๆ โดยเน้นไปที่การพัฒนาที่ยั่งยืน ควบคู่ไปกับวัฒนธรรม ซึ่งเป็นสิ่งที่พึ่งพิงซึ่งกันและกัน และมีจุดมุ่งหมายอันสำคัญประการหนึ่ง ของการพัฒนามนุษย์ก็คือ การที่ปัจเจกบุคคลสามารถเข้าถึงและมีส่วนร่วมในวัฒนธรรม เป็นสิทธิ พื้นฐานของบุคคลในทุกชุมชน โดยที่รัฐบาลมีหน้าที่สร้างเงื่อนไขต่างๆ เพื่อให้ประชาชนทุกชุมชน สามารถใช้สิทธิในชีวิต (ดังที่บัญญัติไว้ในมาตราที่ 27 ของปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน) จุดมุ่งหมายที่สำคัญของนโยบายวัฒนธรรมอีกประการ ก็เพื่อกำหนดวัตถุประสงค์, กำหนด โครงสร้างและจัดสรรให้มีทรัพยากรต่างๆ ให้เพียงพอ อันเป็นการสร้างเงื่อนไขแวดล้อมที่เอื้อต่อ การบรรลุความต้องการของมนุษย์ในเชิงวัฒนธรรม

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุค โลกาภิวัตน์ ซึ่งเป็นตัวเชื่อมวัฒนธรรมที่หลากหลายให้ใกล้ชิดเข้าหา กันยิ่งขึ้น อีกทั้งยังเพิ่มสีสันให้กับการมี ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้คนที่ต่างวัฒนธรรมกัน ซึ่งก็คือ เป็น เงื่อนไขอันสำคัญยิ่งของการอยู่ร่วมกัน โดยสันติ แต่ในขณะเดียวกันก็อาจจะเป็นภัยคุกคามต่อ ลักษณะของพหุนิยมเชิงวัฒนธรรม ซึ่งท่ามกลางกระแสดังกล่าว ทำให้การเคารพต่อความแตกต่าง และความหลากหลายเชิงวัฒนธรรม ยังมีความสำคัญเพิ่มขึ้น ซึ่งต้องอาศัยความเคารพต่อ อัตลักษณ์เชิงวัฒนธรรม การรู้จักเปิดใจและยอมรับต่อความแตกต่างทางวัฒนธรรม ในกรอบ ความคิดของค่านิยมความเชื่อเชิงประชาธิปไตยแบบพหุนิยม ความเท่าเทียมในเชิงเศรษฐกิจและ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สังคม การเคารพเอกภาพของดินแดน และอธิปไตยของประเทศทั้งหมดนี้ล้วนแต่เป็นเงื่อนไข
ขั้นต้นสำหรับการมีสันติภาพที่เที่ยงธรรมและถาวร ซึ่งจะช่วยเน้นให้เห็นและเสริมสร้างความ
เชื่อมโยงระหว่างชุมชนต่าง ๆ อันมีรากเหง้าความคิดมาจากค่านิยมความเชื่อที่แตกต่างกัน ซึ่งก็มี
บางอย่างที่เหมือนกันได้ ทั้งๆที่แต่ละชุมชนมีองค์ประกอบเชิงสังคมและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน
แต่ก็สามารถอยู่ร่วมกันในสังคมของประเทศเดียวกันได้

ความคิดสร้างสรรค์ต่างๆในสังคม เป็นเงื่อนไขที่เอื้อให้เกิดการสร้างสรรค์ ซึ่งเหนือสิ่งอื่น
ใด เกิดจากความมุ่งมั่นหรือพันธกิจของตัวบุคคล โดยที่พันธกิจดังกล่าวนี้ มีความสำคัญอย่างยิ่ง
ต่อการสร้างมรดกทางวัฒนธรรมให้แก่อนาคต จึงสำคัญอย่างยิ่งที่จะคนเราจะต้องดำรงไว้และ
ส่งเสริมให้มีเงื่อนไขต่างๆที่เอื้อให้เกิดการสร้างสรรค์ภายในแต่ละชุมชน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การที่
ตัวศิลปินผู้สร้างสรรค์จะต้องมีเสรีภาพในการสร้างสรรค์ผลงาน ดังนั้น เราจะต้องสร้างความ
เข้มแข็งให้แก่ประชาชนทุกชนชาติและทุกชุมชน เพื่อจะสามารถใช้พลังที่สร้างสรรค์ของพวกเขา
 อีกทั้งเพื่อจะรวบรวมพลังความคิดที่สร้างสรรค์และหล่อหลอมเพื่อกำหนดวิธีการที่จะอยู่ร่วมกันได้
กับผู้คนที่มีวัฒนธรรมที่แตกต่างจากตน และเอื้ออำนวยให้เกิดพัฒนาการของมนุษยชาติอย่างแท้จริง
ตลอดจนสามารถมีช่วงเปลี่ยนผ่าน ไปสู่วัฒนธรรมแห่งสันติภาพ

การดำเนินการ

โดยที่ประชุมมีมติแบ่งเป็น 5 หมวดค้ำนนโยบาย ดังต่อไปนี้

หมวด 1

- 1.1 ออกแบบและกำหนดนโยบาย หรือ ทบพวอนนโยบายที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ ในลักษณะที่ให้
นโยบายดังกล่าวเป็นองค์ประกอบสำคัญของการพัฒนาการที่มีเอกภาพและมีความยั่งยืน
- 1.2 เมื่อส่งเสริมในลักษณะดังกล่าว เท่ากับเป็นการบูรณาการนโยบายด้านวัฒนธรรมให้สอดคล้อง
กับนโยบายด้านการพัฒนา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อปฏิสัมพันธ์กับนโยบายด้านสังคมและเศรษฐกิจ
- 1.3 เป็นคุณูปการต่อการขยายความแนวทางชั้นนำขององค์การ UNESCO เพื่อการพัฒนาด้านการ
ค้นคว้าวิจัยระหว่างประเทศและหัวข้อการฝึกอบรมที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม และการพัฒนา
- 1.4 ให้การยอมรับและปฏิบัติตามนโยบายด้านวัฒนธรรมของชาติด้วยวิสัยทัศน์ที่กว้างไกลกว่านั้น
ตามสภาพเงื่อนไขที่เป็นจริงของแต่ละประเทศ อีกทั้งยังจะพยายามส่งเสริมการมีส่วนร่วมของ
บรรดากลุ่มประชาสังคมทั้งหลาย รวมทั้ง สื่อมวลชน
- 1.5 ดำเนินการให้แน่ใจได้ว่า บรรดาศิลปินผู้สร้างสรรค์และองค์กรวิชาชีพด้านงานสร้างสรรค์ มี
ส่วนร่วมอย่างเต็มที่ และสามารถบรรลุวิสัยทัศน์ใหม่ได้จริงตามเจตนารมณ์
- 1.6 ส่งเสริมการพัฒนาและการปรับปรุงขั้นตอนต่างๆเพื่อให้เอื้อต่อการประสานความร่วมมือแบบ
ข้ามวัฒนธรรมตามนโยบายด้านวัฒนธรรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.7 ให้ความร่วมมือทั้งในระดับระดับสากลและระดับภูมิภาค ในการดำเนินกิจกรรมด้านวัฒนธรรม เพื่อแก้ปัญหาที่ท้าทายของกระแสการวิวัฒนาการ (urbanization) และ โลกาภิวัตน์ รวมทั้งกระแสการเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยีอย่างต่อเนื่อง

1.8 ส่งเสริมกิจกรรมทั้งหลายที่ออกแบบเพื่อยกระดับจิตสำนึกของประชากรและองค์กรต่างๆที่มีส่วนตัดสินใจให้เห็นความสำคัญของการที่ต้องคำนึงถึงเงื่อนไขปัจจัยเชิงวัฒนธรรม ในกระบวนการพัฒนาที่ยั่งยืน

1.9 ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนข้อคิดความเห็นระหว่างปัจเจกบุคคล ระหว่างชุมชนและระหว่างประเทศ บนพื้นฐานของการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน

1.10 พยายามดำรงไว้ซึ่งการยอมรับมรดกด้านวัฒนธรรมในยุทธศาสตร์เพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศ ซึ่งหากจำเป็นก็ประสานความร่วมมือกับองค์กร UNESCO และพยายามกระตุ้นให้มีการอภิปรายแลกเปลี่ยนทัศนคติกันอย่างกว้างขวาง ทั้งในเวที สภาเศรษฐกิจและสังคม (ECOSOC) และสมัชชาใหญ่ขององค์การสหประชาชาติ (General Assembly of the United Nations)

หมวด 2

2.1 ต่อองค์ประกอบที่แตกต่างกันภายในชาติ ยังต้องปฏิบัติด้วยความเคารพในความแตกต่างโดยเท่าเทียมกัน พร้อมกับเสนอให้แต่ละภาคส่วนในสังคมมีโอกาสเท่าเทียมกันด้วย เพื่อให้แต่ละกลุ่มหรือชนชาติจะสามารถพัฒนาคลี่คลายในทางวัฒนธรรม โดยให้ความสำคัญแก่ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ต่างๆ ในระดับท้องถิ่น ซึ่งสะท้อนภาพความหลากหลายของวัฒนธรรม

2.2 ดำเนินการเพื่อให้แน่ใจว่า จากการดำเนินการตามนโยบายด้านวัฒนธรรมและวัฒนธรรมในเมืองใหญ่จะเอื้อให้เกิดการพัฒนาของชีวิตวัฒนธรรมแบบมีส่วนร่วม ที่สร้างสรรค์ของแต่ละท้องถิ่น และมีการบริหารจัดการกับความหลากหลายกับลักษณะสังคมแบบพหุภาคี

2.3 ส่งเสริมให้ผู้คนมีความรอบรู้และเข้าใจลักษณะที่หลากหลาย ทั้งทางวัฒนธรรมและภาษา โดยการเสริมความเข้มแข็งให้แก่เนื้อหาสาระของระบบการศึกษาทั้งแบบในระบบและแบบนอกระบบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องสนับสนุนให้คนเรียนรู้ภาษาต่างประเทศอย่างน้อย 1 ภาษาหรือมากกว่า

2.4 ส่งเสริมให้มีจุดเชื่อมโยงใหม่ๆระหว่างวัฒนธรรมและระบบการศึกษา เพื่อให้แน่ใจได้ว่า ผู้คนยอมรับวัฒนธรรมและศิลปะอย่างเต็มที่ ว่าเป็นมิติพื้นฐานของการศึกษาสำหรับทุกคน โดยฉันทันทีพร้อมกับพัฒนาการศึกษาด้านศิลปวัฒนธรรม อีกทั้งยังต้องเร่งเร้าให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ในหลักสูตรการศึกษาทุกระดับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.5 ยอมรับถึงความจำเป็นต้องเอาใจใส่เป็นพิเศษกับการใช้กลไกหรือใช้ข้อตกลงระหว่างประเทศ เรื่องสิทธิมนุษยชน ที่ยอมรับกันโดยนานาอารยประเทศ เช่น

- ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน
- กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม และ
- ปฏิญญากรุงเวียนนาว่าด้วยสิทธิมนุษยชน

พร้อมกับทำการสำรวจตรวจทานถึงสิทธิด้านวัฒนธรรมต่างๆ โดยทำการประเมินกลไกหรือข้อตกลงระหว่างประเทศต่างๆที่มีอยู่ ซึ่งเกี่ยวข้องกับสิทธิทางวัฒนธรรม

2.6 นอกจากนี้ยังมีนโยบายด้านวัฒนธรรม โครงการงาน สถาบันและโครงการต่างๆ ก็ต้องส่งเสริมและดำเนินการ เพื่อให้แน่ใจได้ว่า ปวงเจกบุคคลโดยถ้วนหน้าในสังคมมีโอกาสได้เข้าร่วมกิจกรรมด้านวัฒนธรรมอย่างเต็มที่และ โดยเสมอภาคเท่าเทียมกัน

2.7 ต้องใส่ใจมากยิ่งขึ้นต่อบทบาทของวัฒนธรรมในกระบวนการแปรเปลี่ยนทางสังคม

2.8 ให้การยอมรับต่อความสำเร็จของสตรีในด้านวัฒนธรรมและด้านการพัฒนา เพื่อให้แน่ใจได้ว่า สตรีมีส่วนร่วมในการกำหนดและดำเนินการตามนโยบายด้านวัฒนธรรมอย่างจริงจังในทุกระดับ

2.9 พิจารณาทบทวนนโยบายด้านวัฒนธรรมอย่างรอบด้าน ทั้งโครงการและสถาบันต่างๆที่เกี่ยวข้องเพื่อให้แน่ใจได้ว่า กิจกรรมด้านวัฒนธรรมทั้งหลายให้ความเคารพต่อสิทธิเด็ก เช่นเดียวกับกลุ่มคนที่อ่อนแอและมีโอกาสถูกละเมิดหรือถูกละเลย ก็ต้องรับการศึกษาเป็นพิเศษและความจำเป็นทางวัฒนธรรมของพวกเขาต้องได้รับการตอบสนอง โดยคำนึงถึงความจำเป็นและความใฝ่ฝันของเยาวชน ซึ่งในดำรงชีวิตในเชิงวัฒนธรรมของพวกเขาจะต้องได้รับการส่งเสริมสนับสนุนเป็นการเฉพาะ เช่นเดียวกับบรรดาผู้สูงวัยที่มีจะถูกละเลยหรือตัดขาดจากชีวิตด้านวัฒนธรรม

2.10 ต้องจัดสรรทรัพยากรที่เหมาะสมให้แก่การศึกษา การค้นคว้าวิจัยด้านวัฒนธรรมและจัดให้มีระบบสารสนเทศที่จำเป็นต่อการกำหนด และดำเนินการตามนโยบายวัฒนธรรมได้อย่างเป็นจริง

หมวด 3

3.1 ฟื้นฟูและเสริมความเข้มแข็งให้แก่พันธกิจของชาติ ในการใช้อนุสัญญาและข้อเสนอแนะต่างๆ ขององค์การ UNESCO ที่ว่าด้วย การอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมของชาติ ทั้งที่เคลื่อนย้ายได้และที่เคลื่อนย้ายไม่ได้ และที่ว่าด้วยการปกป้องวัฒนธรรมทั้งแบบจารีตประเพณีและแบบประชานิยม รวมทั้งการปกป้องสถานภาพของศิลปินและประเด็นปัญหาอื่นๆ ในที่เชื่อมโยงเกี่ยวข้อง

3.2 เสริมประสิทธิภาพให้แก่ภาคส่วนวัฒนธรรม โดยจัดโครงการและระบบการฝึกอบรมบุคคลที่มีความสามารถเหมาะสมเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านศิลปวัฒนธรรม เป็นผู้บริหารจัดการด้านวัฒนธรรม และยังคงให้โอกาสแก่สตรีให้แสดงศักยภาพอย่างเต็มที่ในด้านศิลปวัฒนธรรมแขนงต่างๆอีกด้วย

3.3 นิยามเดิมแบบจารีตประเพณีของมรดกทางวัฒนธรรม ต้องกำหนดนิยามใหม่ ซึ่งในปัจจุบันนี้ จะต้องเข้าใจเสียใหม่ว่า มีความหมายครอบคลุมทั้งองค์ประกอบทางธรรมชาติและทางวัฒนธรรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทั้งที่จับต้องได้และที่จับต้องมิได้ หรือทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม ไม่ว่าจะป็นวัฒนธรรมที่สืบสานกันมาหรือ ที่สร้างสรรค์ขึ้นใหม่ โดยผ่านองค์ประกอบต่างๆเหล่านี้ กลุ่มองค์กรทั้งหลายย่อมได้รับการหล่อหลอมให้มีอัตลักษณ์ของตนเอง พร้อมกับยึดมั่นเป็นพันธกิจที่จะถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่น ในรูปแบบของศิลปวัฒนธรรมที่ดีขึ้นและมีสีสันมากขึ้นด้วย

3.4 โดยยอมรับว่าจะต้องมีศิลปวัฒนธรรมแขนงใหม่ๆเกิดขึ้นในด้านมรดกทางวัฒนธรรม เช่น เช่น ภูมิทัศน์ด้านวัฒนธรรม มรดกด้านอุตสาหกรรมและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ฯลฯ

3.5 เสริมความเข้มแข็งให้แก่การศึกษา การจัดทำบัญชีศิลปวัตถุ การขึ้นทะเบียนและการจัดหมวดหมู่และประเภทของศิลปวัตถุที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ซึ่งรวมทั้งประเพณีการสืบสานถ่ายทอดด้วยคำบอกเล่า เพื่อจะเอื้ออำนวยให้เกิดการออกแบบกลไกหรือเครื่องมือที่เพียงพอและทรงประสิทธิภาพสำหรับการสืบสานประเพณี เช่นเคียวกับค่านิยมการตามนโยบายอนุรักษ์มรดกวัฒนธรรม อย่างถูกวิธีการเชิงวิทยาศาสตร์ หรือถูกต้องตามหลักวิชาการ

3.6 ด้วยวิธีการทั้งทางกฎหมายและทางการทูตเท่าที่เป็นไปได้ ผลักดันขับเคลื่อนให้ได้ทรัพย์สินทางวัฒนธรรมคืนมาและติดตั้งในจุดที่ตั้งเดิมในประเทศต่างๆที่เป็นถิ่นเดิม

3.7 การอนุรักษ์และพิทักษ์มรดกทางวัฒนธรรม ต้องดำเนินการให้มั่นใจได้ว่าเป็นการคุ้มครองตัวอาคารสถานที่ การประกอบศิลปวัตถุต่างๆ หรือ หมู่หรือชุดศิลปวัตถุ และภูมิทัศน์ที่ทรงคุณค่าทางวัฒนธรรมในเมืองใหญ่ และแผนพัฒนาในระดับภูมิภาค ทั้งที่เป็นโครงการและที่กำหนดโดยนโยบายต่างๆที่เกี่ยวข้อง

3.8 เอื้ออำนวยให้พลเมืองและชุมชนท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมโดยตรง ในโครงการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรม พร้อมทั้งจัดทำ รายการวิธีปฏิบัติที่ดีสำหรับการดำเนินการตามนโยบายด้านมรดกวัฒนธรรม

3.9 ดำเนินการให้แน่ใจได้ว่า การท่องเที่ยวต้องส่งเสริมให้เคารพวัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และรายได้จากการท่องเที่ยวจะต้องนำมาใช้อย่างเหมาะสม เพื่อการอนุรักษ์แหล่งมรดกทางวัฒนธรรม ในขณะที่เดียวกันก็ต้องสร้างเสริมการพัฒนาวัฒนธรรมด้วย

3.10 ให้ความสำคัญเร่งด่วนต่อการสร้างเครือข่าย ทั้งในระดับประเทศ, ระดับภูมิภาค และระดับระหว่างประเทศ โดยมีผู้เข้าร่วมทั้งที่เป็นศิลปิน ผู้บริหาร โครงการและ สิ่งเอื้ออำนวยและสถานที่ประกอบการทางวัฒนธรรม (cultural amenities) เพื่อปรับปรุงวิธีการเข้าถึงวัฒนธรรมของประชาชนทุกภาคส่วนทั้งในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ

3.11 ให้การหนุนช่วยแก่บรรดาศิลปิน นักออกแบบและช่างฝีมือประเภทต่างๆ โดยการสร้างความกระฉ่งการคุ้มครองปกป้องและปรับปรุงแก้ไขสิทธิของผู้ที่สร้างสรรค์ผลงาน รวมทั้งประมวลสิทธิต่างๆ ดังกล่าวที่เกี่ยวข้องกับการตลาด ทั้งในระดับท้องถิ่นและทั่วโลก โดยมีมาตรการป้องกันมิให้ถูกเอารัดเอาเปรียบเชิงพานิช

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- 3.12 ส่งเสริมความคิดที่ว่า สินค้าและบริการที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม ควรจะต้องได้รับการยอมรับอย่างเต็มที่และได้รับการปฏิบัติต่อ ที่แตกต่างจากสินค้าในรูปแบบหรือวิธีการนำเสนอสินค้าประเภทอื่นๆ ที่มีใช้สินค้าหรือบริการเชิงวัฒนธรรม
- 3.13 ให้ประสานความร่วมมืออย่างแนบแน่นระหว่างรัฐบาล ภาคธุรกิจและองค์กรประชานิยมต่างๆ ในที่ทำงานด้านวัฒนธรรม โดยฝ่ายรัฐบาลกำหนดกรอบการกำกับดูแลที่เหมาะสม
- 3.14 ป้องกันการลักลอบขนย้ายหรือส่งออกทรัพย์สินทางวัฒนธรรมโดยผิดกฎหมายในขอบข่ายทั่วโลก โดยเฉพาะการจัดซื้อศิลปวัตถุโดยมิชอบด้วยกฎหมาย หรือด้วยวิธีการที่ยอมรับกันไม่ได้ ไม่ว่าจะดำเนินการโดยพิพิธภัณฑสถานหรือนักสะสมส่วนตัวก็ตาม

หมวด 4

- 4.1 จัดให้มีเครือข่ายการ โทรคมนาคม รวมทั้งวิทยุ โทรทัศน์และเทคโนโลยีสารสนเทศ ที่ตอบสนองความต้องการทั้งด้านวัฒนธรรมและการศึกษาของสาธารณะชนด้วยการส่งเสริมให้มีพันธกิจต่อประเด็นปัญหาของการพัฒนาด้านวัฒนธรรมในสื่อมวลชน เช่น วิทยุ, โทรทัศน์, หนังสือพิมพ์ และสื่ออื่นๆ เช่น การส่งเสริมวัฒนธรรมทั้งในระดับท้องถิ่น ระดับภูมิภาคและระดับประเทศ เรื่องภาษา การบุกเบิกแสวงหาหรือสร้างสรรค์สิ่งใหม่และการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมของชาติ พร้อมกับส่งเสริมประเพณีและวัฒนธรรมอันหลากหลาย โดยมีอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชนเผ่าพื้นเมืองและของประเทศ ในขณะที่ให้หลักประกันความเป็นอิสระของบรรณาธิการของสื่อสารมวลชนประเภทที่เป็นบริการสาธารณะ
- 4.2 ต้องพิจารณาให้มีสื่อสาธารณะที่เป็นวิทยุและโทรทัศน์และส่งเสริมให้มีพื้นที่หรือคลื่นความถี่สำหรับชุมชน มีภาษาที่หลากหลายและสื่อที่ให้บริการสำหรับชนส่วนน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับท้องถิ่น โดยมุ่งหมายจะส่งเสริมการไม่ใช้วิธีการรุนแรง โดยผ่านเนื้อหาสาระของสื่อ
- 4.3 ยอมรับและตอบโต้ความพยายามระดับชาติ ในการบ่มเพาะแนวทางให้มีสื่อแบบพหุนิยมและให้มีสิทธิเสรีภาพในการแสดงข้อคิดความเห็นอย่างกว้างขวางและหลากหลาย
- 4.4 ใช้มาตรการต่างๆ ส่งเสริมการศึกษาและการฝึกอบรมแก่เด็กๆ ให้รู้จักใช้เทคโนโลยีใหม่ๆ ของสื่อพร้อมกับต่อสู้กับแนวโน้มและพฤติกรรมของคนที่ชอบใช้ความรุนแรงและใจแคบไม่ยอมรับความแตกต่าง (Intolerance) โดยเฉพาะการส่งเสริมกิจกรรมของบรรดาศูนย์หรือสถาบันต่างๆ ที่เชี่ยวชาญการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเด็ก และการแสดงความรุนแรงในสื่อหรือบนจอของสื่อ
- 4.5 ส่งเสริมการพัฒนาและการใช้เทคโนโลยีใหม่ๆ และบริการด้านสื่อและสารสนเทศใหม่ๆ โดยเน้นความสำคัญของการเข้าถึงทางด่วนข้อมูลข่าวสารและบริการในราคาที่ผู้คนเข้าถึงได้และการใช้ภาษาถิ่นหรือของชนเผ่าต่างๆ อย่างเท่าเทียมกัน พร้อมกับส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีใหม่ๆ ในภาคบริการสาธารณะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.6 นอกเหนือจากการศึกษาที่เอื้อให้เกิดความเชี่ยวชาญและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศใหม่ๆ ได้อย่างสร้างสรรค์ในหมู่เยาวชนคนรุ่นใหม่ ในฐานะที่เป็นทั้งผู้ใช้และผู้กำหนดเนื้อหาสาระ ยังต้องส่งเสริมและให้ความสำคัญเร่งด่วนแก่การศึกษาเพื่อบ่มเพาะค่านิยมความเชื่อของพลเมือง ให้มีอุดมการณ์หรืออุดมคติที่ดี รวมทั้งต้องจัดการอบรมให้แก่ครูอาจารย์ในเรื่องเทคโนโลยีใหม่ๆ อีกด้วย

4.7 แปรนโยบายต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์และพัฒนาหอจดหมายเหตุ พิพิธภัณฑ์ หอสมุด และ ข่าวสารข้อมูลต่างๆ ที่สะสมรวบรวมไว้เพื่อเผยแพร่ให้เป็นประโยชน์ต่อสาธารณชน ไม่ว่าจะเป็นการดำเนินการ โดยสถาบันของรัฐหรือขององค์กรพัฒนาเอกชนก็ตาม หากเป็นไปได้ก็ต้องพัฒนาให้เป็นระบบดิจิทัล และจัดทำระบบกลไกที่เอื้อให้ประชาชนเข้าถึงเนื้อหาสาระได้ โดยสะดวกรวดเร็ว รวมทั้งส่งเสริมให้สถาบันดังกล่าวเป็นศูนย์สารสนเทศ ศูนย์การศึกษา ค้นคว้า และการเรียนรู้ตลอดชีพของประชาชน

4.8 ส่งเสริมให้ผู้คนมีความรู้ทั้งด้านมรดกทางธรรมชาติและมรดกทางวัฒนธรรม โดยใช้เทคนิควิธีการเสมือนจริงที่จัดให้โดยใช้เทคโนโลยีใหม่ๆ

4.9 ขอมอบรับในความสำคัญของเทคโนโลยีสื่อใหม่ๆ เพื่อสนับสนุนและส่งเสริมการทำงานของผู้ที่มีความคิดประดิษฐ์สร้างสรรค์ ขณะเดียวกันก็ต้องยอมรับด้วยว่าบทบาทอันสำคัญยิ่งของการทำงานสร้างสรรค์ เพื่อสร้างสังคมข้อมูลข่าวสาร

4.10 ให้ความร่วมมือแก่กิจกรรมด้านสื่อประเภทโสตทัศน์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อใช้เพื่อการฝึกอบรม และเพื่อการพัฒนาและเผยแพร่ผลงานศิลปะที่ใช้โสตทัศน์เป็นสื่อ

4.11 ส่งเสริมให้เกิดการทำงานแบบประสานความร่วมมือด้านวัฒนธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในโครงการร่วมด้านการผลิตผลงานด้านวัฒนธรรม (การผลิต การสร้าง การลงทุนและการ โอนสิทธิ์ที่เกี่ยวกับผลงานศิลปวัฒนธรรม)

4.12 ส่งเสริมงานค้นคว้าวิจัยว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมกับการเผยแพร่ผลงานศิลปวัฒนธรรมในสื่อต่างๆ และโดยผ่านบริการโทรคมนาคมใหม่ๆ รวมทั้งความพยายามที่จะให้การสนับสนุนในรูปแบบต่างๆ หากจำเป็นก็ต้องประสานงานความพยายามอย่างกลมกลืน เพื่อช่วยประสานรูปแบบวิธีการวัดผลและประเมินผลของรายการด้านศิลปวัฒนธรรมต่างๆ ในสื่อด้านต่างๆ

หมวด 5

5.1 มุ่งรักษาระดับและเพิ่มการลงทุนในระดับประเทศด้านการพัฒนาวัฒนธรรม และถือเป็นพันธกิจ หากเป็นไปได้ ที่ต้องจัดสรรงบประมาณของรัฐเพื่อการนี้ ให้เป็นไปตามจุดประสงค์โดยรวมของการพัฒนา ทั้งการจัดลำดับความสำคัญและแผนงานต่างๆ

5.2 เชื้อเชิญเจ้าหน้าที่ทางการระดับท้องถิ่น ให้จัดสรรงบประมาณเพิ่มขึ้นสำหรับกิจกรรมด้านวัฒนธรรมพร้อมกับสนับสนุนและเสริมความเข้มแข็งให้แก่องค์กรระดับท้องถิ่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.3 แก้ไขปรับปรุงและพัฒนากรอบคำเนิการด้านงบประมาณสำหรับกิจกรรมด้านวัฒนธรรม เพื่อส่งเสริมการสนับสนุนจากภาครัฐกิจเพื่อพัฒนาการด้านวัฒนธรรม อีกทั้งยังต้องเพิ่มหรือขยายกลไกด้านการหาทุนสนับสนุน เช่น จัดตั้งกองทุนสาธารณะเพื่อส่งเสริมสนับสนุนศิลปวัฒนธรรมแบบให้เปล่า และโครงการที่จัดทำเพื่อการระดมทุน โดยสถาบันศิลปวัฒนธรรมและภาคส่วนการท้องถิ่นและการศึกษา

5.4 ส้ารวจตรวจสอบมาตรการต่างๆที่เหมาะสม เพื่อให้แน่ใจได้ว่า นโยบายของรัฐบาลต้องคำนึงถึงผลกระทบต่อกระบวนการพัฒนาด้านวัฒนธรรมหรือผลที่ว่าจะเกิดขึ้นต่อกระบวนการพัฒนาด้านวัฒนธรรมของประเทศอื่นด้วย

อ่านข้อมูลทั้งหมดที่ ภาคผนวก 1 หน้า ผ-1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2 นโยบายทางวัฒนธรรม และการดำเนินการของประเทศตัวอย่าง

2.2.1 นโยบายทางวัฒนธรรม และการดำเนินการของประเทศตะวันตก

ประเทศทางซีกโลกตะวันตกเป็นประเทศที่มีความแข็งแกร่งของสังคมทางศิลปะแบบสมัยใหม่ แต่ขาดการเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมเก่าแก่ดั้งเดิม กรณีศึกษานี้จึงศึกษาประเทศทางยุโรปเป็นหลัก ซึ่งได้แก่ ประเทศอังกฤษ, เนเธอร์แลนด์, เยอรมัน ซึ่งเป็นประเทศที่ประสบปัญหาทางการดำเนินการของพิพิธภัณฑ์, การไร้รายงานทางวัฒนธรรมที่มั่งคั่ง และละเลยซึ่งวัฒนธรรมอันดั้งเดิมดั้งเดิมของตน ตามลำดับ

• นโยบายทางวัฒนธรรมของประเทศอังกฤษ

เมื่อไม่กี่ปีมานี้พิพิธภัณฑ์และการเรียนรู้จากพิพิธภัณฑ์ในอังกฤษ ไม่เป็นที่ยอมรับจากกลุ่มประชาชน พิพิธภัณฑ์สมัยใหม่ทรงอิทธิพลและองค์กรที่ไม่มีการแข่งขัน นั่นคือรู้และตัดสินใจเองว่าจะให้ผู้ชมได้รับอะไร และจะให้ประพจน์ตัวอย่างไรด้วย ในยุคหลังสมัยใหม่ บรรดาองค์กร “Learning and Access” กลับสนับสนุนให้มีการเรียนรู้ ควบคู่ไปกับการบันเทิงอย่างเข้มข้น เลยเกิดพิพิธภัณฑ์ขึ้นจำนวนมาก และก็มีคนเข้ามาใช้พิพิธภัณฑ์และห้องแสดงภาพกันซ้ำๆ มากขึ้นกว่าแต่ก่อน โดยกลายเป็นว่ามีจำนวนผู้ชมมากกว่าการแข่งขันฟุตบอลและการดูหนังดูละคร ปრაฏการณ์นี้ถือเป็นการล่มสลายของอังกฤษ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการเปลี่ยนแปลงสถานะภาพของพิพิธภัณฑ์ของโลก จากเป็นสถานที่ของบางสิ่งบางอย่าง มาเป็นสถานที่เพื่อบุคคลบางคน ซึ่งได้สะท้อนอยู่ในนโยบายของรัฐบาล ว่าที่จริงแล้วพิพิธภัณฑ์เรื่องเกี่ยวกับความรู้และเพื่อประชาชน นอกจากนั้นยังเป็นส่วนหนึ่งของคำจำกัดความทางวิชาชีพของพิพิธภัณฑ์แบบใหม่ โดยที่พิพิธภัณฑ์จะต้องเป็นที่ๆ ทำให้ผู้คนได้สำรวจสิ่งที่เก็บรักษาไว้ เพื่อให้เกิดแรงบันดาลใจ, การเรียนรู้ และความบันเทิง พิพิธภัณฑ์จึงเป็นสถาบันที่เก็บสะสมป้องกันรักษา และทำให้บุคคลสามารถเข้าถึงบรรดาสิ่งที่มีรูปร่าง และตัวอย่างต่างๆ ของวัฒนธรรมที่เก็บไว้ให้แก่สังคม (Museums Association, 1999) แม้ว่าสังคมและวัฒนธรรมของอังกฤษจะเปลี่ยนไปจนเกือบจำไม่ได้ตั้งแต่ทศวรรษ 1960 แต่พิพิธภัณฑ์และห้องแสดงภาพกลับมีการเปลี่ยนแปลงอย่างช้าๆ โดยยังคงเป็นส่วนหนึ่งของการชี้นำโดยผู้เชี่ยวชาญที่เป็นที่นับหน้าถือตา ทำให้ถูกโจมตีจากพรรคการเมืองบางพรรค ที่นำหัวข้อพิพิธภัณฑ์และวัฒนธรรมมาเป็นขึ้นมาเป็นวาระทางการเมือง และเป็นนโยบายทางสังคมที่สำคัญของโลก โดยที่มีรายละเอียด และเป้าหมายการดำเนินการเกิดขึ้นเป็นครั้งแรก โดยที่นักการเมืองพากันตื่นตัวอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน เช่นเดียวกับบรรดาสมาชิกสภาท้องถิ่น และบรรดาสื่อมวลชน แต่ถามว่าเกิดอะไรขึ้น คำตอบกว้างๆ ก็คือ เป็นสิทธิทางวัฒนธรรมของสาธารณชน ที่พิพิธภัณฑ์จะเป็นของพวกเขา เป็นการตอบสนองจากการเรียกร้องของสังคมที่มีความรู้ดีขึ้น มีเวลามากขึ้น และความหลากหลายที่มากขึ้น รัฐบาลตอบสนองต่อการเรียกร้องขององค์กรคนพิการและผู้ประกอบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิชาชีพพิพิธภัณฑน์ และใช้พิพิธภัณฑน์เป็นส่วนหนึ่งของวาระของตน เพื่อการเปลี่ยนแปลง, ความต้องการที่จะก่อให้เกิดความยั่งยืน โดยอาศัยช่องทางของรายได้และพัฒนาการของผู้ชม

ปัจจุบันพิพิธภัณฑน์ของอังกฤษมีความเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ด้วยการเปิดกว้างให้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้ชมและชุมชน ทั้งการเข้าถึง-ทางกายภาพ, ทางสังคม และทางวัฒนธรรม โดยรวมทุกอย่างไว้ด้วยกันตั้งแต่การตลาด, การบริการ, การฝึกอบรมอาชีพ และนโยบายการดำเนินงาน ไปจนถึงการประชาสัมพันธ์ทั้งทางหนังสือหลายภาษา, ป้ายต่างๆ และทางอินเทอร์เน็ต โดยมุ่งเน้นไปที่การให้มีการตอบสนองต่อผู้ชม โดยมีคติความเชื่อมั่นและเคารพในความสามารถ, ความคิดริเริ่มและการรับรู้ของตัวผู้ชม โดยที่มีผู้ชมเป็นศูนย์กลางทั้งหมด ตั้งแต่ชั้นคอนกรีตวาง โปรแกรมการจัดแสดง ไปจนถึงการรับรู้ซึ่งเป็นขั้นตอนสุดท้าย ที่มีความเสมอภาค ไม่จำกัดกลุ่มผู้ชมและมีความเท่าเทียม

• การดำเนินการของประเทศอังกฤษ

รัฐบาลได้มีการกำหนดเป้าหมายโดยผู้กำหนดนโยบายและผู้ตัดสินใจ ดังนั้นจึงถูกนำมาใช้เพื่อพัฒนากลยุทธ์ เพื่อโน้มน้าวให้ได้รับการสนับสนุนและให้เงินอุดหนุนสำหรับการเรียนรู้จากพิพิธภัณฑน์ ได้นำเสนอเป้าหมายเพื่อใช้โปรแกรมการเรียนรู้อย่างเข้มข้น สำหรับการพัฒนา ซึ่ง 10 ปีต่อมาเป้าหมายที่วางไว้เหล่านี้สามารถทำได้ 80% ของพิพิธภัณฑน์และห้องแสดงภาพทั้งหมด

1) ตั้งแต่ 1988 ในโรงเรียนต่างๆมีหลักสูตรการศึกษาทางด้านศิลปวัฒนธรรมของชาติ ซึ่งเปิดโอกาสต่อพิพิธภัณฑน์ในการที่จะตอบสนองต่อความต้องการของเด็ก, อาจารย์ และรัฐ เพื่อที่จะให้โปรแกรมที่จัดขึ้นนั้นจะแตกต่างไปจากเรียน-การสอนภายในห้องเรียนเพื่อที่จะไม่ให้เด็กๆเกิดความเบื่อหน่าย ดังเช่น ที่ Museum of London ที่แสดงบ้านสไตล์ Tudor และเดินรำด้วยเครื่องแต่งกายชุดจำลองแบบในปี 1500 ที่ทำให้เด็กๆได้จับต้องเครื่องใช้ที่จำลองแบบโบราณ หรือได้ฟังนิทาน เล่นละคร และทำอาหาร, ที่พิพิธภัณฑน์ Holocaust ได้นำเสนอเรื่องราวสงครามโลกครั้งที่ 1 และ 2 และเหตุการณ์ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในประเทศเมื่อเร็วๆนี้ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าห้องแสดงศิลปะได้นำเสนอ โปรแกรมและกิจกรรมที่ทำทาบ เพื่อช่วยในการเรียนการสอน ซึ่งประสบความสำเร็จในการดึงดูดเด็กและวัยรุ่นอย่างเห็น ได้ชัดเจน

2) ด้วยกฎหมาย Disability Discrimination Act (DDA) เมื่อปี ค.ศ.1995 ได้เปลี่ยนแปลงนโยบายและการปฏิบัติของพิพิธภัณฑน์ ที่ต้องตอบสนองกับ DDA ที่มีวัตถุประสงค์ที่จะยุติการกีดกันผู้พิการ และพัฒนาให้มีการเข้าถึงได้สะดวกขึ้น พิพิธภัณฑน์หลายแห่งจึง ได้มีการว่าจ้างเจ้าหน้าที่ให้คำปรึกษาและแนะนำเกี่ยวกับผู้พิการ จัดให้มีการนำชมด้วยภาษามือ แก่คนใบ้-หูหนวก และผู้มีปัญหาทางการได้ยิน และจัดให้มีโปรแกรมสำหรับผู้พิการทางสายตา และผู้ที่ป่วยทางจิต สนับสนุนความเท่าเทียมทาง โอกาส เพื่อหาทุนทำกิจกรรมการกุศล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3) สนับสนุนทางการเงิน ให้มีการสร้างอาคารใหม่ๆ เช่น ศูนย์การศึกษา จากเงินอุดหนุนของโครงการจากชุมชนและ โรงเรียน หรือจากสื่อเตอร์ โดยลำดับจากความสำคัญของชุมชน และองค์กรที่ต้องการเงินอุดหนุน

4) พิพิธภัณฑสถานและห้องแสดงภาพประสบปัญหาทางการเงิน ในการที่จะดึงดูดประชาชนเข้ามาและสร้างประสบการณ์ที่ดีให้ เนื่องจากมีการลดหรือคงงบประมาณไว้เท่าเดิม ในขณะที่มีการกดดันให้มีการบริการที่มากขึ้นและดีขึ้น พิพิธภัณฑสถานจึงจำเป็นต้องหารายได้จากกิจกรรมอื่นๆ เช่น ร้านค้า, ร้านอาหาร, การนำเข้าชม, ค่าลิขสิทธิ์, การให้เช่าสถานที่ในการจัดงานแต่งงานและงานจัดเลี้ยงสังสรรค์ และความบันเทิงจากทางพิพิธภัณฑสถาน

5) พิพิธภัณฑสถานมีการให้คนชราที่มีอายุมากกว่า 65 ปี ซึ่งเป็น 1 ใน 3 ของจำนวนประชากรของอังกฤษ มาเป็นอาสาสมัครและวิทยากรในการนำชม และเป็นทีปรีกษาในการจัดงานแสดง เพื่อการสอนในแนวทางที่เฉพาะบุคคลและทำได้ด้วยภูมิปัญญาของตนเองมากขึ้น ทั้งหมดนั้นเพื่อที่จะดึงดูดประชากรที่เป็นเด็กและวัยรุ่นที่เป็นจำนวนอีก 1 ใน 3 ของประชากร ที่จะสร้างความสมัครสามัคคี และการมีส่วนร่วมทางสังคม ที่จะช่วยลดปัญหาอาชญากรรม, ปัญหาทางสุขภาพและการหนีเรียนของเยาวชน

6) รัฐบาลให้มีการวัดประสิทธิภาพของการให้บริการแก่ประชาชน เพื่อวัดคุณภาพที่เพียงพอและคุ้มค่าเงินสนับสนุน การเข้าถึงวัฒนธรรมถูกสนับสนุนผ่านทางการศึกษาและทลายการกีดกันทุกรูปแบบ กำแพงที่ขวางกั้นอาจจะเป็นทางกายภาพและความรู้สึกที่มีกระทบต่อคนพิการ, คนชรา และคนที่มากับเด็กเล็ก หรือผู้มีรายได้น้อย หรือผู้ที่มาจากชนบท การข้ามประตูเข้ามา เขาอาจจะรู้สึกที่สถานแห่งนี้ไม่ใช่ตัวเขาสถาปัตยกรรมของพิพิธภัณฑสถานจะทำให้พวกเขาารู้สึกด้อยค่ามากกว่าที่จะเป็นการต้อนรับ พิพิธภัณฑสถาน, ห้องแสดงงาน, ห้องสมุด และหอจดหมายเหตุจึงกลายเป็นศูนย์กลางของเมืองและที่ว่างที่เป็นกลางของชุมชน เพื่อที่จะเป็นศูนย์กลางการเปลี่ยนแปลงทางสังคม ตามเจตนารมณ์ของ UN

ที่มา: เอกสารรายงานผลการสัมมนา จัดโดย บริติช เคานซิล ร่วมกับ สำนักพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ กรมศิลปากร และพิพิธภัณฑสถานการเรียนรู้แห่งชาติ ณ พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ

และ www.britishcouncil.or.th เมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม 2550

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาดูงานเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้นำไปเผยแพร่โดยไม่มีการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

• นโยบายทางวัฒนธรรมของประเทศเนเธอร์แลนด์

ประเทศเนเธอร์แลนด์ ได้ให้ภาครัฐเข้ามาดูแลการดำเนินงานวัฒนธรรมตั้งแต่ปี ค.ศ.1919 เป็นต้นมา ซึ่งในปัจจุบันมีกระทรวงศึกษาวัฒนธรรม และวิทยาศาสตร์ เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบงานวัฒนธรรม และมีการกระจายอำนาจการบริหารและการดำเนินงานไปยังจังหวัดและส่วนปกครองท้องถิ่น โดยมีกฎหมายนโยบายวัฒนธรรมเฉพาะด้าน (Specific Cultural Policy Act) เป็นกรอบในการดำเนินงาน ซึ่งกำหนดภารกิจของกระทรวงดังกล่าวให้มีหน้าที่ในการบำรุงรักษา พัฒนาและเผยแพร่วัฒนธรรม รวมทั้งกำหนดให้รัฐบาลต้องเสนอ นโยบายวัฒนธรรมทุก ๆ 4 ปี ต่อสภาผู้แทนเพื่อพิจารณาและประกาศเป็นกฎหมาย นโยบายดังกล่าวยังมีสาระเกี่ยวกับแผนงานและกิจกรรม ซึ่งจังหวัดและส่วนปกครองท้องถิ่นมีส่วนร่วมปรึกษาหารือในการจัดทำร่างนโยบายด้วย นอกจากนี้การกระจายงานความรับผิดชอบในระดับต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้ว กฎหมายนโยบายวัฒนธรรม ยังมีผลให้มีการกระจายอำนาจจากการดำเนินงานวัฒนธรรมส่วนใหญ่ และการปรับเปลี่ยนการบริหารงาน เช่น การกำหนดให้พิพิธภัณฑ์ของรัฐเป็นองค์กรอิสระในการบริหารงานและการดำเนินงานด้านศิลปะ และการจัดตั้งกองทุนเพื่อส่งเสริมและสนับสนุนการดำเนินงานวัฒนธรรมด้านต่าง ๆ เป็นต้น ทั้งนี้ เพื่อจำกัดภารกิจที่ส่วนกลางต้องรับผิดชอบ เพื่อให้สามารถดูแลงานตามกรอบนโยบายหลักได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนี้ในการพิจารณาคัดสินใจของรัฐบาลในเรื่องการดำเนินงานวัฒนธรรมจะมีสภาวัฒนธรรมเป็นองค์กรที่ปรึกษา ซึ่งประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิและผู้ชำนาญด้านวัฒนธรรม ในขณะที่ระดับจังหวัดและส่วนปกครองท้องถิ่นเป็นคณะที่ปรึกษาเช่นเดียวกัน นอกจากนี้การสนับสนุนจากภาครัฐแล้ว ในการดำเนินงานวัฒนธรรมยังมีการส่งเสริมสนับสนุนจากแหล่งอื่น ๆ อีกได้แก่ ความร่วมมือจากหน่วยงานภาครัฐอื่น ๆ ระบบภาษี กฎหมายลิขสิทธิ์ การสนับสนุนงบประมาณจากภาคเอกชนและธุรกิจ รวมทั้งการสนับสนุนจากสมาคมผู้สนับสนุน (Friend's Societies)

• การดำเนินการของประเทศเนเธอร์แลนด์

1) นโยบายวัฒนธรรมของประเทศเนเธอร์แลนด์ในปัจจุบันได้กำหนดแนวทางการดำเนินงานที่ยึดถือหลักการของคุณภาพและความหลากหลาย (Quality and diversity) การมีส่วนร่วมทางวัฒนธรรม และมีจุดเน้นในเรื่องวัฒนธรรมศึกษา โดยทำได้กำหนดนโยบายเฉพาะงานวัฒนธรรมในแต่ละเรื่อง รวม 4 เรื่อง ได้แก่

-มรดกทางวัฒนธรรม ได้แก่ พิพิธภัณฑ์ โบราณสถาน แหล่งประวัติศาสตร์ โบราณคดี และหอจดหมายเหตุ สื่อภาษา วรรณกรรม และหอสมุด ที่จะมีหน้าที่เก็บรักษามรดกทางวัฒนธรรมไว้เป็นอย่างดี

-หอศิลป์ มีการส่งเสริมให้สร้างสถานที่ทางศิลปะ ซึ่งได้แก่ หอศิลป์ทางทัศนศิลป์ , สถาปัตยกรรม, การออกแบบ, ภาพยนตร์, ศิลปะการแสดง, ศิลปะสมัครเล่น และศิลปะศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- นโยบายวัฒนธรรมต่างประเทศ งานด้านวัฒนธรรมส่วนใหญ่เป็นการกระจายอำนาจ แต่มีการดำเนินงานเฉพาะบางด้านที่สงวนเป็นภารกิจของภาครัฐ ได้แก่ การอนุรักษ์แหล่งประวัติศาสตร์และโบราณสถาน ศิลปะ และงานวัฒนธรรมกับต่างประเทศ

- นโยบายส่งเสริมการอ่านหนังสือ มีการจัดทำนโยบายการดำเนินงานวัฒนธรรมด้านต่าง ๆ ตามแนวทางนโยบายวัฒนธรรมแห่งชาติ พุทธศักราช 2524 ซึ่งเป็นนโยบายหลัก และมีการกำหนดยุทธศาสตร์ในการดำเนินงานวัฒนธรรมที่เน้นการพัฒนาอย่างยั่งยืนด้วยกระบวนการทางการศึกษา, การบูรณาการวัฒนธรรมเข้าสู่ระบบการศึกษา

นอกจากนี้ยังมีการจัดทำนโยบายร่วมกันระหว่างงานวัฒนธรรมและงานอื่นที่เกี่ยวข้อง เช่น

2) การพิจารณาการกระจายอำนาจด้านวัฒนธรรม โดยพิจารณาจากหลักการของความสำคัญต่อประเทศ ความจำเป็นด้านประสิทธิภาพในการบริหารและการดำเนินงาน

3) การสร้างเครือข่ายการดำเนินงานวัฒนธรรมให้เกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรม มีระบบสนับสนุนเครือข่ายเพื่อให้สามารถดำเนินงานสอดคล้องกับนโยบายวัฒนธรรมของชาติ

4) การระดมทรัพยากรเพื่อสนับสนุนงานวัฒนธรรมในทุกๆ ด้าน

5) การพัฒนาข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพื่อรองรับการปฏิรูประบบบริหารงานทางศิลปวัฒนธรรม

ที่มา: <http://www.onec.go.th/publication/natherland/abstract.html> เมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม 2550

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

• นโยบายทางวัฒนธรรมของประเทศเยอรมัน

วัฒนธรรมเยอรมันเคยถูกนิยามว่าเป็นภาษาสากลที่ใช้ร่วมกันตั้งแต่ครั้งอดีต และได้รับการขนานนามว่าเป็น “ประเทศแห่งนักกวีและนักคิด” คำนิยามนี้ยังถูกใช้ทั่วไปในปัจจุบัน ซึ่งนับว่าเป็นประเทศแรกๆ ที่ได้รับการยอมรับทางด้านศิลปวัฒนธรรม ที่เต็มไปด้วยนักเขียนและนักปรัชญาที่สำคัญๆ เช่น โยฮันน์ โวล์ฟกัง ฟอน เกอเท่, ฟรีดริช ชิลเลอร์, อิมมานูเอล คานท์ หรือ ฟรีดริช นิทซ์เชอร์ รวมไปถึงนักแต่งเพลงคลาสสิกหลายท่าน อาทิ ลูควิก แวน บีโทเฟ่น หรือ โยฮันน์ เซบาสเตียน บาค อย่างไรก็ตามสิ่งที่จำเป็นต้องเน้นย้ำคือ วัฒนธรรมในประเทศเยอรมนีไม่ได้หยุดนิ่งอยู่กับที่ ในปัจจุบันนี้ ตลาดเพลงเยอรมันถือว่าเป็นตลาดที่ใหญ่เป็นอันดับสี่ของโลก และมีอิทธิพลอย่างมากในตลาดดนตรีป๊อบและดนตรีร็อก รวมไปถึงงานแสดงหนังสีอนานาชาติที่กรุงแฟรงเฟิร์ตหรืองานแสดงภาพยนตร์นานาชาติที่กรุงเบอร์ลิน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการให้ความสำคัญแก่สภาพความร่วมมือของสังคมอย่างยิ่งยวด โดยจะสังเกตถึงการให้ความสนใจด้านวัฒนธรรมของประเทศเยอรมนีได้ดี ก็คือ พิพิธภัณฑ์จำนวนมาก, สวนสาธารณะต่างๆ และหอศิลป์ ที่เป็นที่พักผ่อนและแสดงออกทางผลงานของชาวเยอรมัน

เยอรมันเป็นอะไรที่มากกว่าแค่ “การอ้างชื่อผู้ที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จัก” หรือการพูดถึงแค่สถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจและน่าตื่นเต้นเท่านั้น หากแต่วัฒนธรรมเยอรมันหมายถึงทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งทำให้ชีวิตมีคุณค่ามากขึ้น และเป็นสิ่งที่เกื้อกูลสังคมให้ดีขึ้น อย่างเช่น ที่กรุงเบอร์ลินซึ่งเป็นศูนย์กลางของวัฒนธรรมป๊อบ กรุงเบอร์ลินซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศเยอรมนีนับวันจะได้รับความนิยมจากเยาวชนทั่วโลกในการท่องเที่ยว รวมทั้งการเข้าชมกีฬา ก็เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมเยอรมันไปเสียแล้ว เช่นกีฬาฟุตบอลมีบทบาทเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะภายหลังจากความสำเร็จที่เกิดขึ้นจากการแข่งขันฟุตบอลโลกปี 2549 นอกจากนี้สหพันธ์ฟุตบอลเยอรมันยังเป็นสมาคมกีฬาที่ใหญ่ที่สุดและประสบความสำเร็จมากที่สุดในระดับโลก โดยมีสมาชิกมากกว่า 6 ล้านคนจากสมาคม 170,000 สมาคมทั่วประเทศ โดยเป็นการรวมตัวกันของสมาชิกตั้งแต่ผู้สูงอายุ, มือสมัครเล่น ไปจนถึงนักกีฬามืออาชีพ นอกจากกีฬาฟุตบอลแล้ว กีฬาประเภทอื่นๆ ก็ได้รับความนิยมเช่นกัน เช่น กีฬาแฮนด์บอล, กีฬาตีจ๊อคยาน, กีฬาฤดูหนาว เป็นต้น อีกทั้งองค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติหรือยูเนสโกได้ประกาศให้ สถานที่ของเยอรมนี 30 แห่งเป็นมรดกโลก เช่น โดมแห่งเมืองอาเคน และลิมส ซึ่งตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศเยอรมนี นอกจากนี้ในสิ่งก่อสร้างอื่นๆ ที่อยู่ในบัญชีรายชื่อที่เป็นมรดกโลกยังสะท้อนให้เห็นถึงศิลปะในยุคต่างๆ อาทิ ศิลปะโรมัน, ศิลปะโกธิค, ศิลปะบาร็อก ซึ่งนั่นทำให้ภาพวัฒนธรรมของเยอรมนียิ่งแผ่ขยายเพิ่มขึ้นด้วยการอนุรักษ์ไว้ซึ่งศิลปะที่หลงเหลือมาจากสมัยอดีตอย่างเหนียวแน่น

82047

• การดำเนินการของประเทศเยอรมัน

สิ่งสำคัญที่ยุโรปต้องการให้ได้พิจารณาอย่างเอาใจใส่ร่วมกันในภูมิภาคเดียวกัน คือรูปแบบของการจัดการทางวัฒนธรรมที่จะสามารถมีส่วนช่วยต่อการแก้ปัญหาการว่างงาน การเพิ่มขึ้นของประชากรวัยชรา และการขาดแคลนทางคุณวุฒิของประชากร ตัวประเทศเยอรมันเองก็มีได้ละเอียดและมีการสนับสนุนทางด้านศิลปวัฒนธรรมมาเป็นเวลานานแล้ว ดังนี้

1) กระบวนการเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้างที่สำเร็จผลของเยอรมัน คือ หัวใจสำคัญของการแข่งขันของเมืองภายใต้คำขวัญที่ว่า “กระบวนการเปลี่ยนแปลงผ่านทางวัฒนธรรม-วัฒนธรรมผ่านทางกระบวนการเปลี่ยนแปลง” เพราะรัฐบาลเชื่อว่าการที่จะพัฒนาศิลปวัฒนธรรมดั้งเดิม ย่อมเกิดการเปลี่ยนแปลง ดังนั้นการที่จะควบคุมให้การเปลี่ยนแปลงนั้นไม่ให้ออกนอกเส้นทางที่ควรจะเป็น ย่อมต้องกระบวนการตามความเป็นไปของวัฒนธรรมเอง

2) รัฐบาลเยอรมัน ได้มีการสนับสนุนให้มีการก่อตั้งองค์กรทั้งภาครัฐและเอกชน ,สมาคม และสถานที่ทางด้านศิลปะ เพื่อส่งเสริมและอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมที่จะสอดคล้องกับวัฒนธรรมดั้งเดิมของชาติ โดยได้แบ่งออกเป็น ด้านการเต้นรำ (Dance) , ด้านภาพยนตร์, ด้านทัศนศิลป์ (Visual Art), ด้านดนตรี และด้านอักษรศาสตร์และวรรณกรรม (Literature\Books) ทั้ง ได้ทุ่มงบประมาณทางด้านนี้ เนื่องจากประเทศเยอรมัน ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญทางด้านศิลปวัฒนธรรมเป็นอย่างมาก ตัวอย่างเช่น โครงการที่เมืองเอสเซ่น ที่มีการลงทุนเปลี่ยนเหมืองแร่เก่าทั้งเมืองให้กลายเป็นแหล่งทางวัฒนธรรม

3) การได้มาซึ่งฐานะเมืองหลวงทางวัฒนธรรม ปี 2010 ถือเป็นเครื่องยืนยันว่าเยอรมันคือแหล่งรวมผลงานชิ้นเด่นๆทางวัฒนธรรมที่สำคัญๆมาเนิ่นนานแล้ว นี่คือตัวอย่างอันหนึ่งของสภาพรวมทางวัฒนธรรมซึ่งถือกำเนิดขึ้นจากพื้นฐานของเมืองอุตสาหกรรม มีการใช้มาตรการตัวอย่างต่างๆประการ ผ่านทางความเพียรพยายามหลากหลายภายในขอบข่ายทางวัฒนธรรม เพื่อลองผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้างของอุตสาหกรรมที่เก่าแก่ดั้งสมัยของย่านรัวร์ ที่เมืองเอสเซ่น อย่างเช่นการที่เทศกาลแคว้นรัวร์ ซึ่งจัดขึ้นทุกๆสามปีได้ใช้อนุสรณ์ของอุตสาหกรรมแต่อดีตมาเป็นสถานที่จัดการแสดงดนตรี, ละคร, งานวรรณคดี และเดินร่าระบำร่าฟ็อน อันได้ก่อให้เกิดสายสัมพันธ์เชื่อมโยงที่นำคืบคั้นหลงไหลระหว่างอุตสาหกรรมเก่าล้ำสมัยและศิลปะใหม่ที่ก้าวหน้า

4) ส่วนในการส่งเสริมด้านภาษาและวัฒนธรรมเยอรมันในต่างประเทศ ปัจจุบันถือเป็นหน้าที่ของสถาบันเกอเธ่ ซึ่งมีอยู่ด้วยกัน 128 แห่งทั่วโลก ซึ่งมีผลงานที่โดดเด่นเป็นไปตามเป้าหมายที่ต้องการถ่ายทอดและแลกเปลี่ยนศิลปวัฒนธรรม เพื่อสานสัมพันธ์อันดีกับต่างประเทศ

ที่มา: www.bangkok.diplo.de/Vertretung/bangkok/th/06/Kultur/Deutsche.html

เมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม 2550

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบการดำเนินการของประเทศตะวันตก

การดำเนินการทางวัฒนธรรม	ประเทศ อังกฤษ	ประเทศ เนเธอร์แลนด์	ประเทศ เยอรมัน
1. ในโรงเรียนมีหลักสูตรการศึกษาทางด้าน ศิลปวัฒนธรรมของชาติ	•		•
2. โปรแกรมของพิพิธภัณฑ์ที่จัดขึ้นจะแตกต่างกันไป จากการสอนภายในห้องเรียน	•	•	
3. การปฏิบัติของพิพิธภัณฑ์ ต้องยุติการกีดกันผู้พิการ และพัฒนาให้มีการเข้าถึงได้สะดวกขึ้น	•	•	•
4. รัฐให้การสนับสนุนทางการเงิน และการระดมทุน ให้มืองค์กรและสถานที่ทางด้านศิลปวัฒนธรรม	•	•	•
5. พิพิธภัณฑ์ต้องหารายได้จากกิจกรรมอื่นๆ เช่น ร้านขายของที่ระลึก, ร้านอาหาร, การนำเข้าชม, ค่า ลิขสิทธิ์ และการให้เช่าสถานที่	•	•	
6. มีการรับอาสาสมัครของชุมชน มาเป็นวิทยากรและ ที่ปรึกษา เพื่อการสอนในแนวทางเฉพาะบุคคลที่ ช่วยแก้ปัญหาของตนเอง และการมีส่วนร่วม	•		
7. รัฐจัดให้มีการวัดประสิทธิภาพของการให้บริการ แก่ประชาชน	•		
8. มีการกระจายอำนาจในการบริหารและการ ดำเนินงานด้านวัฒนธรรมให้เกิดขึ้นอย่างเป็น รูปธรรม และมีระบบสนับสนุนเครือข่าย		•	•
9. พัฒนาข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพื่อรองรับ การปฏิรูประบบบริหารงานทางศิลปวัฒนธรรม		•	•
10. ควบคุมให้การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น เป็นไปตาม กระบวนการความเป็นไปของวัฒนธรรมเอง			•
11. การสร้างสภาพรวมทางวัฒนธรรมที่ก่อให้เกิด ความสัมพันธ์ระหว่างศิลปะเก่าและใหม่ที่ก้าวหน้า	•	•	•
12. มีการส่งเสริมด้านวัฒนธรรมในต่างประเทศ เพื่อ ถ่ายทอด, แลกเปลี่ยนศิลปวัฒนธรรม และสาน สัมพันธ์อันดีกับต่างประเทศ	•	•	•

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

• สรุปรูปแบบการดำเนินการของประเทศตะวันตก

โดยสรุปแล้วการดำเนินการของประเทศในโซนยุโรป จะเน้นไปที่รูปแบบของการเรียนรู้ การศึกษาทางด้านวัฒนธรรมในรูปแบบต่างๆ เพื่อมุ่งเน้นที่จะพัฒนาประชากรในด้านของจิตใจ เป็นพื้นฐาน และส่วนใหญ่ประชาชนชาวยุโรปเองก็ตระหนักถึงคุณค่าของงานศิลปะอยู่แล้ว สังเกตได้จากจำนวนของห้องแสดงภาพเพื่อการพาณิชย์ของเอกชนที่มีอยู่ทั่วไปในภูมิภาคแถบนี้ โดยส่วนใหญ่พิพิธภัณฑ์ต่างๆจะดูแลจากองค์กรของรัฐ โดยการร่วมทุนจากทั้งรัฐและเอกชน (ภาษีเพื่อสาธารณประโยชน์) ที่ทำหน้าที่เก็บรักษาอนุรักษ์และส่งเสริมไปที่การเพิ่มองค์ความรู้ด้าน วัฒนธรรม และการไม่กีดกันการเปลี่ยนแปลงกลไกทางด้านวัฒนธรรม หรือแบ่งแยกระหว่างศิลปะ แขนงเก่ากับสมัยใหม่จากกัน ด้วยการจัดสรรพื้นที่ทางศิลปะไว้ให้กับศิลปินสมัยใหม่โดยเฉพาะ ซึ่งเป็นการแสดงออกของกลไกทางด้านศิลปะที่ย่อมต้องมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบไปตามกาลเวลาอยู่เสมอ และมีนโยบายการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมอันดีกับนานาประเทศเพื่อการเรียนรู้และพัฒนาด้าน ความคิดสร้างสรรค์ ที่ต้องการแสวงหาและพัฒนาอย่างเสมอภาคไปพร้อมๆกันกับประเทศอื่นๆ ทั่วโลก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2.2 นโยบายทางวัฒนธรรม และการดำเนินการของประเทศตะวันออก

ประเทศทางซีกโลกตะวันออกเป็นประเทศที่มีความแข็งแรงของวัฒนธรรมดั้งเดิม ซึ่งตรงกันข้ามกับประเทศตะวันตก กรณีศึกษานี้จึงศึกษาประเทศทาง โชนเอเชียเป็นหลัก ซึ่งได้แก่ ประเทศญี่ปุ่น, เกาหลี, สิงคโปร์ ซึ่งเป็นประเทศที่มีรูปแบบการจัดการกับวัฒนธรรมอย่างได้ผลสำเร็จ, การวางแผนนโยบายทางวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ และการพยายามสร้างสิ่งทดแทนของการขาดรากฐานทางศิลปวัฒนธรรม ตามลำดับ

• นโยบายทางวัฒนธรรมของประเทศญี่ปุ่น

แนวคิดพื้นฐานทางวัฒนธรรมของญี่ปุ่นนั้นยังคงลักษณะของตนเองไว้อย่างสำคัญและเข้มข้น, ลึกซึ้ง, ต่อเนื่องมาตลอด ซึ่งเด่นชัดอย่างที่เราเห็นได้อย่างในทุกวันนี้ คุณลักษณะที่พึงประสงค์ต่อไปนี้เป็นแนวคิดพื้นฐานที่ยังคงอยู่อย่างมั่นคง คุณลักษณะข้อแรก คือ การสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในสังคมนั้นถือได้ว่าเป็นจุดเด่นของสังคมญี่ปุ่น เพราะสังคมญี่ปุ่นเป็นสังคมที่มีกลุ่มประชากรมีพื้นฐานวัฒนธรรมเดียวกัน ไม่มีชนกลุ่มอื่นๆ มาอยู่ด้วยมาก ไม่มีการเคลื่อนย้ายของประชากรมาจากที่อื่นมาๆ จึงเน้นความสัมพันธ์และความร่วมมือในกลุ่มอย่างมาก เน้นการทำงานร่วมกันเพื่อเป้าหมายขององค์กร ดังในสถานที่ทำงานจะสะท้อนภาพเหล่านี้อย่างชัดเจน รวมถึงระบบการบริหารและการจัดการก็เน้นความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันด้วยพร้อมกันไป คุณลักษณะข้อที่สอง คือ ความเสียสละต่อส่วนรวม, สังคมและองค์กร ข้อนี้ถือได้ว่าเป็นจุดเด่นอีกข้อหนึ่งของสังคมญี่ปุ่นที่มุ่งใช้ชีวิตทำงานเพื่อองค์กรเพื่อสังคมของตนเอง และเพื่อประเทศชาติ การปลูกฝังความเสียสละความรักชาติจึงเป็นส่วนสำคัญของการศึกษาคด้วย คุณลักษณะข้อที่สาม คือ การปลูกฝังคุณธรรม, ค่านิยมและความเห็นอกเห็นใจ ในข้อนี้สะท้อนวัฒนธรรมและความจำเป็นที่สืบเนื่องมาจากข้อที่หนึ่งเช่นเดียวกัน สังคมญี่ปุ่นจะเน้นค่านิยมของสังคมอย่างมาก เน้นการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรม, เน้นความรู้สึกละแวมของแต่ละคน, เน้นการประเมินตัวเอง (หรือให้คนอื่นดู) ว่าได้ทำอะไรผิดพลาด, เหมาะสม หรือสมควรแก้ไขอย่างไร ลักษณะอย่างนี้นำไปสู่การรักษาหน้า การสร้างภาพในเชิงที่ต้องให้คนอื่นเห็นว่าได้ดูแลแล้วอย่างดี คุณลักษณะอีกข้อหนึ่ง คือ ความขยัน อดทน ทำงานหนัก ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่สำคัญของคนญี่ปุ่นที่เชื่อว่าเป็นพื้นฐานของสังคมต่างๆ ความสำเร็จของชีวิต วิถีชีวิตของชาวญี่ปุ่นจึงขึ้นอยู่กับความขยัน และทำงานหนักของแต่ละคนเป็นสำคัญ ในระบบการศึกษาและการทำงานของคนญี่ปุ่นจึงสอนให้ผู้เรียนต้องทำอย่างจริงจังต้องใช้เวลากับงานต่างๆ อย่างมากพอ ต้องอดทนอย่างเต็มที่ ความสำเร็จของคนญี่ปุ่นจึงขึ้นอยู่กับการใช้เวลา, การอดทนและการทำงานหนัก หากคนใดปฏิบัติไม่ได้ดีพอ ส่วนสำคัญที่จะถูกพิจารณาคือคนๆ นั้นได้ขยัน, อดทน หรือทำงานหนักในการเรียนอย่างเต็มที่หรือยัง คุณลักษณะข้อห้า คือ การส่งเสริมมาตรฐาน ให้มีคุณภาพสูงและทำอะไรให้ดีที่สุดนี้เป็นลักษณะเด่นของญี่ปุ่นอีกข้อหนึ่งถือได้ว่าเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวในกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ญี่ปุ่นจะได้รับการกระตุ้นให้ทำอะไรอย่างเต็มที่และให้ดีที่สุด เช่น ระบบของการสอบคัดเลือกเข้าเรียนไม่ว่าจะในระดับใด โดยเฉพาะในระดับมหาวิทยาลัยแล้ว นักเรียนจะต้องเตรียมและทำให้ดีที่สุด ในการเรียนการสอนครูจะเป็นผู้กระตุ้นให้นักเรียนประพฤติและทำกิจกรรมอย่างมีคุณภาพสูง กระบวนการกลุ่มในชั้นเรียนจะส่งเสริม และสนับสนุนให้ผู้เรียนแต่ละคนทำงานของตนเองให้ดีที่สุดเพื่อนำมาเปรียบเทียบกัน เช่นเดียวกันกับการทำงานที่ต้องขยันและตรงต่อเวลาอย่างเต็มที่เพื่อตำแหน่งและที่ทำงานที่ดี มีผลตอบแทนสูง คุณลักษณะข้อที่หก คือ การมีวินัย การมีระเบียบ เชื้อเพลิงผู้อาวุโส คุณลักษณะข้อนี้ก็ยังเป็นจุดเด่นของสังคมเอเชียตะวันออกอยู่ที่จะสอนให้เด็กๆ ต้องเคร่งครัดในระเบียบวินัย ทำตามกฎเกณฑ์กติกาอย่างถูกต้อง ดังนั้นการทำตามระบบและขั้นตอน เชื้อเพลิงและเคารพในระบบของอาวุโสที่มีระดับและขั้นตอนไว้อย่างชัดเจนแล้ว ปรากฏการณ์เหล่านี้เราจะเห็นในชีวิตประจำวันของญี่ปุ่น คุณลักษณะข้อสุดท้าย คือ การเน้นความเป็นคนที่สมบูรณ์ (whole-child) คุณลักษณะข้อนี้มีจุดเน้นที่ต้องการให้การเรียนรู้ของนักเรียนไม่จำกัดอยู่แค่เพียงวิชาการเท่านั้น วิชาอื่นๆ ที่ไม่ใช่วิชาการโดยตรง วิชาเหล่านี้ก็จะได้รับการเน้นให้เห็นความสำคัญ เช่นเดียวกับวิชาอื่นๆ ในกระบวนการเรียนการสอนของครูนั้น ครูญี่ปุ่นจะเข้มงวดในเรื่องของวิชาการ เช่น คณิตศาสตร์ ภาษาญี่ปุ่น สังคมศึกษา แต่ในขณะที่เดียวกันก็เคร่งครัดในเรื่องการทำกิจกรรมในโรงเรียน สอนให้รักธรรมชาติสอนให้ช่วยพ่อแม่ทำงานบ้าน อบรมการเข้ากลุ่มและการเป็นเพื่อนที่ดี

คุณลักษณะทั้ง 7 ประการนี้ถือได้ว่าเป็นจุดเด่นของญี่ปุ่นที่ได้สะสมมาอย่างสอดคล้องกับพื้นฐานความเชื่อค่านิยมวัฒนธรรม และนโยบายการพื้นตัวของประเทศมาตลอด

• การดำเนินการของประเทศญี่ปุ่น

แนวทางการบริหารและการจัดการของประเทศในกลุ่มเอเชียตะวันออก โดยเฉพาะของประเทศญี่ปุ่น ได้สะท้อนให้เห็นนโยบายหลักของแนวทางของประเทศกลุ่มนี้ได้อย่างชัดเจน แนวดำเนินการดังกล่าวประกอบด้วย

- 1) การบริหาร โดยยึดหลักการกระจายอำนาจจากส่วนกลาง แต่ก็แบ่งอำนาจกันชัดเจน เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นโดยชัดเจนในกลุ่มประเทศเหล่านี้ที่ส่วนกลางคือ กระทรวง, องค์กรจะมีอำนาจในการบังคับบัญชาจะเป็นผู้กำหนดทิศทาง ,แนวทาง และการปฏิบัติ เป็นผู้อนุมัติการดำเนินงานในเรื่องต่างๆทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นนโยบาย, วิชาการ, งานบุคคล และงบประมาณ ถึงแม้จะมีการแบ่งงานแยกเป็น 3 ระดับคือ ส่วนกลาง (National), ส่วนจังหวัด (Prefecture) และส่วนเมือง (Municipal) แต่อำนาจหลักก็ยังคงขึ้นอยู่กับส่วนกลาง ที่จะคอยดูแลและควบคุมทั้งองค์กร
- 2) การรักษามาตรฐานอันเดียวกันทั่วประเทศ แนวทางในข้อนี้สืบเนื่องมาจากข้อแรกที่มีการดำเนินการยังยึดหลักการบริหาร โดยส่วนกลาง ดังนั้นการดำเนินการจึงยังยึดถือมาตรฐานของส่วนกลางเป็นสำคัญ กฎเกณฑ์และแนวปฏิบัติจึงมีลักษณะเป็นแนวปฏิบัติกลางที่ใช้กับหน่วยงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทางวัฒนธรรมทั่วประเทศ ไม่ว่าจะเป็นหลักสูตร, แนวทางการสอน, กฎเกณฑ์ต่างๆ ในการบริหาร ในการฝึกอบรมข้าราชการเองก็ยึดหลักเกณฑ์และมาตรฐานเดียวกันและมีรูปแบบเดียวกันในเกือบ ทุกจังหวัด

3) มีการส่งเสริมขนบธรรมเนียมวัฒนธรรม ในแผนการเรียนการสอนและหลักสูตรของ การศึกษา แม้ในกระบวนการเรียนการสอนนั้นจะเข้มงวดในเรื่องของวิชาการ แต่ในขณะที่เดียวกันก็ เกร่งกรืดในเรื่องของการทำกิจกรรม โดยเน้นที่ต้องการให้การเรียนรู้ของนักเรียนไม่จำกัดอยู่แค่ เพียงวิชาการเท่านั้น วิชาอื่นๆ ที่ไม่ใช่วิชาการ โดยตรง เช่น วิชาศิลปะ, ดนตรี, พลศึกษา หรือการ ทำงานบ้านเป็นต้น วิชาเหล่านี้ก็จะได้รับการเน้นให้เห็นความสำคัญเช่นเดียวกับวิชาอื่นๆ หรือ แม้แต่สอนให้รักธรรมชาติ, สอนให้ช่วยพ่อแม่ทำงานบ้าน, อบรมเรื่องการเข้ากลุ่มและการเป็นคนที่ มีสัมพันธ์ภาพที่ดี ซึ่งสะท้อนให้เห็นสภาพอนุรักษ์และห่วงหาอาวรณ์ของคน แม้ว่าญี่ปุ่นจะ เป็นประเทศที่มีความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยีก็ตาม

4) มีการสนับสนุนให้เมืองครและสถานที่ทางด้านศิลปวัฒนธรรมจากทั้งภาครัฐ และ เอกชนเอง โดยจะแบ่งหน้าที่รับผิดชอบกันอย่างเป็นสัดส่วนและมีเอกเทศ โดยที่เมืองครคอย ดูแลและควบคุมอยู่อีกที่หนึ่ง เนื่องจากจิตใต้สำนึกที่ถูกปลูกฝังถึงความต้องการอนุรักษ์ซึ่ง ศิลปวัฒนธรรมของคนนั้น ดังที่เห็นว่ามีพิพิธภัณฑ์และห้องแสดงงานอยู่เป็นจำนวนมากในประเทศ ญี่ปุ่น และมีการกระจายตัวที่ทำให้ประชาชนสามารถเข้าถึงได้ง่าย อีกทั้งศิลปวัฒนธรรมด้านอื่น เช่น ทักษะศิลป์, วรรณกรรม, สถาปัตยกรรม และศิลปะการแสดง ผ่านทางการนำเสนอในรูปแบบ ต่างๆและการแข่งขันทั้งทางศิลปะและทางธุรกิจ

5) ให้ความสำคัญกับข้าราชการผู้ควบคุมพิพิธภัณฑ์และศิลป์ทั้งในด้านปริมาณ คุณภาพ และสวัสดิการ ข้อนี้อาจกล่าวได้ว่าเป็นจุดเด่นของประเทศในเอเชียตะวันออก โดยเฉพาะในญี่ปุ่น เองที่ถือว่าการผลิตอาชีพต่างๆนั้นต้องดำเนินไปอย่างเข้มงวด การคัดเลือกก็จะมีกระบวนการให้ได้ บุคลากรที่ดีและตั้งใจอย่างเต็มที่ เมื่อจบทำงานแล้วก็จะมิระบบกระบวนการให้เอาใจใส่และทำงาน หนัก แต่ในขณะที่เดียวกันอาชีพเฉพาะทางเหล่านี้ก็จะ ได้เงินเดือนที่ดีกว่าอาชีพทั่วไปและมี สวัสดิการที่ดี การฝึกอบรมข้าราชการจึงดำเนินไปอย่างต่อเนื่องและจริงจัง

6) ส่งเสริมให้ผู้ปกครองเข้ามาร่วมและเสริมงานอย่างเต็มที่ แนวนี้ถือได้ว่าเป็นจุดเด่นของ ประเทศญี่ปุ่นอีกเช่นกัน ที่ให้ความสำคัญกับการเติบโตและการพัฒนาการของเด็ก โดยให้ผู้ปกครองเข้า มามีส่วนร่วมในอบรมสั่งสอนขนบธรรมเนียมวัฒนธรรมอย่างมาก ด้วยการอนุรักษ์และดำรง ขนบธรรมเนียมวัฒนธรรมดั้งเดิมไว้ ผ่านทางการสืบทอดในระบบครอบครัว และปรับปรุงให้มี ความกลมกลืนกับยุคสมัยโดยที่ยังคงกลิ่นอายและเสน่ห์ดั้งเดิมไว้อย่างห่วงหาอาวรณ์ นั้นทำให้ญี่ปุ่น คงไว้ซึ่งเอกลักษณ์ไว้ได้อย่างโดดเด่นกว่าชาติอื่นในภูมิภาคเดียวกัน และทำให้ชนชาติอื่นๆ ต่างพากันหลงไหลและชื่นชมในศิลปวัฒนธรรมของญี่ปุ่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แนวทางหลักทั้ง 6 ประการนี้ถือได้ว่าเป็นแนวคิดพื้นฐานของนโยบายทางศิลปวัฒนธรรม
ต้นแบบของประเทศที่ประสบความสำเร็จในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เกือบทุกประเทศ ไม่ว่าจะ
เป็นญี่ปุ่น เกาหลี หรือแม้แต่ไต้หวันก็ตาม

ที่มา: <http://www.onec.go.th/Act/6.6/h2.htm> เมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม 2550

• นโยบายทางวัฒนธรรมของประเทศเกาหลี

นโยบายด้านวัฒนธรรมของเกาหลีมีการพัฒนาและสนับสนุนจากรัฐบาลกลางมาโดยตลอด
รัฐบาลได้พัฒนาปรับปรุงโครงสร้างการบริหารราชการแผ่นดินในด้านวัฒนธรรมมาตั้งแต่ปี พ.ศ.
2491 งานด้านวัฒนธรรมอยู่ในความดูแลของกระทรวงสารสนเทศ (Ministry of Information) ต่อมา
ในปี พ.ศ.2511 มีการนำคำว่า “วัฒนธรรม” มาตั้งชื่อกระทรวงเป็นครั้งแรก ในนาม “กระทรวง
วัฒนธรรมและสารสนเทศ” (Ministry of Culture and Information) ในปี พ.ศ.2533 ได้แยกกระทรวง
วัฒนธรรม (Ministry of Culture) ออกเป็นหน่วยงานอิสระ ทำหน้าที่เฉพาะวัฒนธรรมและได้
ปรับเปลี่ยนอีกครั้งเป็น “กระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬา” (Ministry of Culture and Sports) ในปี
พ.ศ.2540 ล่าสุดเมื่อปี พ.ศ.2541 ใช้ชื่อว่า “กระทรวงวัฒนธรรมและการท่องเที่ยว” (Ministry of
Culture and Tourism) โดยเป็นหน่วยงานหลักที่ทำหน้าที่ผลักดันนโยบายและส่งเสริมงานด้าน
วัฒนธรรมและการท่องเที่ยว โดยมี “องค์การวัฒนธรรมและสื่อบันเทิงเกาหลี” (Korea Culture and
Content Agency – KOCCA) เพื่อพัฒนากลยุทธ์การถ่ายทอดเนื้อหาสาระความเป็นเกาหลี (Korea
Content) แนวคิดในการจัดตั้ง KOCCA เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อปี พ.ศ.2541 หลังยุคฟองสบู่แตกในเอเชีย
โดยเห็นความสำคัญของการสนับสนุนอุตสาหกรรมวัฒนธรรมประเพณีของเกาหลีให้เผยแพร่ไปยัง
ประเทศต่างๆ มากขึ้น เพื่อนำรายได้เข้าประเทศ โดยใช้จุดแข็งของวัฒนธรรมที่ขายได้โดยไม่ต้อง
ใช้ต้นทุนมาก เพราะรัฐบาลเกาหลีได้ได้เล็งเห็นถึงประโยชน์ในการพัฒนาให้วัฒนธรรมเกาหลีให้
กลายเป็นสินค้าชนิดหนึ่งที่สามารถสร้างรายได้ให้กับประเทศ KOCCA เกิดขึ้นอย่างเป็นทางการในปี พ.ศ.
2544 ภายใต้อาณัติของกระทรวงวัฒนธรรมและการท่องเที่ยว ภายในช่วงไม่กี่ปี KOCCA
ทำให้พลังแห่งสื่อทางวัฒนธรรมของเกาหลีแผ่ขยายไปในประเทศต่างๆ ทั่วเอเชีย ภาพยนตร์เรื่อง
ยาวชื่อ แดจังกึมเป็นตัวอย่างหนึ่งของความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนภายใต้กรอบของกล
ยุทธ์ Korea Content ที่ประสบความสำเร็จอย่างท่วมท้น

แต่อันที่จริงแล้วภารกิจหลักของ KOCCA คือ สนับสนุนและส่งเสริมให้นำเนื้อหาสาระ
ความเป็นชาติเกาหลี หรือ Korea Content สอดแทรกลงไปในสื่อบันเทิงต่างๆ ทั้งภาพยนตร์, เกมส์,
ศิลปะ, ดนตรี และแอนิเมชัน โดยพยายามพัฒนาให้กลายเป็นธุรกิจที่สามารถเลี้ยงประเทศได้ ที่
สำคัญมีการสร้างและพัฒนาคน, เทคโนโลยี, การส่งออก และผลักดันนโยบายต่างๆ ด้วย ด้วยเหตุนี้
Korea Content จึงไม่ได้ถูกสอดแทรกไว้เฉพาะในสื่อภาพยนตร์เท่านั้น แต่รวมถึงการบันเทิงทุก
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประเภท KOCCA ยังทำหน้าที่พัฒนาความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลทางด้านอุตสาหกรรมวัฒนธรรม โดยมีหน่วยงานอื่นๆ ร่วมสมทบ อาทิ สถาบันส่งเสริมและพัฒนาเกมส์เกาหลี (Korea Game Development & Promotion Institute : KDGI) ที่ดูแลการส่งเสริมด้านธุรกิจเกมส์ โรงผลิตการ์ตูนเกาหลี (Korean Animation Studio) ที่ส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมผลิตการ์ตูน เป็นต้น

การพัฒนา Korea Content ไม่เพียงมุ่งเน้นการส่งออกสู่ตลาดภายนอกเท่านั้น แต่ยังส่งเสริมเพื่อทดแทนการนำเข้าผลิตผลทางวัฒนธรรมของต่างชาติด้วย และมักมีเป้าหมายเน้นการจรรโลงสังคม โดยเฉพาะภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ ทั้งนี้ในอดีตชาวเกาหลีจำนวนมากไม่น้อยไม่มีมูดภาพยนตร์หรือละครโทรทัศน์เกาหลี เพราะมีเนื้อเรื่องซ้ำๆ น่าเบื่อ แต่การพัฒนา Korea Content ช่วยให้คนเกาหลีหันกลับมาดูภาพยนตร์เกาหลีเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 50 เปรียบเทียบกับประเทศกำลังพัฒนาโดยทั่วไปที่ประชาชนดูภาพยนตร์ที่ผลิตในประเทศเพียงร้อยละ 10 – 20 เท่านั้น ในขณะที่ภาพยนตร์และละครของประเทศพัฒนาแล้วจำนวนมากเน้นการลงทุนทางเทคนิค ความลึกซึ้งซับซ้อนของเนื้อเรื่องที่ชวนให้ตีความ และความตื่นเต้นเร้าใจ ภาพยนตร์เกาหลีสมัยใหม่กลับเน้นเรื่องราวของชีวิต ,การต่อสู้เพื่อความถูกต้องและจริยธรรม มีการถ่ายทอดความความสัมพันธ์อันดีที่เหมาะสมระหว่างผู้คนซึ่งเป็นแนวคิดตะวันออกที่ได้รับอิทธิพลมาจากขงจื้อ เช่น ในภาพยนตร์เรื่อง สะดุดครีที่หักใจ (Full House), Ardor หรือ Autumn in my Heart เป็นต้น ภาพยนตร์บางเรื่องก็ทำให้เกิดความรู้สึกร่วมในทางสร้างสรรค์ การรักชาติและต้องการให้เกิดความร่วมมือชาติ เช่น เรื่อง The classic (คนแรกของหัวใจ คนสุดท้ายของชีวิต) TAEGUKGI (เลือดเนื้อเพื่อฝันวันสิ้นสงคราม) และ Ditto (รักต่างมิติ) ที่เต็มไปด้วยฉากของสงคราม, ความเสียสละ และการเรียกร้องให้เกิดการปรองดองสมานฉันท์ของคนเกาหลีเหนือ-ใต้ นอกจากนี้ ยังมีภาพยนตร์โรแมนติกที่เน้นความสวยงามของธรรมชาติผสมผสานกับแนวคิดแบบเต๋า และส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างเช่น Winter Sonata, One Find Spring Day, Christmas in August เป็นต้น

จะเห็นได้ว่า ความพยายามของรัฐบาลเกาหลีทำให้วัฒนธรรมเกาหลีหลายประเภท อาทิ ภาพยนตร์ ,วัฒนธรรมการแต่งกาย และอาหารการกินได้รับการยอมรับในสังคมต่างประเทศ กลายเป็นตัวเลือกใหม่ของการบริโภควัฒนธรรมภายนอกผ่านกลยุทธการสื่อสาร ทั้งนี้ทั้งนั้น ปัจจัยสำคัญที่นำไปสู่ความสำเร็จในการเผยแพร่วัฒนธรรมข้ามชาติของเกาหลีคือความตั้งใจในการกำหนดนโยบายและการพัฒนากลไกของรัฐบาลในการส่งเสริมวัฒนธรรมให้ดำรงอยู่และได้รับการฟื้นฟู จนสามารถเป็นสินค้าอุตสาหกรรมที่มีต้นทุนต่ำ เช่น การดึงดูดการท่องเที่ยวและการส่งออกไปขายเพื่อนำรายได้เข้าประเทศนั่นเอง นอกจากนั้นการจัดตั้งระบบบริหารราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งได้มีการกระจายอำนาจในด้านต่างๆอย่างเข้มข้นมาแล้วนั้น ในปี พ.ศ.2538 รัฐบาลมีนโยบายเปิดโอกาสให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถส่งเสริมและอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่นหรือ

วัฒนธรรมพื้นเมืองของตนเอง โดยได้รับงบประมาณสนับสนุนทางการเงินจากรัฐบาล และพัฒนาเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ระบบที่เรียกว่า “สวัสดิการทางวัฒนธรรม” (Culture Welfare) ขึ้น เพื่อเพิ่มความสำคัญในการพัฒนาและส่งเสริมด้านวัฒนธรรมของประเทศ โดยเรียกศตวรรษใหม่นี้ว่า “ศตวรรษแห่งวัฒนธรรม” (New Century for Culture) ที่เน้นการผลักดันกระบวนการทัศน์ทางวัฒนธรรมดั้งเดิม ให้คงอยู่อย่างมั่นคงในกระแสโลกาภิวัตน์

• การดำเนินการของประเทศเกาหลี

รัฐบาลเกาหลีชุดปัจจุบันได้จัดทำแผน 5 ปี (Five Year Plan for New Korea Culture) เพื่อพัฒนาประเทศไปสู่ความเป็นรัฐสวัสดิการทางวัฒนธรรม (Cultural Welfare State) โดยรัฐให้การสนับสนุนการดำเนินงานด้านวัฒนธรรมของภาคประชาชนอย่างเต็มที่ โดยให้กระทรวงวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวได้กำหนดทิศทางสำหรับนโยบายทางวัฒนธรรมสำหรับคริสต์ศตวรรษที่ 21 ในปี พ.ศ.2540 ในรายงานที่เรียกว่า “วิสัยทัศน์ทางวัฒนธรรม 2000” (Cultural Vision 2000) ซึ่งเป็นช่วงเวลาเดียวกับที่เกิดวิกฤตเศรษฐกิจในเอเชีย โดยกำหนดหลักเกณฑ์ด้านวัฒนธรรม ดังนี้

- 1) สนับสนุนการศึกษาเพื่อผลิตเยาวชนรุ่นใหม่ที่มีความคิดสร้างสรรค์ทางศิลปวัฒนธรรม
 - 2) ขยายการสนับสนุนงานที่มีความคิดสร้างสรรค์ที่ช่วยส่งเสริมความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ
 - 3) อนุรักษ์และฟื้นฟูวัฒนธรรมประเพณีดั้งเดิม โดยการกระจายรายได้สู่ท้องถิ่น
 - 4) พัฒนาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชาติที่จะไปสู่การ ส่งเสริมอุตสาหกรรมทางวัฒนธรรม
 - 5) สร้างความแข็งแกร่งให้กับการทูตเชิงวัฒนธรรมในการแลกเปลี่ยนกับต่างชาติ
- กระทรวงวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวมีหน้าที่สนับสนุนการดำเนินการด้านวัฒนธรรม โดยมีหน้าที่หลักในการส่งเสริมวัฒนธรรม, ศิลปศึกษา, อุตสาหกรรมทางวัฒนธรรม, กิจการศาสนา, กิจการเยาวชน, การท่องเที่ยว, กีฬา, ภาษา และการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมระหว่างประเทศ และให้มืองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมวัฒนธรรม ดังนี้

1. มูลนิธิศิลปวัฒนธรรมแห่งเกาหลี (Korean Culture and Arts Foundation) จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม ค.ศ.1973 เป็นหน่วยงานที่สนับสนุนทางการเงิน มีคณะกรรมการดูแลการจัดสรรเงินแก่กิจกรรมทางศิลปวัฒนธรรมในหลายด้าน ทั้งการศึกษาวิจัย และการพัฒนาทางด้านวรรณกรรม, ศิลปกรรม, การถ่ายภาพ, สถาปัตยกรรม, เพลงพื้นเมือง, ละคร, นาฏศิลป์, ภาพยนตร์, การบันเทิง และการตีพิมพ์ต่างๆ มีงบประมาณที่จัดสรรมากกว่า 50 ล้าน ดอลลาร์สหรัฐต่อปี เพื่อเป็นเงินกองทุนให้กับบุคคล อาทิ ศิลปินอาชีพ, ผู้กำกับ หรือผู้ผลิตงานด้านวัฒนธรรมเป็นต้น

2. สถาบันศิลปะแห่งชาติ (National Academy of Art) สนับสนุนการสร้างสรรค์และพัฒนา งานด้านศิลปะ โดยมีมาตรการประกันเสรีภาพในการแสดงออกและส่งเสริมสถานภาพของศิลปิน ทั้งยังเป็นหน่วยงานที่สนับสนุนการจัดสัมมนาและนิทรรศการที่เกี่ยวข้องกับศิลปวัฒนธรรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. กองทุนส่งเสริมวัฒนธรรมถิ่น (Provincial cultural promotion funds) จัดตั้งขึ้นในระดับท้องถิ่น โดยได้รับอำนาจการบริหารจัดการจากรัฐบาลกลาง มีหน้าที่ส่งเสริมให้มีการจัดตั้งกองทุนดังกล่าวขึ้นในหลายลักษณะ เพื่อส่งเสริมการดำเนินงานด้านวัฒนธรรมของท้องถิ่นด้วยตนเอง อาทิ การสร้างโรงละครท้องถิ่น, ห้องสมุด และการสนับสนุนศิลปินพื้นบ้าน เป็นต้น

4. คณะกรรมการศิลปะธุรกิจแห่งเกาหลี (Korea Business Council for the Arts : KBCA) ตั้งขึ้นในปี พ.ศ.2537 เป็นองค์กรที่มีส่วนอย่างมากในการผลักดันให้วัฒนธรรมกลายเป็นสินค้าส่งออกและนำรายได้เข้าประเทศ นับตั้งแต่มีการก่อตั้งได้มีการให้เงินสนับสนุนจาก KBCA ไปยังสมาชิกอุตสาหกรรมด้านศิลปะกว่า 100 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และเพิ่มมากขึ้นตามลำดับ

5. สำนักงานอุตสาหกรรมวัฒนธรรม (Cultural Industry Bureau) ตั้งขึ้นตามกฎหมายส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม มีหน้าที่ส่งเสริมการผลิตสินค้าทางวัฒนธรรมออกจำหน่ายในตลาดทั้งในและต่างประเทศ ตลาดสินค้าอุตสาหกรรมทางวัฒนธรรมของเกาหลีคิดเป็นร้อยละ 0.9 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ

6. บริษัทส่งเสริมการทำภาพยนตร์แห่งเกาหลี (The Korea Motion Picture Promotion Corporation : KMPPC) ตั้งขึ้นมาเมื่อปี พ.ศ.2517 ทำหน้าที่ส่งเสริมการผลิตภาพยนตร์ออกสู่ตลาดโลกเพื่อแก้ไขปัญหาการขาดดุลการค้าสินค้าทางวัฒนธรรม โดยเฉพาะภาพยนตร์จากต่างประเทศซึ่งเกาหลีได้นำเข้าเช่นเดียวกับประเทศส่วนใหญ่ในเอเชีย โดยเฉพาะภาพยนตร์จากสหรัฐอเมริกาซึ่งนำเข้ามากกว่าร้อยละ 50 ของภาพยนตร์ที่ฉายในเกาหลีได้แต่ละปี บริษัทฯ ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลอย่างต่อเนื่องในการทำหน้าที่ส่งเสริมการทำภาพยนตร์ในรูปแบบต่างๆ และส่งออกภาพยนตร์เหล่านี้ไปเผยแพร่ นำรายได้เข้าประเทศ

เกาหลีไม่ได้มอง "ละคร" เป็นเพียง "สินค้า" ส่งออกที่ทำรายได้มหาศาลให้กับเขาเท่านั้น แต่ยังเป็น "สื่อโฆษณา" ให้กับสินค้าอื่น ๆ เช่น สถานที่ท่องเที่ยว และวัฒนธรรมประเพณีของเกาหลีด้วย โดยมีเป้าหมายที่ชัดเจนจึงเกิดขึ้น อุตสาหกรรมทางวัฒนธรรม (cultural industry) ทำรายได้ให้กับเกาหลีถึง 10% ของมูลค่าธุรกิจทั้งหมด มีรายงานถึงอุตสาหกรรมวัฒนธรรมของเกาหลีในปี 2003 ซึ่งตีพิมพ์โดยกระทรวงวัฒนธรรม คาดการณ์ว่าอุตสาหกรรมวัฒนธรรมของเกาหลี คิดเป็นสัดส่วนประมาณ 6.6% ของ GDP รายได้ในส่วนของสินค้าวัฒนธรรม อาทิ หนังสือ ละคร เกม ออนไลน์ เพลง การ์ตูน นิยาย ฯลฯ ในปี 2004 สูงถึง 300,000 ล้านบาท ยังไม่นับธุรกิจต่อเนื่องอื่นๆ ที่ได้รับผลพวงจากความสำเร็จของละครและหนังสือ ขณะที่จำนวนแรงงานในอุตสาหกรรมนี้ก็เติบโตอย่างรวดเร็วเช่นกัน โดยคาดว่าจะมีมากถึง 200,000 คนในปี 2008 และคาดว่าจะสามารถ ส่งออกสินค้าวัฒนธรรมไปยังต่างประเทศได้มากถึง 1,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ทั้งยังตั้งเป้าว่าเกาหลีจะเป็น 1 ใน 3 ของโลก ภายในปี 2007 ที่มีมูลค่าถึง 1.4 ล้านล้านเหรียญสหรัฐด้วย

ที่มา: www.mct.go.kr, www.koreacontent.org เมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม 2550.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

• นโยบายทางวัฒนธรรมของประเทศสิงคโปร์

ในปัจจุบัน สิงคโปร์ได้ชื่อว่าเป็นประเทศที่มีเสถียรภาพทางการเมือง ได้รับการจัดอันดับให้เป็นประเทศที่มีความมั่นคงและมั่นคงทางเศรษฐกิจเป็นอันดับ 4 ของโลก รองจาก สวิตเซอร์แลนด์, ญี่ปุ่น และเยอรมนี ได้พัฒนาตนเองจนมีท่าเรือที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งในโลก เป็นศูนย์กลางพาณิชยกรรมและอุตสาหกรรมที่สำคัญแห่งหนึ่งในโลก มีกำลังแรงงานระดับกลางที่มีทักษะฝีมือดีที่สุดในเอเชีย มีมาตรฐานการครองชีพที่สูงที่สุดในเอเชียรองจากประเทศญี่ปุ่น รายได้ต่อหัวของประชากรปีละ 26,400 เหรียญสหรัฐ อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจโดยเฉลี่ยร้อยละ 9 % ต่อปี และมีความเจริญก้าวหน้าที่สุดในทุกๆ ด้าน โดยเฉพาะการศึกษาของสิงคโปร์นั้นมีความเจริญก้าวหน้าทัดเทียมกับประเทศตะวันตก

ในช่วงปี 2508 สิงคโปร์ต้องประสบปัญหาหอบด้าน ทั้งปัญหาการว่างงาน ปัญหาการทำงาน ผู้ที่จบจากโรงเรียนไม่สามารถเข้าสู่ตลาดแรงงาน ภาครัฐบาลต้องการผู้ที่รู้ภาษาอังกฤษ แต่ผู้ที่จบส่วนใหญ่รู้ภาษาจีน มีผู้ที่รู้ภาษาอังกฤษน้อย นอกจากนั้นยังมีปัญหาเรื่องที่อยู่อาศัยขาดแคลน อัตราการเกิดของประชากรสูงมาก คนส่วนใหญ่ยากจน ซึ่งล้วนแต่เป็นโอกาสให้ฝ่ายคอมมิวนิสต์เข้าแทรกแซงและบ่อนทำลาย จากสภาพปัญหาและแรงกดดันที่สิงคโปร์เผชิญรอบด้านทั้งทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม ประกอบกับการที่ผู้นำสิงคโปร์มีวิสัยทัศน์กว้างไกล ได้เล็งเห็นว่าการศึกษายเป็นยุทธศาสตร์สำคัญในการแก้ปัญหาความขัดแย้งและการสร้างชาติ นอกจากนั้น สิงคโปร์จะต้องขึ้นหัศเพื่อความอยู่รอด และมีความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจเพื่อเป็นที่ยอมรับ จึงจำเป็นต้องริเริ่มปฏิรูปการศึกษาพร้อมทั้งวางยุทธศาสตร์และมาตรการต่างๆ ในการดำเนินงานปฏิรูปการศึกษาเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จ ได้มีการกำหนดจุดมุ่งหมายที่สำคัญคือเพื่อสร้างความเสมอภาคทางการศึกษา ให้ทุกคนมีสิทธิเท่าเทียมกันในการได้รับการศึกษาโดยไม่มีการแบ่งแยกในเรื่องเชื้อชาติ ศาสนา และวัฒนธรรม อันนำไปสู่ความสามัคคีสามัคคีของชนในชาติ และเพื่อปรับปรุงเปลี่ยนแปลงระบบการศึกษาให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ และพัฒนาศักยภาพของบุคคลให้ได้สูงสุดเพื่อสร้างคนที่มีคุณภาพ

แม้ว่าตั้งแต่ปี 1992 เป็นต้นมา สิงคโปร์ยังขยายแนวความคิด "ขยายสู่ภูมิภาค" ให้ครอบคลุมไปถึงประเทศอื่นๆ ที่ห่างไกลออกไปเช่น จีน, พม่า, เวียดนาม, ฟิลิปปินส์ และ อินเดีย โดยเลียนแบบ ช่องกึ่งที่ประสบความสำเร็จจากการลงทุนในจีน ยุทธศาสตร์ที่สิงคโปร์ใช้ในกรณีนี้มีลักษณะเด่นหลายประการ คือ หนึ่ง ใช้การลงทุนของรัฐกิจในเครือของรัฐบาลเป็นแกนนำในการลงทุน โดยเฉพาะในกิจการที่ธุรกิจดังกล่าวมีความถนัด อาทิ การพัฒนาระบบสาธารณูปโภคต่าง ๆ นอกจากนี้ในกรณีอื่นที่ไม่ใช่ธุรกิจเครือของรัฐบาล รัฐบาลสิงคโปร์ยังรับบทบาทเป็นตัวกลางในการเจรจาการลงทุนกับต่างประเทศให้แก่ธุรกิจของประเทศตน ทั้งนี้เพื่อเพิ่มความเชื่อถือของธุรกิจนั้นให้สูงขึ้นนั่นเอง อย่างไรก็ตาม การที่สิงคโปร์หันไปใช้แนวทาง "ขยายสู่ภูมิภาค" นี้ก็มีได้

หมายความว่าสิงคโปร์ได้ล้มเลิกความพยายามในการชักชวนต่างประเทศให้มาลงทุน ในประเทศ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ของคนแล้ว ตรงกันข้าม ปรากฏว่าแม้ปัจจุบันซึ่งค่าจ้างแรงงานของ สิงคโปร์อยู่ในระดับสูงเมื่อเทียบกับประเทศเพื่อนบ้านแล้วก็ตาม สิงคโปร์ก็ยังพยายามแสวงหาจุดขายใหม่ๆ ในการดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศด้วย เช่น การใช้กลยุทธ์การโฆษณาถึง "ความสามารถในการแข่งขันโดยรวม" (collective competitiveness) ของคน โดยอ้างถึงรายงานความสามารถในการแข่งขัน ในระดับโลก (World Competitiveness Report) ปี 1995 ที่กล่าวว่าสิงคโปร์เป็นประเทศหนึ่งที่มีความได้เปรียบในการแข่งขันมากที่สุดในด้านอุตสาหกรรมการผลิต จะเป็นรองก็แค่สหรัฐอเมริกาเท่านั้น ทั้งนี้เพราะว่า แม้ค่าจ้างแรงงานของสิงคโปร์โดยรวมจะอยู่ในระดับสูงก็ตาม แต่ผลผลิตภาพ (productivity) ของการผลิตในสิงคโปร์ก็อยู่ในระดับสูงด้วย ซึ่งทำให้อุตสาหกรรมการผลิตที่ลงทุนในสิงคโปร์สามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้ ตัวอย่างการพยายามหาจุดขายใหม่ๆ ในลักษณะเดียวกัน ยังได้แก่การอ้างว่าสิงคโปร์เป็นประเทศหนึ่งที่มีเสน่ห์ในการลงทุนมากเป็นอันดับต้นๆ ของโลก (การจัดอันดับใน นิตยสาร Fortune ของสหรัฐอเมริกา) หรือการอ้างผลการสำรวจของกระทรวงพาณิชย์สหรัฐอเมริกาเมื่อปี 1994 ที่ว่าการลงทุนของธุรกิจอเมริกาในสิงคโปร์ให้ผลตอบแทนในระหว่างปี 1990-1992 สูงถึงร้อยละ 28.7 ซึ่งสูงกว่าการลงทุนของธุรกิจอเมริกาในประเทศอื่น เช่น ฮองกง (ร้อยละ 23.4) ไต้หวัน (ร้อยละ 15.6) และ สูงกว่าอัตราเฉลี่ย (ร้อยละ 12.2) ตลอดจนการอ้างสถิติการลงทุนต่างประเทศในสิงคโปร์ที่สูงขึ้นเป็น 5 เท่าในรอบ 10 ปี ในระหว่างปี 1985 ถึงปี 1994 เพื่อสนับสนุนความมีเสน่ห์ดังกล่าว

อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่าจุดขายที่สำคัญที่สุดของสิงคโปร์ในการดึงดูดทุนจากต่างประเทศคือ การประกาศแผน "อุตสาหกรรม 2000" (Manufacturing 2000 หรือ M2000) นั่นเอง ตามแผนนี้จะมีการตั้งกองทุนมูลค่า 1,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพื่อให้รัฐบาลสิงคโปร์ใช้ในการช่วยรับประกันความเสี่ยงของโครงการขนาดใหญ่ที่มีต้นทุนและความเสี่ยงสูง เช่น การวิจัยพัฒนาต่างๆ ตลอดจนใช้ในการช่วยการถ่ายทอดเทคโนโลยี เช่น ให้เงินช่วยเหลือแก่บริษัทที่มาลงทุนตั้งฐานการผลิต หรือศูนย์ควบคุมการผลิตในสิงคโปร์ที่ส่งผู้เชี่ยวชาญเดินทางมาให้การฝึกอบรมช่างเทคนิคในพื้นที่ ตลอดจนการช่วยเหลือในการติดต่อหาพันธมิตรร่วมทุนและช่างเทคนิคให้บริษัทที่เข้ามาลงทุนเหล่านั้น เป็นต้น และสิงคโปร์ยังได้กำหนดวิสัยทัศน์ในการเป็น "เกาะแห่งอัจฉริยะ" (A Vision of An Intelligent Island) เพื่อมุ่งสู่ความเป็นเลิศทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งก็ได้รับการจัดอันดับให้เป็นประเทศ 1 ใน 10 ของโลกที่มีการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัยอย่างกว้างขวาง และเมื่อไม่นานมานี้ รัฐบาลสิงคโปร์ได้กำหนดวิสัยทัศน์ปี 2542 คือ "สร้างสิงคโปร์ให้เป็นเมืองแห่งความเป็นเลิศ และสังคมแห่งความมีเอกลักษณ์" (make Singapore a City of Excellence and a Society of Distinction)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

• การดำเนินการของประเทศสิงคโปร์

1) มีการดำเนินงานปฏิรูปการศึกษาให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและพัฒนาศักยภาพของบุคคลให้ได้สูงสุด เพื่อสร้างคนที่มีคุณภาพอันเป็นพื้นฐานของระบบทั้งหมด หนึ่งในนั้นก็คือ การตระหนักถึงศิลปวัฒนธรรม โดยมีการกำหนดจุดมุ่งหมายที่สำคัญ คือ การส่งเสริมและกระจายการให้การศึกษา และสร้างความเสมอภาคทางการศึกษา ให้ทุกคนมีสิทธิเท่าเทียมกันในการได้รับการศึกษา โดยไม่มีการแบ่งแยกในเรื่องเชื้อชาติ, ศาสนา และวัฒนธรรม ซึ่งการปฏิรูปอย่างเป็นขั้นตอนและเหมาะสมกับยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงนั้น ทำให้สิงคโปร์มีเสถียรภาพทางการเมือง

2) หลักสูตร ในระบบการศึกษา มีการมุ่งเน้นให้เด็กมีพื้นฐานด้านภาษาและใช้ทักษะความรู้ทางภาษานั้นเรียนวิชาอื่นๆ ทั้งนี้ได้กำหนดให้ 50% ของเวลาเรียนทั้งหมดของหลักสูตรใช้สำหรับเรียนด้านภาษา ส่วนวิชาที่เหลือก็ให้สอนวิชาคณิตศาสตร์, จริยศึกษา, ศิลปะ, ดนตรี, กีฬา, สุขศึกษา หรือการใช้คอมพิวเตอร์ แตกต่างกันไปตามความสามารถของเด็ก การปฏิรูปหลักสูตรไม่เพียงแต่ให้เด็กมีโอกาสได้เรียนตามความสามารถ แต่สามารถจัดหลักสูตรได้อย่างสมดุล คือกำหนดวิชาต่างๆ ให้เด็กได้รู้จักการอยู่ร่วมกัน, ทำงานร่วมกัน และมีความตระหนักในหน้าที่พลเมือง นอกจากนี้ยังเรียนรู้ถึงสุนทรียภาพจากการเรียนที่จะนำไปใช้ในชีวิตรประจำวันได้

3) ส่งเสริมความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ โดยใช้ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมรวมทั้งอุตสาหกรรมทางด้านศิลปะและการสร้างสรรค์เอกลักษณ์ ซึ่งเน้นไปที่อุตสาหกรรมส่งออกเป็นหลัก และผลิตกำลังบุคลากรให้ได้อย่างรวดเร็วเพื่อเสริมปัจจัยพื้นฐานทางการผลิต

4) เสริมสร้างสถาบันทางศิลปวัฒนธรรมระดับชาติสังคมใน เพื่อลดการปกครองแบบชุมชน และเสริมสร้างเอกลักษณ์แห่งชาติ เช่น พิพิธภัณฑ์ประเภทต่างๆ ที่มีความครอบคลุมในศาสตร์แขนงต่างๆ ทุกด้าน ทั้งด้านศิลปะ, หลักฐานทางเอกลักษณ์วัฒนธรรม และความรู้ทางเทคโนโลยี รวมทั้งสถาบันอบรมทางศิลปะ นอกเหนือไปจากในระบบการศึกษา เพื่อเสริมองค์ความรู้แก่เด็กและเยาวชนทั่วไป

5) ส่งเสริมให้มีการอบรมทางด้านศิลปวัฒนธรรม จากวิทยากรทั้งจากในและนอกประเทศ และกิจกรรมทางด้านศิลปะต่างๆ เพื่อกระตุ้นวงการศิลปะและวัฒนธรรม และเพิ่มองค์ความรู้ให้เทียบเท่ากับนานาประเทศ

ที่มา: www.visitsingapore.com/publish/stbportal/th/home/what_to_see/museums.html

เมื่อวันที่ 21 กรกฎาคม 2550

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่บนสื่อออนไลน์
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบการดำเนินการของประเทศตะวันออก

การดำเนินงาน	ประเทศ ญี่ปุ่น	ประเทศ เกาหลี	ประเทศ สิงคโปร์
1. มีการก่อตั้งองค์กรย่อย ที่บริหาร โดยยึดหลักการกระจายอำนาจจากส่วนกลาง	•	•	•
2. การมีมาตรฐานอันเดียวกันทั้งประเทศ กฎเกณฑ์และแนวปฏิบัติจึงมีลักษณะเป็นแนวปฏิบัติกลางที่ใช้กับยึดหลักเกณฑ์รูปแบบเดียวกันในเกือบทุกเขต	•		
3. มีการส่งเสริมขนบธรรมเนียมวัฒนธรรม ในแผนการเรียนการสอนและหลักสูตรของการศึกษา	•	•	•
4. มีการสนับสนุนให้เมือง町村และสถานที่ทางด้านศิลปวัฒนธรรมจากทั้งภาครัฐ และเอกชนเอง	•	•	•
5. ให้ความสำคัญกับข้าราชการ ,ผู้ควบคุมพิพิธภัณฑ์และศิลปินทั้งในด้านปริมาณ คุณภาพและ สวัสดิการ	•		
6. มีการอนุรักษ์และดำรงขนบธรรมเนียมวัฒนธรรมดั้งเดิมไว้ ผ่านทางการสืบทอดในครอบครัว โดยส่งเสริมให้ผู้ปกครองเข้าร่วมและเสริมงานอย่างเต็มที่	•	•	
7. มีการปรับปรุงวัฒนธรรมให้มีความกลมกลืนกับยุคสมัย โดยที่ยังคงกลิ่นอายและเสน่ห์ดั้งเดิมไว้	•	•	•
8. มีการวางแผนพัฒนาอย่างเป็นรูปแบบ และเป็นขั้นเป็นตอน		•	•
9. มีการก่อตั้งสถาบันการศึกษาและอบรมทางด้านศิลปะร่วมสมัยแขนงต่างๆ		•	•
10. อนุรักษ์และฟื้นฟูวัฒนธรรมประเพณีดั้งเดิม โดยการกระจายรายได้สู่ท้องถิ่น	•	•	
11. พัฒนาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชาติ เพื่อที่จะไปสู่การส่งเสริมอุตสาหกรรมทางวัฒนธรรม		•	•
12. มีการส่งเสริมด้านวัฒนธรรมในต่างประเทศ เพื่อถ่ายทอด,แลกเปลี่ยนศิลปวัฒนธรรม และสานสัมพันธ์อันดีกับต่างประเทศ	•	•	•

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

• สรุปรูปแบบการดำเนินการของประเทศตะวันออก

โดยสรุปแล้วการดำเนินการของประเทศฝั่งตะวันออก จะเน้นไปที่รูปแบบของการเรียนรู้ทางด้านวัฒนธรรมในรูปแบบที่มาจากพื้นฐานจากการใช้ชีวิตประจำวันและการอบรมจากภายในครอบครัว และส่งเสริมด้วยระบบการศึกษาในสถานศึกษา เพื่อมุ่งเน้นที่จะพัฒนาประชากรในด้านของจิตใจและจิตสำนึก เพื่อที่จะเป็นพื้นฐานในการอนุรักษ์และคงไว้ซึ่งศิลปวัฒนธรรมที่ยั่งยืน ซึ่งมีความใกล้เคียงกับระบบการดำเนินการของประเทศทางฝั่งตะวันตก แต่ยังคงขาดหน่วยงานที่ให้การอบรมทางศิลปวัฒนธรรมที่ร่วมสมัยอย่างจริงจัง และมีรูปแบบการฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรมของชาติเพื่อการอุตสาหกรรมส่งออก ผ่านทางรูปแบบสื่อร่วมสมัย และการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกับต่างชาติ อีกทั้งเพื่อการเรียนรู้และพัฒนาด้านความคิดสร้างสรรค์ ที่ต้องการเสมอภาคกับประเทศอื่นๆทั่วโลก

2.2.3 เปรียบเทียบการดำเนินการของประเทศตะวันออกกับประเทศตะวันตก

โดยสรุปแล้วการดำเนินการของประเทศในแต่ละโซนนั้นจะมีรูปแบบที่เหมือนกัน เนื่องจากวัฒนธรรมพื้นฐานที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน หรือ มีประเทศนำร่องที่ประสบความสำเร็จในการนำเสนอศิลปวัฒนธรรม เช่น ประเทศญี่ปุ่นที่เป็นต้นแบบในโซนตะวันออก ที่จะเน้นรูปแบบของการเรียนรู้ ทางด้านวัฒนธรรมในรูปแบบที่มาจากพื้นฐานจากการใช้ชีวิตประจำวันและการอบรมจากภายในครอบครัว เพื่อมุ่งเน้นที่จะพัฒนาประชากรในด้านของจิตใจและจิตสำนึก ในขณะที่ฝั่งตะวันตกจะเน้นไปที่รูปแบบของการเรียนรู้, การศึกษาทางด้านวัฒนธรรมในรูปแบบที่หลากหลาย ซึ่งชาวตะวันตกเองก็ตระหนักถึงคุณค่าของงานศิลปะอยู่แล้ว และให้อิสระในกลไกการเปลี่ยนแปลงทางสังคม โดยการเคลื่อนไหวทางแนวคิดศิลปะร่วมสมัย แต่ในกลุ่มประเทศตะวันออกของเราเองนั้น กลับมุ่งเน้นที่การอนุรักษ์วัฒนธรรมดั้งเดิมของตน และประยุกต์ให้เข้ากับสังคมวัฒนธรรมสมัยใหม่ ซึ่งประเทศทางตะวันตกเองนั้นก็ให้ความสนใจ และก่อให้เกิดรูปแบบของระบบเศรษฐกิจแบบสังคมแห่งการสร้างสรรค์ (Creative Economy) ขึ้นมา ซึ่งเป็นกระแสที่ทั่วโลกกำลังตื่นตัว และเร่งพัฒนาประเทศของตนให้ทัดเทียมในระดับนานาชาติ

2.3 นโยบายทางวัฒนธรรม และการดำเนินการในประเทศไทย

การวิเคราะห์รูปแบบนโยบายและการดำเนินการทางศิลปวัฒนธรรมของประเทศไทยเราเองอย่างละเอียดถี่ถ้วน เพื่อเป็นไปในการตรวจสอบและปรับปรุงการดำเนินงานให้สอดคล้องกับนโยบายทางศิลปวัฒนธรรม และสภาพการณ์ของสังคมโลกในยุคปัจจุบัน

2.3.1 นโยบายวัฒนธรรมแห่งชาติ

ตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง นโยบายวัฒนธรรมแห่งชาติ ลงวันที่ 23 พฤศจิกายน 2524 ได้กำหนดนโยบายวัฒนธรรมแห่งชาติ เพื่อเป็นหลักให้หน่วยงาน ของรัฐและเอกชน รวมทั้งประชาชน ร่วมกันรักษาและส่งเสริมวัฒนธรรมอย่างมี เป้าหมายตรงกันและประสานสอดคล้องกันดังนี้

1) ส่งเสริมการบำรุงรักษาวัฒนธรรมไทยทุกด้านให้เจริญ ด้วยการศึกษาค้นคว้าวิจัย, พิธีกรรม และพัฒนาวัฒนธรรมไทย เป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับการแก้ปัญหาการดำเนินชีวิตการพัฒนาประเทศด้านสังคม เศรษฐกิจ การเมือง และการป้องกันประเทศ ป้องกันการทำลาย วัฒนธรรมและศาสนา และทำนุบำรุงศาสนาให้บริสุทธิ์ เพื่อเป็นหลักในการพัฒนาจิตใจประชาชน

2) เผยแพร่วัฒนธรรมไทยทุกด้านนำไปสู่ประชาชนถึงขั้นปฏิบัติให้แพร่หลายยิ่งขึ้น เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจ และตระหนักถึงความสำคัญของวัฒนธรรมที่มีต่อเอกลักษณ์, ศักดิ์ศรี, ความสามัคคีและความมั่นคงของชาติ ตลอดจนเกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน ทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ

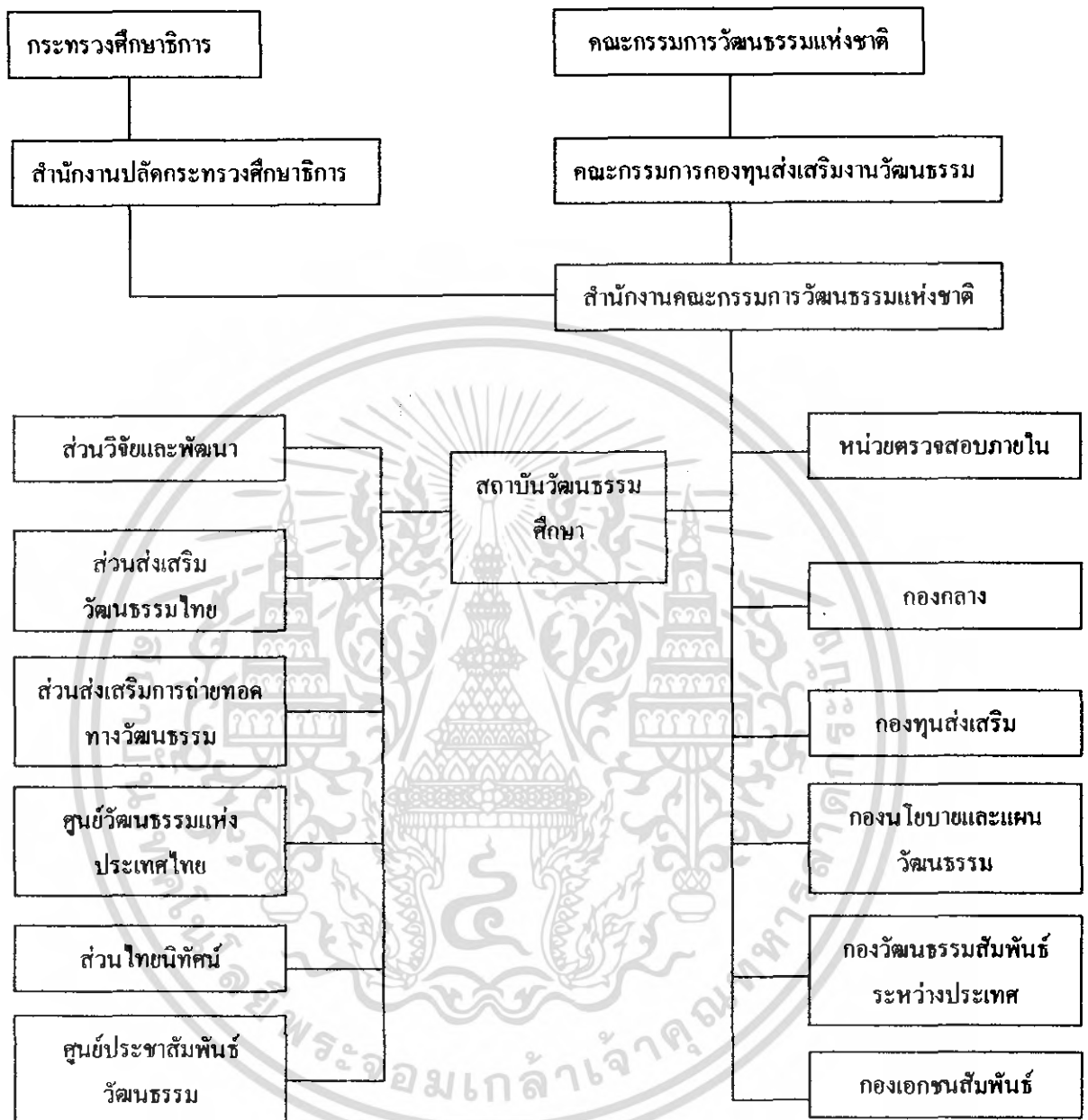
3) ส่งเสริมวัฒนธรรมพื้นบ้านและวัฒนธรรมของกลุ่มชนในท้องถิ่น เพื่อให้ประชาชน มีความเข้าใจ เห็นคุณค่าและยอมรับวัฒนธรรมของท้องถิ่นซึ่งกันและกัน ก่อให้เกิดการผสมผสานทางวัฒนธรรมอันจะนำไปสู่การอยู่ร่วมกันอย่างมีสันติสุขในชาติ และมีความรัก, ห่วงแทน, วัฒนธรรมไทยยิ่งขึ้น

4) สนับสนุนส่งเสริมให้มีการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกับต่างประเทศ เพื่อเสริมสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างชาติ รวมทั้งรู้จักเลือกสรรวัฒนธรรมของต่างชาติที่เผยแพร่เข้ามาในประเทศไทย หรือผลจากการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม โดยนำมาถ่วงถ่วง, ปรับปรุง, คัดแปลงให้เหมาะสมกับวิถีการดำเนินชีวิตของคนไทยและความมั่นคงปลอดภัยของชาติ

5) สนับสนุนส่งเสริมให้หน่วยงานของรัฐและของเอกชน ที่ดำเนินงานด้านวัฒนธรรม ได้ประสานงานกันอย่างใกล้ชิด โดยการระดมสรรพกำลังทั้งภาครัฐและภาคเอกชน เพื่อรักษา และส่งเสริมวัฒนธรรมให้มั่นคง เป็นพื้นฐานของการดำเนินชีวิตของประชาชนตลอดจนร่วมกัน แก้ไขปัญหาที่เกี่ยวกับวัฒนธรรม เพื่อให้วัฒนธรรมมีบทบาทสนับสนุนการพัฒนาประเทศอย่างแท้จริง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โดยมีการแบ่งส่วนราชการ ภายในกระทรวงวัฒนธรรมดังนี้

ภาพที่ 1 แสดงการแบ่งส่วนราชการของสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม

อ่านข้อมูลทั้งหมดที่ ภาคผนวก 2 หน้า ๘-15

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบแนวทางการดำเนินงานของประเทศตัวอย่างกับประเทศไทย

แนวทางการดำเนินการทางวัฒนธรรม จากประเทศตัวอย่าง	การดำเนินการของประเทศไทย
1. มีการก่อตั้งองค์กรย่อย ที่บริหาร โดยยึดหลักการกระจายอำนาจจาก ส่วนกลางการ โดยมีกฎเกณฑ์และแนวปฏิบัติเป็นแนวปฏิบัติกลางที่ใช้กับ ยึดหลักเกณฑ์รูปแบบเดียวกันทั่วประเทศ	2
2. มีการวางแผนพัฒนาอย่างเป็นรูปแบบ และเป็นขั้นเป็นตอน	1
3. มีการส่งเสริมขนบธรรมเนียมวัฒนธรรม ในแผนการเรียนการสอนและ หลักสูตรของการศึกษา	2
4. ในโรงเรียนมีหลักสูตรการศึกษาทางด้านศิลปวัฒนธรรมของชาติ	1
5. มีการสนับสนุนให้มืองค์กรและสถานที่ทางด้านศิลปวัฒนธรรมจากทั้ง ภาครัฐ และเอกชนเอง	2
6. มีการก่อตั้งสถาบันการศึกษาและอบรมทางด้านศิลปะร่วมสมัยแขนงต่างๆ	2
7. โปรแกรมของพิพิธภัณฑ์ที่จัดขึ้นจะแตกต่างไปจากการสอนภายใน ห้องเรียน	1
8. การปฏิบัติของพิพิธภัณฑ์ ต้องยุติการกีดกันผู้พิการ และพัฒนาให้มีการ เข้าถึงได้สะดวกขึ้น	3
9. รัฐบาลให้การสนับสนุนทางการเงิน และการระดมทุน ให้มืองค์กรและสถานที่ ทางด้านศิลปวัฒนธรรม	2
10. มีการเผยแพร่ และประชาสัมพันธ์ถึงกิจกรรมและพื้นที่ทาง ศิลปวัฒนธรรม	1
11. พิพิธภัณฑ์ต้องหารายได้จากกิจกรรมอื่นๆ เช่น ร้านขายของที่ระลึก ,ร้านอาหาร ,การนำเข้าชม ,ค่าลิขสิทธิ์ และการให้เช่าสถานที่	2
12. รัฐบาลให้มีการวัดประสิทธิภาพของการให้บริการแก่ประชาชน	2
13. มีการรับอาสาสมัครของชุมชน มาเป็นวิทยากรและที่ปรึกษา เพื่อการ สอนในแนวทางเฉพาะบุคคลที่ทำด้วยภูมิปัญญาของตนเอง และการมี ส่วนร่วม	2
14. มีการกระจายอำนาจในการบริหารและการดำเนินงานด้านวัฒนธรรมให้ เกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรม และมีระบบสนับสนุนเครือข่าย	2
15. ควบคุมให้การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น เป็นไปตามกระบวนการความ เป็นไปของวัฒนธรรมเอง	1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 3 (ต่อ) การเปรียบเทียบแนวทางการดำเนินงานของประเทศด้วยกับประเทศไทย

16. อนุรักษ์และฟื้นฟูวัฒนธรรมประเพณีดั้งเดิม โดยการกระจายสู่ท้องถิ่น	2
17. พัฒนาข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพื่อรองรับการปฏิรูประบบบริหารงานทางศิลปวัฒนธรรม	1
18. การสร้างสภาพรวมทางวัฒนธรรมที่ก่อให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างศิลปะเก่าและศิลปะใหม่ที่ก้าวหน้า	1
19. พัฒนาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชาติ เพื่อที่จะไปสู่การส่งเสริมอุตสาหกรรมทางวัฒนธรรม	1
20. มีการอนุรักษ์และดำรงขนบธรรมเนียมวัฒนธรรมดั้งเดิมไว้ ผ่านทางการสืบทอดในครอบครัว โดยส่งเสริมให้ผู้ปกครองเข้าร่วมและเสริมงาน	1
21. มีการส่งเสริมด้านวัฒนธรรมในต่างประเทศ เพื่อถ่ายทอด, แลกเปลี่ยนศิลปวัฒนธรรม และสานสัมพันธ์อันดีกับต่างประเทศ	2

เกณฑ์การให้คะแนน 1: การดำเนินงานน้อย 2: ปานกลาง 3: มีการดำเนินงานที่ดี

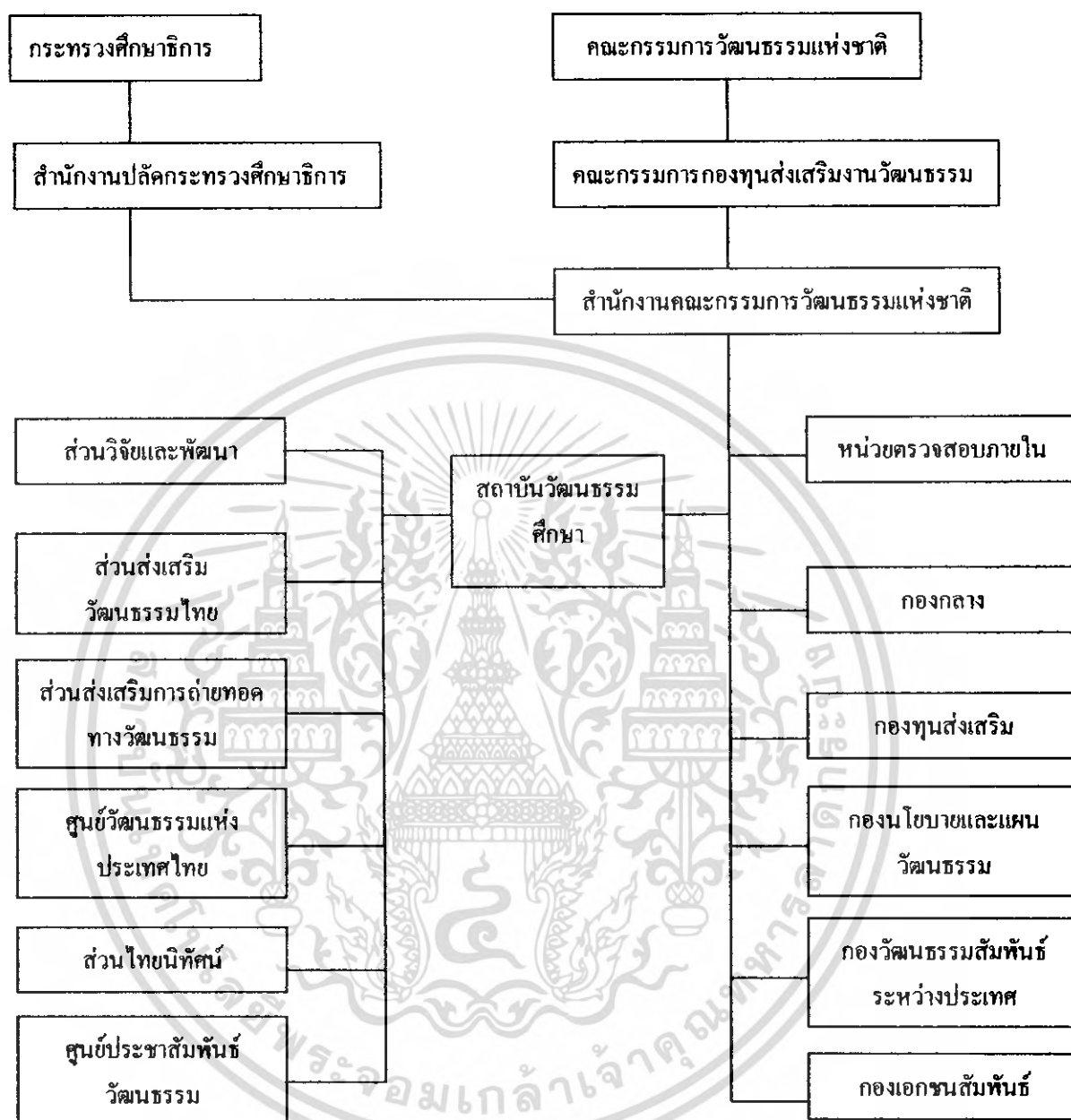
หมายเหตุ : ผลสำรวจจากการสอบถามผู้เชี่ยวชาญและบุคคลทั่วไป

2.3.2 สรุปการดำเนินการของประเทศไทย

มีการแบ่งองค์กรเพื่อกระจายอำนาจการบริหารที่ดี แต่กลับมีความซ้ำซ้อนทางหน้าที่, ขาดการลำดับขั้นตอนการดำเนินงานที่ดี และขาดการกระจายตัวสู่ภาคชนบท และแม้ว่าจะมีการปลูกฝังความรู้ทางศิลปวัฒนธรรมแก่เยาวชนในหลักสูตรการศึกษา แต่ก็ยังขาดองค์กรที่อบรมด้านนี้อย่างจริงจัง มีการสนับสนุนให้มีการจัดตั้งสถานที่ทางศิลปวัฒนธรรมอยู่บ้าง แต่การขาดงบประมาณและการมีส่วนร่วมในการให้การศึกษาและการเข้าถึงกับองค์กรทางศิลปวัฒนธรรมของประชากรชาวไทยนับว่ามีน้อย อีกทั้งสภาพสังคมในปัจจุบันทำให้รูปแบบการอบรมขนบธรรมเนียมวัฒนธรรมภายในครอบครัวลดลง การที่จะทำให้สังคมยอมรับในการเปลี่ยนแปลงของศิลปวัฒนธรรม และการจะปรับปรุงสังคมมีความกลมกลืนระหว่างวัฒนธรรมดั้งเดิมกับวัฒนธรรมร่วมสมัยนั้นย่อมเป็นเรื่องที่ยาก หากขาดการกระตุ้นเตือนเพราะสิ่งนี้มีใบหน้าของใครผู้ใดคนหนึ่ง แต่เป็นจิตสำนึกของเราทุกคน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โดยมีการแบ่งส่วนราชการ ภายในกระทรวงวัฒนธรรมดังนี้

ภาพที่ 1 แสดงการแบ่งส่วนราชการของสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม

อ่านข้อมูลทั้งหมดที่ ภาคผนวก 2 หน้า ผ-15

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 2-3 การเปรียบเทียบแนวทางการดำเนินงานของประเทศตัวอย่างกับประเทศไทย

แนวทางการดำเนินการทางวัฒนธรรม จากประเทศตัวอย่าง	การดำเนินการของประเทศไทย
1. มีการก่อตั้งองค์กรย่อย ที่บริหาร โดยยึดหลักการกระจายอำนาจจาก ส่วนกลางการ โดยมีกฎเกณฑ์และแนวปฏิบัติเป็นแนวปฏิบัติกลางที่ใช้กับ ยึดหลักเกณฑ์รูปแบบเดียวกันทั่วประเทศ	2
2. มีการวางแผนพัฒนาอย่างเป็นรูปแบบ และเป็นขั้นเป็นตอน	1
3. มีการส่งเสริมขนบธรรมเนียมวัฒนธรรม ในแผนการเรียนการสอนและ หลักสูตรของการศึกษา	2
4. ในโรงเรียนมีหลักสูตรการศึกษาทางด้านศิลปวัฒนธรรมของชาติ	1
5. มีการสนับสนุนให้มีองค์กรและสถานที่ทางด้านศิลปวัฒนธรรมจากทั้ง ภาครัฐ และเอกชนเอง	2
6. มีการก่อตั้งสถาบันการศึกษาและอบรมทางด้านศิลปวัฒนธรรมต่างๆ	2
7. โปรแกรมของพิพิธภัณฑ์ที่จัดขึ้นจะแตกต่างไปจากการสอนภายใน ห้องเรียน	1
8. การปฏิบัติของพิพิธภัณฑ์ ต้องยุติการกีดกันผู้พิการ และพัฒนาให้มีการ เข้าถึงได้สะดวกขึ้น	3
9. รัฐให้กาสนับสนุนทางการเงิน และการระดมทุน ให้มีองค์กรและสถานที่ ทางด้านศิลปวัฒนธรรม	2
10. มีการเผยแพร่ และประชาสัมพันธ์ถึงกิจกรรมและพื้นที่ทาง ศิลปวัฒนธรรม	1
11. พิพิธภัณฑ์ต้องหารายได้จากกิจกรรมอื่นๆ เช่น ร้านขายของที่ระลึก ,ร้านอาหาร ,การนำเข้าชม ,คำอธิบาย และทำให้เช่าสถานที่	2
12. รัฐจัดให้มีการวัดประสิทธิภาพของการให้บริการแก่ประชาชน	2
13. มีการรับอาสาสมัครของชุมชน มาเป็นวิทยากรและที่ปรึกษา เพื่อการ สอนในแนวทางเฉพาะบุคคลที่ทำได้ด้วยภูมิปัญญาของตนเอง และการมี ส่วนร่วม	2
14. มีการกระจายอำนาจในการบริหารและการดำเนินงานด้านวัฒนธรรมให้ เกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรม และมีระบบสนับสนุนเครือข่าย	2
15. ควบคุมให้การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น เป็นไปตามกระบวนการความ เป็นไปของวัฒนธรรมเอง	1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 2-3 (ต่อ) การเปรียบเทียบแนวทางการดำเนินงานของประเทศตัวอย่างกับประเทศไทย

16. อนุรักษ์และฟื้นฟูวัฒนธรรมประเพณีดั้งเดิม โดยการกระจายสู่ท้องถิ่น	2
17. พัฒนาราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพื่อรองรับการปฏิรูประบบบริหารงานทางศิลปวัฒนธรรม	1
18. การสร้างสภาพรวมทางวัฒนธรรมที่ก่อให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างศิลปะเก่าและศิลปะใหม่ที่ก้าวหน้า	1
19. พัฒนาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชาติ เพื่อที่จะไปสู่การส่งเสริมอุตสาหกรรมทางวัฒนธรรม	1
20. มีการอนุรักษ์และดำรงขนบธรรมเนียมวัฒนธรรมดั้งเดิมไว้ ผ่านทางการสืบทอดในครอบครัว โดยส่งเสริมให้ผู้ปกครองเข้าร่วมและเสริมงาน	1
21. มีการส่งเสริมด้านวัฒนธรรมในต่างประเทศ เพื่อถ่ายทอด, แลกเปลี่ยนศิลปวัฒนธรรม และสานสัมพันธ์อันดีกับต่างประเทศ	2

เกณฑ์การให้คะแนน 1: การดำเนินงานน้อย 2: ปานกลาง 3: มีการดำเนินงานที่ดี
หมายเหตุ : ผลสำรวจจากการสอบถามผู้เชี่ยวชาญและบุคคลทั่วไป

2.3.2 สรุปการดำเนินการของประเทศไทย

มีการแบ่งองค์กรเพื่อกระจายอำนาจการบริหารที่ดี แต่กลับมีความซ้ำซ้อนทางหน้าที่, ขาดการลำดับขั้นตอนการดำเนินงานที่ดี และขาดการกระจายตัวสู่ภาคชนบท และแม้ว่าจะมีการปลูกฝังความรู้ทางศิลปวัฒนธรรมแก่เยาวชนในหลักสูตรการศึกษา แต่ก็ยังขาดองค์กรที่อบรมด้านนี้อย่างจริงจัง มีการสนับสนุนให้มีการจัดตั้งสถานที่ทางศิลปวัฒนธรรมอยู่บ้าง แต่การขาดงบประมาณและการมีส่วนร่วมในการให้การศึกษาและการเข้าถึงกับองค์กรทางศิลปวัฒนธรรมของประชากรชาวไทยนับว่ามีน้อย อีกทั้งสภาพสังคมในปัจจุบันทำให้รูปแบบการอบรมขนบธรรมเนียมวัฒนธรรมภายในครอบครัวลดลง การที่จะทำให้สังคมยอมรับในการเปลี่ยนแปลงของศิลปวัฒนธรรม และการจะปรับปรุงสังคมมีความกลมกลืนระหว่างวัฒนธรรมดั้งเดิมกับวัฒนธรรมร่วมสมัยนั้นย่อมเป็นเรื่องที่ยาก หากขาดการกระตุ้นเตือนเพราะสิ่งนี้มีใช้หน้าที่ของใครผู้ใดผู้หนึ่ง แต่เป็นจิตสำนึกของเราทุกคน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4 ความจำเป็นในการจัดตั้งศูนย์ทางศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย

คณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวงทบวงกรม จึงได้เสนอให้มีการจัดตั้ง “สำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย” เป็นหน่วยงานใหม่ระดับกรมในกระทรวงวัฒนธรรม ตามที่ นพ.นิรันดร์ พิทักษ์วัชระ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดอุบลราชธานี เป็นผู้เสนอว่าสมควรที่จะมีหน่วยงานที่จะดูแล ส่งเสริมศิลปะร่วมสมัยและเชื่อมต่อวัฒนธรรมสมัยใหม่เข้ากับเอกลักษณ์ดั้งเดิมของชาติโดยเฉพาะ โดยมีผู้เข้าประชุมประกอบด้วยสมาชิกวุฒิสภา, ศิลปิน, นักวิชาการ, ผู้บริหารระดับสูงในการดำเนินงานวัฒนธรรม และผู้สนับสนุนจำนวนมาก ทุกคนมีความคิดตรงกันว่าสมควรก่อตั้งกรมนี้ และยินดีให้การสนับสนุน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมจึงได้ลงนามประกาศใช้กฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการให้ สำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัยเป็นส่วนราชการมีฐานะเป็นกรมหนึ่งในกระทรวงวัฒนธรรม เมื่อวันที่ 9 ตุลาคม 2545 โดยมีเหตุผลหลักๆดังนี้

1) องค์ประกอบที่สำคัญขั้นพื้นฐานอันนำไปสู่คุณภาพชีวิตที่สมบูรณ์ของมนุษย์คือ ศิลปะแห่งการดำเนินชีวิต ศิลปะนำไปสู่การพัฒนาภูมิปัญญา การเรียนรู้ การสร้างสรรค์ใหม่ ๆ การยกระดับจิตวิญญาณให้มีความละเอียดอ่อนไปสู่ความเป็นอิสระทางปัญญา อันเป็นคุณค่าของความเป็นมนุษย์ทั้งในโลกปัจจุบันและอนาคต ศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัยจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการดำเนินชีวิตของคน เพราะคนจะต้องพัฒนาปรับตัวในการใช้ศิลปะการดำรงชีวิตในโลกยุคปัจจุบันเพื่อก้าวไปสู่โลกโลกยุคใหม่ที่มีพลวัตตลอดเวลา

2) ศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัยจะเป็นส่วนที่เติมเต็มให้การดำเนินงานด้านศิลปวัฒนธรรมของหน่วยงานในสังกัดกระทรวงวัฒนธรรม มีความเด่นชัด ครอบคลุมครบทุกด้านอย่างเป็นเอกภาพ

3) ศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัยในปัจจุบันควรได้รับการดูแล ส่งเสริม และสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาอยู่เสมอ ค่อยเนื่องต่อไปอย่างไม่ขาดตอน โดยมีปัจจัยด้านต่างๆ ดังนี้

- 3.1) เพื่อค้ำชูภูมิปัญญาทางศิลปวัฒนธรรมจากอดีตสู่ปัจจุบัน
- 3.2) เพื่อสร้างสรรค์, สะสม และสร้างต้นทุนใหม่ทางวัฒนธรรมให้แก่สังคม
- 3.3) เพื่อพัฒนาให้เกิดคุณประโยชน์ต่อชาติในด้านเศรษฐกิจ, อุตสาหกรรม, การท่องเที่ยวและศิลปะการบันเทิง เป็นต้น
- 3.4) เพื่อให้รู้เท่าทันและก้าวทันต่อความเปลี่ยนแปลงของกระแสโลกาภิวัตน์ทางด้านศิลปวัฒนธรรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4.1 อำนาจหน้าที่ของสำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย

สำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย มีภารกิจเกี่ยวกับการดำเนินการส่งเสริม สนับสนุน และเผยแพร่กิจการสร้างสรรค์ศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย เพื่อเพิ่มพูนพัฒนาภูมิปัญญา และการประยุกต์ใช้ในสังคม โดยให้มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

- 1) ส่งเสริม สนับสนุน และจัดให้มีหอศิลป์เพื่อเผยแพร่ผลงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย
- 2) ประสานงานเครือข่ายองค์กรศิลปวัฒนธรรมทั้งภาครัฐและเอกชน ทั้งในและต่างประเทศ
- 3) จัดให้มีศูนย์ข้อมูลสารสนเทศด้านศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย
- 4) ศึกษา วิจัย เพื่อพัฒนาองค์ความรู้ ภูมิปัญญา และการประยุกต์ใช้งานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย
- 5) ระดมทรัพยากรและจัดให้มีกองทุนหรือแหล่งทุนด้านศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย
- 6) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของสำนักงานหรือตามที่กระทรวงหรือคณะรัฐมนตรีมอบหมาย

2.4.2 ความหมายของศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย

โดยที่สำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า “ศิลปวัฒนธรรม” (Art & Culture) ไว้ว่าคือ สิ่งที่มีมนุษย์นั้นสร้างขึ้น ไม่ใช่เพียงสิ่งที่เป็นวัตถุสิ่งของ แต่เป็นทั้งรูปแบบการดำเนินชีวิต, ขนบธรรมเนียม และประเพณี ที่มาจากสำนักพื้นฐานของมนุษย์ ที่ต้องการสร้างรูปแบบในการดำรงชีวิต และสืบทอดสู่ทายาท เพื่อสร้างสิ่งที่เป็นที่ยอมรับว่าดีงาม และพัฒนาห่มวลพวกพันธุ์ของคน อันเป็นองค์ประกอบที่สำคัญขั้นพื้นฐานอันนำไปสู่คุณภาพชีวิตที่สมบูรณ์ของมนุษย์ คือ ศิลปะแห่งการดำรงชีวิต, ศิลปะที่จะนำไปสู่การพัฒนาภูมิปัญญา, การเรียนรู้, การสร้างสรรค์ใหม่ๆ การยกระดับจิตวิญญาณให้มีความละเอียดอ่อนไปสู่ความเป็นอิสระทางปัญญา อันเป็นคุณค่าของความเป็นมนุษย์ทั้งใน โลกปัจจุบันและอนาคต ศิลปวัฒนธรรมจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการดำรงชีวิตของคน เพราะมนุษย์จะต้องพัฒนาปรับตัวในการใช้ศิลปะการดำรงชีวิตในปัจจุบัน เพื่อก้าวไปสู่โลกยุคใหม่ที่มีพลวัตตลอดเวลา เพื่อสร้างคุณค่าทางสังคมที่จะเพิ่มพูนพัฒนาภูมิปัญญา และประยุกต์ใช้ในสังคม และเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจ

คำว่า “ร่วมสมัย” (Contemporary) มีความหมายว่า อยู่ในช่วงเวลาหรือสมัยเดียวกัน ดังนั้น คำว่าร่วมสมัย ก็คือ “ปัจจุบัน” แต่ความร่วมสมัยของสังคมสมัยอดีตที่ผ่านมาแล้ว ย่อมต้องเปลี่ยนไปไม่เหมือนกับความร่วมมือสมัยในวันนี้ เพราะแน่นอนคำว่าร่วมสมัยมีพลวัตในตัวของมันเอง มีความหมายที่เปลี่ยนแปลง ได้ตลอดเวลา เช่นเดียวกับคำว่าวัฒนธรรม มีความหมายเปลี่ยนแปลงได้ รากศัพท์ “วัฒนธรรม” คือ “การพัฒนา” ดังนั้นวัฒนธรรมก็ต้องเป็นสิ่งที่พัฒนาเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นรูปแบบของศิลปวัฒนธรรมจึงแสดงออกมาในลักษณะที่มีความร่วมสมัย

ที่มา: www.ocac.go.th เมื่อวันที่ 12 กรกฎาคม 2550

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

การศึกษาโครงการตัวอย่าง

3.1 โครงการในต่างประเทศ

3.1.1 Tate Gallery of Modern Art

สถาปนิก	: Herzog & de Mueron
ที่ตั้ง	: ด้านใต้ของแม่น้ำเทมส์ ตรงข้ามกับวิหารเซนต์พอล (St. Paul), ลอนดอน
ขนาดอาคาร	: 34,500 ตร.ม.
ขนาดที่ดิน	: 42,370 ตร.ม.
ข้อมูลอื่นๆ	: อาคารมีความยาว 200 เมตร สร้างด้วยอิฐ 4.2 ล้านก้อน มีปล่องไฟสูง 99 เมตร โดยจะสร้างให้สูงน้อยกว่าหอควิหารเซนต์พอล (St. Paul)ซึ่งมีความสูง 114 เมตร

ภาพที่ 2 ทศนิยมภาพภายนอก Tate Gallery of Modern Art

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1) การศึกษาความเป็นมาและวัตถุประสงค์ของตัวอย่างโครงการ

Tate Modern สร้างในปี 2000 ซึ่งเป็นสถานที่จัดแสดงและเก็บงานศิลปะ modern art ของนานาชาติ โดยแต่เดิมนั้นอาคารหลังนี้เป็นโรงงานไฟฟ้าซึ่งถูกปิดตั้งแต่ปี 1982 ออกแบบโดย Sir Giles Gilbert Scott ซึ่งตั้งอยู่บริเวณทางคานใต้ของแม่น้ำเทมส์ ซึ่งนับว่าเป็นทำเลที่ดีมาก และตั้งอยู่ตรงกันข้ามกับวิหารเซนต์พอล (St. Paul) กับเมือง London มีโครงการที่จะสร้างสะพานเดินเท้าข้ามแม่น้ำเทมส์ (millennium bridge) เชื่อมระหว่าง gallery ใหม่กับเมืองนอกจากนี้ยังสามารถเดินทางโดยเรือข้ามฟากได้ด้วย

ตัวโรงงานไฟฟ้านั้นมี Turbine hall ขนาดใหญ่ สูง 35 เมตร ยาว 152 เมตร กลายเป็น Entrance Area และเป็นพื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับจัดแสดงประติมากรรมขนาดใหญ่ ส่วน Boiler house นั้นถูกปรับเปลี่ยนให้กลายเป็น Galleries มี 3 ชั้นตลอดความยาวของอาคาร ทั้ง 2 ข้าง ซึ่งเชื่อมต่อกันด้วยบันไดเลื่อนตรงกลาง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่ส่วนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ภาพที่ 3 Turbine hall ขนาดใหญ่ของของ Tate Gallery of Modern Art
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2) แนวคิดการดำเนินงานและการจัดกิจกรรม

การบริหารและกิจกรรมนั้น เน้นการดำเนินงานที่ได้ผลกำไร เนื่องจากสภาพสังคมของประเทศเองก็ให้ความสำคัญกับศิลปวัฒนธรรมอยู่แล้ว ตัวโครงการนั้นเน้นการจัดกิจกรรมที่ครอบคลุมกลุ่มประชาชนทุกระดับ กิจกรรมที่ร่วมสมัย และกิจกรรมระดับนานาชาติ ที่เป็นทั้งลักษณะประจำชาติและสากล เนื่องจากในประเทศอังกฤษนั้นมีพิพิธภัณฑ์ที่มีความหลากหลายอยู่แล้ว

การสนับสนุนทางการเงินในการจัดตั้งนั้น ได้จากเงินอุดหนุนของโครงการจากชุมชน และโรงเรียน หรือจากสื่อเตอร์ และองค์กรที่ต้องการเงินอุดหนุนเป็นหลัก พิพิธภัณฑ์ยังประสบปัญหาทางการเงิน เนื่องจากมีการลดหรือคงงบประมาณไว้เท่าเดิม ในขณะที่มีการกดดันให้มีการบริการที่มากขึ้นและดีขึ้น พิพิธภัณฑ์จึงจำเป็นต้องหารายได้จากกิจกรรมอื่นๆ เช่น ร้านค้า, ร้านอาหาร, การนำเข้าชม, ค่าลิขสิทธิ์, การให้เช่าสถานที่ในการจัดงาน แต่งานและงานจัดเลี้ยงสังสรรค์ และความบันเทิงจากทางพิพิธภัณฑ์ ซึ่งเป็นที่ปฏิบัติทั่วไปในหลายพิพิธภัณฑ์ในปัจจุบัน

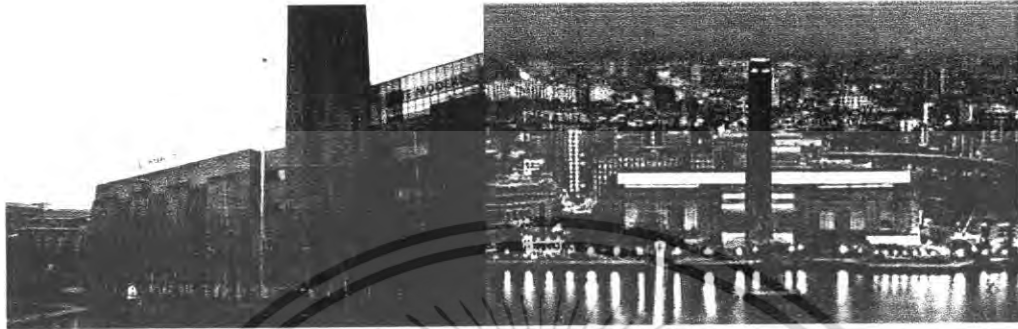
Modern art จัดแสดงในส่วน Gallery ชั้น 1 และ 2 ส่วนในชั้น 3 นั้นเป็นส่วนจัดนิทรรศการหมุนเวียน ชั้นคาเฟ่เป็น Glass Penthouse ซึ่งจะเป็นส่วนที่ติดตั้งแสง Light Beam เพื่อส่องให้ตัวอาคารในเวลากลางคืน และส่วน Member room จะมีชานทั้ง 2 ชั้น ในชั้นบนสุดจะเป็นส่วนของ Café และ Restaurant ซึ่งมีทัศนียภาพที่สามารถมองเห็นแม่น้ำเทมส์ และวิหารเซนต์พอล (St. Paul) รวมทั้งเมืองลอนดอนทั้งเมือง

ภาพที่ 4 Café and Restaurant ของ Tate Gallery of Modern Art

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ส่วนที่เป็นปล่องไฟปิดด้วย Colored Light ซึ่งออกแบบโดย Michael Craig Martin ซึ่งรู้จักกันในนาม Swiss Light ซึ่งเมื่อ Swiss Light + Light Beam แล้วเมื่อในเวลากลางคืน อาคาร Tate Modern จะมีความเด่นสะดุดตา และสามารถมองเห็นได้จากในระยะไกล

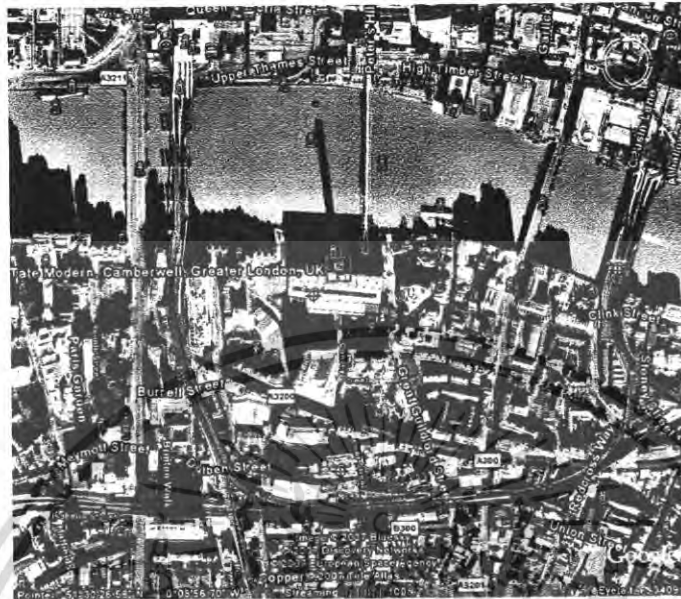

ภาพที่ 5 ทศนียภาพภายนอก Tate Gallery of Modern Art เปรียบเทียบเวลากลางวัน-กลางคืน

- 3) การศึกษาองค์ประกอบ และความสัมพันธ์ขององค์ประกอบตัวอย่างโครงการ
- พื้นที่แสดงนิทรรศการ 7,827 ตร.ม.
 - พื้นที่โถงกลาง Turbine Hall 3,300 ตร.ม.
 - พื้นที่แสดงนิทรรศการพิเศษ 1,300 ตร.ม.
 - ส่วนห้องบรรยาย และอบรม 240 ที่นั่ง
 - ห้องอาหาร 2 ห้อง โดยแบ่งเป็น 240 ที่นั่ง และ 170 ที่นั่ง และบาร์เครื่องดื่ม 30 ที่นั่ง 6,560 ตร.ม.
 - 3 พื้นที่ร้านค้า โคนแบ่งเป็น ที่ชั้น 1 มีพื้นที่ 500 ตร.ม., ที่ชั้น 2 มีพื้นที่ 300 ตร.ม. และที่ชั้น 4 จะเป็นร้านขายของที่ระลึก 150 ตร.ม.
 - พื้นที่ให้การเรียนรู้ 390 ตร.ม.
 - พื้นที่สำหรับสมาชิกพิเศษ 150 ตร.ม.
 - พื้นที่สำนักงาน 1,350 ตร.ม.
 - พื้นที่ส่วนเก็บรักษางานศิลปะ 1,500 ตร.ม.
 - มีลิฟต์ 9 ตัว ซึ่งเป็นลิฟต์สาธารณะ 4 ตัว ที่สามารถขนถ่ายคนได้ 16 คน/วินาที
 - มีการใช้บันไดเลื่อน 6 ตัว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4) สภาพที่ตั้งอาคาร (Location)

ภาพที่ 6 สภาพที่ตั้งรอบ Tate Gallery of Modern Art

รอบๆอาคารนั้นเป็นลานกรวด เปิด Space เปิด โล่งเพื่อให้สามารถเชื่อมต่อกับแม่น้ำได้ ทั้งทางด้านสายตา, ทัศนียภาพ รวมถึงกระแสลมเย็นที่จะพัดผ่านมาจากแม่น้ำ และยังใช้เป็นที่พักปะและจัดแสดงนิทรรศการกลางแจ้งอีกด้วย ซึ่งมีความเหมาะสมกับสภาพภูมิอากาศ และพฤติกรรมความต้องการของผู้คน โดยที่ตั้งนี้เป็นย่านศิลปะวัฒนธรรม ซึ่งถูกแวดล้อมด้วยสถาบันทางศิลปะและวัฒนธรรมต่างๆ โดยตัวโครงการนั้นเป็นเสมือน Land mark แห่งใหม่ของเมือง โดยมีอีกโครงการภายในที่ตั้งนี้ คือ สะพาน Millennium Bridge ที่ได้รับความสนใจจากประชาชนชาวอังกฤษเป็นอย่างมาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5) ทศนิยมภาพภายนอกอาคาร (Exterior)

ตัวอาคารภายนอกใช้วัสดุก่อสร้างที่เป็นอิฐแทบทั้งหมด จึงให้ความรู้สึกที่เคร่งขรึม เก๋แก่ และให้ความรู้สึกที่น่าเชื่อถือ มีปล่องไฟขนาดใหญ่เป็น Landmark ที่สามารถดึงดูดสายตาได้จากระยะไกล ในบางส่วนที่เป็นส่วนที่ต่อเติม (Renovated) ในชั้นบน ก็ได้มีการใช้วัสดุที่ให้ความรู้สึกที่ทันสมัยอย่างเช่น เหล็ก และกระจก เป็นส่วนใหญ่

ภาพที่ 7 วัสดุภายนอกของ Tate Gallery of Modern Art

6) ทศนิยมภาพภายในอาคาร (Interior)

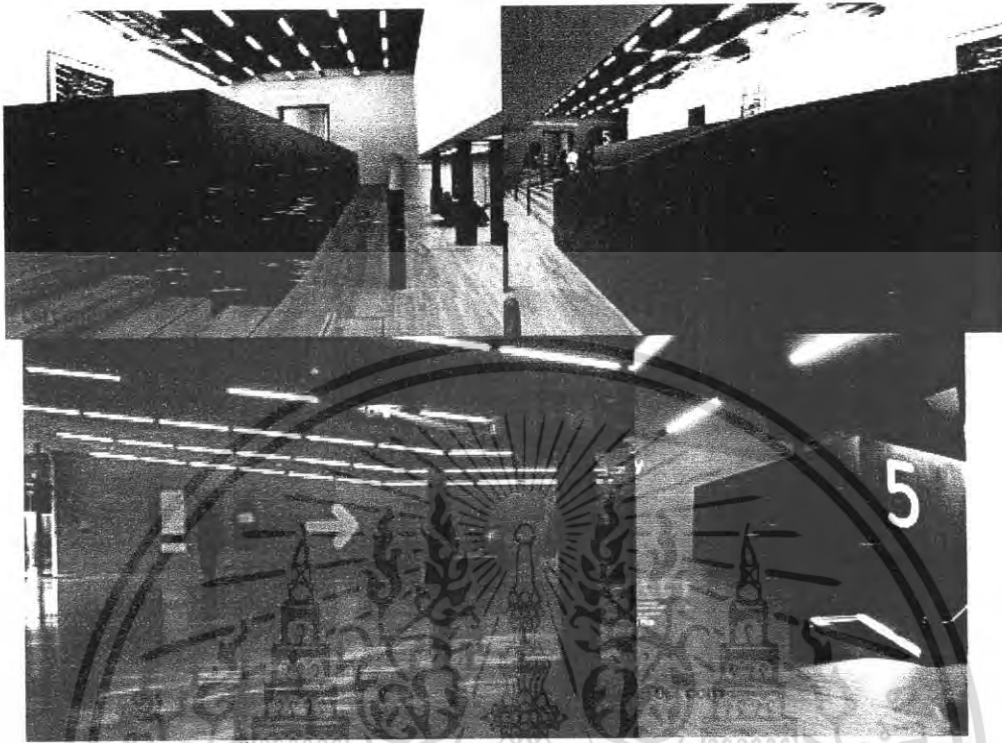

ภาพที่ 8 ทศนิยมภาพภายใน Tate Gallery of Modern Art

ส่วน Turbine Hall ที่มีขนาดใหญ่เป็นทั้งส่วนที่สามารถรองรับคนจำนวนมาก บริเวณทางเข้าออกหลัก ซึ่งเป็นส่วนที่ช่วยเชื่อม space ของทั้งอาคารให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน อีกทั้งยังสามารถเป็นส่วนจัดแสดงงานประติมากรรมที่มีขนาดใหญ่เป็นพิเศษ ซึ่งถือว่าเป็นหนึ่งในจุดเด่นของพื้นที่ใช้สอยภายในของอาคาร Tate modern แห่งนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7) พื้นที่แสดงนิทรรศการ (Gallery)

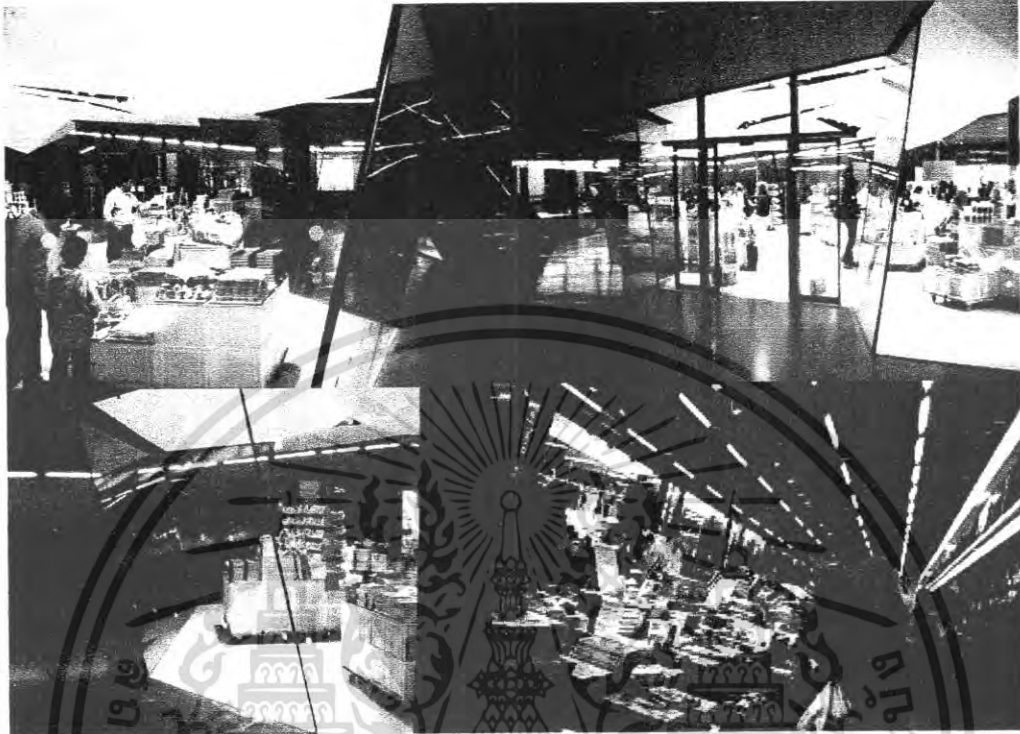

ภาพที่ 9 พื้นที่แสดงนิทรรศการของ Tate Gallery of Modern Art

ในส่วนของ Gallery ได้ใช้วัสดุและสีของวัสดุที่มีความสดใสดูทันสมัยบวกกับลักษณะการออกแบบส่วนต่างๆ ที่ให้ความรู้สึกถึงความเป็นความร่วมมือ เข้ากับงานที่จัดแสดง และยังมีการแบ่งพื้นที่ส่วนต่างๆ จากกันให้มีความพื้นที่เฉพาะในการแสดงงานแต่ละประเภท แต่ก็ยังคงเชื่อมต่อทาง space ไว้ได้ ด้วยทางเดินที่มีลักษณะเป็น loop รอบๆอาคาร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

8) พื้นที่ร้านขายของที่ระลึก (Gallery Shop)

ภาพที่ 10 ร้านขายของที่ระลึกใน Tate Gallery of Modern Art

เป็นส่วนขายสินค้าของ Tate Modern ตลอดจนของที่ระลึก สувvenir ต่างๆ จากการจัดแสดงงานต่างๆ ซึ่งในส่วนนี้จะเห็นได้ว่าการใช้วัสดุและการออกแบบที่ทันสมัย เพื่อดึงดูดความสนใจของลูกค้า โดยที่สินค้าจะมีความเฉพาะ ที่ทำมาพิเศษสำหรับที่นี่ โดยเฉพาะ เพื่อดึงดูดผู้มาใช้อาคาร โดยส่วนร้านค้านี้จะถูกวางไว้ในตำแหน่งชั้นบนสุด ที่เมื่อผู้มาใช้อาคารได้เข้าชมนิทรรศการมาแล้ว ซึ่งเป็นหลักทางจิตวิทยาทางการขายที่ได้ผลที่สุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

9) วัสดุและการใช้แสง (Materials and Lighting)

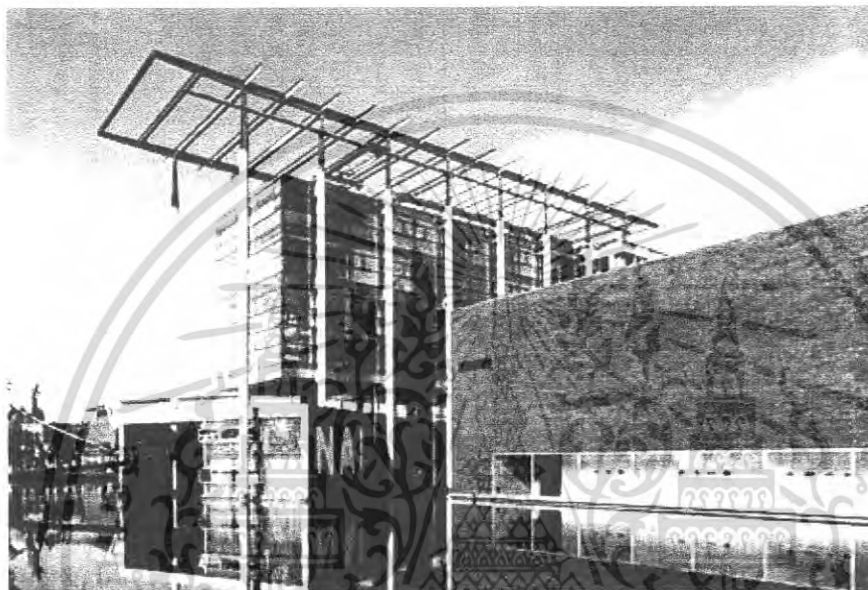

ภาพที่ 11 การใช้แสงภายใน Tate Gallery of Modern Art

ในด้านวัสดุการใช้แสงนั้นผู้ออกแบบได้มีการคิดและออกแบบควบคู่กันไป ซึ่งวัสดุที่ใช้แบบผสมผสานมีทั้งเหล็ก, อลูมิเนียม, ไม้, และกระจก ซึ่งผ่านการออกแบบให้เข้ากันได้อย่างลงตัว คุณภาพทันสมัยและเข้ากันกับแสงที่ได้มีการออกแบบให้เหมาะสมกับวัสดุ ทำให้วัสดุดูโดดเด่นและช่วยให้ภายในของอาคารมีความน่าสนใจ ซึ่งมีทั้งแสงประดิษฐ์และการนำแสงธรรมชาติเข้ามาใช้ผสมด้วยกัน ซึ่งนี่เป็นจุดเด่นของอาคารหลังนี้ที่สามารถสะท้อนบุคลิก (Character) ที่กลมกลืนกันทั้งจากภายในและภายนอกได้อย่างดีเยี่ยม

3.1.2 The Netherlands Architecture Institute (NAI)

สถาปนิก	: Jo Coenen
ที่ตั้ง	: Museum-park, Rotterdam, Netherlands
ขนาดอาคาร	: 13,345 ตร.ม. ขนาดที่ดิน : 15,315 ตร.ม.
ข้อมูลอื่นๆ	: สร้างในปี 1988-1993 ด้วยงบประมาณ 14.4 ล้านดอลลาร์

ภาพที่ 12 ทศนียภาพภายนอกอาคาร

1) การศึกษาความเป็นมาและวัตถุประสงค์ของตัวอย่างโครงการ

เป็นสถาบันสถาปนิกของประเทศเนเธอร์แลนด์ ที่ทำการก่อตั้งมาตั้งแต่ ค.ศ.1882 ได้ดำเนินงาน จนกระทั่งปี 1988 ที่ได้ทำการสร้างอาคารหลังใหม่ ในบริเวณ Museum-park โดยการคัดเลือกจากแบบที่ผ่านการส่งเข้าประกวดรอบสุดท้าย จำนวน 6 แบบ ด้วยความต้องการใช้งานที่หลากหลาย และข้อจำกัดทางงบประมาณ สุดท้ายแบบที่ได้รับการคัดเลือกและนำไปปรับปรุงแก้ไขสร้างจริงนั้น คือ แบบของ Jo Coenen ที่สามารถตอบสนองความต้องการทั้งหมดนั้นได้

2) แนวคิดการดำเนินงานและการจัดกิจกรรม

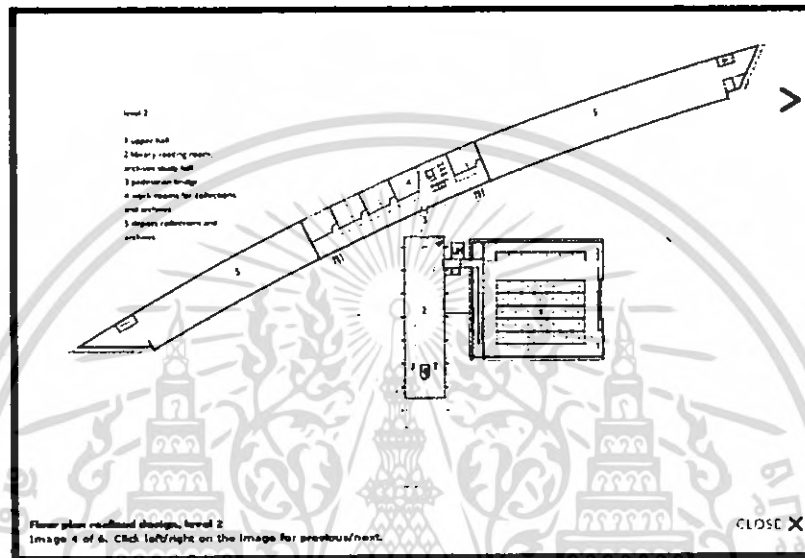
โครงการนี้ได้ใช้งบประมาณจากรัฐบาล ในการก่อสร้างเพียงเท่านั้น แล้วในขั้นตอนการดำเนินงานนั้น ได้อาศัยจากรายได้ ในการเข้าชม และการเช่าพื้นที่ในการดำเนินงาน และการปฏิบัติงานวิจัยของบริษัทสถาปนิกต่างๆ รวมทั้งห้องประชุมใหญ่

พละห้องบรรยาย โดยที่ในแต่ละปีนั้น จะมีการจัดงานแสดงศิลปะครั้งใหญ่ในเขต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่บนสื่อออนไลน์ การค้า
Museum-park นี้ ด้วยความร่วมมือจากพิพิธภัณฑ์ในย่านนี้ ซึ่งนับเป็นเทศกาลที่ได้รับการ
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมีเหตุดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอบรับอย่างดี จากผู้คนในแวดวงอย่างกว้างขวาง อีกทั้งยังตอบสนองต่อระบบการศึกษา ด้วยการเพิ่มโปรแกรมการจัดแสดงงาน และห้องสำหรับให้ความรู้แก่เยาวชน ด้านการเขียนแบบเบื้องต้น ด้วยผลงานและหุ่นจำลอง รวมทั้งการจัดตั้งสำนักพิมพ์ขึ้นมา เพื่อการเผยแพร่ผลงานทางสถาปัตยกรรมแก่บุคคลทั่วไป และเพื่อหารายได้สนับสนุนสถาบัน

3) การศึกษาองค์ประกอบ และความสัมพันธ์ขององค์ประกอบตัวอย่างโครงการ

ภาพที่ 13 ผังพื้นอาคาร

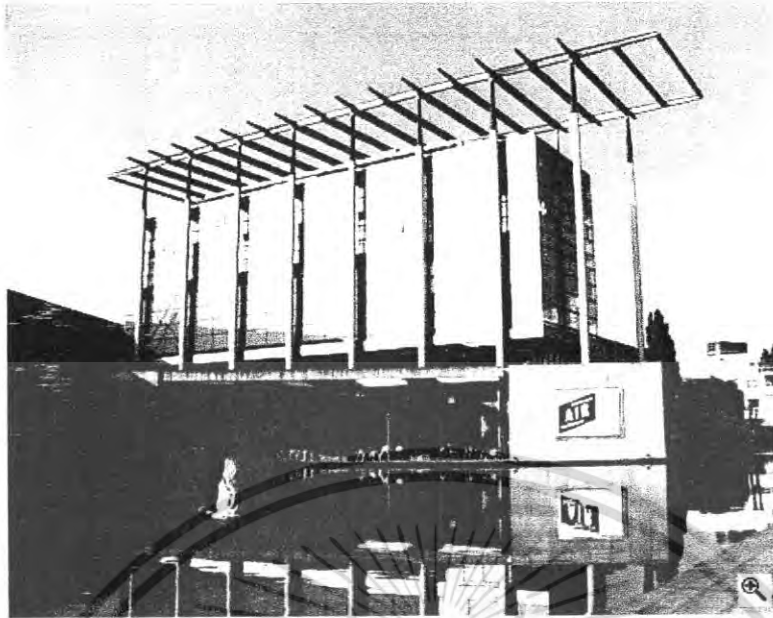
4) สภาพที่ตั้งอาคาร (Location)

ตัวโครงการนั้นตั้งอยู่บนพื้นที่ทางวัฒนธรรม ซึ่งเปรียบเสมือนพื้นที่พักผ่อนของเมือง แต่ลักษณะโคจรอบนั้นกลับตั้งอยู่ในชุมชนหนาแน่น และมีถนนตัดผ่านถึง 3 เส้นทาง สถาปนิกจึงมีแนวคิดที่จะสร้างสภาพแวดล้อมโคจรอบอาคารขึ้นใหม่ ด้วยการยกระดับอาคารขึ้น และให้พื้นที่ระดับพื้นเป็นบ่อน้ำ ที่จะทำให้เกิดสภาพแวดล้อมใหม่ และการใช้งานอาคารที่แตกต่างขึ้นมา

5) ทัศนียภาพภายนอกอาคาร (Exterior)

ในการออกแบบ NAI ซึ่งมีฟังก์ชันการใช้งานหลายอย่างในส่วนที่ต่าง ๆ กันของอาคาร ซึ่งมีการประสานกันอย่างลงตัว บทสรุปของความกลมกลืน ทั้งจากสิ่งแวดล้อมใกล้เคียง การตั้งมันสถานที่ที่มีความสัมพันธ์กับอาคารสิ่งก่อสร้างรอบข้าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 14 อาคารกระจก ส่วนหลักของ NAI

โครงสร้างที่ถูกแยกออก

Coenen ออกแบบ โครงสร้างที่แยกออกจากกัน ซึ่งแบ่งได้เป็น 4 ส่วน ได้แก่ ส่วนสาธารณะ ซึ่งมี คาเฟ่, ร้านหนังสือ และหอประชุม ส่วนเก็บหนังสือคือส่วนที่เป็นอาคารยาว มีการ โค้งเล็กน้อย ยาวกว่า 200 เมตร ซึ่งสร้างด้วยคอนกรีตและอะลูมิเนียมทาสี และแผ่นสังกะสีเป็นลอน โครงสร้าง ถูกทำให้เบาขึ้น และสร้างทางเดินกว้างขวางข้างใต้เพื่อขายของ ส่วนของห้องแสดงผลงานเป็น สี่เหลี่ยมผืนผ้าปิดเป็นกล่อง ด้วยอิฐสีน้ำตาลม่วง

ภาพที่ 15 ซ้าย : แสดงให้เห็นถึงการไม่เชื่อมต่อของอาคาร ด้วยการ ใช้วัสดุที่แตกต่าง

ภาพที่ 16 ขวา : อาคารเก็บของและศึกษา ในอาคารหลักถูกเชื่อมต่อด้วย Glass Air Lock

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สัดส่วนที่ถูกสอดประสานให้กลมกลืน

แก่นของอาคารคือความสูง การใช้กระจกแก้ว ที่พักอาศัย โถงการศึกษา และออฟฟิศ ข้างใต้อาคารหลัก หมุน 90 องศาตั้งฉาก เพื่อให้ได้พื้นที่สำหรับสาธารณะ Coenen ได้จัดให้แต่ละส่วนแยกจากกัน ซึ่งควรให้เห็นด้วยรูปฟอร์มที่ต่างกัน ทั้งเรื่องของสัดส่วน สี และวัสดุที่ใช้สร้าง สีของอิฐที่แตกต่าง แสดงที่ส่องผ่านแก้ว และการส่องสว่างสีเงินจากเหล็ก ทำให้ทุกหน่วยของอาคารมีภาพลักษณ์ของตัวเอง

สถานที่ตั้ง

สิ่งหนึ่งที่ทำให้การออกแบบนี้มันคง คือการตั้งอยู่บนพื้นที่นอกเมือง ราวกับถูกตรึงไว้กับสภาพแวดล้อมรอบๆ ซึ่งมีทั้งสวนสาธารณะที่เป็นทิศหลัก อาคารได้โอบล้อมถนน Rochussenstraat ซึ่งต้องเกี่ยวพันกับ Museumpark อาคารหลักจึงไปตามทิศทางของสวนสาธารณะ ในขณะที่กล่องของสวนสาธารณะจะมีฟังก์ชันขึ้นๆ ไปตาม Museum Boijmans ทางเดินเท้าคิกรวดที่กว้างขวางจากสวนสาธารณะ มีเจตนาให้เชื่อมต่อกับ NAI ที่มี museum boijmans อาคารนั้นมีที่ตั้งที่มีความโดดเด่นถ้าจะเทียบความเป็นจริง มันยากที่จะสร้างอะไรต่อมตรงๆ จากสวนสาธารณะ Rotterdam ที่ประชุมเทศบาล ส่วนปกครองตนเองทำในทิศทางตรงข้าม โคนลิ้นเชิง เพื่อจะทำให้เกิดที่ปลอดภัยนั้ นั้จึงเป็นเหตุให้ถนนนั้นใกล้ๆกับอาคารจากสวนสาธารณะ บทสรุปคือ NAI ตั้งอยู่ประชิดกับสวนสาธารณะมากกว่าที่จะอยู่ในสวนสาธารณะ

ภาพที่ 17 สภาพของสถานที่ตั้ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สีและการใช้วัสดุถูกนำมาอ้างอิงจากสิ่งก่อสร้างที่อยู่ประชิด ห้องแสดงผลงานเป็นตัวอย่าง คือมีรูปร่าง สัดส่วนเหมือนกล่องที่มีพื้นและหน้าต่าง มีสีเดียวกับพิพิธภัณฑ์Boijmans van Beuningen เรือนปลูกไม้เลื้อยมีสีเดียวกับหลังคาทองแดงทาสีเขียว และสะท้อน Boijmans NAI มีหอคอยกระจกเป็นอาคารหลัก ซึ่งมีความเป็น กล่อง ซึ่งเข้ากับบ้านสีขาวที่ติดถนน Jongkindstraat, ท่าเรือ Rotterdam เองก็ถูกใช้อ้างอิงในรูปแบบจากภาพถ่ายทางอากาศ ทางเดิน ทางรถไฟ เหล็ก น้ำ และสีน้ำตาลเขียว และต้นไม้ ทำให้อาคารนี้มีส่วนแหลมยื่นออกไป และถูก เรียกว่า "the bow"

ภาพที่ 19 การจัดการสภาพแวดล้อมรอบข้าง

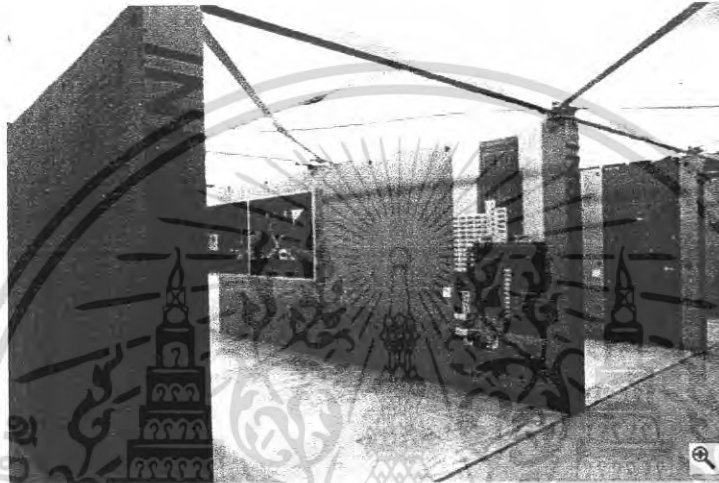

ภาพที่ 20 ทศนิยมภาพภายในอาคาร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความแตกต่าง

ในอาคารที่มีองค์ประกอบต่างกัน จะมีลักษณะของตัวเอง ซึ่งแต่ละพื้นที่นั้นจะมีพื้นที่ติดกับธรรมชาติอยู่ ซึ่งทำให้เกิดการตัดกันของกระจกของอาคาร กับอาคารแสดงผลงานต่างๆ และด้านในมีความแตกต่างเช่นกานเปิดพื้นที่ถึงสามชั้น ใช้กำแพงกระจกกรอบเพื่อให้มุมมองในห้องรับแขก แต่ปัจจุบันปิดลงแล้ว

ภาพที่ 21 ภาพแสดงภายในห้องแสดงภาพ

การตกกระทบของแสง

Coenen ให้ความสนใจอย่างมากกับเรื่องของการตกกระทบของแสง ทั้งทางตรง ทางอ้อม แสงอ่อน นวลตา และการสะท้อน เช่นการชิงผ้าบนพื้นที่แสดงผลงาน แสงอาทิตย์ส่องสู่ห้องแสดงภาพผ่านกระจกลงมา และสะท้อนแสงจากบ่อน้ำ กำแพงคอนกรีตก็มีการสะท้อนแสง ในการปูหลังคาที่คิดถึงการติดตั้งหน้าต่างให้เหมาะกับแสงแดด

ภาพที่ 22 แสดงแสงและเงา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้ในเชิงวิชาการเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 24 แสดงแบบจำลองผลงาน

3) การศึกษาองค์ประกอบ และความสัมพันธ์ขององค์ประกอบตัวอย่างโครงการ

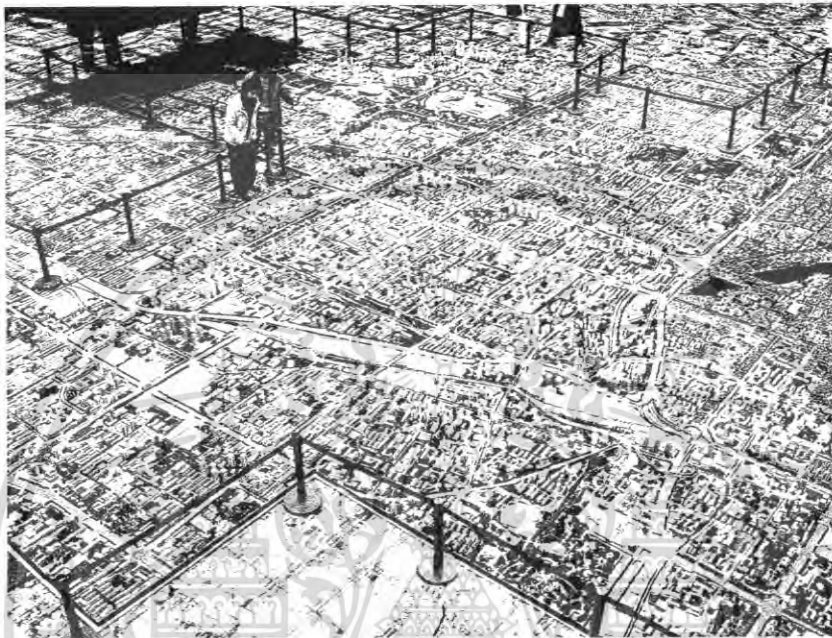
ในพื้นที่ที่สอง ประกอบด้วย ประติมากรรมทองแดงของเมืองเก่าแห่งปักกิ่ง สูงถึง 10 เมตร และกว้างถึง 9 เมตร ด้วยขนาดมาตราส่วน 1:1,1000 ซึ่งจะเห็นการวางบ้านเมืองไว้อย่างชัดเจนในปี 1949 ในส่วนของแบบจำลองนี้ มีบ้านกว่า 118,000 หลัง และ ต้นไม้กว่า 6,000 ต้น และยังมีตรอกซอย แม่น้ำ ทะเลสาปอีกจำนวนมาก

ภาพที่ 25 ชั้นสองภายในอาคาร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชั้นที่สาม มีการแสดงวิวัฒนาการของเมืองเก่าแห่งปักกิ่งด้วยรูปภาพจำนวนมหาศาล และแผนที่เก่าๆ ผังราชวงศ์ฮั่น และราชวงศ์ต่างๆ เช่นเดียวกับแบบจำลองลานบ้าน บ้าน และ ประตูกำแพง การเปลี่ยนแปลงของปักกิ่งนั้นถูกเปลี่ยนจากความเป็นเมืองโบราณเข้าสู่เมืองใหญ่ และความเป็นนครหลวงแห่งเชื้อชาติหลากหลาย ซึ่งสามารถเห็นได้จากวัฒนธรรมที่เกิดขึ้น และรูปลักษณะการวางผังเมือง

ภาพที่ 26 แสดงลักษณะการวางผังเมือง

ชั้นที่ 4 ประกอบด้วย ภาพยนตร์สามมิติ ซึ่งกินพื้นที่กว่า 400 ตารางเมตร พร้อมด้วยจอขนาด 120 องศา ทำให้เห็นภาพยนตร์ในแบบวงกว้าง และดูสมจริง ในปัจจุบัน ภาพยนตร์นั้นมีตั้งแต่เรื่อง เมืองที่เป็นอมตะ เรื่องราวของปักกิ่งกว่า 850 ปีและเป็นเมืองหลวง ที่นำมาฉายความยาว 10 นาที และอีกเรื่องคือ ปักกิ่งยุคใหม่ สามมิติ 6 นาที ซึ่งให้เห็นถึงการพัฒนา และวิถีการทำงาน จนถึงปี 2008

สถานที่แห่งนี้ มีการบรรยายการวางผังไว้อย่างรอบคอบมาก ผู้เยี่ยมชมเกิดความประทับใจ และตื่นตัวในการบรรยาย แต่ก็ยังมีข้อสงสัยว่าเรื่องราวบางส่วนได้หายไปในการนำเสนอ ในการตลาด และการเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันนั้น เห็นมา ได้มากในเมืองหลายๆเมือง ซึ่งทำให้ต้องเกิดข้อสงสัยตั้งแต่แรกพบว่า ทำไมจึงเกิดการแตกต่างระหว่างผู้คนที่ต่ำกว่า กับประเทศจากทางตะวันตก ประเภทของอาคารสถานที่เป็นเช่นนั้นและต้องได้รับการปรับปรุง บางครั้งก็ต้องคิดอย่างหนักว่า ความเป็นสมัยใหม่ และ ตะวันตก แบบไหนจะดีกว่า และจนถึงบัดนี้ก็ยังไม่ได้คำตอบ แต่การเยี่ยมชมหอแสดงผลงานนี้ ทำให้ผู้เยี่ยมชมเกิดความประทับใจด้วยทางเข้าที่ดูสมัยใหม่ และคู่มือพัฒนาการมากกว่าที่จะเป็นแบบตะวันตก ไม่มีอะไรเลยที่ถูกอ้างถึงตะวันตก หรือแม้แต่

เอกสถาปัตยกรรมยุโรปนั้นจะทำให้พวกเขาชนะการแข่งขันสร้างโอลิมปิกที่กำลังจะเกิดขึ้น โยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การบรรยายถึงหอแสดงผลงานแห่งนี้ถูกพูดถึง การขนส่ง ซึ่งมีความซับซ้อน และยุ่งยากมากในปักกิ่ง ในพื้นที่ท้องถิ่นของปักกิ่งนั้น ได้ถูกพัฒนา จนมีการวางระเบียบต่างๆไว้อย่างชัดเจน การเพิ่มขึ้นอย่างมหาศาลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของการขนส่งสาธารณะ เกิดการขนส่งทางใต้ดินถึง 13 สาย เป็นส่วนหนึ่งของการขนส่ง และยังมีทางรถไฟ

ได้มีการวางแผนสำหรับสิ่งแวดล้อม และเรื่องตำแหน่งในการขนส่ง ซึ่งในที่แสดงผลงานนี้ ก็คำนึงถึงเรื่องคุณภาพของอากาศ ลดก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ที่จะทำลายชั้นบรรยากาศ ซึ่งมาจากการเผาไหม้ในการขนส่งและการก่อสร้าง

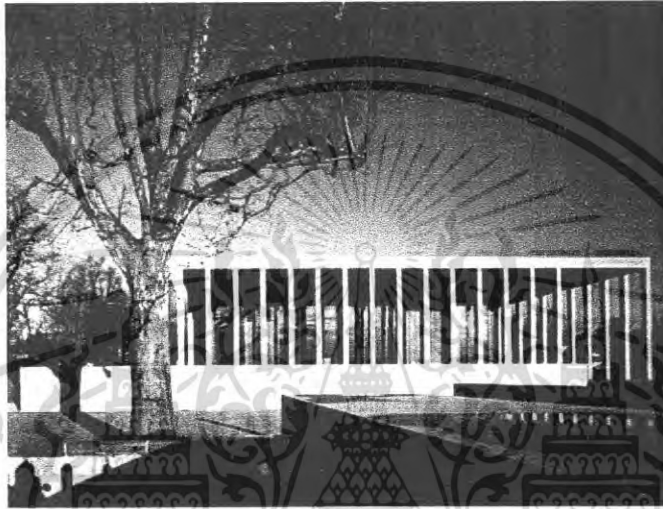
ภาพที่ 27 Beijing planning exhibition hall

www.bjghzl.com.cn เมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน 2550

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับกรณีฉุกเฉินเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่สามารถนำไปเผยแพร่โดยไม่ผ่านการคัดค้าน
www.china.fujitawork.com/2007/?p=114 เมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน 2550
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.1.4 Museum of Modern Literature

สถาปนิก	: David Chipperfield
ที่ตั้ง	: Marbach am Neckar, Germany
ขนาดอาคาร	: 3,800 ตร.ม.
ข้อมูลอื่นๆ	: เป็นอาคารใหม่บนที่ดินของ โครงการ Museum of Literature

ภาพที่ 28 แสดง Museum of Modern Literature

1) การศึกษาความเป็นมาและวัตถุประสงค์ของตัวอย่างโครงการ

ภาพที่ 29 แสดงรูปตัดของโครงการ

จากการริเริ่มขึ้นใหม่ ในบทความของเยอรมันที่แพร่ออกไปจากตั้งแต่ตะวันออกถึงตะวันตก ทำให้ทุกอย่างถูกนำมารวมกันในพิพิธภัณฑ์แห่งใหม่นี้ ส่วนหนึ่งของทางเข้านั้นมีความหลักแหลมมาก ผู้เข้าชมต้องเดินผ่านทางเฉลียงที่เปิดอยู่เพื่อมองลงไปยังธารน้ำ หลังจากนั้นต้องเดินผ่านทางสเต็ปที่เป็นขั้นตื้นๆ เพื่อเข้าไปสู่ประตูไม้ขนาดใหญ่ ซึ่งในขณะนั้นจะทำให้อาคารได้ถูกแสดงสู่สายตาผู้คนในระดับหนึ่ง

บริการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2) แนวคิดการดำเนินงานและการจัดกิจกรรม

มีหลายสิ่งที่จะยกยอ ชมเชยอาคารนี้ สถาปนิกได้ควบคุมและทำให้เห็นความแตกต่างในการเลือกใช้วัสดุบุผิว ซึ่งคล้ายกับการลงนามไว้ อาคารนี้ซึ่งมีทั้งความ ร่ารวยและไม่ฟุ้งเฟ้อในเวลาเดียวกัน ถึงแม้จะสามารถนำมารวมกันไว้ได้อย่างในงานสถาปัตยกรรมในยุคปัจจุบัน แต่ก็ยังมีความยากมากอยู่ในงานอยู่

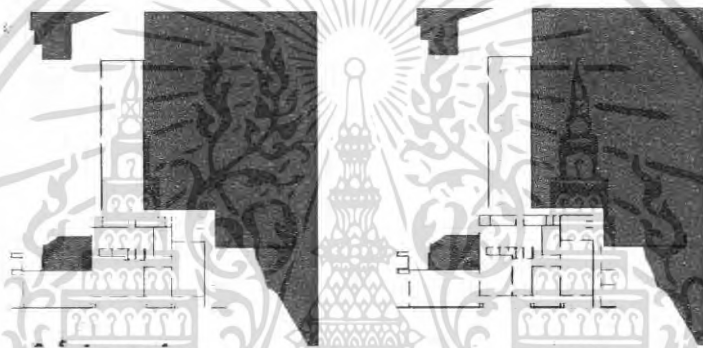
ภาพที่ 30 แสดง ผังรวมของ Museum of Modern Literature

การที่จะวาดผู้คนมองหนังสือ และเป็นต้นฉบับที่คนอ่านไม่ออกมากกว่า 1-2 หน้า ซิปเปอร์ฟิลด์นั้น รับผิดชอบในการสร้างมันลงไปในประสบการณ์ของผู้เยี่ยมชม ถ้าไม่ใช่วัด ก็เป็นสิ่งที่ต้องบูชาสำหรับผู้ที่มีจิตใจและจิตวิญญาณเพื่อชนชาติแห่งภาษา

3) การศึกษางค์ประกอบ และความสัมพันธ์ขององค์ประกอบตัวอย่างโครงการ

ภาพที่ 31 แสดง Museum of Modern Literature

ภาพที่ 32 แสดง Museum of Modern Literature

4) สภาพพื้นที่รอบอาคาร (Landscape)

พิพิธภัณฑ์ถูกตั้งขึ้นในสวนสาธารณะ Marbach ที่มีความสวยงาม ในส่วนยอดของที่ราบสูง ซึ่งสามารถมองลงมาเห็นแม่น้ำ Neckar ได้ ด้วยการใช้เป็นสถานที่เกิดของ Friedrich Schiller นักแสดง ทำให้เมืองนี้มีพิพิธภัณฑ์ของเขาอยู่ด้วย ซึ่งถูกสร้างขึ้นในปี 1903 และเก็บรักษาวรรณคดีเยอรมันไว้ ซึ่งสร้างในปี 1970 เพื่อโชว์คอลเลกชันของศิลปะในยุคศตวรรษที่ 20 ซึ่งพิพิธภัณฑ์นี้มีการจัดเตรียมให้สามารถมองวิวออกไปในวงกว้าง และข้ามไปยังทิวทัศน์ที่จัดไว้ตามเป้าหมายได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนภาพที่ 33 แสดง Museum of Modern Literature ตีหน้าไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากการทำแผนที่และพรรณนาถึงภูมิประเทศ พิพิธภัณฑ์จึงมีรูปปั้นออกมาหลายรูปแบบ ขึ้นอยู่กับมุมมองที่จะมอง แต่ก็ยังคงไว้ซึ่งความลาดชันของพื้นที่นั้นอยู่ เฉลียงที่ถูกออกแบบมาให้มีความต่างกัน และ การทำให้ทางเข้านั้นคุณเด่นบนยอดเนินเขาที่หันหน้าไปทางพิพิธภัณฑ์ the National Schiller ด้วยการทำลานด้านหน้า และสวนหย่อม และมีความใหญ่โตขึ้นหนึ่ง มีการเปิดแนวระดับมากขึ้นในด้านที่หันไปทางหุบเขาถ้ำธารข้างล่าง

5) ทัศนียภาพภายนอกอาคาร (Exterior)

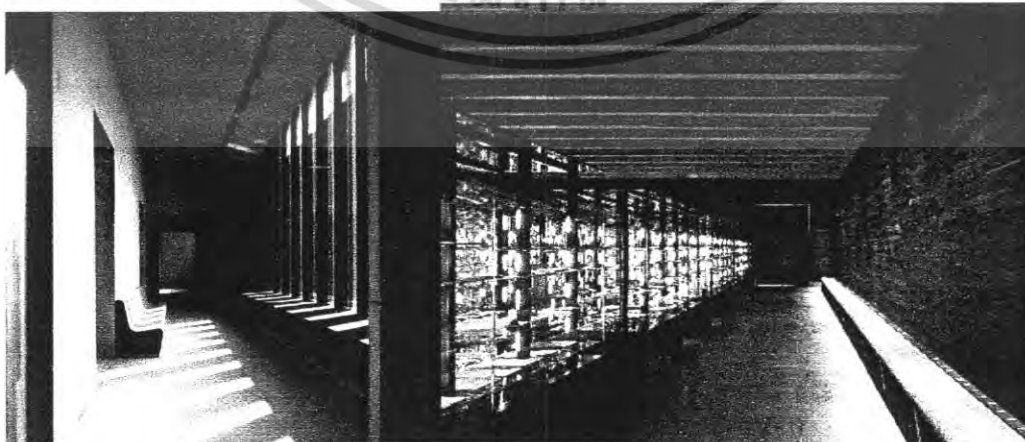

ภาพที่ 34 แสดง Museum of Modern Literature

ในขณะเดียวกัน สิ่งแวดล้อมข้างๆก็คอยบังคับพื้นที่ว่างภายใน ความสมดุลระหว่างสัดส่วนที่มองจากภายใน ทำให้โลกแห่งบทความ เอกสารต่างๆ และ ทัศนียภาพของหุบเขาถ้ำธารนั้นมองเห็นได้จากอีกฝั่งของกระจก

จากแนวคิดที่แจ่มแจ้งในการใช้วัสดุหนัก (คอนกรีต หินปูน ไม้ กระจก) ให้เกิดความรู้สึกสงบ เป็นภาษาทางสถาปัตยกรรมที่แสดงถึงความสงบ และแสดงออกทางกายภาพ

6) ทัศนียภาพภายในอาคาร (Interior)

ภาพที่ 35 แสดงทัศนียภาพภายในของ Museum of Modern Literature

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หอแสดงสินค้าที่ตั้งอยู่บนส่วนสูงสุดของเจดีย์ง ถ้าคิดจากทางเข้าของพิพิธภัณฑ์แล้ว การตกแต่งภายในมีการเปิดแสงสว่างในตัวเอง และมีการทอดยาวลงมา ไปยังด้านอาคารที่รับลม ส่วนที่อบนี้ โถงบันได เตรียมพร้อมสำหรับแขกที่มาเยี่ยมชมห้องแสดงผลงานที่ทำด้วยไม้สีดำ การให้แสงสว่างนั้นก็ใช้แสงจากไฟภายในห้องเพียงอย่างเดียว เพื่อป้องกันผลงานเปราะ เสียหายง่าย และไวต่อแสงในขณะที่กำลังโชว์

ที่มา: www.archinform.net/projekte.htm,

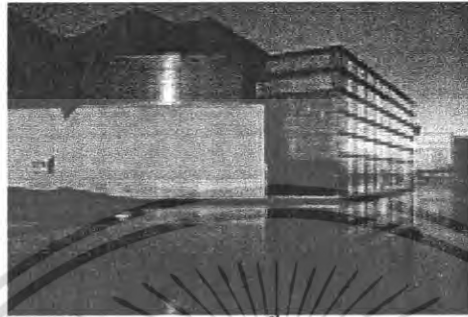
www.tate.org.uk เมื่อวันที่ 21 กรกฎาคม 2550

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.1.5 The Tempe Center for the Arts

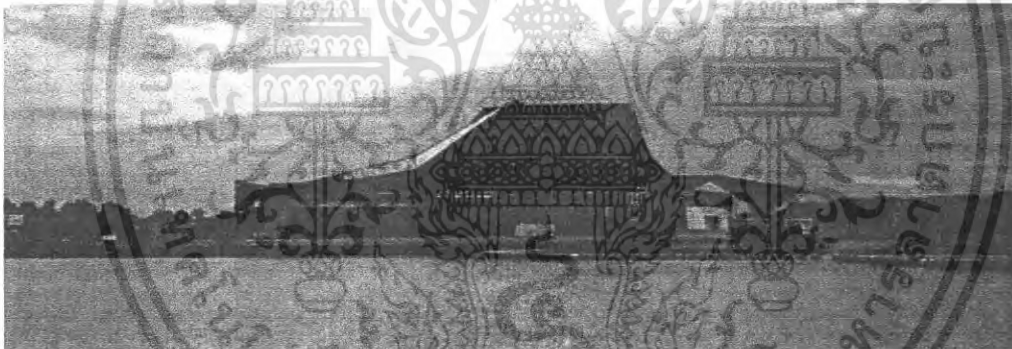
ที่ตั้ง : ริมแม่น้ำเทมปี , ประเทศสหรัฐอเมริกา

ขนาดอาคาร : 7,200 ตร.ม. ขนาดที่ดิน : 6,032 ตร.ม.

ภาพที่ 36 ทิวทัศน์สระน้ำด้านในโครงการ

1) การศึกษาความเป็นมาและวัตถุประสงค์ของตัวอย่างโครงการ

ภาพที่ 37 ทศนิยมภาพภายนอก

The Tempe Center for the Arts ที่ตั้งอยู่บนพื้นที่ที่ดีที่สุดของรัฐอริโซนาบนถนน salado Parkway เมืองที่เป็นที่รู้จักในด้านการสนับสนุนงานศิลปะ

งานชิ้นนี้ถูกออกแบบโดย Barton Myers Associates แห่ง ลอสแอนเจลิส สามารถรองรับ 600 ที่นั่งในโรงพอสซีเนียมที่สามารถรองรับทั้ง การแสดง การเต้น โอเปร่าชุดเล็ก การแสดงดนตรี การแสดงดนตรีออคเคสตรา และการแสดงเดี่ยว โรงละครเล็กขนาด 200 ที่นั่งที่สามารถปรับเปลี่ยนได้ โดยมีที่นั่ง 2 ระดับ ที่ล้อมรอบพื้นที่ทั้งส่วนเทคนิค และ ส่วนการแสดง และห้องนิทรรศการขนาด 3500 ตร.ฟุต ตั้งอยู่ข้างทะเลสาบโดยหันหน้าเข้าสู่ทะเลสาบที่สามารถมองเห็นภูเขา พาพาโก และ คาเมลแบคได้ ที่นี้เหมาะสมที่จะใช้เป็นสถานที่ประชุม จัดเลี้ยง และ โอกาสพิเศษอื่นๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2) แนวคิดการดำเนินงานและการจัดกิจกรรม

ห้องนิทรรศการ ของ TCA มอบสภาพแวดล้อมที่อบอุ่นและความเป็นมิตร เพื่อเอื้อแก่ประสบการณ์ที่มีความรู้ ห้องนี้ประกอบด้วยทั้งนิทรรศการแบบถาวร แวะเวียน และ งานประกวดจากศิลปินชื่อดังในท้องถิ่นและทั่วโลก ในด้านของทั้งสมัยนิยมและวัฒนธรรม

การศึกษาเป็นสิ่งสำคัญที่สุดของโครงการใน TCA ขณะที่ผู้เยี่ยมชมบางคนกำลังชมการแสดงอยู่นั้น ก็อาจจะมีอีกกลุ่มหนึ่งที่เข้ามาเพื่อชมกิจกรรมพิเศษ หรือทำการประชุม งานทัศนศิลป์ สถาปัตยกรรมและการออกแบบ เป็นองค์ประกอบที่ทำให้ บรรยากาศภายใน TCA นั้นงดงามผ่านทางอาสาสมัครนำเที่ยว ทำให้ได้สัมผัสกับชิ้นงานของเหล่าศิลปิน และข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต TCA มุ่งมั่นที่จะสร้างการรับรู้ที่น่าประทับใจที่มีต่อศิลปะ แก่ผู้เข้าชมทุกวัย

3) การศึกษาองค์ประกอบ และความสัมพันธ์ขององค์ประกอบตัวอย่างโครงการ

ภาพที่ 38 ห้องแสดงงานศิลปะ

ห้องแสดงนิทรรศการใน TCA นี้มีขนาด 3500 ตารางฟุต ที่สามารถรองรับได้ทั้งงานทัศนศิลป์ แบบ 2 มิติ และ 3 มิติ ห้องแสดงนิทรรศการนี้จัดแสดงทั้งงานศิลปะจากในท้องถิ่น ในรัฐ และระดับประเทศ อีกทั้งยังสามารถใช้สำหรับการจัดประชุมขนาดเล็ก เช่นการอ่านบทกวี หรือฟังบรรยาย การเดินทางผ่านห้องแสดงนิทรรศการนี้ทำให้ผู้ชมได้เข้าใจเกี่ยวกับสวนประติมากรรมขนาดใหญ่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 40 บริเวณหน้าห้องแสดงผลงาน

เจ้าหน้าที่ห้องนิทรรศการจะทำหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยว และผู้ให้ความรู้แก่ชุมชน อาสาสมัครสามารถให้บริการลูกค้าได้เป็นอย่างดี แต่ต้องมีการแจ้งล่วงหน้าก่อนหน้าที่ของอาสาสมัคร ได้แก่

1. ทำหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยวแก่ผู้เยี่ยมชมห้องนิทรรศการและ Tempe Center for the Arts ทั้งภายนอกและบริเวณหลังเวที เมื่อมีการนัดหมาย
2. ทำหน้าที่เป็นผู้ประสานงานชุมชน ให้แก่ครู ศิลปิน หรือผู้มาเยี่ยมชม ให้ข้อมูลที่มีประโยชน์แก่ผู้เข้าชมทุกวัย
3. ช่วยเหลือพนักงานดูแลรักษาความปลอดภัย ห้องนิทรรศการ ต่อทั้งผู้เยี่ยมชม และผลงานศิลปะ
4. ช่วยเหลือพนักงานดูแลห้องนิทรรศการในการวิจัย ออกเยี่ยมชุมชน ตัดตั้งหรือรื้อถอนงานนิทรรศการ

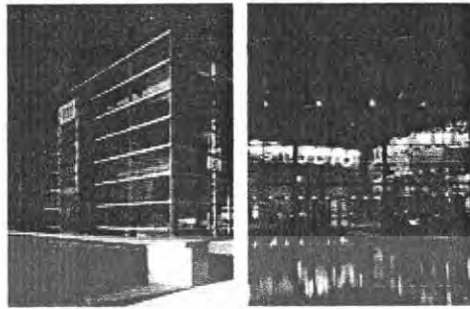
4) สภาพพื้นที่รอบอาคาร (Landscape)

TCA ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของทะเลสาบเมือง Tempe ที่เป็นที่ตั้งของสวนศิลปะขนาด 17 เอเคอร์ ที่พัฒนาโดย Design Workshop บริษัทภูมิสถาปัตยกรรมในเมือง Tempe

สิ่งที่เป็นที่รู้จักได้แก่ สนามเด็กเล่น โรงละครขนาดเล็กแห่งเมือง Tempe, Tempe Symphony Orchestra, The Tempe Community Chorus, Ludwig Dance, Desert Dance และวงเครื่องเป่าแห่งเมือง Tempe ที่มักจะมาแสดงบริเวณเวทีกลาง

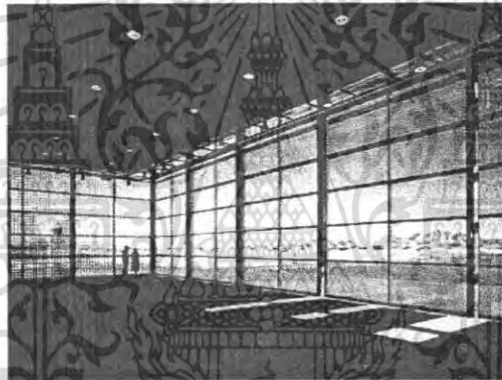
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5) ทศนิยมภาพภายนอกอาคาร (Exterior)

ภาพที่ 40 แสดงทศนิยมภาพภายนอก

6) ทศนิยมภาพภายในอาคาร (Interior)

ภาพที่ 41 แสดงทศนิยมภาพภายในอาคารด้านติดทะเลสาบ

ภายในพื้นที่สำหรับผู้มาเยี่ยมชมขนาด 3,400 ตารางฟุต สามารถมองออกไปเห็นทะเลสาบ ซึ่งทะเลสาบนี้เป็นหนึ่งในสิ่งที่จะช่วยให้เกิดมุมมองที่ดีที่สุดของ TCA ซึ่งมีทั้ง ทะเลสาบเทมปี และ ภูเขา พาพาโก

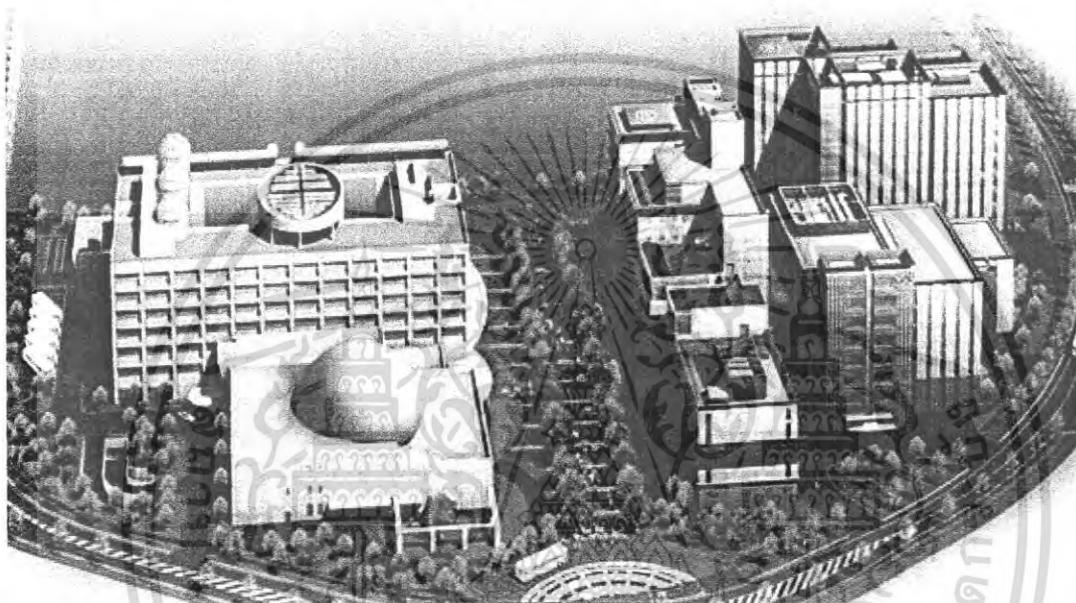
ที่มา: www.tca.com

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุยให้เผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต
เมื่อวันที่ 29 พฤศจิกายน 2550
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.1.6 Skip city, Visual plaza

ที่ตั้ง : จังหวัดไซตามะ, ประเทศญี่ปุ่น
 ขนาดอาคาร : 7,200 ตร.ม. ขนาดที่ดิน : 6,032 ตร.ม.
 ข้อมูลอื่นๆ : เป็นสถานีย่อยออกอากาศของช่อง NHK

1) การศึกษาความเป็นมาและวัตถุประสงค์ของตัวอย่างโครงการ

ภาพที่ 42 รูป 3 มิติแสดง โครงการทั้งหมด

จังหวัดไซตามะได้ก่อตั้งศูนย์กลางที่จะสนับสนุนการพัฒนาด้านเทคโนโลยีการสร้างสรรค์แก่อุตสาหกรรมใหม่ เพื่อกระตุ้นความแข็งแกร่งในการแข่งขันกับนานาชาติ และเพื่อทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมด้านภาพและเสียง อาคารหลังนี้ถูกสร้างขึ้นเพื่อจุดมุ่งหมายในการกระตุ้นการเติบโตของบริษัทขนาดเล็กและกลาง และเพื่อแนะนำ และค้ำชูผลงานอุตสาหกรรมของยุคสมัยใหม่ อาคารนี้เปิดตัว ณ บริเวณเมือง คาวางูจิ จังหวัดไซตามะ ประเทศญี่ปุ่น ในเดือนกุมภาพันธ์ ปี 2003 ในการเฉลิมฉลองครบรอบ 50 ปีของการผลิตรายการโทรทัศน์ในญี่ปุ่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2) การศึกษาองค์ประกอบ และความสัมพันธ์ขององค์ประกอบตัวอย่างโครงการ

ด้วยศักยภาพที่สูงด้าน R&D และความสามารถด้านวิศวกรรม ศูนย์แห่งนี้ให้ความ

ช่วยเหลือแก่บริษัทขนาดกลางและขนาดเล็กผ่านทาง การบริหารงานบุคคล งานวิจัย หรือกิจกรรม
อื่นๆ ศูนย์แห่งนี้สามารถช่วยเหลือบริษัทขนาดกลางและเล็ก โดยการเสนอความช่วยเหลือในด้าน
การพัฒนา และด้านความมั่นคง

ศูนย์แห่งนี้ให้บริการแก่ผู้บริโภคนด้านความมั่นคงแก่ผู้บริโภคที่อยู่ภายในเขตจังหวัดนี้

โดยรวมถึงการทดสอบผลิตภัณฑ์ และการให้ความรู้และข้อมูลแก่ผู้บริโภค

พิพิธภัณฑ์แห่งนี้เป็นแบบตอบสนอง โดยตรงเพื่อให้เด็กและผู้ใหญ่สามารถเรียนรู้และ
สามารถได้รับความสนุกในเวลาเดียวกัน มีเครือข่ายคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมต่อกัน

พลาซ่านี้เป็นศูนย์ผลิตภาพและเสียงที่เทียบพร้อมด้วยอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกที่มี
มีประสิทธิภาพ การผลิตภาพยนตร์ทุกรูปแบบสามารถกระทำ ได้เสร็จสิ้นในที่แห่งเดียวตั้งแต่การ
ถ่ายทำ การตัดต่อ การผลิต และการตรวจสอบ

เป็นที่ผลิตที่เทียบพร้อมไปด้วย โปรแกรมดิจิทัลที่ทันสมัยและคุณภาพสูงสุด

1. The Audio Visual Hall, มีจอขนาดใหญ่พร้อมระบบคอลบี้เซอร์ราวด์ ที่ให้ผู้ชมได้
สนุกสนานกับภาพยนตร์แบบดิจิทัล
2. The HD Editing Room and 5.1ch Audio Sweetening Room เป็นสิ่งอำนวยความสะดวก
หลัง

การผลิต มีอุปกรณ์ที่มีคุณภาพและสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมการผลิตภาพยนตร์

3. สำนักงานให้เช่ากว่า 18 ห้องเพื่อตอบสนองต่อกลุ่มผู้สร้างสรรค์หน้าใหม่
4. The Visual Museum ให้ผู้เข้าชมได้เรียนรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์และทฤษฎีเกี่ยวกับ
การผลิตหนังผ่านทางประสบการณ์ที่มอบให้.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. Audio Visual Library. ผู้เข้าเยี่ยมชมสามารถรับชมทั้งภาพนิ่งและภาพยนตร์ได้ตามความต้องการผ่านทางรายการโทรทัศน์ที่ผลิตโดย NHK Audio Visual Hall นี้เป็นสถานที่ให้เข้าที่สามารถใช้เป็นที่จัดกิจกรรมได้เช่น การคัดตัวผู้แสดง เป็นต้น

The Visual Museum รองรับนิทรรศการเกี่ยวกับงานภาพและเสียง อุปกรณ์ถ่ายภาพและห้องตัดต่อสามารถมาเช่าได้ที่นี้ นอกจากนี้ พิพิธภัณฑ์ยังเปิดสอนด้านการผลิตภาพยนตร์ให้แก่โรงเรียนต่างๆ

ผู้สร้างสามารถผลิตงานภาพยนตร์ได้เสร็จสิ้นในที่แห่งเดียว ตั้งแต่ถ่ายทำให้สตูดิโอที่มีคุณภาพ ตัดต่อด้วยอุปกรณ์ที่ทันสมัยและมีศักยภาพ และหลังจากนั้นตรวจสอบงานของเขาได้ใน Audio Visual Hall

Studio

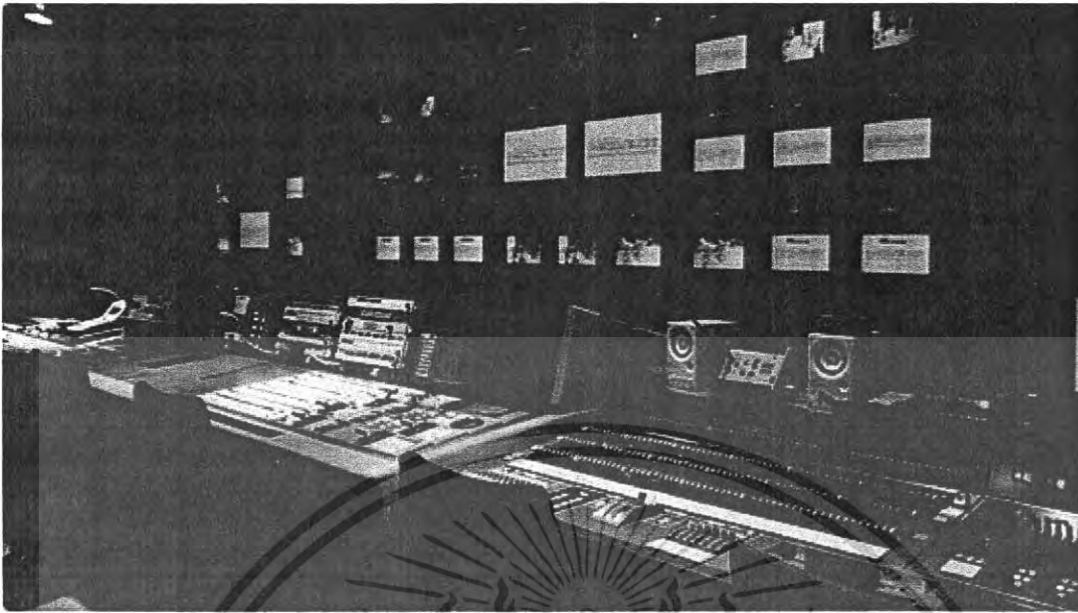
สตูดิโอแห่งนี้มีอุปกรณ์ถ่ายภาพในระบบต่างๆ เพื่อตอบสนองต่อการผลิตในรูปแบบที่หลากหลาย เช่นการถ่ายทำในระบบการถ่ายทอด การโฆษณา ภาพยนตร์ดิจิทัล หรือแม้แต่วารสารเพื่ออินเทอร์เน็ต สตูดิโอแห่งนี้สามารถทำเป็นสตูดิโอคววมืด

ภาพที่ 43 ห้องถ่ายของสถานี

HD Multi-Format Recording System

คุณสามารถเปลี่ยนเป็น 1080/60i, 24P, และ 30P ด้วยสัสม์ผัสเดียว (อาจจำเป็นต้องมีการตั้ง
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่บนสื่อออนไลน์
ค่าของกล้องและ vtr ด้วยหากจำเป็น) ระบบ 24P/30P นี้ไปได้ดีกับระบบการสร้าง
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

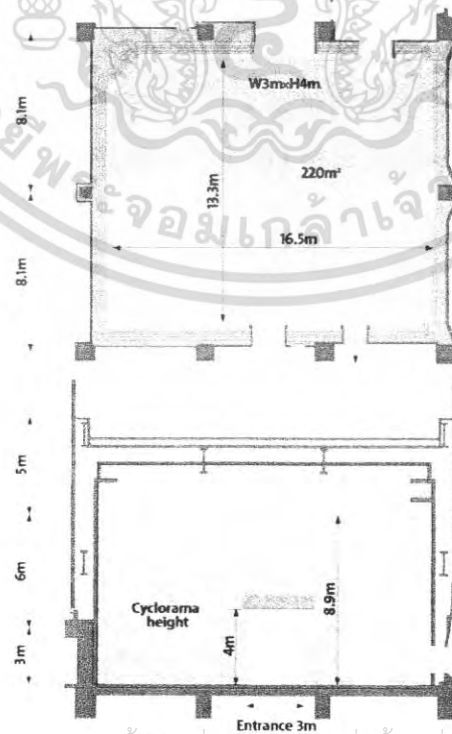

ภาพที่ 44 ห้องตัดต่อภายในสถานี

Other Functions

Studio Equipment อุปกรณ์ภายในสตูดิโอ

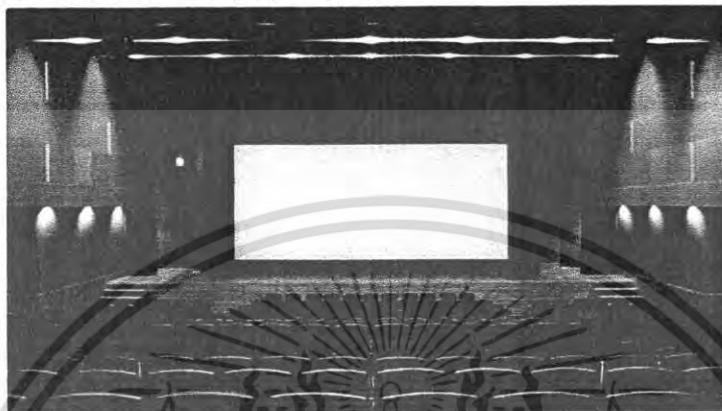
มีห้องพักสำหรับพนักงานและนักแสดง ที่สะดวกสบายและง่ายต่อการเข้าถึง การออกแบบและอุปกรณ์ของแต่ละห้องมีการจัดหามาเพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้ใช้ เช่น สามารถตรวจสอบ VTR หรือดูความคืบหน้าในการถ่ายทำ โดยผ่านทางกล้องสนับสนุน

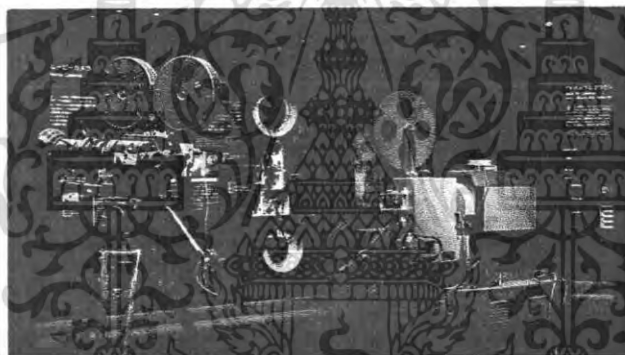
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับกรใช้งานเพื่อการศึกษเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดภาพที่ 45 แปลนห้องถ่ายถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Audio Visual Hall

เป็นพื้นที่โรงให้เช่าที่สามารถดูภาพยนตร์ดิจิทัล หรือฟิล์ม 35 หรือ 16 มิลลิเมตร ผ่านทางเครื่องฉาย นอกจากนี้ยังมีที่นั่งโรงภาพยนตร์ และจอภาพแบบ Cinesco (ขนาดสูง 4.36 เมตรกว้าง 10.4 เมตร) ที่มอบความสะดวกสบายสูงสุดแก่ผู้ชม

ภาพที่ 46 ห้องฉายหนังขนาดกลาง

ภาพที่ 47 พิพิธภัณฑ์โทรทัศน์

พิพิธภัณฑ์ตอบสนองโดยตรงแห่งแรกในญี่ปุ่น และทฤษฎีการถ่ายภาพและการผลิตภาพยนตร์

พิพิธภัณฑ์แห่งนี้เปิดขึ้นมาเพื่อทุกคน ตั้งแต่เด็ก ไปจนถึงผู้ใหญ่ เพื่อให้พวกเขาสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์และทฤษฎีเกี่ยวกับภาพและการผลิตภาพยนตร์ นอกจากนี้ยังสามารถใช้ความรู้ที่ได้เรียนรู้มาจากการรับชมการผลิตภาพและเสียงอีกด้วย

ภาพที่ 48 ห้องแสดงผลงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้ส่วนตัวเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่นี่เป็นสถานที่ที่ผู้เข้าเยี่ยมชมสามารถได้รับคำแนะนำ นอกจากนี้ยังเป็นจุดนัดพบ โดยมีจอภาพขนาด 100 นิ้วทำหน้าที่เป็นผู้แนะนำเกี่ยวกับสถานที่แห่งนี้ และจัดแสดงงานที่ถูกผลิตขึ้นมาโดยเด็ก

Film Study Zone

ส่วนศึกษาภาพยนตร์

ภาพที่ 49 แสดงส่วนศึกษาภาพยนตร์

เป็นนิทรรศการที่ครอบคลุมระบบการสร้างภาพยนตร์ทั้งหมด ตั้งแต่การวางแผน งานศิลป์ การถ่ายทำ แสง การตัดต่อ เสียง และแม้แต่การจับภาพเคลื่อนไหวล่าสุด งานจัดแสดงส่วนใหญ่เป็นแบบโต้ตอบได้ ทำให้ผู้เยี่ยมชมได้สามารถสัมผัสและเล่นไปกับงานนิทรรศการนี้ได้

SKIPCITY Channel, สถานีโทรทัศน์ทางอินเทอร์เน็ตที่เปิดตลอด 24 ชั่วโมง ที่นี่ผู้ชมจาก

ทั่ว

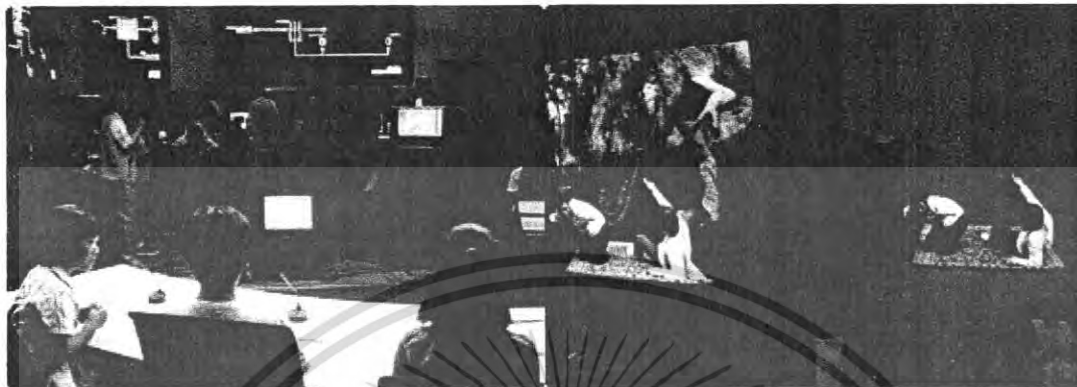
โลกจะได้รับชมข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรม งานของเด็กและผู้ใหญ่ การสัมภาษณ์ของผู้เชี่ยวชาญใน

วงการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Film Production Zone

ส่วนผลิตภาพยนตร์

ภาพที่ 50 แสดงส่วนผลิตภาพยนตร์

คุณจะได้รับประสบการณ์เกี่ยวกับการผลิตภาพและเสียงด้วยอุปกรณ์ระดับมืออาชีพ ในสตูดิโอ 301 302 และ 303 ซึ่งสตูดิโอเหล่านี้เป็นสตูดิโอสำหรับเช่า

ในช่วงกลางสัปดาห์จะมีการถ่ายทำเพื่อวิชาภาพยนตร์ซึ่งส่วนใหญ่เป็นนักเรียนจากโรงเรียนประถมนิไสตามะ ด้วยเทคนิคที่ตระการตาที่เป็นที่รู้จักมากที่สุดได้แก่ พรหมเหาะ ซึ่งหากคุณนำเทปแบบ VHS หรือ DV มาคุณก็สามารถบันทึกการถ่ายทำนี้กลับไปที่บ้านได้ด้วย

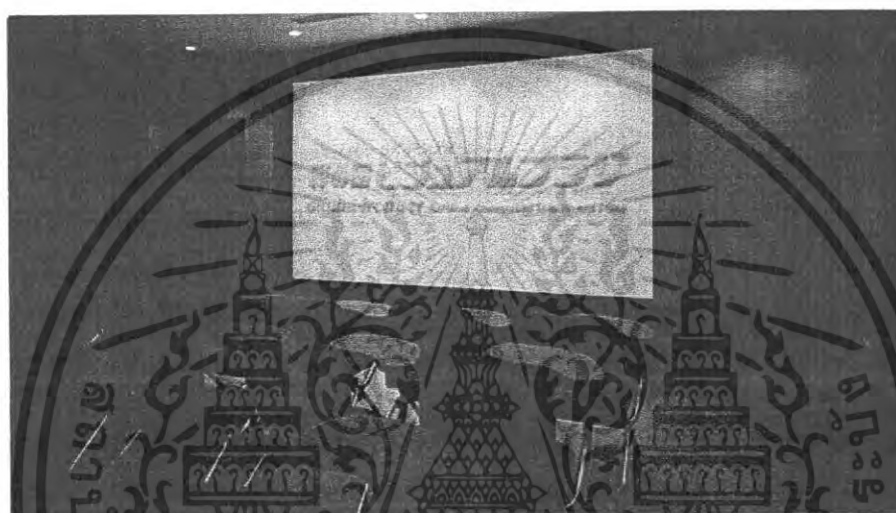
ภาพที่ 51 แสดงโปรแกรมการให้ความรู้แก่เยาวชน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ส่วนผลิตภาพยนตร์ Screening Room

คุณจะได้รับประสบการณ์เกี่ยวกับการผลิตภาพและเสียงด้วยอุปกรณ์ระดับมืออาชีพ ในสตูดิโอ 301 302 และ 303 สตูดิโอเหล่านี้เป็นสตูดิโอสำหรับเช่า

ในช่วงกลางสัปดาห์จะมีการถ่ายทำเพื่อวิชาภาพยนตร์ซึ่งส่วนใหญ่เป็นนักเรียนจากโรงเรียนประอมโนไชตามะ ด้วยเทคนิคที่ตระการตาที่เป็นที่รู้จักมากที่สุดได้แก่ พรมหะ ซึ่งหากคุณนำเทปแบบ VHS หรือ DV มาคุณก็สามารถบันทึกการถ่ายทำนี้กลับไปที่บ้านได้ด้วย

ภาพที่ 52 ห้องฉายหนังขนาดเล็ก

Presentation Room (9F)

ผ่านทางจอ LCD แบบเคลื่อนที่ได้ คุณสามารถนำภาพจาก PC วิดีโอดีจิตอลหรือ จาก VHA ขึ้นมาบนจอขาวอิเล็กทรอนิกส์ขนาด 72 นิ้วนี้ได้ หรือแม้แต่การอัดเป็น MD หรือ CD ก็ได้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการนำเสนอ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับภาพที่ 53 ห้องประชุมการวางแผนงาน อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สำนักงานให้เช่า Rental Office

มีสำนักงานให้เช่าจำนวน 18 ห้องเพื่อบริษัทรุ่นใหม่ด้านภาพและเสียง และผู้สร้างภาพยนตร์แบบดิจิทัลที่ต้องการสร้างภาพยนตร์แบบคุณภาพเยี่ยม ผู้เช่าสามารถใช้สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ได้ในราคาข่อมเยาว์ นอกจากนี้เรายังช่วยเหลือในด้านการฝึกฝน ให้คำปรึกษา หาผู้ค้า และให้ข้อมูลในนิตยสาร และ เว็บไซต์แนะนำ

ส่วนต้อนรับนี้ตั้งอยู่บนชั้น 9 เมื่อมาถึงพนักงานต้อนรับจะทำหน้าที่ให้คำแนะนำ เกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์ต่างๆ

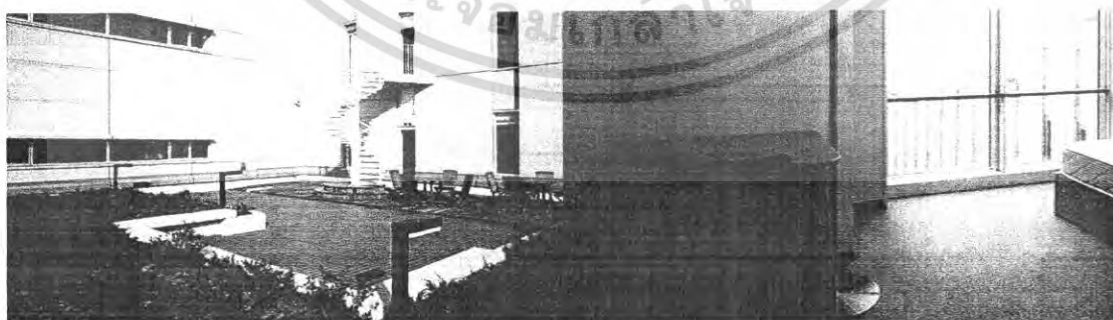

ภาพที่ 54 แสดงส่วนต้อนรับ ชั้น9

เกี่ยวกับสำนักงาน สิ่งอำนวยความสะดวกภายในสำนักงานจะถูกเชื่อมต่อกันทั้งหมด โดยโครงข่ายความเร็วสูง

Refresh Space for creators

มีห้องอาบน้ำและห้องพักผ่อน เพื่อรองรับการทำงานอันยาวนาน ได้แก่ห้องน้ำ ห้องอาบน้ำจำนวน 5 ห้อง และห้องรับรอง 9 ห้อง

ภาพที่ 55 แสดงส่วนพักผ่อน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4) สภาพพื้นที่รอบอาคาร (Landscape)

ในส่วนของโซน a(ครอบคลุมพื้นที่ 5 เฮกเตอร์) ประกอบไปด้วยส่วนบริหารสามส่วน คือ ศูนย์อุตสาหกรรมเทคโนโลยีไซตามะ ศูนย์ผู้บริโภคระจำจังหวัดไซตามะ และ พิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์ไซตามะ

ภาพที่ 56 แสดงการวางผังใน โครงการ

5) ทศนัยภาพภายนอกอาคาร (Exterior)

ภาพที่ 57 แสดงรูปด้านของอาคาร

ที่มา: www.nhk.jp/visualplaza
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุยอนุญาตให้นำไปเผยแพร่ประโยชน์ด้านการค้า
เมื่อวันที่ 30 พฤศจิกายน 2550
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.2 ศึกษาอาคารตัวอย่างภายในประเทศ

3.2.1 ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย

เจ้าของ : สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ

สถาปนิก : Kuma Architect and Engineer

ที่ตั้ง : ถนนรัชดาภิเษก กรุงเทพมหานคร

ขนาดที่ตั้ง : 22 ไร่

พื้นที่อาคาร : 21,000 ตารางเมตร

1) การศึกษาความเป็นมาและวัตถุประสงค์ของตัวอย่างโครงการ

คณะรัฐมนตรีได้มีมติในคราวประชุมเมื่อวันที่ 19 กรกฎาคม 2526 ให้กระทรวงศึกษาธิการรับผิดชอบดำเนินการจัดตั้งศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทยขึ้น โดยที่รัฐบาลญี่ปุ่นเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือในรูปแบบของการให้เปล่าเพื่อการก่อสร้างอาคารและการจัดหาอุปกรณ์ คิดเป็นมูลค่าประมาณ 638 ล้านบาท รัฐบาลไทยรับผิดชอบในการจัดเตรียมที่ดินสำหรับจัดการก่อสร้าง จัดสาธารณูปโภคและงบประมาณในการดำเนินการต่อไป

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ได้เสด็จพระราชดำเนินวางศิลาฤกษ์อาคารศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย เมื่อวันที่ 1 เมษายน 2528 และทรงมีพระมหากรุณาธิคุณพระราชทานนามหน่วยงานใหม่นี้ว่า “ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย” และชื่อภาษาอังกฤษว่า “Thailand Culture Center” และ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระมหากรุณาธิคุณเสด็จพระราชดำเนินเปิดศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย เมื่อวันที่ 9 ตุลาคม 2530

ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย เมื่อเริ่มแรกก่อตั้งเป็นหน่วยงานในสังกัดกรมศิลปากร ต่อมาในปี พ.ศ.2532 คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้มาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ มีบทบาทหน้าที่สำคัญทางด้านศิลปวัฒนธรรม คือ เป็นศูนย์กลางในการให้บริการทางการศึกษา ส่งเสริมและเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมไทย สาขาต่างๆ แก่เยาวชนและประชาชนชาวไทย ซึ่งจะมีผลให้คนไทยตระหนักถึงคุณค่าของวัฒนธรรมไทย เกิดความรักหวงแหนมรดกทางวัฒนธรรมของชาติ และช่วยกันรักษาไว้เป็นศักดิ์ศรีและเกียรติภูมิของชาติสืบไป นอกจากนี้ยังเป็นสถานที่สำหรับแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมเพื่อส่งเสริมความเข้าใจอันดีซึ่งกันและกันในบรรดาประเทศต่างๆ ทั่วโลก

ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย นอกจากจะมีบทบาทหน้าที่อันสำคัญในการเป็นแหล่งกลางของการจัดกิจกรรมทางศิลปวัฒนธรรมด้านต่างๆ แล้ว ยังเป็นสถานที่สำหรับให้เช่าหรือบริการเพื่อการแสดงออกซึ่งกิจกรรมทางศิลปวัฒนธรรมที่เยาวชนและประชาชนสร้างสรรค์ขึ้น ซึ่งรวมถึงการจัดประชุมสัมมนาในระดับชาติและนานาชาติด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2) วัตถุประสงค์ของศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย

1. เป็นแหล่งกลางให้บริการทางการศึกษา, ส่งเสริม และเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมไทย ในสาขาต่างๆ แก่เยาวชนและประชาชนชาวไทย
2. เป็นสถานที่สำหรับแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม เพื่อส่งเสริมความเข้าใจอันดีซึ่งกัน และกันในบรรดาประเทศต่างๆ ทั่วโลก
3. เป็นแหล่งกลางของการจัดกิจกรรมทางศิลปวัฒนธรรมต่างๆ โดยให้เช่าหรือบริการ เพื่อการแสดงออกซึ่งกิจกรรมทางศิลปวัฒนธรรม

3) แนวคิดการดำเนินงานและการจัดกิจกรรมในปัจจุบัน

แนวคิดการบริหารและจัดการจึงเป็นการสนองวัตถุประสงค์ของศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทยเป็นหลัก กล่าวคือ

1. เน้นการบริหารและกิจกรรมที่ไม่เป็นการค้ากำไร แต่เน้นการดำเนินงานที่เสมอตัว ในด้านรายรับ-รายจ่าย โดยคำนึงถึงกิจกรรมที่จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนา และเปลี่ยน อนุรักษ์ และเพื่อการศึกษาด้านศิลปวัฒนธรรมตามปรัชญาที่กำหนดไว้
2. เน้นการจัดกิจกรรมที่ครอบคลุมกลุ่มประชาชนทุกระดับ กิจกรรมที่หลากหลายใน ระดับชาติ อาทิ การแสดงร่วมสมัย อนุรักษ์ กิจกรรมที่สนับสนุนภารกิจของภาครัฐ (การแสดง เฉลิมพระเกียรติ) กิจกรรมการแสดงร่วมกับสมาคม มูลนิธิ และกิจกรรมระดับนานาชาติ ที่เป็น ทั้งลักษณะประจำชาติและสากล
3. การดำเนินกิจกรรมในฐานะที่เป็นแหล่งการเรียนรู้ เพื่อเป็นการส่งเสริมสนับสนุน ด้านการศึกษาในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของสถาบันวัฒนธรรมศึกษา ในรูปของการศึกษา วิจัย ร่วมกับคณะนักแสดงทั้งในและต่างประเทศ หน่วยงานการศึกษาทั้งรัฐและเอกชนที่จะร่วมกัน จัดกิจกรรมเพื่อการศึกษาตามหลักการร่วมมือที่มีลักษณะสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม แห่งชาติ เป็นผู้ออกค่าใช้จ่าย และ โครงการที่ให้ใช้สถานที่แบบให้เปล่า จัดกิจกรรมที่จะเป็น ประโยชน์ต่อการศึกษา ทั้งนี้เนื่องจากศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย มีศักยภาพทางด้าน ศิลปกรรม สถาปัตยกรรมและเทคนิคการแสดงอย่างพร้อมมูล ที่จะให้นักศึกษาและประชาชนผู้ ใฝ่หาความรู้เฉพาะทางเพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ เพื่อนำไปประกอบอาชีพในด้านการแสดง โดย ได้รับการอนุเคราะห์จากบรรดานักแสดงจากต่างประเทศ ในประเทศ และวิทยากรที่มีความรู้ ความชำนาญที่จะถ่ายทอด
4. การกำหนดอัตราค่าเช่าศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย โดยคิดอัตราค่าเช่าจากตัว เลขที่เป็นค่าใช้จ่ายจริง ทั้งนี้เพื่อเปิด โอกาสให้ทุกหน่วยงานเข้ามาใช้สถานที่ได้อย่างทั่วถึง ตาม นโยบายว่าด้วยการสนับสนุนกิจกรรมทางด้านศิลปวัฒนธรรม กล่าวคืออัตราที่กำหนดการเช่า ต้องต่ำกว่าภาคเอกชน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4) การศึกษาโครงสร้างการบริหารงานของตัวอย่างโครงการ

โดยที่ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทยนั้น เป็นหน่วยงานหนึ่งของสถาบันวัฒนธรรมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ในสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งมีหน้าที่และความรับผิดชอบ พัฒนานโยบายการอนุรักษ์, พิณฟู, ถ่ายทอด, ส่งเสริมและพัฒนาวัฒนธรรมไทย ผ่านดำเนินการด้านการศึกษา, ค้นคว้า, สภาพปัจจุบันและปัญหาเกี่ยวกับวัฒนธรรม ทั้งในระดับท้องถิ่น และระดับชาติ โดยมุ่งเน้นที่ การให้ความรู้ทางด้านวัฒนธรรม และการปลูกฝังสร้างจิตสำนึกแก่เยาวชนและประชาชน โดยทั่วไป อีกทั้งยังเป็นแหล่งกลางในการจัดกิจกรรมการแสดงของงานวัฒนธรรม ทั้งในระดับ ท้องถิ่น ระดับชาติและระดับนานาชาติ ด้วยการเป็นแหล่งข้อมูลศูนย์กลางการศึกษาค้นคว้า, ที่มี สื่อและเทคโนโลยีในการถ่ายทอดและประชาสัมพันธ์วัฒนธรรม และส่งเสริมให้มีการศึกษาทั้ง ภาครัฐและเอกชนให้จัดตั้งพิพิธภัณฑ์เพื่อการศึกษาในระดับจังหวัด

(ดูจาก ภาพที่ แสดงการแบ่งส่วนราชการของสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม หน้าที่)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5) อัตรากำลังเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน มีดังนี้

1. ส่วนวิจัยและพัฒนา	12 อัตรา
1.1 ฝ่ายส่งเสริมและประสานงานวิจัย	6 อัตรา
- นักวิชาการวัฒนธรรม	6 อัตรา
1.2 โครงการวิจัย	6 อัตรา
- ผู้เชี่ยวชาญ	6 อัตรา
2. ส่วนส่งเสริมวัฒนธรรมไทย	30 อัตรา
2.1 งานธุรการ	7 อัตรา
- หัวหน้างานธุรการ	3 อัตรา
- เจ้าหน้าที่ธุรการ	1 อัตรา
- เจ้าหน้าที่พิมพ์ดีด	3 อัตรา
2.2 ฝ่ายส่งเสริมกิจการวัฒนธรรมไทย	6 อัตรา
- หัวหน้าฝ่าย	1 อัตรา
- นักวิชาการวัฒนธรรม	5 อัตรา
2.3 ฝ่ายวัฒนธรรมพื้นบ้าน	6 อัตรา
- หัวหน้าฝ่าย	1 อัตรา
- นักวิชาการวัฒนธรรม	5 อัตรา
2.4 ฝ่ายศิลปินแห่งชาติผู้มีผลงานดีเด่นด้านวัฒนธรรม	5 อัตรา
- หัวหน้าฝ่าย	1 อัตรา
- นักวิชาการวัฒนธรรม	4 อัตรา
2.5 ฝ่ายวัฒนธรรมเพื่อการพัฒนา	5 อัตรา
- หัวหน้าฝ่าย	1 อัตรา
- นักวิชาการวัฒนธรรม	4 อัตรา
3. ส่วนการถ่ายทอดทางวัฒนธรรม	27 อัตรา
3.1 ฝ่ายบริหารทั่วไป	7 อัตรา
- นักวิชาการวัฒนธรรม	1 อัตรา
- บรรณารักษ์	1 อัตรา
- เจ้าหน้าที่ธุรการ	2 อัตรา
- เจ้าหน้าที่พิมพ์ดีด	2 อัตรา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.2 ฝ่าย 1	5 อัตรา
- หัวหน้าฝ่าย	1 อัตรา
- นักวิชาการวัฒนธรรม	4 อัตรา
3.3 ฝ่าย 2	5 อัตรา
- หัวหน้าฝ่าย	1 อัตรา
- นักวิชาการวัฒนธรรม	4 อัตรา
3.4 ฝ่าย 3	5 อัตรา
- หัวหน้าฝ่าย	1 อัตรา
- นักวิชาการวัฒนธรรม	4 อัตรา
3.5 ฝ่ายส่งเสริมศูนย์วัฒนธรรม	4 อัตรา
- หัวหน้าฝ่าย	1 อัตรา
- นักวิชาการวัฒนธรรม	3 อัตรา
4. ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย	17 อัตรา
4.1 ฝ่ายบริหารทั่วไป	7 อัตรา
- นักวิชาการวัฒนธรรม	1 อัตรา
- เจ้าหน้าที่ธุรการ	2 อัตรา
- เจ้าหน้าที่พิมพ์ดีด	3 อัตรา
4.2 ฝ่ายศิลปะการแสดง	5 อัตรา
- หัวหน้าฝ่าย	1 อัตรา
- นักวิชาการวัฒนธรรม	4 อัตรา
4.3 ฝ่ายศิลปกรรม	5 อัตรา
- หัวหน้าฝ่าย	1 อัตรา
- นักวิชาการวัฒนธรรม	4 อัตรา
5. ส่วนไทยนิทัศน์	20 อัตรา
5.1 ฝ่ายบริหารทั่วไป	7 อัตรา
- หัวหน้าฝ่าย	1 อัตรา
- นักวิชาการวัฒนธรรม	1 อัตรา
- เจ้าหน้าที่ธุรการ	2 อัตรา
- เจ้าหน้าที่พิมพ์ดีด	3 อัตรา
รวม	286 อัตรา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6) การศึกษาผู้ใช้ของตัวอย่างโครงการ

สถิติผู้ใช้บริการของศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย 317,000 คนต่อปี ดังนี้

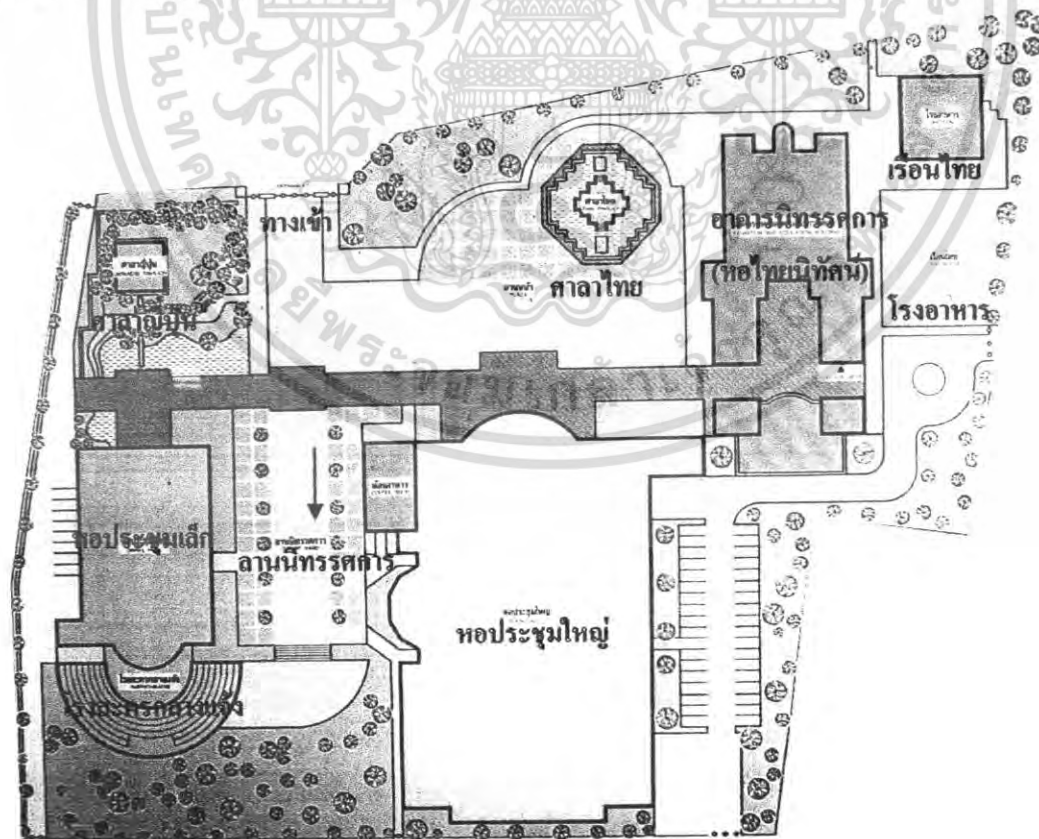
- 1) หอประชุมใหญ่ มีการจัดกิจกรรมปีละประมาณ 150 ครั้ง มีผู้เข้าชมการแสดงหรือร่วมกิจกรรมครั้งละประมาณ 1,500 คน รวมทั้งสิ้นประมาณ 225,000 คน
- 2) หอประชุมเล็ก มีการจัดกิจกรรมปีละประมาณ 300 ครั้ง มีผู้เข้าชมการแสดงหรือร่วมกิจกรรมครั้งละประมาณ 300 คน รวมทั้งสิ้นประมาณ 54,000 คน
- 3) ห้องสมุดวัฒนธรรมวัน ละประมาณ 60 คนรวมทั้งสิ้นประมาณ 18,000 คน/ปี
- 4) หอไทยนิทัศน์ สัปดาห์ละประมาณ 400 คน ปีละประมาณ 20,000 คน

โดยสถิติในการใช้สถานที่ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย

- 1) หอประชุมใหญ่ ปีละประมาณ 300 วัน (รวมทั้งวันเตรียมงาน ซ้อมและวันแสดง)
- 2) หอประชุมเล็ก ปีละประมาณ 320 วัน (รวมทั้งวันเตรียมงาน ซ้อมและวันแสดง)

7) การศึกษาองค์ประกอบ และความสัมพันธ์ขององค์ประกอบตัวอย่างโครงการ

ภายในศูนย์ประกอบด้วยอาคารสำคัญ 3 อาคารคือ หอประชุมใหญ่, หอประชุมเล็ก, อาคารนิทรรศการและบริการทางการศึกษา รวมทั้งอาคารอื่นๆ ซึ่งในแต่ละอาคารประกอบด้วยอุปกรณ์ที่สามารถสนองงานทางด้านศิลปวัฒนธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

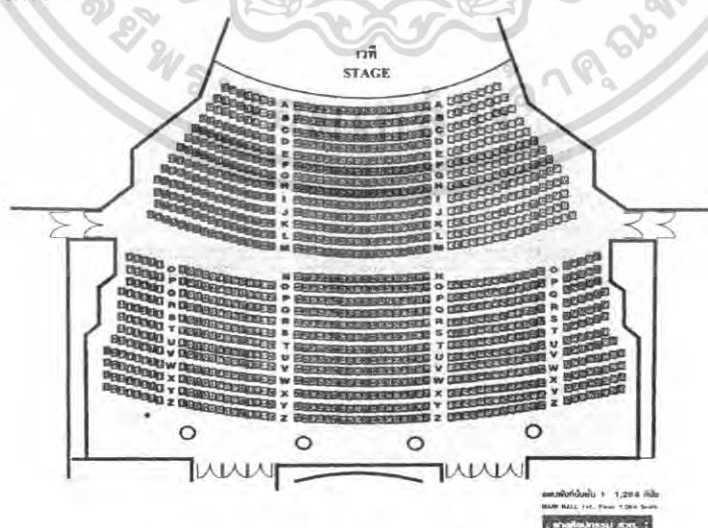

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวน **ภาพที่ 59** ผังอาคารศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(1.) หอประชุมใหญ่ เป็นหอประชุมที่มีขนาด 2,000 ที่นั่ง สำหรับใช้งานด้านการแสดงทุกประเภท ตลอดจนการประชุมระดับนานาชาติ มีรายละเอียดดังนี้

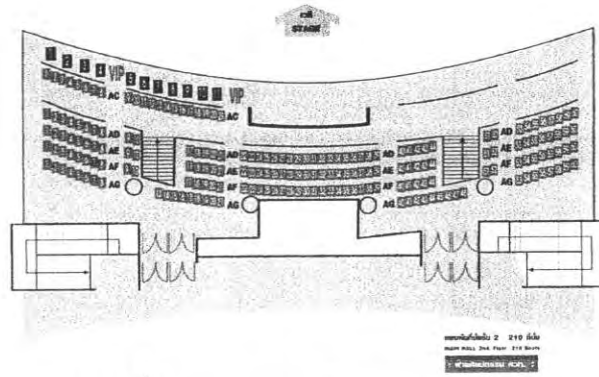
- ที่นั่งในหอประชุมแบ่งเป็น 3 ชั้น

ชั้นล่าง	1,394 ที่นั่ง
ชั้นสอง	242 ที่นั่ง
ชั้นสาม	364 ที่นั่ง
- เวทีใหญ่ มีขนาดกรอบของเวทีกว้าง 19.50 เมตร สูง 11.00 เมตร ลึก 16.00 เมตร
- เวทีสำหรับการแสดงศิลปะไทย มีขนาดกรอบของเวทีกว้าง 14.50 เมตร สูง 9.50 เมตร ลึก 14.50 เมตร
- เวทีมีความลึก 7.50 เมตร (รวมทั้งหลุมดุริยางค์ซึ่งยกระดับเป็นเวทีได้)
- สำหรับการจัดแสดงดนตรี สามารถติดผนังสะท้อนเสียง เวทีจะมีความลึก 18.00 เมตร
- บนเวทีใหญ่ มีเวทียก 2 ชุดขนาด 12.00 เมตร X 3.60 เมตร และ 2.70 เมตร X 1.80 เมตร
- อุปกรณ์ที่ติดตั้งเพื่อประกอบการแสดง เช่นระบบม่าน และฉาก ระบบเสียงควบคุมด้วยระบบไมโครคอมพิวเตอร์ ระบบขยายเสียงที่สามารถถ่ายทอดการแปลภาษาของล่ามไปย้บที่นั่งคนดู ได้ถึง 4 ภาษาในขณะเดียวกัน มีเครื่องฉายภาพยนตร์ทั้งระบบ 16 มิลลิเมตร และระบบ 35 มิลลิเมตร
- ส่วนบริการอื่นๆ ประกอบด้วยห้องโถง และห้องรับรองระดับต่างๆ ห้องอาหาร ด้านหลังมีเวทีฝึกซ้อม ห้องแต่งตัวขนาดต่างๆรวม 7 ห้อง ห้องโห่ไว้ครุ และห้องพักผ่อนนักแสดง

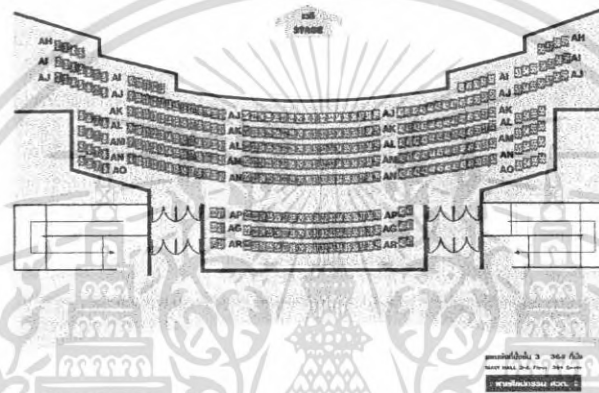

ภาพที่ 60 Main Hall 1st floor (1,264 seats)

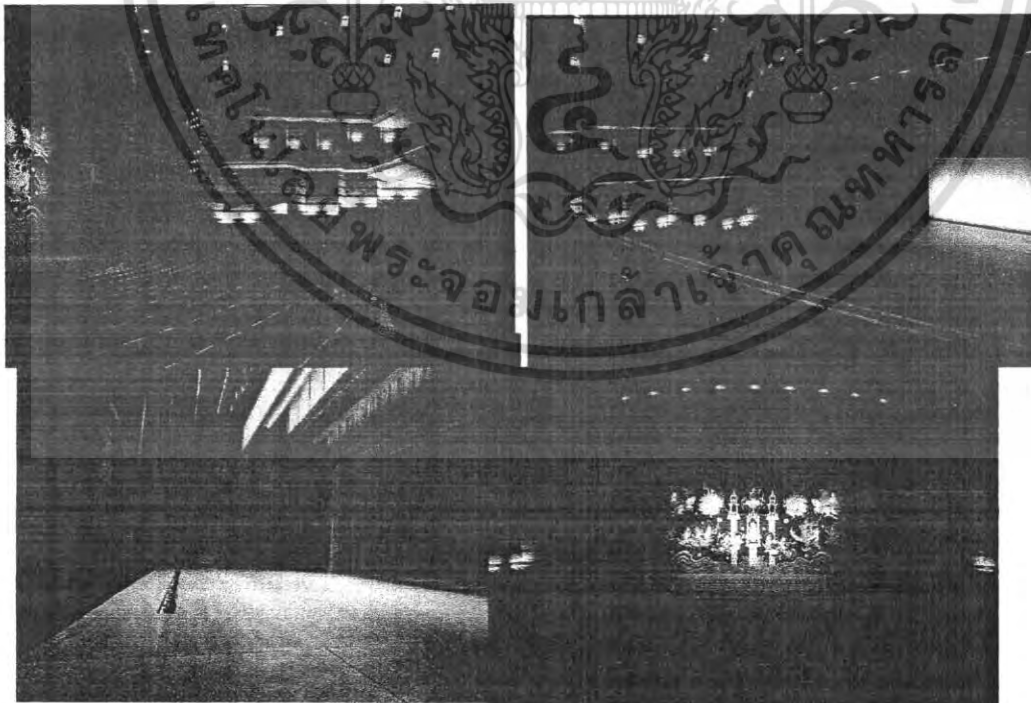
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 61 Main Hall 2nd floor (210 seats)

ภาพที่ 62 Main Hall 3rd floor (364 seats)

ภาพที่ 63 ทักษิณภาพภายในหอประชุมใหญ่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(2.) **หอประชุมเล็ก** เป็นห้องประชุมอเนกประสงค์ขนาด 2,000 ตารางเมตร สามารถปรับการใช้งานได้หลายลักษณะ ตั้งแต่การจัดแสดงและการประชุมประเภทต่างๆ จัดนิทรรศการ จัดเลี้ยงรับรอง โดยมีรายละเอียดดังนี้

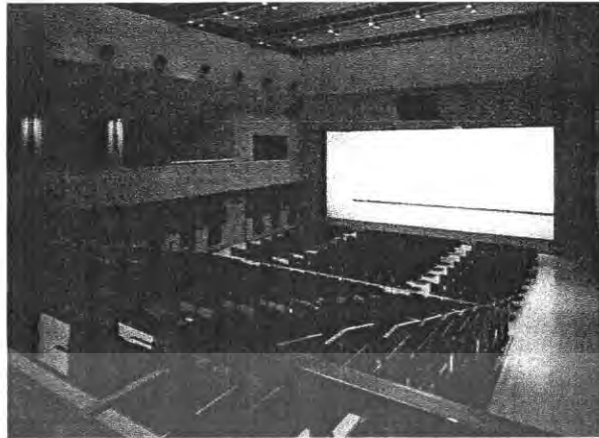
- ที่นั่งเป็นระบบอ้อมจันทร์ชั่วคราว 240 ที่นั่ง สามารถพับเก็บได้ และที่นั่งเตรียมไว้อีกจำนวนหนึ่ง เมื่อจัดตั้งเต็มพื้นที่หอประชุมนี้ นั่งได้จำนวน 500 ที่นั่ง
- เวทีในห้องประชุมเล็กมีกรอบเวทีขนาดกว้าง 12.00 เมตร สูง 6.00 เมตร ลึก 6.00 เมตร
- อุปกรณ์ประกอบการแสดงมีครบถ้วน เช่นเดียวกับหอประชุมใหญ่
- ห้องแต่งตัวนักแสดงขนาดต่างๆ สามารถใช้ร่วมกับโรงละครกลางแจ้งได้
- อุปกรณ์พิเศษ คือ ระบบปรับแต่งปริมาตรของห้องที่ฝ้าเพดาน และแผงสะท้อนเสียงที่สามารถปรับให้สอดคล้องกับปริมาตรของห้อง และการใช้สอย
- ห้องประชุมเล็ก ใช้สำหรับการแสดงการฉายภาพยนตร์ การประชุมสัมมนา การฝึกอบรม การจัดนิทรรศการ การจัดประกวด การสาธิต และงานเลี้ยงรับรอง

Row	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24
A	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24
B	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24
C	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24
D	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24
E	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24
F	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24
G	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24
H	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24
I	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24
J	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24
K	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24
L	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24
M	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24
N	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24
O	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24
P	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24
Q	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24
R	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24
S	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24
T	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24
U	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24

หอประชุมเล็ก
ขนาดที่นั่ง 432 ที่นั่ง
SMALL HALL 156 Place 432 Seats
: พิกเซล (Pixel) 100%

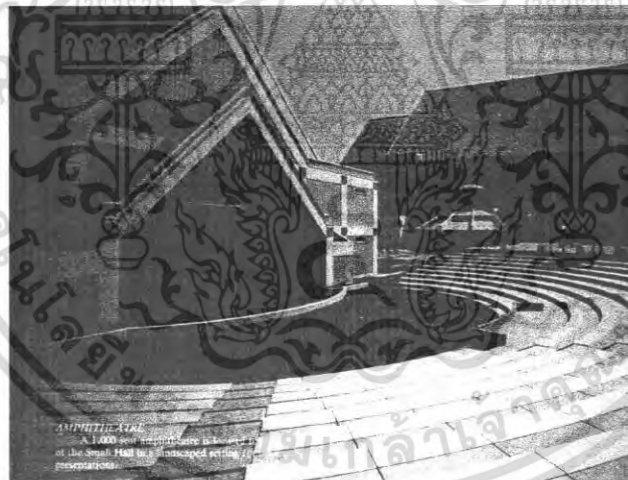
ภาพที่ 64 Small Hall (432 seats)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 65 ทศนิยมภาพภายในหอประชุมเล็ก

(3.) โรงละครกลางแจ้ง อยู่ทางด้านหลังของหอประชุมเล็ก ใช้สำหรับการแสดงกลางแจ้ง ประเภทต่างๆ เช่นการแสดงดนตรีร่วมสมัย การแสดงการละเล่นพื้นเมือง และอื่นๆ มีที่นั่ง 1,000 ที่นั่ง นักแสดงสามารถใช้ห้องแต่งตัว และห้องพักผ่อนร่วมกับส่วนของหอประชุมเล็ก

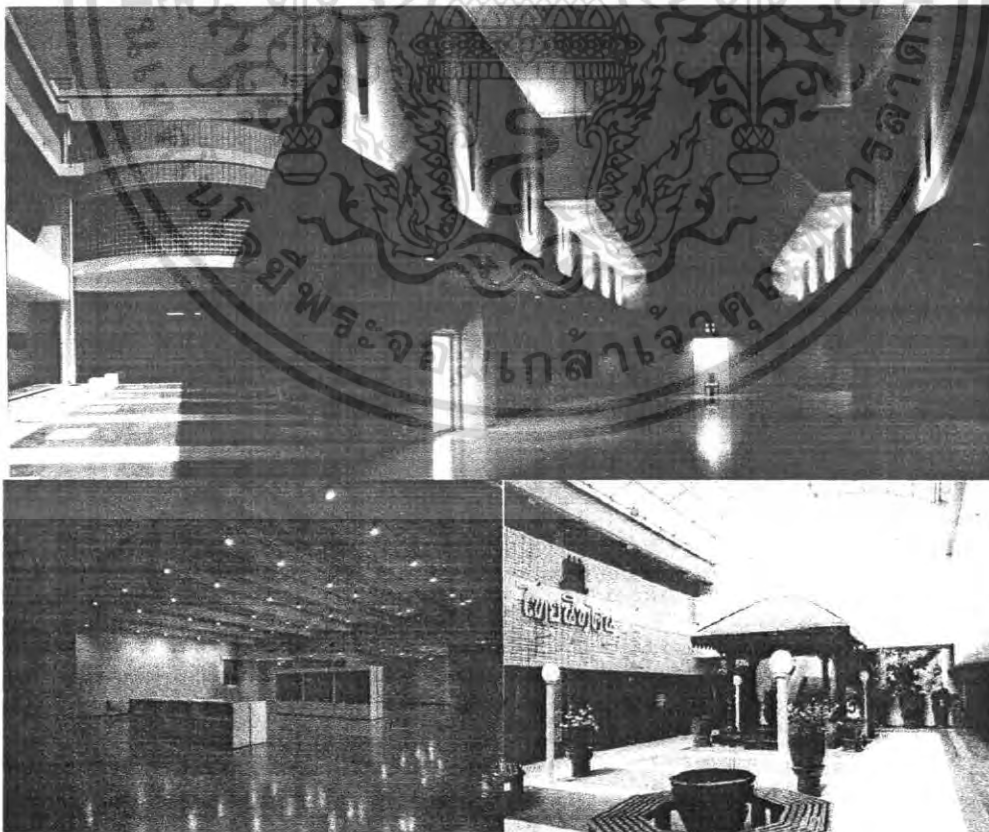
ภาพที่ 66 ทศนิยมภาพ โรงละครกลางแจ้ง

(4.) อาคารนิทรรศการและบริการทางการศึกษา เป็นอาคารแฝด 3 ชั้น สำหรับให้บริการ การศึกษาทางด้านศิลปวัฒนธรรมต่าง โดยมีรายละเอียดดังนี้
ชั้นที่ 1 ประกอบด้วย

- ศูนย์ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์เด็กและเยาวชน เป็นสถานที่สำหรับฝึกฝน ส่งเสริม และพัฒนาการด้านต่างๆ เช่น การพัฒนาการด้านสติปัญญา อารมณ์ สังคม ร่างกาย และสุนทรีย์ภาพตามวัย อันจะก่อให้เกิดประโยชน์แก่ตนเอง

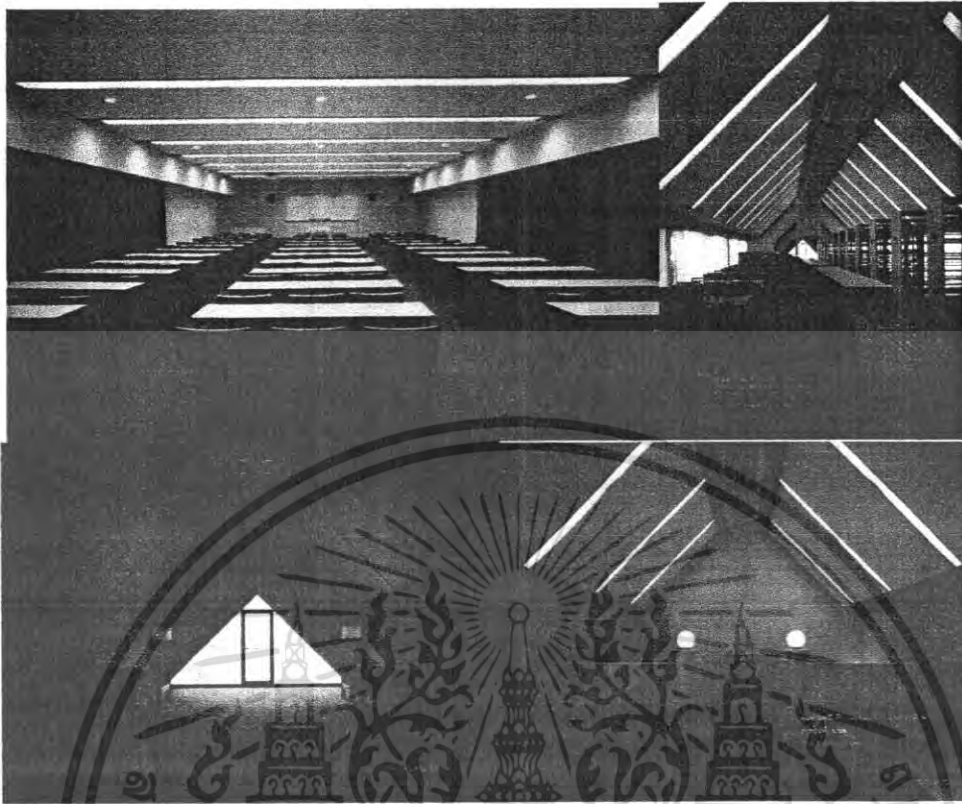
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ห้องนิทรรศการชั่วคราว เป็นที่สำหรับจัดนิทรรศการชั่วคราว ทางด้านศิลปวัฒนธรรม หมุนเวียนไปตลอดทั้งปี
- ชั้นที่ 2 ประกอบด้วย
 - ห้องนิทรรศการถาวร เป็นที่สำหรับจัดนิทรรศการเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของชาติไทย ชีวิตความเป็นอยู่ ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณี และวิวัฒนาการของวัฒนธรรมที่ได้สืบทอดมา เพื่อให้ประชาชนและเยาวชนได้เข้าใจในประวัติความเป็นมา และวัฒนธรรมอันสูงส่งของชาติไทย
 - ห้องเกียรติคุณ ใช้ที่ส่วนหนึ่งของห้องจัดนิทรรศการถาวร เป็นที่สำหรับจัดนิทรรศการเชิดชูเกียรติ และประกาศเกียรติคุณบุคคลที่สมควรยกย่องในวงการศิลปวัฒนธรรม ทั้งในอดีต และปัจจุบัน
 - ห้องประชุม และห้องบรรยาย มีไว้บริการด้านการบรรยาย ประชุมสัมมนา การสาธิตต่างๆ พร้อมอุปกรณ์ที่ทันสมัย รวม 7 ห้อง
- ชั้นที่ 3 ประกอบด้วย
 - ศูนย์ภาษา เป็นศูนย์กลางในการเรียนภาษา ไทย และภาษาต่างประเทศสำหรับผู้สนใจทั่วไป เพื่อเป็นการเพิ่มทักษะและการพัฒนาตนเอง

ภาพที่ 67 ทศนียภาพภายในอาคารนิทรรศการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 68 ทักษียภาพภายในห้องอ่านหนังสือ

8) การศึกษาอิทธิพลที่มีผลต่อการออกแบบ และรูปแบบของอาคารตัวอย่าง

- แนวความคิดในการวางผัง

กำหนดให้หอประชุมใหญ่อยู่ตรงกลางและหอประชุมเล็กและอาคารนิทรรศการอยู่ด้านข้างเพื่อการโล่เรียงความสำคัญทั้งในด้านการใช้สอยและขนาด ซึ่งจะมีผลคือในแง่ที่ว่าอาคารนิทรรศการและหอประชุมเล็กนั้นมีการใช้งานมากกว่าหอประชุมใหญ่ ดังนั้นผู้ที่เข้าใช้อาคารจะต้องเดินผ่านหอประชุมใหญ่ทำให้เกิดความคล่องตัวในการระบายคนออกทั้งสองด้านถนน

- แนวความคิดในการใช้พื้นที่โล่งและภูมิสถาปัตยกรรม

การกระจายอาคารออกเป็นอาคารย่อยหลายอาคารทำให้เกิด Court ที่ใช้เป็นลานกิจกรรมเชื่อมต่อกันไปทุกส่วนทำให้เกิดบรรยากาศที่ร่มรื่นและเป็นการเดินผ่านกิจกรรมที่ช่วยทำให้โครงการมีชีวิตชีวา ตามสภาพแวดล้อมที่ตั้งแล้ว ไม่มีทัศนียภาพที่งดงามดังนั้นจึงต้องสร้างสภาพธรรมชาติเข้ามาปิดบังอาคารให้เกิดบรรยากาศของการพักผ่อน อย่างไรก็ตามก็คิดที่อยู่ภายนอกจะไม่สามารถรับรู้บรรยากาศภายในได้เพราะการเชื่อมต่อระหว่างกิจกรรมกับถนนถูกกั้นด้วยกำแพงสูงซึ่งจะทำให้พื้นที่สาธารณะไม่ประสบความสำเร็จ

- แนวความคิดในการจัดระบบสัญจรของโครงการ

การเข้าถึงจะแยกออกเป็นสองทางหลักคือ ทางเข้าหลักจะเป็นลานเชื่อมกลางทางเดิน
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หลัก ที่มองเห็นหอประชุมใหญ่และศาลาไทย อีกทางหนึ่งคือทางรถยนต์ที่ผ่านจุดเริ่มต้นของทางเดินหลักด้านหอประชุมเล็ก

การสัญจรเชื่อมองค์ประกอบต่างๆจะมีทางสัญจรหลักเป็นทางเดินมีหลังคาคลุมตลอดแนวยาวเป็นเส้นทางเดียวที่สามารถเข้าถึงได้ทุกส่วน ในด้านการใช้งานก็นับว่าเป็นการจัดการสัญจรที่มีความคล่องตัวและเรียบง่าย แต่ในด้านความรู้สึกเมื่อมองออกไปตามทางเดินนี้จะไม่พบจุดหมาย เมื่อถึงจุดทางเข้าจึงต้องสร้างลักษณะสำคัญเพื่อบ่งบอกทิศทาง

- แนวความคิดในการจัดแสดงและทางสัญจรภายในส่วนจัดแสดง

ระบบการจัดแสดงในส่วนนิทรรศการของส่วนหอไทยนิทัศน์เป็นการจัดแสดงระบบ Room to Room Arrangement คือจะมีลักษณะเป็นห้องต่อเนื่องกัน โดยมีคอร์ทอยู่ตรงกลาง ข้อดีของระบบนี้คือการจัดแบบง่ายๆ ประหยัดเนื้อที่ ส่วนข้อเสียถ้าใช้ในพิพิธภัณฑ์ใหญ่ เมื่อเปิดห้องใดห้องหนึ่งจะกระทบกระเทือนถึงห้องอื่นๆด้วย และไม่สามารถเลือกชมเฉพาะส่วนได้ ระบบการสัญจรภายในห้องจัดแสดงจะใช้ระบบ Centralized system of Access ซึ่งระบบนี้จะเป็นระบบที่บังคับทางเข้าและทางออกให้อยู่ทางเดียวกัน ระบบนี้มีข้อดีคือ จะสะดวกในการควบคุมดูแลและยังเป็นการกำหนดทางสัญจรให้เป็นระบบไม่ซับซ้อน โดยปกติแล้วการจัดทางสัญจรระบบนี้จะแบ่งได้หลายแบบ แต่ในส่วนหอไทยนิทัศน์จะใช้แบบ Rectilinear Circuit คือจะมีลักษณะเป็นการเคลื่อนที่ในแนวเส้นตรง โดยอาจจะสร้างความเบี่ยงหน้าให้กับผู้เข้าชมได้แต่ก็เป็นระบบที่เรียบง่ายที่สุดระบบหนึ่ง

- แนวความคิดในการออกแบบรูปทรงอาคาร

จากภายนอกสิ่งที่เห็นได้ชัดเจนคือหลังคาทรงจั่วของหมู่อาคาร ในโครงการซึ่งต้องการสื่อถึงรูปแบบของสถาปัตยกรรมไทยที่มีหลังคาจั่วลาดเช่นเดียวกัน รูปทรงเป็นรูปทรงเรียบง่ายตามปริมาตรการใช้สอยภายใน

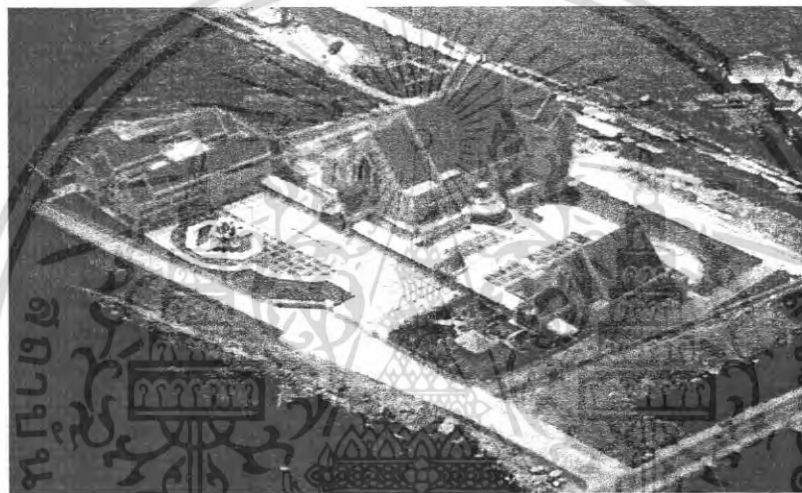
9) การศึกษาการเลือกที่ตั้งของโครงการศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย

การเลือกที่ตั้งโครงการนั้นอยู่บนถนนแยกจากถนนรัชดาภิเษกลึกเข้าประมาณ 60 เมตร โดยที่ดินเป็นการเช่าที่ของการรถไฟ ถนนรัชดาภิเษกเป็นถนนขนาดกว้างด้านละ 4 เลน บริเวณที่ตั้งโครงการนี้เป็นย่านธุรกิจแห่งใหม่ของกรุงเทพฯ การเข้าถึงจึงมีเส้นทางรถยนต์ แต่ระบบขนส่งมวลชนเช่นรถประจำทางและรถไฟฟ้าได้ดินนั้นไม่สามารถเข้าถึงที่ตั้งโครงการได้ จึงขาดความเปิดโครงการสู่สาธารณะได้ แม้ว่าจะมีระบบสาธารณูปการที่ครบครัน

10) การศึกษาปัญหาและผลกระทบในการดำเนินงานโครงการ

ปัญหาจากที่ตั้งและการจัดวางกิจกรรมทำให้ในวันธรรมดาไม่มีผู้คนมาใช้โครงการมากนักทำให้ไม่เกิดควมมีชีวิตชีวา กล่าวคือที่ตั้งขาดสภาพแวดล้อมที่เกื้อหนุนต่อการมาใช้โครงการในแง่การพักผ่อนหย่อนใจในด้านวัฒนธรรม เช่นสวนสาธารณะ ประกอบกับที่ตั้งถึงแม้จะอยู่ในย่านธุรกิจ แต่ไม่ได้อยู่บนถนนรัชดาสายหลักทำให้การเข้าถึงยากกว่าที่ควร

ในด้านการจัดวางอาคารที่ค่อนข้างจะปิดล้อมกิจกรรม โดยเฉพาะกิจกรรมกลางแจ้ง เช่นลานกิจกรรม เวทีกลางแจ้ง ไปอยู่ด้านในและด้านหลังทำให้ผู้ที่สัญจรไปมาไม่เห็นกิจกรรมนี้ทำให้ไม่มีความตั้งใจที่จะใช้โครงการ

ภาพที่ 69 ภาพรวมของศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย

ภาพที่ 70 ทศนียภาพทางเข้าหอประชุมใหญ่

3.2.2 อุทยานการเรียนรู้ (Thailand Knowledge Park (TK Park))

เจ้าของ : สำนักนายกรัฐมนตรี

สถาปนิก : บริษัท Archiplan

ที่ตั้ง : บริเวณชั้น 8 อาคารศูนย์การค้าเซ็นทรัลเวิลด์ โซน D เปิดบริการทุกวัน เวลา 10.00-20.00 น.

พื้นที่อาคาร : 4,200 ตารางเมตร

1) การศึกษาความเป็นมาและวัตถุประสงค์ของตัวอย่างโครงการ

เมื่อก้าวเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 หลายประเทศ เกิดต้องค้นหาทางออกท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์โลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแข่งขันกับประเทศมหาอำนาจในการผลิตสินค้าและบริการอย่างจีนและอินเดีย ที่เพิ่งตื่นขึ้นจากการหลับใหลทางเศรษฐกิจ จึงได้มีการตั้งหน่วยงานขึ้นมา 1 หน่วยงาน ที่มีชื่อเรียกว่า “สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (สปร.)” (The Office of Knowledge Management and Development) OKMD เป็นหน่วยงานที่ตั้งขึ้นบนพื้นฐานของแนวคิดการกระจายโอกาส และการจัดการทุนทางปัญญาให้กับสังคมไทย เพื่อให้คนในสังคมไทยมีโอกาสเข้าถึงแหล่งทุนทางปัญญาที่เท่าเทียมกัน และนำความรู้นั้นไปใช้ในการทำมาหากิน ซึ่งเป็นวิธีทำมาหากินแบบใหม่ที่ไม่ใช่การรับจ้างผลิต หรือลอกความคิดคนอื่นมาผลิตสินค้าขาย แต่เป็นผู้ประกอบอาชีพที่มีความคิดใหม่ๆ และการผลิตสินค้าที่เราสามารถแข่งขันได้ อีกทั้งยังขายสินค้าได้ในราคาที่ดีกว่าเดิม

และในวันที่ 18 มิถุนายน 2547 ได้มีพระราชกฤษฎีกาให้มีการจัดตั้งสำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ โดยมีหน่วยงานเฉพาะด้านทั้ง 7 ซึ่งมีหน่วยงาน “อุทยานการเรียนรู้ (สปร.)” เป็นหนึ่งในนั้นด้วย

2) วัตถุประสงค์ของศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย

สถานที่แห่งนี้สร้างขึ้นมาเพื่อให้เป็นอีกทางเลือกของการเรียนรู้ (Alternative Learning) ของเด็กและเยาวชนไทย รวมทั้งเป็นจุดแลกเปลี่ยนในด้านความรู้และประสบการณ์อย่างสร้างสรรค์ด้วย หนังสือ สื่อประเภทต่างๆ กิจกรรมหลายรูปแบบ อีกทั้งเป็นพื้นที่ที่เยาวชนจะได้ทดลองและแสดงออกเพื่อให้ค้นพบความถนัด สิ่งที่ตนเองต้องการ และความสนใจ เฉพาะตัว ตลอดจนเป็นพื้นที่ที่เด็กและวัยรุ่นจะได้มีส่วนร่วมคิด-ร่วมทำตั้งแต่ต้น สถานที่แห่งนี้ได้รับการตั้งชื่อว่า อุทยานการเรียนรู้ (Thailand Knowledge Park) หรือที่เรียกกันสั้นๆ ว่า ทีเคปาร์ค (TK Park) ซึ่งปัจจุบัน ได้ย้ายจากสถานที่ดั้งเดิม ไปอยู่ที่บริเวณชั้น 8 อาคารศูนย์การค้าเซ็นทรัลเวิลด์ โซน D บนพื้นที่ขนาด 4,200 ตารางเมตร (ใหญ่กว่าสถานที่เดิม 4 เท่า) จัดแบ่งพื้นที่เพื่อให้เกิดประโยชน์ใช้สอยเป็นส่วนต่างๆ มากมาย เช่น ลานสาธิต, ห้องสมุดมีชีวิต,

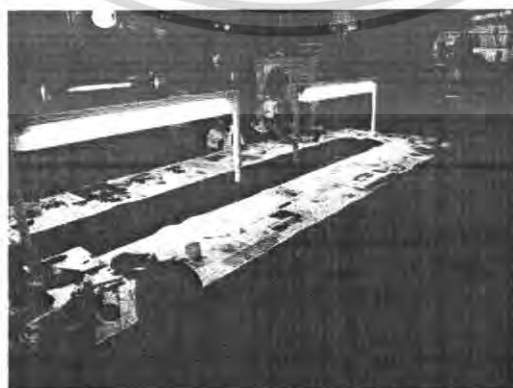
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ห้องเด็ก, ห้องเงียบ ฯลฯ แต่ละพื้นที่เชื่อมโยงถึงกันและออกแบบโดยให้ความสำคัญกับผู้ใช้งาน คือ เด็ก เป็นหลัก โดยมีบริษัท Archiplan รับผิดชอบการออกแบบและตกแต่งเพื่อให้ที่นี่ กลายเป็น “ห้องสมุดที่มีชีวิต” ทั้งภาพห้องสมุดที่เงียบขรึมไว้เบื้องหลัง

3) แนวคิดการดำเนินงานและการจัดกิจกรรมในปัจจุบัน

เงินสนับสนุนในการจัดตั้งโครงการนั้น ได้จากงบประมาณของภาครัฐ ตามพระราชกฤษฎีกาในการจัดตั้ง แต่กระนั้นทางโครงการก็ยังประสบปัญหาทางการเงินในการดำเนินงาน เนื่องจากมีการลดหรือคงงบประมาณไว้เท่าเดิม ในขณะที่มีความต้องการให้มีการบริการที่ดีมากขึ้น การบริหารและกิจกรรมจึงต้องเน้นการดำเนินงานที่ได้ผลกำไร เช่น การกำหนดการให้บริการเฉพาะสมาชิก และต้องหารายได้จากกิจกรรมอื่นๆ เช่น ร้านค้า, ร้านอาหาร และสินค้าลิขสิทธิ์เฉพาะของโครงการ ซึ่งตัวโครงการนั้นเน้นการจัดกิจกรรมที่กลุ่มเด็กและเยาวชน ให้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้ปกครอง ซึ่งนั่นทำให้ครอบคลุมประชาชนทุกระดับ โดยเป็นกิจกรรมที่ร่วมสมัย ที่เป็นทั้งลักษณะประจำชาติและสากล

ปัจจุบัน ได้มีแนวคิดใหม่ที่จะให้เป็นห้องสมุดที่เทคโนโลยีกับวัฒนธรรมร้อยโยงเข้าด้วยกัน โดยร่วมกับ กรมศิลปากร ด้วยการนำหนังสือหายากจากหอสมุดแห่งชาติและหอจดหมายเหตุแห่งชาติเบื้องต้น จำนวน 4 เล่ม คือ ตำราภาพวีวาระบวนพยุหยาตราทางชลมารค สมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช, คัมภีร์ครุฑรักษาของหมอบรัดเลย์, การเสด็จประพาสต้นของรัชกาลที่ 5 และการเสด็จประพาสรอบแหลมมลายูของรัชกาลที่ 5 มาจัดทำเป็น อี-บุ๊ก (E-Book) และ มัลติมีเดีย (Multimedia) นอกจากนี้ยังเปิดให้บริการ Edutainment Games ที่กำลังพัฒนาเพิ่มเติมคือ เกมแก้วจอมแก่น ที่ได้รับพระราชทานพระราชนุญาตจากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เพิ่มสีสันให้ห้องสมุดคนตรีด้วยข้อมูล วรรณวิทยาที่ศรีรัตนโกสินทร์ และเพลงลูกทุ่งลูกกรุง 76 จังหวัด เป็นต้น

ภาพที่ 71 การดำเนินงานและการจัดกิจกรรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4) การศึกษาผู้ใช้ของตัวอย่างโครงการ

เป็นแหล่งบริการให้ความรู้เพื่อส่งเสริมให้เด็กและเยาวชน โดยเฉพาะ ที่มุ่งเน้นไปที่การอ่าน และการให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ ในช่วงที่ผ่านมาระยะเวลา 1 ปี 8 เดือน มีผู้ใช้บริการทั้งสิ้น 1,380,000 ล้านคน และมีสมาชิกจำนวน 61,771 คน และในปัจจุบัน ได้มีแผนเตรียมการจัดตั้งอุทยานการเรียนรู้ ดั้งแบบส่วนภูมิภาคเป็นแม่ข่ายทางปัญญา ที่ยะลา, เชียงใหม่, มหาสารคาม และชลบุรี โดยจะเปิดให้บริการที่ยะลาเป็นแห่งแรกในปี 49

5) การศึกษาองค์ประกอบ และความสัมพันธ์ขององค์ประกอบตัวอย่างโครงการ

1. ห้องเด็ก (Children Room) พื้นที่ส่วนนี้เปิดโอกาสให้เด็กๆ สนุกกับการป็นอ่านหนังสือ นอนอ่านหนังสือ หรือนั่งอ่านหนังสือ ได้ตามใจชอบ กับหนังสือที่มีให้เลือกมากมาย และให้บริการหนังสือใหม่เพิ่มเติมทุกเดือน พื้นที่ส่วนนี้ได้รับการออกแบบให้มี บ้านต้นไม้ สระน้ำความรู้ และบันไดรักการอ่าน ให้สอดคล้องกับพฤติกรรมเด็ก

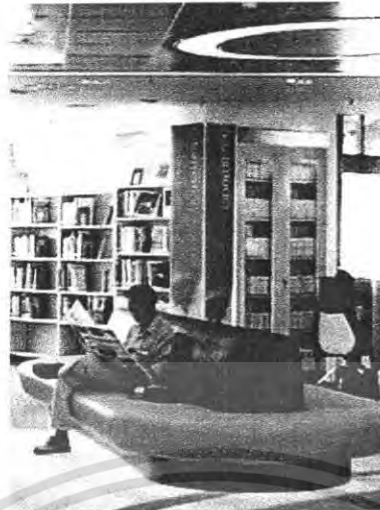

ภาพที่ 72 ห้องเด็ก (Children Room)

2. ห้องเงียบ (Quiet Room) สำหรับคนรักการอ่านแบบส่วนตัว ป้องกันเสียงรบกวนที่จริง แต่ผนังได้รับการออกแบบให้โปร่งใส ไม่ปิดกั้นสายตา

3. กำแพงความรู้ (Book Wall) อัดแน่นไปด้วยหนังสือนานาชนิด รวมทั้งหนังสืออักษรเบรลล์ (Braille) พื้นที่บริเวณด้านหน้าชั้นหนังสือออกแบบเป็น 'ชั้นบันไดรักการอ่าน' ให้อ่านวัยรุ่น ได้นั่งอ่านหนังสือแบบง่ายๆ สบายๆ ตามสไตล์ของแต่ละคน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 73 กำแพงความรู้ (Book Wall)

4. ห้องสมุดดนตรี (Music Library) ผู้ใช้บริการสามารถเลือกค้นคว้า ฟัง ร้อง เล่น เต้นรำได้ตามใจ เสมือนเป็นคลังดนตรีมิติใหม่ นอกจากนี้ยังรวบรวมหนังสือภาษาไทยและต่างประเทศทางด้านดนตรีทั้งไทยและสากลกว่า 500 เล่ม ซึ่งบางเล่มไม่เคยมีในประเทศไทย แดมด้วยข้อมูลดนตรีผ่านระบบการสื่อสารอินเทอร์เน็ต บอกประวัติความเป็นมา ประเภทดนตรีต่างๆ เครื่องดนตรี ศิลปิน เนื้อเพลง ตัวอย่างเพลงต่างๆ ตั้งแต่ยุคเก่าจนถึงสมัยใหม่

ภาพที่ 74 ห้องสมุดดนตรี (Music Library)

5. ห้องฉายภาพยนตร์ (Mini Theatre) มีพื้นที่กว่า 168 ตารางเมตร ไว้เรียนรู้โลก ภาพยนตร์ในมุมมองต่างๆ เช่น ภาพยนตร์ที่หาดูได้ยาก ภาพยนตร์ขนาดสั้น หนังสืทลอง หรือ จะจัดกิจกรรมแลกเปลี่ยนความรู้กับวิทยากรเพื่อเพิ่มพูนปัญญา และยังเป็นเวทีที่เปิดโอกาสให้เยาวชนคนรุ่นใหม่ นำผลงานภาพยนตร์จากฝีมือการผลิตของตนเอง ไปนำเสนอได้ เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่จินตนาการของคนรุ่นใหม่ที่มีฝีมือในการทำภาพยนตร์ รองรับผู้ชมได้

100 คนต่อรอบ มีความพร้อมทั้งอุปกรณ์ ระบบแสง เสียง และภาพ เอกสารเป็นเอกสารทสงวนไว้สำหรับกรใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6. **ห้องเสมือนจริง (Virtual Reality)** พื้นที่นี้จัดไว้สำหรับผู้ต้องการสัมผัสการผสมผสานระหว่างคอมพิวเตอร์กราฟิกสามมิติเข้ากับเกม หรือเกมสื่อภาพเสมือนจริงที่พัฒนาโดยฝีมือคนไทย เช่น เกมรามเกียรติ์, เกมอยุธยา, เกมสุโขทัย, เกมไตรภูมิภค หรือเรียนรู้เรื่องราวอ่านสารคดีในมิติใหม่ผ่านสื่อมัลติมีเดียซึ่งให้ภาพเสมือนจริง เช่น สารคดีท้องทะเลไทยฝั่งอันดามัน ห้วยขาแข้ง

7. **ลานสานฝัน (Open Square)** จัดให้เป็นเวทีแสดงออกและปลดปล่อยพลังสร้างสรรค์ที่เปิดโอกาสให้เยาวชนได้ฝึกฝนและเรียนรู้ตามทักษะ รวมทั้งมีโอกาที่จะแสดงความสามารถในสิ่งที่ตนสนใจผ่านกิจกรรมหลายรูปแบบ เช่น กิจกรรมเวิร์คชอป-ทอล์ค-มิวสิก-โชว์ ทั้งจากเยาวชนมือสมัครเล่นและแขกรับเชิญมืออาชีพที่สลับสับเปลี่ยนมามอบความบันเทิง พุดคุย แลกเปลี่ยนมุมมองความคิด พื้นที่แห่งนี้กินบริเวณ 200 ตารางเมตร จึงสามารถปรับรูปแบบการใช้งานได้หลากหลาย และมีอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ตามมาตรฐาน โรงละครขนาดเล็ก

ภาพที่ 75 ลานสานฝัน (Open Square)

8. **ศูนย์ฝึกอบรมไอที (IT Workshop)** เป็นส่วนที่ใช้อบรมหลักสูตรไอทีกับผู้ซึ่งสนใจตั้งแต่ขั้นความรู้พื้นฐาน ไปจนถึงระดับสูง รองรับผู้เข้าร่วมฝึกอบรมได้ครั้งละ 300 คน

ภาพที่ 76 ศูนย์ฝึกอบรมไอที (IT Workshop)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6) การศึกษาอิทธิพลที่มีผลต่อการออกแบบ และรูปแบบของอาคารตัวอย่าง

ทางโครงการมีความต้องการให้เกิดการออกแบบที่เชื่อมโยง หนังสือ เข้ากับ คนศรี ภาพยนตร์ กิจกรรม และ ไอที เพื่อสร้างพลังให้กับจินตนาการของเด็กและเยาวชนไทย เดิมการเรียนรู้ให้มีความแข็งแกร่งและสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น องค์กรศักดิ์ ตามสุนทรพทานิช ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการและสถาปนิก บริษัท Archiplan ให้ข้อมูลที่มาของแนวความคิดในการออกแบบอุทยานการเรียนรู้ว่า "จากการที่ได้มีโอกาสทำงานกับ TK park ตั้งแต่เริ่มแรกเรื่อยมา เรายึดหลักการสอดคล้องกับความเคลื่อนไหวของสังคมไทยที่เป็นสังคมประชาธิปไตย นั่นหมายถึงความมีอิสระของคน ดังนั้น เด็กก็ควรจะมีทางเลือกที่สร้างสรรค์ของตัวเองด้วยเหมือนกัน เพราะจริงๆ แล้ว การเรียนในโรงเรียนภายในห้องเรียนสี่เหลี่ยม นั่นคือสิ่งที่สังคมกำหนดให้เขาแล้ว ถึงเวลาที่เด็กๆ ควรจะมีโอกาสได้กำหนดตัวเองเสียที"

TK park ให้ความสำคัญกับพื้นที่ทุกตารางเมตรของห้องสมุดแห่งนี้ แต่ละพื้นที่ในห้องสมุดมีความหมายของตัวเอง แม้จะมีการจัดสรรสัดส่วนออกจากกัน แต่ทุกส่วนก็ไม่มีขอบเขตระหว่างกัน โดยออกแบบให้พื้นที่เบลอ (Blur) เข้าหากันหมด เพราะต้องการทำให้ทุกส่วนสามารถมองเห็น ได้ทั่วถึงกันที่สุด, เข้าถึงได้มากที่สุด, มีประโยชน์ใช้สอยมากที่สุด ที่สำคัญต้องปรับเปลี่ยน, ยืดหยุ่น, โยกย้ายได้ ภายใต้แนวคิดการออกแบบที่ว่า Relax Alert Environment ในทุกตารางนิ้ว เพื่อทำให้เกิดความรู้สึกมีการเรียนรู้อย่างผ่อนคลาย ทำให้เกิดการตื่นตัวในการเรียนรู้อย่างไม่มีขอบเขต เช่น พื้นที่ห้องสมุดที่ออกแบบให้คนอ่านหนังสือสามารถนั่ง, นอน หรือหามุมส่วนตัวได้ ยังออกแบบให้มีห้องเงียบที่โปร่งใสเพื่อไม่ให้ถูกตัดขาดจากพื้นที่ส่วนใหญ่ และในส่วน "ลานสานฝัน" ซึ่งเป็นพื้นที่ทำกิจกรรม ผู้ซึ่งนั่งในห้องสมุดก็ยังสามารถมองเห็นทะลุผ่านไปที่ "ลานสานฝัน" นี้ได้ด้วย เพื่อค้นหาเกิดกิจกรรมอะไรขึ้น ภาพรวมของห้องสมุดอันน่าตื่นตาตื่นใจแห่งนี้สร้างขึ้นจากประสบการณ์ดีๆ ของห้องสมุดชั้นนำของโลกหลายแห่ง เช่น The Georges Pompidou Centre ในประเทศฝรั่งเศส, Idea Store ของประเทศอังกฤษ, Sendai Mediatheque ในญี่ปุ่น และ Library Orchard ในสิงคโปร์ ที่มีแนวทางการจัดการห้องสมุดเป็นห้องสมุดที่มีชีวิต

มีการใช้วัสดุและรายละเอียดต่างๆ ที่เสริมบรรยากาศการเรียนรู้ เช่น การใช้หลอดไฟ LED สร้างความรู้สึกมีชีวิตชีวาและกระตือรือร้น ช่วยสร้างบรรยากาศให้เกิดการเรียนรู้ตลอดเวลา การออกแบบสีที่มีความหมายบอกถึงพื้นที่ของแต่ละที่ ส่วนลายเส้นหรือกราฟฟิกต่างๆ บอกถึงแนวคิดของแต่ละกิจกรรมแต่ละพื้นที่ เช่น การใช้สีส้มกับห้องเด็ก, สีเทาที่ห้องสมุดไอที, สีแดงที่ห้องเงียบ ขณะที่เฟอร์นิเจอร์และป้ายทั้งหมด ได้รับการออกแบบและสร้างโดยผ่านความคิดดั้งเดิม คือสามารถปรับเปลี่ยน, ยืดหยุ่น และ โยกย้ายได้ จึงเป็นการใช้ของเดิมกว่า 80-90%

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่ 7) การศึกษาการเลือกที่ตั้งของโครงการศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย ซึ่งดำเนินการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตัวโครงการ ได้อาศัยตั้งในห้างสรรพสินค้า ซึ่งสามารถดึงดูดผู้เข้าใช้ได้เป็นจำนวนมาก มีการเข้าถึงที่ง่าย เนื่องจากเป็นห้างสรรพสินค้าย่านใจกลางเมือง และมีการเชื่อมโยงกับหน่วยงานอื่นๆ ได้เป็นอย่างดี และมีทำเลที่ดีด้านทัศนียภาพ เมื่อมองจากมุมสูง ซึ่งอยู่ในย่านที่มีประวัติศาสตร์เก่าแก่ แต่ก็ประสบปัญหาค่าเช่าพื้นที่ที่มีราคาสูงมาก เสี่ยงต่อปัญหาการไม่คุ้มทุนการดำเนินงาน

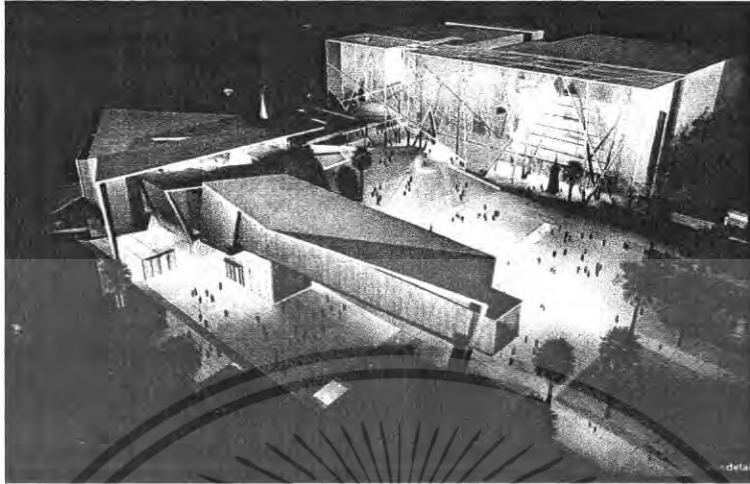
8) การศึกษาปัญหาและผลกระทบในการดำเนินงานโครงการ

โครงการอุทยานการเรียนรู้นี้ได้ประสบปัญหาการลดงบประมาณการดำเนินงานจากทางภาครัฐ เนื่องจากปัญหาทางการเมือง และรายได้จากการดำเนินงานนั้นก็อยู่ในเกณฑ์ที่ค่อนข้างน้อย แม้จะมีการบริการที่ดี แต่ก็ค่อนข้างเฉพาะกลุ่มเกินไป อีกทั้งมีขอบเขตในการขยายพื้นที่จำกัด เนื่องจากที่ตั้งที่เป็นห้างสรรพสินค้า ด้านการดำเนินงานนั้นมีส่วนนิทรรศการที่ค่อนข้างตายตัว และมีการเปลี่ยนแปลงน้อย มีเพียงส่วนกิจกรรมเท่านั้นที่มีความหลากหลาย จึงทำให้โครงการนั้นไม่ค่อยประสบความสำเร็จเท่าที่ควร

ภาพที่ 77 ภาพด้านหน้าของ โครงการ

3.2.3.โครงการพัฒนาศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย

ภาพที่ 78 ภาพศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย

เจ้าของอาคาร : กระทรวงวัฒนธรรม

ที่ตั้ง : ถนน

ขนาดอาคาร : 23 ไร่ ขนาดที่ดิน : 35 ไร่

1) การศึกษาความเป็นมาและวัตถุประสงค์ของตัวอย่างโครงการ

ปัจจุบันการก่อสร้างสถานที่ราชการขนาดใหญ่ให้มีความงดงาม โดดเด่นเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวได้นั้น จะต้องมีการสร้างสรรค์งาน โดยให้หน่วยงานรวมทั้งบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบ ได้มีส่วนร่วมในการเสนอความคิดเกี่ยวกับรูปแบบ ลักษณะของอาคารและการวางผังที่เหมาะสม รวมทั้งประโยชน์ใช้สอยที่มีมาตรฐาน กระทรวงวัฒนธรรมจึงกำหนดให้มีการประกวดการออกแบบแนวความคิด (Conceptual Design) การพัฒนาศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทยให้เป็นพื้นที่บริการทางวัฒนธรรมระดับนานาชาติขึ้น

วัตถุประสงค์

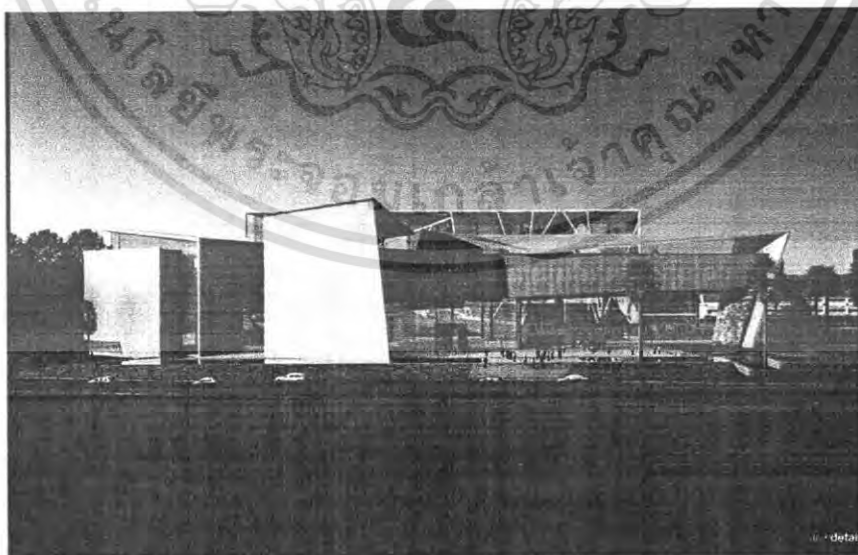
1. เพื่อกำหนดแนวทางการพัฒนาโครงการพัฒนาศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทยให้เป็นพื้นที่บริการทางวัฒนธรรมระดับนานาชาติ
2. เพื่อเปิดโอกาสให้หน่วยงาน รวมทั้งบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบมีส่วนร่วมในการเสนอแบบแนวความคิดการสร้างสรรค์งาน ออกแบบแนวความคิดการพัฒนาศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทยให้เป็นพื้นที่บริการทางวัฒนธรรมระดับนานาชาติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2) แนวคิดการดำเนินงานและการจัดกิจกรรม

กระทรวงวัฒนธรรมกำหนดจัดทำโครงการพัฒนาศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย ให้เป็นพื้นที่บริการทางวัฒนธรรมระดับนานาชาติ โดยให้มีการขยายพื้นที่และรูปแบบกิจกรรม การให้บริการทางวัฒนธรรมของศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทยในปัจจุบันและอนาคต ซึ่งกำลังจะก้าวเข้าไปสู่ระบบเศรษฐกิจสังคมแห่งการเรียนรู้ (Knowledge-Based Economy) และการอ่านออกเขียนได้แบบ โลกาภิวัตน์ (Global Literacy) เพื่อเพิ่ม โอกาสให้เด็กเยาวชน และประชาชนชาวไทยสามารถเข้าถึงทุนทางวัฒนธรรมของชาติและนานาชาติ ผ่านผลงานและกิจกรรมทางศิลปวัฒนธรรมต่างๆที่จะเกิดขึ้นใน ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทยแห่งนี้ ได้แก่ การค้นคว้าองค์ความรู้ การแสดงผลงาน ศิลปะแขนงต่างๆ กิจกรรมการประชุม การสัมมนา การฝึกอบรม และการถ่ายทอด เป็นต้น ซึ่งทุนทางวัฒนธรรมเหล่านี้ จัดเป็นรากฐานแห่งทุนทางปัญญาในการสร้างนวัตกรรม สร้างคุณค่าแก่สังคม และมูลค่าเพิ่มแก่เศรษฐกิจไทยได้ต่อไปในอนาคต ดังนั้นเพื่อให้โครงการพัฒนาศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทยให้เป็นพื้นที่บริการทางวัฒนธรรมระดับนานาชาติบรรลุตามวัตถุประสงค์ มีความงดงาม พร้อมกับมีความโดดเด่นเป็นเอกลักษณ์สำคัญนำไปสู่การสร้างสรรคงานออกแบบของประเทศต่อไป กระทรวงวัฒนธรรมจึงให้มีการประกวดการออกแบบแนวความคิดขึ้น

3) การศึกษาองค์ประกอบ และความสัมพันธ์ขององค์ประกอบตัวอย่างโครงการ

ภาพที่ 79 พื้นที่ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย(23ไร่)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อาคารและอุปกรณ์

ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย ตั้งอยู่บนถนนรัชดาภิเษก ซึ่งเป็นย่านธุรกิจการค้าแห่งใหม่ของกรุงเทพมหานคร ภายในประกอบด้วยอาคารสำคัญๆ คือ หอประชุมใหญ่ หอประชุมเล็ก อาคารศูนย์บริการข่าวสารทางวัฒนธรรม และอาคารอื่นๆ ซึ่งในแต่ละอาคารเพียบพร้อมด้วยอุปกรณ์ทันสมัย สามารถสนองงานด้านศิลปวัฒนธรรมได้อย่างสมบูรณ์แบบ ในหลายลักษณะ

หอประชุมใหญ่

เป็นหอประชุมขนาด 2,000 ที่นั่ง ซึ่งได้รับการออกแบบ และก่อสร้างอย่างดีเยี่ยม ทางด้านคุณภาพของเสียง สำหรับใช้งานทางด้านการแสดงทุกประเภท ตลอดจนการประชุมระดับนานาชาติ โดยมีรายละเอียดดังนี้

ที่นั่งในหอประชุมใหญ่ แบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ

ชั้นล่าง 1,394 ที่นั่ง

ชั้นสอง 242 ที่นั่ง

ชั้นสาม 364 ที่นั่ง

เวทีใหญ่ กว้าง 19.50 ม. สูง 9.50 เมตร ลึก 14.50 เมตร

เวทีหน้ามีความลึก 7.50 เมตร (รวมทั้งหลุมวงศุริยางค์ ซึ่งขบระดับเป็นเวทีได้) เมื่อจัดเวทีสำหรับแสดงดนตรี โดยติดแผงสะท้อนเสียงเวทีจะมีความลึก 18.00 เมตร บนเวที ยก 2 ชุด ขนาด 12 เมตร x 3.6 เมตร และ 2.7 เมตร x 1.8 เมตร ตามลำดับอุปกรณ์การแสดงติดตั้งอย่างครบครัน และทันสมัย เช่น ระบบม่าน และฉากทุกประเภทตามมาตรฐานสากล ระบบแสงซึ่งควบคุมด้วยไมโครคอมพิวเตอร์ ระบบขยายเสียงที่สมบูรณ์แบบ สามารถถ่ายทอดการแปลภาษาของล่ามไปยังที่นั่งคนดูได้ถึง 4 ภาษา

มีเครื่องฉายภาพยนตร์ทั้งระบบ 16 มม. และ 35 มม. ส่วนบริการอื่นๆ ประกอบด้วยห้องโถง และห้องรับรองระดับต่างๆ ห้องอาหารสำหรับ บริการประชาชนทั่วไป ด้านหลังเวทีมีห้องฝึกซ้อม ห้องแต่งตัวขนาดต่างๆ รวม 7 ห้อง ห้องสำหรับ ไหว้ครู และห้องพักนักแสดง

หอประชุมเล็ก Small Hall

เป็นหอประชุมเอนกประสงค์ ขนาด 2,000 ตารางเมตร สามารถปรับแต่งใช้งานได้หลายลักษณะ ตั้งแต่จัดการแสดง จัดการประชุม จัดนิทรรศการ เลี้ยงรับรอง มีรายละเอียดสำคัญดังนี้

ที่นั่ง : จัดเป็นระบบอัฒจันทร์ชั่วคราว 240 ที่นั่ง ซึ่งสามารถพับเก็บได้ นอกจากนั้นยังสามารถตั้งเก้าอี้เพิ่มเติมหากตั้งเต็มพื้นที่ หอประชุมนี้จุได้ทั้งสิ้น 500 ที่นั่ง

เวที : เวทีมีกรอบขนาดความกว้าง 12 ม. สูง 6 ม. ลึก 6 ม.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อุปกรณ์การแสดง : มีครบถ้วนเช่นเดียวกับหอประชุมใหญ่ มีระบบปรับแต่งปริมาตรของห้อง และแผงสะท้อนเสียงที่สามารถปรับแต่งให้สอดคล้องกับปริมาตรของห้องและการใช้สอยส่วนบริการ : ห้องโถง ร้านค้า ห้องเตรียมงานจัดเลี้ยงขนาดใหญ่ ห้องแต่งตัวนักแสดงขนาดต่างๆ รวม 7 ห้อง ซึ่งสามารถใช้ร่วมกับงานโรงละครกลางแจ้งได้

โรงละครกลางแจ้ง Amphitheatre

ตั้งอยู่ด้านหลังของหอประชุมเล็ก ใช้จัดการแสดงกลางแจ้งประเภทต่างๆ เช่นการแสดงดนตรี การแสดงการละเล่นพื้นเมือง และอื่นๆ มีที่นั่งจำนวน 1,000 ที่นั่ง โดยมีห้องแต่งตัว และห้องพักผ่อน สำหรับนักแสดงอยู่ในส่วนหนึ่งของหอประชุม

ห้องนิทรรศการหมุนเวียน

มีพื้นที่ขนาด 800 ตร.ม. สำหรับจัดนิทรรศการทางศิลปวัฒนธรรมหมุนเวียนตลอดปี

ลานวัฒนธรรม ลานเอนกประสงค์

ขนาดพื้นที่ 26,970 ตร.ม. สำหรับจัดกิจกรรมในโอกาสต่างๆ รวมทั้งเป็นลานที่ใช้สำหรับถ่ายและกระจายคนก่อนเข้าสู่อาคารต่างๆ โดยรอบ ใยช่วงเวลาปกติ ส่วนนี้อาจใช้เป็นที่พักผ่อนของประชาชนทั่วไป หรือจัดการแสดงและการละเล่นต่างๆ ในหน้าเทศกาล ขามคำตันอาจมีการแสดงแสงเสียงดนตรี ที่เป็นการส่งเสริมศิลปะและวัฒนธรรมบรรยากาศของท้องทุ่ง ได้ถูกรังสรรค์ขึ้นกับลานนี้ โดยใช้นาข้าวเป็นตัวสื่อความหมายให้กับพื้นที่ส่วนต่างๆ ในความหมายเชิงเปรียบเทียบของนา ที่ราบลุ่มเป็นที่จัดนิทรรศการกลางแจ้ง นาเชิงเขาเปรียบเสมือนที่ว่างที่เชื่อมต่อกิจกรรมต่างๆ เข้าด้วยกัน และนาขั้นบันไดมีลักษณะคล้าย step-theater สื่อความหมายเพื่อใช้เป็นจุดนั่งชมการแสดงในมุมสูง รวมทั้งเลือกพันธุ์ไม้ที่พบเห็นได้ในบริเวณท้องนาไทยเช่น ต้นตาล ต้นตะโก ต้นไทร ต้นแคนา ผสมผสานกัน ทွ้งหญ้าคา ข้าว หรือทุ่งกกน้ำ และเถียงนาที่พบได้ตามชนบทต่างๆ สร้างบรรยากาศของของแนวคิดท้องนาให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

อาคารหอศิลป์ร่วมสมัย

เนื้อที่ 20,050 ตร.ม. ความสูง 3 ชั้น ชั้นใต้ดิน 1 ชั้น แต่งละชั้นสูงถึง 6 ม. มีความเพิงพอและยึดหุ่นต่อการจัดแสดงสำหรับการใช้สอยแบ่งเป็น 4 ส่วนหลัก คือ พื้นที่แสดงงานศิลปะ พื้นที่บรรยายสรุปขนาด 100 ที่นั่ง ส่วนจัดแสดงจำหน่ายผลงานทางศิลปะ และส่วนเก็บผลงานศิลปะ มีการคำนึงถึงการออกแบบพื้นที่แสดงงานศิลปะให้มีขนาดและรูปร่างในลักษณะสี่เหลี่ยมให้มากที่สุดเพื่อส่งเสริมความสงบและสร้างสมาธิในการชมงาน ในขณะที่ภายนอกและบริเวณพักผ่อนนั้นเน้นความสนุกสนาน ตื่นเต้น สร้างสรรค์ ตามลักษณะของวัฒนธรรมไทยที่มี สองขั้ว คือด้านความสนุกและสมาธิ ซึ่งแนวทางของพิพิธภัณฑ์ของไทยในอนาคตจะใช้เพื่อตอบสนองคือสังคมโดยรวมที่สนับสนุนและก่อให้เกิดที่ว่างเพื่อการให้เกิดที่ว่างเพื่อการมีส่วนร่วมอย่างสร้างสรรค์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นำแนวคิดการทำผนังของอาคารแบบพื้นดิน ในรูปแบบของผนังไม้ หรือไม้ไผ่มาสร้างแพทเทิร์นใหม่ด้วยวัสดุใหม่ ผิวหน้าเป็นผนังสามชั้นที่มองทะลุผิวชั้นนอกผ่านสู่ผนังชั้นในได้ มีความสนใจ กลางวันจะเกิดแสงเงา และแสงไฟภายในลอดผ่านผนังออกมา เวลากลางคืน ช่วยสร้างสถานะน่าสบาย ลดความร้อนจากภายนอกทำให้เกิดการระบายอากาศที่ดี เสมือนเครื่องผูกไทยสมัยโบราณ ซึ่งเป็นลักษณะเด่นของอาคารในเขตร้อนชื้น

อาคารโรงละคร

เนื้อที่ 24,880 ตร.ม. สูง 6 ชั้น ชั้นใต้ดิน 2 ชั้น การจัดวางอาคารมีแนวคิดที่จะไม่ให้บังอาคารเดิม ไม้โคกเด่นจนเกินงามและทำหน้าที่เป็นฉากหลังเพื่อเสริมอาคารหอศิลป์ให้ดูโดดเด่นมีพลังมากขึ้น ผิวของอาคารมีเส้นสายและระนาบในจังหวะที่ล้อเลียนไปกับเส้นสายเปล่งนาของลานวัฒนธรรมที่มีลักษณะความเป็นไทย ผนวกกับแนวคิดการทำผนังของอาคารแบบพื้นดินแบบผนังไม้หรือรวก ไม้ไผ่ มาสร้างเป็นแพทเทิร์นใหม่ ด้วยวัสดุสมัยใหม่สามารถมองทะลุผิวชั้นนอกผ่านสู่ผนังชั้นในได้ ทำให้เกิดความรู้สึกของอาคารในเขตร้อนชื้น เพิ่มมิติและความน่าสนใจในเวลากลางวันและในยามค่ำ

อาคารประชุมอัมมมา

เนื้อที่ สูง 6 ชั้น ชั้นใต้ดิน 2 ชั้น จัดวางไว้ข้างอาคาร โรงละคร เพื่อการบริหารและการใช้งานร่วมกันได้บ้าง โอกาส ทั้งยังออกแบบไว้ให้เป็นอาคารต่อเนื่องเป็นกลุ่มอาคารเดียวกัน มีผิวอาคารที่ต่อเนื่องและกลมกลืนกัน

อาคารห้องสมุดศิลปวัฒนธรรม

เนื้อที่ 26,970 ตร.ม. สูง 3 ชั้น ใต้ดิน 1 ชั้น ได้จัดวางไว้ระหว่างอาคารหอศิลป์ และอาคารศูนย์ประชุมอยู่ในตำแหน่งที่เข้าถึงได้สะดวกจากถนนร่วมมิตร อาคารห้องสมุดได้ออกแบบไว้ให้สอดคล้องต่อเนื่องกับส่วนของพลาซ่า ผู้ที่จะมาใช้เองสมุดสามารถเข้าถึงทั้งจากด้านบริเวณพลาซ่า จากด้านถนนร่วมมิตรและจากด้านถนนทางเข้าด้านหลังทางเข้าสู่ศูนย์วัฒนธรรม (แห่งใหม่)

ด้านถนนเชื่อมร่วมมิตรเป็นทางเข้าหลัก ซึ่งเป็นเส้นทางสำหรับเสด็จพระราชดำเนิน โดยรถยนต์และทางเดินสำหรับประชาชนทั่วไป เข้าสู่อาคารในระดับพลาซ่า โดยในบริเวณนี้ได้ออกแบบให้เป็นประตูหลัก โดยออกแบบให้ทางเข้าส่วนนี้มีลักษณะพิเศษ เป็นประตูสู่วัฒนธรรมแห่งภูมิภาค ประดับประดาด้วยงานเซรามิคลวดลายไทยสมัยใหม่ที่แฝงไว้ด้วยศิลปวัฒนธรรมของชาติ ประตูนี้นี้เป็นปราการด่านแรกที่จะก้าวเข้าไปสู่ความอลังการสู่ลานวัฒนธรรมภายใน ในคืนที่มีกิจกรรมในบริเวณลานเอนกประสงค์ ประตูนี้จะทำหน้าที่เป็นจุดตรวจและควบคุมการเข้าออกหลักของงานนั้นๆ

พื้นที่ดำเนินโครงการพัฒนาเพิ่มเติม (35 ไร่)

แปลงที่ 1 โฉนดเลขที่ 1906	เนื้อที่จำนวน	1 ไร่ 1 งาน 31 ตารางวา
แปลงที่ 2 โฉนดเลขที่ 34825	เนื้อที่จำนวน	1 ไร่ 3 งาน 99 ตารางวา
แปลงที่ 3 โฉนดเลขที่ 34826	เนื้อที่จำนวน	1 ไร่ 3 งาน 99 ตารางวา
แปลงที่ 4 โฉนดเลขที่ 34827	เนื้อที่จำนวน	1 ไร่ 3 งาน 99 ตารางวา
แปลงที่ 5 โฉนดเลขที่ 34828	เนื้อที่จำนวน	1 ไร่ 3 งาน 99 ตารางวา
แปลงที่ 6 โฉนดเลขที่ 37082	เนื้อที่จำนวน	3 ไร่ 2 งาน 6 ตารางวา
แปลงที่ 7 โฉนดเลขที่ 50914	เนื้อที่จำนวน	3 ไร่ 3 งาน 11 ตารางวา
แปลงที่ 8 โฉนดเลขที่ 125564	เนื้อที่จำนวน	6 ไร่ 2 งาน 88 ตารางวา
แปลงที่ 9 โฉนดเลขที่ 129899	เนื้อที่จำนวน	1 ไร่ 2 งาน 97 ตารางวา
แปลงที่ 10 โฉนดเลขที่ 551	เนื้อที่จำนวน	0 ไร่ 3 งาน 71 ตารางวา
โฉนดเลขที่ 1909	เนื้อที่จำนวน	9 ไร่ 1 งาน 0 ตารางวา
รวมพื้นที่ทั้งหมดจำนวน 35 ไร่		

4) สภาพพื้นที่รอบอาคาร (Landscape)

พื้นที่ดำเนินโครงการพัฒนาเพิ่มเติมมีพื้นที่ติดต่อดังนี้

ทิศเหนือ ติดถนนเทียมร่วมมิตร

ทิศตะวันออก ไปตามถนนเทียมร่วมมิตรจรดคลองชวคใหญ่

ทิศตะวันตก ติดถนนวิวัฒนธรรม

ทิศใต้ ลงไปจรดที่ดินว่างเปล่าของ อ.ส.ม.ท. ที่ติดกับถนนตัดใหม่จากถนนวิวัฒนธรรม ไปออกถนนเทียมร่วมมิตรที่ตัดเลียบบนเวทีดินของรถไฟฟ้ามหานครที่เป็นโรงซ่อมบำรุงรถไฟฟ้า

รางวัลชนะเลิศ 1

บริษัท สถาปนิก 49 จำกัด

แนวคิดการออกแบบ

การเป็นศูนย์กลางภูมิภาค โดยใช้รูปแบบของผืนนาเป็นแนวคิดหลัก พื้นที่โล่งบริเวณลานเอนกประสงค์มีลักษณะคล้ายนาในพื้นที่ลุ่มที่ดอน และบริเวณที่ราบสูง ด้วยแนวคิดจากวัฒนธรรมข้าวซึ่งถูกพัฒนาควบคู่กับอารยธรรมไทยมานานนับพันปี แสดงให้เห็นเอกลักษณ์อันโดดเด่นเฉพาะตัวของภูมิภาคเขตร้อนของไทย

ปรัชญาในการออกแบบ

จากสุวรรณภูมิสู่สยามประเทศได้เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา มีการแลกเปลี่ยนและรับเอาศิลปวัฒนธรรมจากหลายเผ่าพันธุ์ เป็นแหล่งรวมมรดกศิลปวัฒนธรรมสำคัญอย่างมากมาย รากเหง้าของคนไทย คือความหลากหลายทางชาติพันธุ์ และทางวัฒนธรรมที่มีความเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

แนวความคิดในการจัดวางผังอาคาร

จัดวางกลุ่มอาคารใหม่ในตำแหน่งที่ไม่รบกวนหรือข่มอาคารเดิม จัดวางลานเอนกประสงค์ ไว้ตรงกลางล้อมด้วยอาคารใหม่และอาคารเก่า เชื่อมต่อกิจกรรมที่จะเกิดขึ้นใน โครงการและสร้างความสำคัญที่เท่าเทียมกันระหว่างอาคารใหม่และอาคารเก่า อาคารหอศิลป์ร่วมสมัยและห้องสมุดตั้งอยู่ติดถนนเทียมร่วมมิตร เพื่อให้เข้าถึงได้สะดวกตลอดทั้งวัน ส่วน โรงละครและศูนย์ประชุม จัดวางไว้ด้านหลัง ด้วยขนาดของอาคารที่ใหญ่และเปิดใช้งานบางช่วงเวลาเท่านั้น

5) ทศนิยมภาพภายนอกอาคาร (Exterior)

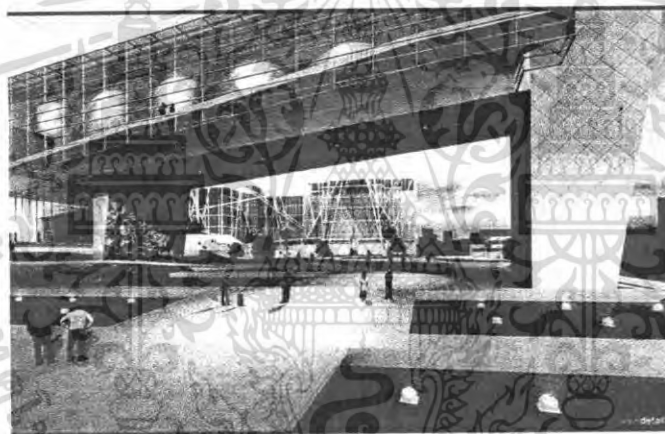
ภาพที่ 80 ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภายนอกอาคารประกอบด้วย ลานลานวัฒนธรรม ลานเอนกประสงค์

การใช้วัสดุของอาคาร เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมของชาติ จึงมีการนำเอาของไทยโบราณมาประยุกต์ ผังที่มองเห็นจากด้านนอก มีการใช้ไม้ไผ่สร้างแพทเทิร์นด้วยวัสดุใหม่ เป็นผนังกึ่งโปร่งสามชั้นทำให้ดูมีมิติ และดูเป็นอาคารในเขตร้อนชื้น ส่วนตัวอาคารนั้นมีความต่อเนื่องและเชื่อมกันด้วยลาน โดยใช้น้ำเป็นตัวสื่อความหมายให้กับพื้นที่ส่วนต่างๆ ในความหมายเชิงเปรียบเทียบของนา ที่ราบลุ่มเป็นที่จัดนิทรรศการกลางแจ้ง นาเชิงเขาเปรียบเสมือนที่ว่างที่เชื่อมต่อกิจกรรมต่างๆ เข้าด้วยกัน รวมทั้งเลือกพันธุ์ไม้ที่พบเห็นได้ในบริเวณท้องนาไทยเช่น ต้นตาล ต้นตะโก ต้นไทร ต้นแคนา ผสมผสานกัน ทွ่งหญ้าคา ข้าว หรือทุ่งกนกน้ำ และเถียงนาที่พบได้ตามชนบทต่างๆ สร้างบรรยากาศของของแนวคิดท้องนาให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

6) ทัศนียภาพภายในอาคาร (Interior)

ภาพที่ 81 ภายในศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย

ภายในอาคาร แต่ละชั้นมีความสูงถึง 6 เมตร ซึ่งทำให้เกิดความรู้สึก โปร่ง และดูน่าเกรงขาม รวมทั้งการใช้ผนังกึ่งโปร่งสามชั้น ทำให้สายตาของคนจากภายในอาคารมองออกไปนอกอาคารนั้นมีความเป็นมิติ ในส่วนของห้องแสดงงานหัตถศิลป์นั้น มีความเรียบ และเปิดช่องแสงไว้ภายในเล็กน้อยเพื่อใช้แสงจากธรรมชาติมากกว่าจะใช้ไฟฟ้า และเป็นสีเขียวสดๆ เนื่องจากต้องการให้ผู้มาชมนั้นเกิดสมาธิขึ้น

ข้อมูลจาก : โครงการพัฒนาศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทยให้เป็นพื้นที่บริการทางวัฒนธรรม
ระดับนานาชาติ เมื่อวันที่ 30 พฤศจิกายน 2550

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.2.4. หอศิลป์วัฒนธรรม แห่งกรุงเทพมหานคร (BMA ART AND CULTURE CENTRE)

สถาปนิก	: บริษัท โรเบิร์ต จี บุษ แอนด์ แอสโซซิเอต จำกัด
ที่ตั้ง	: สีแยกปทุมวัน กรุงเทพมหานคร
ขนาดอาคาร	: 7,200 ตร.ม.
ขนาดที่ดิน	: 6,032 ตร.ม.
ข้อมูลอื่นๆ	: ผู้เชี่ยวชาญด้านศิลปะ: อาจารย์ปัญญา วิจินธนสาร

1) แนวคิดการดำเนินงานและการจัดกิจกรรม

Main Concepts 4ประการ

1. เพื่อสร้างอาคารที่มีความยืดหยุ่นในการใช้สอยและเอื้อต่อการปรับเปลี่ยน เพื่อให้การจัดแสดงงานศิลปะเป็นไปอย่างอิสระ ภายในพื้นที่หลากหลายซึ่งมี แสง ขนาด และ ลักษณะแตกต่างกัน
2. เพื่อสร้างอาคารที่มีคุณลักษณะอันเหมาะสม อิงรูปลักษณ์สถาปัตยกรรมไทย อาคารพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติแห่งนี้ จะต้องเป็นตัวแทนอันสำคัญของวัฒนธรรมไทย มีความน่าตื่นตาตื่นใจ เชื่อเชิญ ตอบสนองต่อประโยชน์ใช้สอย และต้องสะท้อนความเคลื่อนไหวของศิลปะไทยร่วมสมัย
3. อาคารนี้ถูกออกแบบมีพื้นที่ภายในสูง เพื่อเหมาะกับการแสดงงานศิลปะ นอกจากนี้พื้นที่ใจกลางอาคารยังแสดงถึงเอกลักษณ์ ของอาคาร ซึ่งเป็นตัวกำหนดภาพรวมของงานตกแต่งภายในทั้งหมด
4. ภายในอาคาร โดยเฉพาะห้องแสดงนิทรรศการ ควรใช้ประโยชน์จากแสงธรรมชาติให้มากที่สุด แต่ทั้งนี้ แสงนั้นต้องได้รับการควบคุม ชั้นบนของอาคารซึ่งเป็นที่ตั้งของห้องแสดงงานศิลปะ ได้ถูกออกแบบให้ตอบสนอง และพัฒนาแนวความคิดนี้ให้เป็น

รูปธรรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แนวความคิดที่สำคัญ คือ การรวมส่วนร้านค้าเข้าเป็นส่วนบริการเสริมของ พิพิธภัณฑ์ ในความเห็นของโครงการ การแยกส่วนร้านค้าออกโดยสิ้นเชิงนั้น ไม่เป็นผลดี ในแง่ของการค้า เนื่องจากขนาดของศูนย์การค้า โดยทั่วไปมักมีขนาดใหญ่กว่ากำหนดใน โครงการมาก แต่ทั้งนี้หากมีการบริหารที่ดี และเลือกร้านค้าอย่างเหมาะสมให้เกี่ยวข้องกับ ศิลปะ ก็จะมีประโยชน์ซึ่งกันและกันระหว่างส่วนพาณิชย์กับส่วนของพิพิธภัณฑ์ ร้านค้า เหล่านี้อาจได้แก่ ร้านบริการทางนิเทศศิลป์ งานศิลปะ ร้านเครื่องเรือนของประดับตกแต่ง สมัยใหม่ ร้านกาแฟให้บริการอาหารว่าง คนตรี หนังสือทางศิลปะ และสถาปัตยกรรม

2) การศึกษาองค์ประกอบ และความสัมพันธ์ขององค์ประกอบตัวอย่างโครงการ

รายละเอียดพื้นที่และประโยชน์ใช้สอย

ชั้นจอร์ด 2

- สำหรับรถ 62 คัน

ชั้นจอร์ด 1

- สำหรับรถ 56 คัน
- ส่วนรับส่งสินค้า และห้องขยะส่วนร้านค้าพาณิชย์

ชั้นห้องสมุด

- ห้องสมุดประชาชน กทม. พร้อมสวนหย่อมขนาดเล็กด้านหน้า
- พื้นที่โล่งสำหรับแสดงงานศิลปะหรือกิจกรรมต่างๆ
- พื้นที่ห้องเครื่องไฟฟ้า และระบบปรับอากาศ
- ห้องทำงานเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริการ (พนักงานรักษาความปลอดภัย ห้องซ่อมบำรุง และ พนักงานดูแลความสะอาด)
- ห้องน้ำผู้มาใช้ห้องสมุด คนพิการและเจ้าหน้าที่

ชั้น 1 (ระดับดิน)

- ทางเข้าผู้เยี่ยมชมทั่วไปและจุดรับส่งผู้เยี่ยมชมพิเศษ (V.I.P)
- ร้านค้า พาณิชย
- ห้องเอนกประสงค์ ความจุ 300 คน พร้อมห้องเตรียมอาหาร ห้องควบคุมระบบแสง เสียง ระบบถ่ายทอดสด ห้องเก็บอุปกรณ์ ส่วนรับรองหน้าห้อง และห้องน้ำ
- ส่วนรับ ส่ง ของและงานศิลปะ พร้อมลิฟต์ขนส่งขนาด 4.00 x 5.40 เมตร สูง 3.00 ม. - 6.00 เมตร รับน้ำหนัก 4,000 กก. พร้อมห้องควบคุม การเข้า-ออก อาคารของงานศิลปะ และเจ้าหน้าที่

ชั้น 2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ส่วนเก็บรักษางานศิลปะ มีระบบควบคุมความชื้น อุณหภูมิ ฝุ่น น้ำ และน้ำมัน พร้อมระบบป้องกันภัยสูงสุด รวมทั้งมีห้องดำรูป ห้องมืด และห้องเก็บเอกสารทะเบียน
 - ร้านค้า พาณิชย์
 - ห้องน้ำผู้มาเยี่ยมชม คนพิการ และเจ้าหน้าที่
- ชั้น 3
- ชั้นบนของส่วนเก็บรักษาผลงานศิลปะ และส่วนทำงานของเจ้าหน้าที่
 - ร้านค้า พาณิชย์
 - ห้องน้ำผู้มาเยี่ยมชม และ คนพิการ
- ชั้น 4
- ส่วนเตรียมการแสดงนิทรรศการ และ แสดงนิทรรศการพิเศษ
 - ห้องประชุมคณะกรรมการ และเจ้าหน้าที่
 - ส่วนร้านค้าและพาณิชย์
 - ห้องน้ำผู้มาเยี่ยมชม คนพิการ และเจ้าหน้าที่
- ชั้น 5
- ส่วนสำหรับจำหน่ายบัตร สำหรับนิทรรศการต่างๆพร้อมที่ฝากของ
 - ร้านขายของที่ระลึกของหอศิลป์
 - ลานแสดงประติมากรรมกลางแจ้ง
 - ห้องฉายภาพยนตร์ และละคร ขนาด 222 ที่นั่ง พร้อมโถงพักคอย และที่จำหน่ายบัตร
 - ห้องประชุมย่อยสำหรับจัดประชุมสัมมนา
 - ห้องทำงานเจ้าหน้าที่สำหรับทำเว็บไซต์ โฮมเพจ โปรแกรมเมอร์
 - ห้องทำงานเจ้าหน้าที่ควบคุมระบบต่างๆ ของหอศิลป์
 - ห้องน้ำผู้มาเยี่ยมชม และคนพิการ
- ชั้นลอย (ชั้น 5)
- ร้านอาหาร
 - ส่วนทำงานเจ้าหน้าที่ระดับบริหาร ระดับอาวุโส และระดับทั่วไป
 - ห้องน้ำผู้ใช้ร้านอาหาร คนพิการและเจ้าหน้าที่
- ชั้น 6
- ห้องประทับรับรองและผู้ติดตาม พร้อมห้องน้ำ และระเบียบพิเศษสำหรับชมภาพยนตร์ และละคร
 - ส่วนให้การศึกษางานศิลปะก่อนเข้าชมนิทรรศการ พร้อมปลั๊กไฟ สำหรับใช้อุปกรณ์สื่อสาร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ส่วนนิทรรศการประเภทสื่อต่างๆ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ พร้อมปลั๊กไฟและเต้าเสียบสายโทรศัพท์
- ส่วนแสดงนิทรรศการพิเศษ / สำรอง
- ส่วนปฏิบัติงานประติมากรรม และศิลปะประเภทต่างๆ
- ห้องนำผู้มาเยี่ยมชม และคนพิการ

ชั้นลอย (ชั้น 6) 42 ตร.ม.

ชั้น 7

- ส่วนแสดงนิทรรศการถาวร แบ่งเป็น 2 ส่วน พร้อมส่วนแสดงประติมากรรม ด้านแสงธรรมชาติ ซึ่งควบคุมอุณหภูมิ ความชื้น ฝุ่นน้ำมัน พร้อมระบบป้องกันความปลอดภัย
- ห้องนำผู้มาเยี่ยมชมและ คนพิการ

ชั้นลอย (ชั้น 7) 40 ตร.ม.

ชั้น 8

- ส่วนแสดงนิทรรศการหมุนเวียน แบ่งเป็น 3 ส่วน ตามลักษณะการแสดงนิทรรศการ และแสงธรรมชาติที่เข้ามาต่างกัน สำหรับงาน จิตรกรรม ประติมากรรมภาพพิมพ์ วาดเส้น ภาพถ่าย สื่อผสม
- ห้องนำผู้มาเยี่ยมชม และคนพิการ

ชั้นคาเฟ่และหลังคา

- ห้องเครื่องลิฟต์ และเครื่องปรับอากาศ COOLING TOWER
- หลังคากระจกนิรภัย 3 ชั้นป้องกันความชื้น เพื่อควบคุมอุณหภูมิและแสงอะลูมิเนียมปรับแสงสว่างธรรมชาติให้พอเหมาะ ในส่วนแสดงนิทรรศการหมุนเวียน
- ลานหนีไฟทางอากาศ

สรุปสัดส่วนพื้นที่ใช้สอย

ส่วนพิพิธภัณฑ์	11,445 ตร.ม.	คิดเป็น 55 %
ส่วนพาณิชย์	4,402 ตร.ม.	คิดเป็น 20%
ส่วนจอดรถ	5,125 ตร.ม.	คิดเป็น 25 %
พื้นที่ใช้สอยรวม	20,972 ตร.ม.	คิดเป็น 100 %

ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบ

ชั้นทางเข้าสู่พิพิธภัณฑ์เข้าถึงโดยลิฟต์ ส่วน โถงของพิพิธภัณฑ์จะสามารถมองเห็นทัศนียภาพภายนอกได้ ทำให้ผู้ชมสามารถรู้ตำแหน่งที่อยู่และ เห็นความสัมพันธ์ของสองสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน ส่วนภายนอกก็จะสามารถเห็นกิจกรรมภายในบริเวณห้องโถงได้ ซึ่งในชั้นนี้จะประกอบด้วยห้องชมภาพยนตร์ และร้านขายหนังสือของพิพิธภัณฑ์ และยังมีจุดรับฝาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ของ ห้องประชุม และส่วนพักผ่อน ชั้นนี้จึงเป็นส่วนรองรับกิจกรรมและแนะนำพิพิธภัณฑ์ บริเวณ
ชั้นลอยจะมีร้านอาหาร ของพิพิธภัณฑ์ที่มองลงมาเห็น โถงและกิจกรรมในพื้นที่บริการเบื้องต้นของ
พิพิธภัณฑ์

ชั้น 6 สามารถเข้าถึงได้โดยบันไดเลื่อน ประกอบด้วย โถงแนะนำให้ความรู้แก่ผู้เข้าชม
พื้นที่ทำงานของศิลปิน และ โถงแสดงนิทรรศการเพิ่มเติมซึ่งสามารถปรับเปลี่ยนได้ โถงส่วนนี้เป็น
พื้นที่สะดวกต่อการทำงานของบรรดาศิลปินที่อยู่ประจำ แสงธรรมชาติจากช่องแสงด้านบนจะ โถง
ไล่ไปตามผนังของส่วนห้องแสดงนิทรรศการ ส่วนแสงภายในห้องแสดงนิทรรศการประเภทสื่อ
ต่างๆ จะ ขึ้นอยู่กับแสงจากงานแสดงเอง การให้แสงเฉพาะจุดเหมาะสมกับการแสดงนิทรรศการ
ประเภทนี้ พื้นที่บริเวณนี้สามารถปิดกั้นได้ชั่วคราวสำหรับการแสดงโดยโสตทัศนูปกรณ์

ทางลาดจากชั้น 6 เชื่อม โยงกับพื้นที่ทั้งหมดของห้องแสดงงานศิลปะ ทำให้เกิดมุมมองที่นำ
ต้นคา และแนวทางที่เหมาะสมในการพัฒนาความคิด ให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันสำหรับพื้นที่แสดง
งานศิลปะทั้ง 3 ชั้น นอกจากนั้นยังสะดวกในการใช้และง่ายต่อการเข้าถึง ทั้งชั้น – ลง

พื้นที่ชั้น 7 ประกอบด้วยส่วนแสดงงานศิลปะถาวรและส่วนแสดงงานประติมากรรม พื้นที่
ทั้งสามนี้ แม้จะเชื่อม โยงกันแต่ก็มีลักษณะพิเศษเฉพาะตัว ส่วนที่แสดงงานประติมากรรม มีความสูง
ถึง 10.20 เมตร ถูกปิดล้อมด้วยช่องแสงสูง และหลังคากระจกซึ่งมีบานเกล็ดปรับแสงได้เป็นห้อง
แสดงงานศิลปะที่มีความสว่างที่สุดในพิพิธภัณฑ์ แห่งนี้ ในห้องแสดงงานศิลปะอีก สองห้อง มีการ
ควบคุมแสงธรรมชาติมากกว่า และห้องแสดงงานศิลปะ 1 มีแนวพิศทัศน์ที่เป็นระเบียบและเพื่อการจัด
แสดงแบบหน่วยโมดูล่า

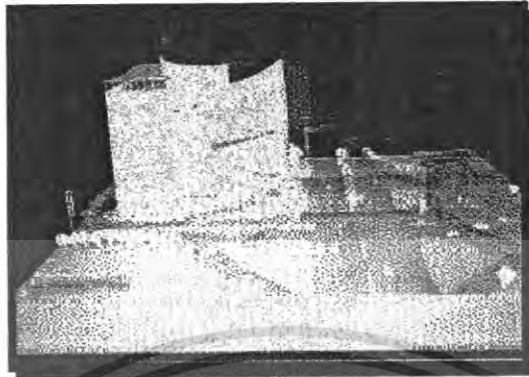
พื้นที่ชั้น 8 ประกอบด้วยส่วนแสดงงานศิลปะหมุนเวียน ส่วนที่มีรูปทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าและมี
หลังคาบานเกล็ดปรับ ได้ ซึ่งเป็นระบบการปรับลดแสงจากธรรมชาติ พื้นที่แสดงงานศิลปะอีกส่วน
หนึ่งซึ่งเล็กกว่าจะมีช่องแสง ที่บริเวณจุดตัดของหลังคาและผนัง เพื่อให้ผนังให้สว่าง การจัด
นิทรรศการในชั้นนี้เช่นเดียวกับชั้น 7 ซึ่งสามารถจัดนิทรรศการเป็นห้องแยกกันต่างหากหรืออาจ
จัดเป็นพื้นที่ต่อเนื่องกันเป็นส่วนนิทรรศการขนาดใหญ่ได้

3) สภาพพื้นที่รอบอาคาร (Landscape)

การเข้าถึงอาคาร

ได้ถูกออกแบบให้สะดวกสำหรับผู้เดินทางมาโดยทางเท้า โดยรถโดยสารสาธารณะ และ
รถยนต์ส่วนบุคคล ทางเข้าด้านถนนพระราม 1 เน้นการเข้าถึงอาคาร โดยการสัญจรทางเท้าเป็นหลัก
ซึ่งเห็นได้ชัดจากหลังคาและรูปทรงของอาคาร ส่วนทางด้านเหนือของอาคาร จะมีทางเข้าสำหรับผู้
ที่มาโดยรถยนต์ ซึ่งมีบทบาทรองจากทางเข้าสำหรับผู้สัญจรทางเท้า แต่ทางเข้าทั้งสองส่วนนี้ได้
ออกแบบให้เชื่อมต่อกัน และต่างก็เข้าสู่พื้นที่ศูนย์กลางเดียวกัน

4) ทัศนียภาพภายนอกอาคาร (Exterior)

ภาพที่ 79

ถึงแม้ตัวอาคารจะประกอบด้วยพื้นที่ใช้สอยที่แยกจากกัน รวมทั้งพื้นที่ร้านค้า แต่ก็ถูกออกแบบให้มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันทางสถาปัตยกรรม พื้นที่ภายใน พัฒนาจากจุดศูนย์กลางนี้ยังนำสายตาสู่ชั้นบนของอาคารซึ่งเป็นส่วนของพิพิธภัณฑ์ รูปทรงที่มีจุดศูนย์กลางเช่นนี้ ทำให้เห็นกิจกรรมในพื้นที่ใช้สอยอันหลากหลายในโครงการ เนื่องจากเป็นอาคารเพื่อสาธารณะชน ความตื่นตัวเร้าใจจากการแสดงให้เห็นกิจกรรมต่างๆที่เกิดขึ้นนั้น เป็นตัวปลุกให้เกิดการตอบสนองจากชุมชน พื้นที่ส่วนกลางนี้ยังทำให้เกิดความชัดเจนของการเข้าถึง และความยืดหยุ่นของอาคารอาคารนี้ ออกแบบให้เป็นพื้นที่ต่อเนื่องในอนาคต หากมีความต้องการที่จะปรับเปลี่ยนส่วนร้านค้าบางส่วนให้เป็นพื้นที่ใช้งานทางพิพิธภัณฑ์ ก็สามารถทำได้ไม่ยาก

อาคารแห่งนี้มีความทันสมัยในทุกด้าน แต่ขณะเดียวกันก็มีการอิงรูปทรงที่แสดงประวัติและเอกลักษณ์ไทย ซึ่งมีการสะท้อนรูปร่างและรูปทรงความเป็นไทยหลายประการ ได้แก่ การนำการสอบข้าวของผนังซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของสถาปัตยกรรมไทย มาประกอบในรูปทรงอาคารภายนอก ช่วงหน้าต่างแคบๆ นำมาดัดแปลงเป็นองค์ประกอบสมัยใหม่ในลวดลายและรูปทรง ความโค้งของหลังคาทรงไทยและรูปทรงอื่นๆของไทย เช่นท่วงท่าท่าเรือ เครื่องใช้ดั้งเดิมของไทย ได้ถูกแปรเปลี่ยนโดยการใช้ส่วนโค้งเหล่านั้นมาเป็นส่วนประกอบของหลังคาและแผงกันแดด

วัสดุภายนอกอาคาร

พื้น : กระเบื้องแกรนิต สีพรมศิลาเทา ขนาด 4"x8" สลับแถบหินแกรนิตสีดำ Pure Black หนา 20 มม. กว้าง 300 มม. และแถบหินแกรนิตสีแดง Balmoral Red หนา 20 มม. กว้าง 200 มม.

พื้นถนนรอบอาคาร : คอนกรีตผสมน้ำยาเสริมความแกร่ง สลับแถบหินแกรนิตสีดำ Pure Black และแถบหินแกรนิตสีแดง Balmoral Red

ผนัง : ผนังฉาบปูนเรียบ พ่นสีผิวหยาบ (Texture Paint) สีขาวนวล (Warm White) สลับ

แถบหินอ่อนสีขาว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กระจกนิรภัยใส (Tempered Glass) และกระจก Laminated ในบริเวณทางเข้า-ออก และประตู หน้าต่าง

หลังคา : หลังคาส่วนแสดงนิทรรศการด้านทิศตะวันออก โดมกลางและกันสาดทางเข้าออก ด้านหน้าหลัง เป็นหลังคาโครงสร้างเหล็ก พื้นคอนกรีตหุ้มด้วยอะลูมิเนียม ผิวด้านนอกเป็น อะลูมิเนียมเคลือบสีฟลูออโรคาร์บอนสีทอง (Gold Watch)

: หลังคาส่วนแสดงนิทรรศการด้านทิศตะวันตก เป็นหลังคาโครงถักเหล็ก พื้น คอนกรีตสลับ SkyLight เป็นช่วงๆ เหลือหลังคาเป็นหลังคาบานเกล็ดอะลูมิเนียม สีเงินธรรมชาติ (Natural Anodized Aluminium Sunshade)

: กระจก SKYLIGHT ส่วนแสดงนิทรรศการด้านทิศตะวันตกและ โดมแสดง ประติมากรรม เป็นกระจกนิรภัยกันความร้อน (มีช่องว่างอากาศ 12 มม.) พิถีพิถันลายจุด “CHROMAFUSION”

ออกแบบงานไฟฟ้าแสงสว่างภายนอก

เน้นให้สอดคล้องและส่งเสริมความงามในงานสถาปัตยกรรมของตัวอาคารเป็นหลัก โดย นำแนวทางในการออกแบบทางสถาปัตยกรรมมาเป็นข้อพิจารณาในการออกแบบ วัตถุประสงค์ หลักคือต้องการก่อให้เกิดชุมชน เมืองที่มีความน่าสนใจและช่วยกระตุ้นให้ผู้คนสนใจต่อกิจกรรมที่ เกิดขึ้นภายในกรุงเทพมหานคร โดยอาศัยตัวอาคารเป็นจุดเชื่อมทั้งในด้านแนวความคิดและการ ดำรงชีวิตของผู้คน เพื่อให้ผู้คนได้เข้ามาสัมผัสและสัมผัสกับตัวอาคารมากขึ้น ไม่เฉพาะแค่เวลา กลางวันเท่านั้นแต่ในเวลากลางคืนด้วยเช่นกัน การให้แสงสว่างต่อตัวอาคารต้องการสื่อให้เห็นถึง ความสำคัญและบทบาทของหอศิลป์มีต่อชุมชน โดยดึงให้ตัวอาคารดูเด่นและสว่างแก่ผู้ที่พบ เห็น หรือสัญจรผ่านมาในยามค่ำคืนทั้งคนไทย และต่างประเทศได้พบเห็นและจดจำ แบ่งเป็นสามจุดใหญ่ๆคือ

1. FAÇADE โถงด้านหน้าอาคาร เน้น โครงสร้าง ความงามทางสถาปัตยกรรมของตัวอาคาร
2. โครงสร้างหลังคาสีทองของตัวอาคารและบานเกล็ดอะลูมิเนียมปรับแสงด้านบนเน้น โครงสร้าง ความงามทางสถาปัตยกรรมของตัวอาคารเช่นกัน
3. เสา ป้าย และรายละเอียดของบริเวณ ลานแสดงหน้าอาคาร เพื่อมุ่งเน้นให้ผู้คนที่สัญจร ผ่านไปมาทำกิจกรรมร่วมกันในเวลากลางคืน เช่นการแสดงละคร ร้องเพลง หรือได้ใช้ประโยชน์ ทางด้านความปลอดภัยในการสัญจรในเวลากลางคืน

5) ทัศนียภาพภายในอาคาร (Interior)

พื้น : โถงส่วนกลาง ทางเข้าออก หน้าร้านค้า และพื้นที่ส่วนกลางทั่วไปปูด้วยแผ่นกระเบื้องปูพื้นหินขัด TERRAZZO สลับแถบหินแกรนิตสีดำ PURE BLACK แถบแถบหินสีแดง BALMORAL RED

: ไม้ขาวเนื้อแข็ง ส่วนนิทรรศการถาวร

: พรมในห้องเอนกประสงค์ ห้องฉายภาพยนตร์ และละคร ห้องประทับรับรองและผู้ติดตาม ส่วนให้การศึกษาด้านศิลปะ และห้องประชุม

: กระเบื้องยาง ในส่วนทำงานเจ้าหน้าที่

: บันไดหินไฟ ใช้กระเบื้องแกรนิตสีพรมศิวา

บัวผนัง : สูง 15 ซม. เป็นไม้ขาวเนื้อแข็ง ไม้เนื้อแข็งทาสีตามวัสดุพื้น

ผนัง : พื้นที่ทำไปฉาบปูนเรียบ ทาสีขาว เว้นโถงกลางฉาบปูนเรียบพ่นสีผิวหยาบ ตกแต่งด้วยไม้ขาวเนื้อแข็งทำซี่สลัก รวมถึงโถงพักคอยหน้าห้องห้องฉายภาพยนตร์และละคร จำหน่ายบัตร และ โถงเข้าหอศิลปะ

: วอลเปเปอร์ ขอบไม้ขาวเนื้อแข็งสำหรับห้องเอนกประสงค์ ห้องฉายภาพยนตร์ และละคร รวมถึงห้องประทับรับรองและห้องผู้ติดตาม

ฝ้า : ฝ้าฉาบเรียบ เป็นพื้นที่ส่วนใหญ่ของอาคารรวมถึง ส่วนแสดงนิทรรศการ เว้นส่วนแสดงนิทรรศการหมุนเวียนด้านทิศตะวันออก ไม่มีฝ้า โครงสร้างเหล็กทาสีขาวทั้งหมด พร้อมแคทวอลต์ สำหรับติดตั้งและเปลี่ยนแปลง โคมไฟได้ตามเหมาะสม

การออกแบบแสงสว่างภายใน

เนื่องจากช่วงเวลาทำการส่วนใหญ่ของพิพิธภัณฑ์เป็นช่วงเวลากลางวัน แสงธรรมชาติจึงมีบทบาทสำคัญ ในการกำหนดขอบเขตของพื้นที่แสดงงานศิลปะ และยังเอื้อประโยชน์สูงสุดในการชมงานศิลปะ แต่อย่างไรก็ตาม แสงธรรมชาติ จะแปรเปลี่ยนไปตามสภาพอากาศและช่วงเวลาของปี แสงธรรมชาติสามารถนำมาใช้อย่างมีประสิทธิภาพในส่วนแสดงงานประติมากรรมในห้องแสดงงานจิตรกรรม มีความต้องการแสงธรรมชาติที่มีความสม่ำเสมอด้วยไฟฟ้า

6) พื้นที่แสดงนิทรรศการ (Gallery)

ความก้าวหน้าทางสถาปัตยกรรมในปัจจุบัน ทำให้เกิดทางเลือกเพิ่มขึ้นนอกเหนือจากการแสดงงานภายในกล่องสี่เหลี่ยม

สถาปัตยกรรมที่ดีควรมีบทบาทในการเกื้อหนุนงานแสดงทางศิลปะและในขณะเดียวกันก็ทำให้เกิดความยืดหยุ่นในการจัดแสดง และการวางผัง ห้องแสดงงานศิลปะก็ยังคงควร เป็นส่วนที่สามารถปรับเปลี่ยนให้เกิดความหลากหลายด้านพื้นที่ ลักษณะ ในการแสดงผลงานด้านศิลปะ

ข้อมูลจาก : Robert G. BOUGHEY & ASSOCIATES CO., LTD.

เมื่อวันที่ 3 ธันวาคม 2550

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การศึกษาข้อมูลของโครงการ

4.1 การดำเนินงานโครงการ

4.1.1 เข้าของโครงการและข้อมูลทางการตลาด

โดยการร่วมลงทุนระหว่างรัฐบาลและเอกชน ตามนโยบายของทางกระทรวงวัฒนธรรม โดยตรง และการสนับสนุนขององค์กร หรือสถาบันที่สนใจวัตถุประสงค์ของทางโครงการ โดยหน่วยงานผู้รับผิดชอบด้านการดำเนินงาน คือ สำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย กระทรวงวัฒนธรรม โดยจะมีงบประมาณหลักที่สำคัญอยู่ 2 ประเภท คือ

1) งบลงทุน (Capital Fund)

เป็นงบประมาณค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานระยะแรก เพื่อให้โครงการสามารถเปิดบริการได้ตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ การหาทุนประเภทนี้ผู้ดำเนินการ จะต้องศึกษาและประมาณค่าใช้จ่ายต่างๆ เช่น ค่าที่ดิน, ค่าอาคารสถานที่, ค่าจัดอุปกรณ์-ครุภัณฑ์ อันเป็นส่วนประกอบที่ทำให้เกิดขึ้น การจะได้มาซึ่งงบประมาณดังกล่าว สามารถหาได้จาก

- งบประมาณประจำปีของรัฐ
- เงินช่วยเหลือจากเอกชน
- จากกองทุนต่างๆ เช่น สมาคม มูลนิธิ องค์กรทั้งภายในและระหว่างประเทศ

2) งบดำเนินการ (Operation Fund)

เป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานในแขนงต่างๆ เพื่อให้โครงการบรรลุเป้าหมายตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ ซึ่งงบประมาณเหล่านี้ได้แก่ เงินเดือนเจ้าหน้าที่, ค่าจ้าง, ค่าใช้จ่าย, ค่าจัดซื้อบริการต่างๆ ซึ่งมาจาก

- ค่าธรรมเนียมในการเข้าชมส่วนการเรียนรู้ทางศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย
- ค่าบริการการศึกษา เช่น พกหนังสือวิชาการ หรือศิลปะแขนงต่างๆ ภายในห้องสมุด
- ค่าบริการสถานที่จัดการแสดงประเภทต่างๆ
- ค่าบริการสถานที่สำหรับการสัมมนา หรือการอบรมทางศิลปวัฒนธรรม
- ค่าสถานที่สำหรับส่วนห้องปฏิบัติการทางศิลปวัฒนธรรม
- ค่าเช่าพื้นที่ร้านค้า, ร้านอาหาร, ร้านขายหนังสือ และร้านขายของที่ระลึก
- เงินบริจาคจากกองทุน มูลนิธิต่างๆ

- ทุนช่วยเหลือพิเศษ (Endowment) จากรัฐบาล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.1.2 การประเมินความต้องการของโครงการ

ในการศึกษาเพื่อหาองค์ประกอบของโครงการจะต้องใช้หลักการพิจารณาจากความต้องการพื้นฐานของโครงการ โดยทำการศึกษาจากวัตถุประสงค์ของโครงการเพื่อกำหนดองค์ประกอบหลักของโครงการ

ตารางที่ 4 การประเมินองค์ประกอบของโครงการจากวัตถุประสงค์ของโครงการ

วัตถุประสงค์	กิจกรรม	องค์ประกอบ
1. เผยแพร่องค์ความรู้ความตระหนักถึงเอกลักษณ์ทางศิลปวัฒนธรรม และรองรับวัฒนธรรมและกิจกรรมใหม่ที่เกิดขึ้น	<ul style="list-style-type: none"> ● จัดแสดงงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย ● เป็นแหล่งให้ความรู้ทางศิลปวัฒนธรรม โดยการจัดการอบรม, สัมมนา หรือการบรรยาย เป็นต้น 	<ul style="list-style-type: none"> ● นิทรรศการถาวร ● นิทรรศการหมุนเวียน ● นิทรรศการกลางแจ้ง ● ห้องฝึกอบรม ● ห้องบรรยาย ● ห้องประชุม
2. ค่อยขุดภูมิปัญญาทางศิลปวัฒนธรรมจากอดีตสู่ยุคสมัยปัจจุบัน ที่ควรจะได้รับดูแล ส่งเสริม และสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาอยู่เสมอ ต่อเนื่องต่อไปอย่างไม่ขาดตอน	<ul style="list-style-type: none"> ● มีการอบรม และให้ความรู้ทางภูมิปัญญาดั้งเดิมของไทย ● เก็บรวบรวมผลงานที่มีคุณค่าต่อศิลปวัฒนธรรม ● สร้างบุคลากรที่เชี่ยวชาญทางด้านศิลปวัฒนธรรม 	<ul style="list-style-type: none"> ● นิทรรศการถาวร ● นิทรรศการหมุนเวียน ● นิทรรศการกลางแจ้ง ● ห้องฝึกอบรม ● ห้องบรรยาย ● ส่วนคลังวัตถุ ● ส่วนซ่อมแซมและรักษา ● สำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย ● ส่วนฝึกอบรม สำหรับพนักงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4 (ต่อ) การประเมินองค์ประกอบของโครงการจากวัตถุประสงค์ของโครงการ

วัตถุประสงค์	กิจกรรม	องค์ประกอบ
3. เพื่อสร้างสรรค์ สะสม และสร้างต้นทุนใหม่ทาง ศิลปวัฒนธรรม ให้แก่สังคม	<ul style="list-style-type: none"> จัดแสดงงานศิลปวัฒนธรรม ร่วมสมัย เป็นแหล่งค้นคว้าข้อมูลทาง ศิลปวัฒนธรรม 	<ul style="list-style-type: none"> นิทรรศการถาวร นิทรรศการหมุนเวียน นิทรรศการกลางแจ้ง ห้องสมุด ส่วนศูนย์บริการข้อมูล ส่วนจัดเก็บข้อมูล ส่วนวิเคราะห์ทางวัฒนธรรม
4. เพื่อพัฒนาให้เกิด คุณประโยชน์ต่อชาติใน ด้านเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม การท่องเที่ยวและศิลปะการ บันเทิง	<ul style="list-style-type: none"> เป็นสื่อกลางในการพบปะ ของศิลปินกับผู้สนับสนุน ผลงาน สร้างบุคลากรผู้เผยแพร่ทาง ศิลปวัฒนธรรม หรือศิลปินที่จะ สร้างสรรค์ผลงาน 	<ul style="list-style-type: none"> นิทรรศการถาวร นิทรรศการหมุนเวียน นิทรรศการกลางแจ้ง ห้องฝึกอบรม ห้องบรรยาย ห้องโสตทัศนศึกษา
5. ให้ก้าวทันต่อความ เปลี่ยนแปลงทางด้าน ศิลปวัฒนธรรม ที่กำลังก้าว เข้าสู่การแข่งขันของโลกยุค โลกาภิวัตน์ ในระบบ เศรษฐกิจแบบ Creative Economy ที่มุ่งเน้นการ นำเอาเอกลักษณ์ทาง ศิลปวัฒนธรรมของชาติมา แข่งขันกัน	<ul style="list-style-type: none"> มีการเผยแพร่ผลงานทาง ศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย สร้างบุคลากรผู้เผยแพร่ทาง ศิลปวัฒนธรรม หรือศิลปินที่จะ สร้างสรรค์ผลงาน มีการประชาสัมพันธ์ถึง กิจกรรมด้านศิลปวัฒนธรรม ต่างๆ และข่าวคราวความ คืบหน้ากระแสศิลปวัฒนธรรม ของโลก 	<ul style="list-style-type: none"> นิทรรศการถาวร นิทรรศการหมุนเวียน นิทรรศการกลางแจ้ง ห้องฝึกอบรม ห้องบรรยาย ห้องโสตทัศนศึกษา ส่วนรวบรวมข้อมูล ส่วนจัดพิมพ์ข้อมูล ส่วนประชาสัมพันธ์ทางสื่อ ต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4 (ต่อ) การประเมินองค์ประกอบของโครงการจากวัตถุประสงค์ของโครงการ

วัตถุประสงค์	กิจกรรม	องค์ประกอบ
6. เป็นสถานที่เผยแพร่ความสามารถและเอกลักษณ์ทางองค์ความรู้ของไทย เพื่อสนับสนุนประชาชนทั่วไปและศิลปินแก่สังคมภายนอกทั้งในระดับประเทศ และระดับสากล	<ul style="list-style-type: none"> ● มีการเผยแพร่ผลงานทางศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย ● ส่งเสริมให้ศิลปินเป็นที่ยอมรับจากสังคมภายนอก เช่น เผยแพร่ผลงาน, การจัดตั้งรางวัลแก่ศิลปินในแต่ละสาขา เป็นต้น 	<ul style="list-style-type: none"> ● นิทรรศการถาวร ● นิทรรศการหมุนเวียน(เข้าชมฟรี) ● นิทรรศการกลางแจ้ง ● ห้องประชุม ● ส่วนวางแผนนโยบาย ● ส่วนประสานงานกับประเทศต่างๆ
7. ส่งเสริมการเรียนรู้ในห้องเรียน เพื่อเพิ่มองค์ความรู้ในระดับสากลให้แก่เยาวชน และประชาชนทั่วไป และตระหนักถึงศิลปวัฒนธรรมของชาติ อีกทั้งส่งเสริมความรู้ความเข้าใจด้านจิตใจแก่เยาวชน	<ul style="list-style-type: none"> ● มีการเผยแพร่ผลงานทางศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย ● เป็นแหล่งให้ความรู้ทางศิลปวัฒนธรรม โดยการจัดการอบรม, สัมมนา, การบรรยาย หรือการลงมือปฏิบัติจริง เป็นต้น 	<ul style="list-style-type: none"> ● นิทรรศการถาวร ● นิทรรศการหมุนเวียน ● นิทรรศการกลางแจ้ง ● ห้องฝึกอบรม ● ห้องบรรยาย ● ห้องโสตทัศนศึกษา ● ห้องปฏิบัติการ
8. เป็นศูนย์รวมกิจกรรมทางการเรียนรู้และเป็นสถานที่นันทนาการและพักผ่อนหย่อนใจแห่งใหม่ให้แก่เมือง ที่สอดคล้องกับการกระจายการศึกษาออกสู่ส่วนภูมิภาค และสภาพการขยายตัวของเมืองอย่างรุนแรงในยุคปัจจุบัน	<ul style="list-style-type: none"> ● เป็นสถานที่นันทนาการและพักผ่อนหย่อนใจแห่งใหม่ให้แก่เมือง ● จัดให้มีพื้นที่รองรับกิจกรรมระหว่างโครงการกับชุมชน 	<ul style="list-style-type: none"> ● ลานเอนกประสงค์ ● สวนสาธารณะ ● นิทรรศการกลางแจ้ง ● ส่วนบริการสาธารณะ ● ส่วนร้านค้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การแยกประเภทของศิลปวัฒนธรรมเพื่อการจัดแสดง

ซึ่งรูปแบบของศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัยนั้นมีความหลากหลาย และอาจมีการสับสนขึ้นได้ จึงได้มีการจำแนกสาขาศิลปะแขนงต่างๆ ออกเป็นหมวดหมู่ เพื่อความสะดวกในการจัดแสดง ตามลักษณะของสื่อในการแสดงออก หรือเรียกอีกนัยหนึ่งว่า สื่อสุนทรียภาพ ซึ่งได้แก่ เส้น, สี, ปริมาตร, เสียง, ภาษา ของงานศิลปะแต่ละสาขา ย่อมแตกต่างกันไปตามธรรมชาติของงานศิลปะ ซึ่งอาจแบ่งออกได้เป็น 5 สาขา ดังนี้

1. สาขาจิตรกรรม (Painting) เป็นศิลปะที่แสดงออกด้วยการใช้สี แสงเงา และแผ่นภาพ แบบราบ 2 มิติ เช่น ภาพเขียนสี, ภาพลายเส้น, ภาพพิมพ์ไม้ หรือพิมพ์โลหะ และภาพถ่าย เป็นต้น
2. สาขาประติมากรรม (Sculpture) เป็นศิลปะที่แสดงออกด้วยการใช้วัสดุ และปริมาตรของรูปทรง ตัวอย่างงานประติมากรรม เช่น งานปั้น, งานแกะสลัก รวมไปถึงงานออกแบบผลิตภัณฑ์
3. สาขาสถาปัตยกรรม (Architecture) เป็นศิลปะที่แสดงออกด้วยการใช้วัสดุ โครงสร้าง และปริมาตรของที่ว่างกับรูปทรง เช่น งานออกแบบและงานก่อสร้างอาคาร รวมไปถึงงาน มณฑานศิลป์ (Decorative arts) ที่เป็นการออกแบบ และตกแต่งสภาพแวดล้อมภายในอาคาร, สถานที่ ในลักษณะที่สื่อถึงศิลปวัฒนธรรมที่เป็นสากล และศิลปวัฒนธรรมของชาติ
4. สาขาวรรณกรรม (Literature) เป็นศิลปะที่แสดงออกด้วยการใช้ภาษา เช่น บทประพันธ์ที่ทำให้เกิดจินตนาการความเพลิดเพลิน และเกิดอารมณ์ต่างๆ ได้แก่ กวีนิพนธ์, เรื่องสั้น, นวนิยาย, บันเทิงคดี, หนังสือสำหรับเด็กและเยาวชน และวรรณกรรม
- 5) สาขาศิลปะการแสดง (Performing Art) เป็นศิลปะที่แสดงออกด้วยการใช้เสียง หรือ ภาษา และความเคลื่อนไหวของร่างกาย เช่น ศิลปะที่เกี่ยวข้องกับการแสดง ซึ่งเป็นได้ทั้งแบบดั้งเดิม หรือรูปแบบที่พัฒนาขึ้นมาใหม่ ได้แก่ การแสดงละคร, การแสดงพื้นบ้าน, การแสดงดนตรี และสื่อประสม ที่เป็นผลงานศิลปะที่สร้างสรรค์ขึ้นด้วยกรรมวิธีและเทคนิคต่างๆอย่างอิสระ เช่น ภาพยนตร์, วีดิทัศน์, ภาพยนตร์โฆษณา, ภาพยนตร์สั้น, ภาพยนตร์ทดลอง และสารคดี เป็นต้น

ที่มา: www.school.net.th/library/create-web/10000/arts.html เมื่อวันที่ 15 พฤศจิกายน 2550

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 5 การประเมินองค์ประกอบโครงการแต่ละสาขาศิลปะการจัดแสดง (จากโครงการตัวอย่าง)

สาขาศิลปะการจัดแสดง	วิธีการจัดแสดง	องค์ประกอบ
1. จิตรกรรม (Painting)	<ul style="list-style-type: none"> ● แผนภาพความรู้ (Display) ● ผลงานจิตรกรรม 	<ul style="list-style-type: none"> ● นิทรรศการถาวร ● นิทรรศการหมุนเวียน
2. ประติมากรรม (Sculpture)	<ul style="list-style-type: none"> ● แผนภาพความรู้ (Display) ● แท่นแสดงผลงานประติมากรรม 	<ul style="list-style-type: none"> ● นิทรรศการถาวร ● นิทรรศการหมุนเวียน ● นิทรรศการกลางแจ้ง
3. สถาปัตยกรรม (Architecture)	<ul style="list-style-type: none"> ● แผนภาพความรู้ (Display) ● แท่นแสดงหุ่นจำลอง 	<ul style="list-style-type: none"> ● นิทรรศการถาวร ● นิทรรศการหมุนเวียน ● นิทรรศการกลางแจ้ง
4. วรรณกรรม (Literature)	<ul style="list-style-type: none"> ● แผนภาพความรู้ (Display) ● สื่อความรู้ชนิดต่างๆ (Multi-media) 	<ul style="list-style-type: none"> ● นิทรรศการถาวร ● นิทรรศการหมุนเวียน ● ห้องสมุด
5) ศิลปะการแสดง (Performing Art)	<ul style="list-style-type: none"> ● แผนภาพความรู้ (Display) ● สื่อความรู้ชนิดต่างๆ (Multi-media) 	<ul style="list-style-type: none"> ● นิทรรศการถาวร ● ห้องประชุม(Auditorium) ● นิทรรศการกลางแจ้ง

4.1.3 สรุปความต้องการของโครงการ

1. ส่วนบริการสาธารณะ ประกอบด้วย

- โถงทางเข้า
- ลานเอนกประสงค์
- สวนสาธารณะ
- นิทรรศการกลางแจ้ง
- ส่วนบริการสาธารณะ
- ส่วนบริการอาหาร
- ส่วนร้านค้า และขายของที่ระลึก
- ที่จอดรถ
- ส่วนรักษาความปลอดภัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. ส่วนสำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย ประกอบด้วย
 - ฝ่ายบริหาร
 - ฝ่ายธุรการ
 - ฝ่ายวิชาการ
 - ฝ่ายประสานงาน
 - ฝ่ายอนุรักษ์วัฒนธรรม
3. ส่วนจัดแสดงนิทรรศการ
 - นิทรรศการถาวร
 - นิทรรศการหมุนเวียน
 - นิทรรศการหมุนเวียน (เข้าชมฟรี)
 - นิทรรศการกลางแจ้ง
4. งานจัดสัมมนา, ประชุม และบรรยาย ประกอบด้วย
 - ห้องฝึกอบรม
 - ห้องบรรยาย
 - ห้องประชุมใหญ่
 - ห้องประชุมเล็ก
 - ห้องโสตทัศนศึกษา
 - ส่วนทำงานเจ้าหน้าที่
5. งานประชาสัมพันธ์ ประกอบด้วย
 - ส่วนรวบรวมข้อมูล
 - ส่วนจัดพิมพ์ข้อมูล
 - ส่วนประชาสัมพันธ์ทางสื่อต่างๆ
6. งานรวบรวมข้อมูลทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย
 - ส่วนศูนย์บริการข้อมูล
 - ส่วนจัดเก็บข้อมูล
 - ส่วนวิเคราะห์ทางวัฒนธรรม
 - ห้องสมุด
7. ส่วนสนับสนุนโครงการ ประกอบด้วย
 - อุปกรณ์ครุภัณฑ์, งานระบบ และห้องเครื่องต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.1.4 การแบ่งส่วนงานของโครงการ

ฝ่ายบริหาร ประกอบด้วย

- งานการจัดการ

ฝ่ายธุรการ ประกอบด้วย

- งานบริหารอาคาร และสถานที่
- งานการเงินและบัญชี
- งานงบประมาณ

ฝ่ายวิชาการ ประกอบด้วย

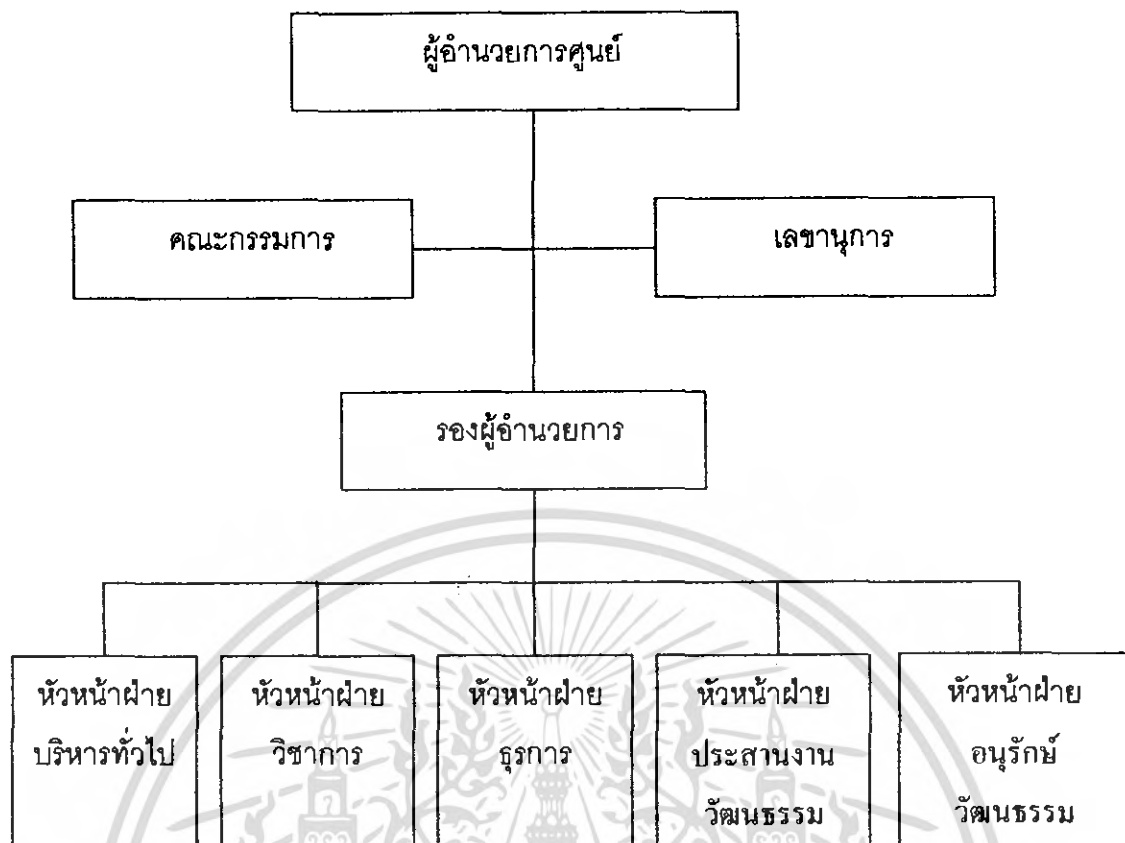
- งานนิเทศการ
- งานวางแผนและวิจัย
- งานบริการทางวิชาการ
- งานจัดรายการแข่งขันและประกวด
- งานห้องสมุด
- งานจัดรายการสาธิต และอบรม

ฝ่ายประสานงานวัฒนธรรม ประกอบด้วย

- งานประชาสัมพันธ์
- งานผลิตเอกสาร และสิ่งตีพิมพ์
- งานผลิตอุปกรณ์ และ วัสดุทัศนอุปกรณ์

ฝ่ายอนุรักษ์วัฒนธรรม ประกอบด้วย

- ส่วนคลังวัตถุ
- ส่วนซ่อมแซมและรักษา

ภาพที่ 84 แผนภูมิแสดงการบริหารงานของ โครงการและการแบ่งอัตรากำลัง

จากการประเมินองค์ประกอบจะสามารถสรุปองค์ประกอบของโครงการได้ดังนี้

1. ฝ่ายบริหาร

องค์ประกอบหลัก ประกอบด้วย

1. งานบริหาร

- ห้องทำงานผู้อำนวยการ และห้องน้ำ
- ห้องทำงานรองผู้อำนวยการ
- ห้องทำงานเลขานุการ
- ห้องรับรอง
- ส่วนทำงานของเจ้าหน้าที่ฝ่ายวางแผนนโยบาย และประสานงาน

4.1.5 หน่วยงานและอัตราเจ้าหน้าที่

ตารางที่ 6 แสดงอัตรากำลังเจ้าหน้าที่โครงการ

ฝ่ายงาน	ตำแหน่ง	อัตรา	หน้าที่
1. ฝ่ายบริหาร	<u>1. งานบริหาร</u>		
	- ผู้อำนวยการ	1	- รับผิดชอบและบริหารงานตามนโยบายของโครงการและของสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ
	- รองผู้อำนวยการ	1	- เป็นผู้ช่วยผู้อำนวยการในการบริหารงาน
	- เลขานุการ	1	- รับผิดชอบงานด้านเอกสาร (หนังสือราชการ) เกี่ยวกับการดำเนินการของโครงการ และทำหน้าที่รับผิดชอบเพื่อทำรายงานเสนอต่อผู้อำนวยการ
	- ที่ปรึกษา (ผู้เชี่ยวชาญ)	5	- ทำหน้าที่ประสานงานต่างๆภายในและภายนอกศูนย์
2. ฝ่ายธุรการ	<u>1. งานธุรการ</u>		
	- หัวหน้างานธุรการ	1	- รับผิดชอบการรับ-ส่งหนังสือร่างโต้ตอบ และเขียนหนังสือระเบียบคำสั่งต่างๆของกระทรวง
	- เจ้าหน้าที่ธุรการ	2	- จัดเก็บหนังสือต่างๆของศูนย์
	<u>2. งานการเงินและบัญชี</u>		
	- หัวหน้างานการเงินและบัญชี	1	- รับผิดชอบการบริหารงานการเงินและการบัญชีของศูนย์
- เจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี	2	- จัดทำบัญชีรายรับ - รายจ่ายของศูนย์	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ (ต่อ) แสดงอัตรากำลังเจ้าหน้าที่โครงการ

ฝ่ายงาน	ตำแหน่ง	อัตรา	หน้าที่
3.ฝ่ายวิชาการ	<u>3. งานพัสดุ อาคาร</u>		
	<u>สถานที่ และยานพาหนะ</u>		
	- หัวหน้างานพัสดุอาคาร	1	- รับผิดชอบงานพัสดุ,อาคารสถานที่
	<u>สถานที่ และยานพาหนะ</u>		<u>และยานพาหนะ</u>
	- เจ้าหน้าที่งานพัสดุ	2	- รับผิดชอบงานพัสดุ,อาคารสถานที่
	<u>อาคารสถานที่ และ</u>		<u>และยานพาหนะ</u>
	<u>ยานพาหนะ</u>		
	- นักการภารโรง	8	- ดูแลอาคารสถานที่
	- พนักงานขับรถ	2	- ทำหน้าที่ให้บริการขับรถตามคำสั่ง
			<u>ของศูนย์</u>
	- หัวหน้าเจ้าหน้าที่รักษา	1	- ดูแลการปฏิบัติงาน, รับผิดชอบงาน
	<u>ความปลอดภัย</u>		<u>รักษาความปลอดภัย ภายในศูนย์</u>
	- เจ้าหน้าที่รักษาความ	8	- รับผิดชอบงานรักษาความปลอดภัย
	<u>ปลอดภัย</u>		<u>บริเวณรอบๆ ศูนย์</u>
	- เจ้าหน้าที่รักษาการณ์		- รักษาความปลอดภัยภายในศูนย์ และ
		<u>ห้องนิทรรศการ</u>	
<u>1. ส่วนดำเนินงาน</u>			
- หัวหน้าฝ่าย	1	- บริหารงานฝ่ายวิชาการของศูนย์	
- รองหัวหน้าฝ่าย	1	- รับผิดชอบงานเอกสารและติดต่อ	
		<u>ประสานงาน</u>	
- เจ้าหน้าที่พิมพ์ดีด	1	- รับผิดชอบงานพิมพ์ดีด	
<u>2. ส่วนเผยแพร่ผลงาน</u>			
<u>ทางศิลปวัฒนธรรมร่วม</u>			
- หัวหน้าฝ่าย	1	- รับผิดชอบงานบริหารส่วนจัดแสดง	
		<u>และเผยแพร่วัฒนธรรม</u>	
- รองหัวหน้าฝ่าย	1	- รับผิดชอบงานหนังสือโต้ตอบและ	
		<u>งานเอกสาร</u>	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 6 (ต่อ) แสดงอัตรากำลังเจ้าหน้าที่โครงการ

ฝ่ายงาน	ตำแหน่ง	อัตรา	หน้าที่
	<u>2.1 ส่วนนิทรรศการถาวร</u>		
	- หัวหน้างานจัดแสดง และเผยแพร่วัฒนธรรม	1	- รับผิดชอบงานบริหารงานจัดแสดง
	- เจ้าหน้าที่งานจัดแสดง และเผยแพร่วัฒนธรรม (ภัณฑารักษ์)	2	- รับผิดชอบการจัดการแสดงและ ติดต่อประสานงาน ในส่วนของจัด แสดงในหอวัฒนธรรมถาวร
	- เจ้าหน้าที่ขายตั๋ว	1	- ทำหน้าที่ขายตั๋วเข้าชม
	- เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์	1	- ให้ข้อมูล,รายละเอียดการแสดง
	- เจ้าหน้าที่คลังวัตถุแสดง	2	- ทำหน้าที่เก็บรักษาและทำทะเบียน วัตถุและการยืม คืน วัตถุแสดง
	<u>2.2 ส่วนนิทรรศการ ชั่วคราว</u>		
	- หัวหน้างานจัดแสดง และเผยแพร่วัฒนธรรม	1	- รับผิดชอบงานบริหารงานจัดแสดง
	- เจ้าหน้าที่งานจัดแสดง และเผยแพร่วัฒนธรรม (ภัณฑารักษ์)	2	- รับผิดชอบการจัดการแสดงและ ติดต่อประสานงาน ในส่วนของจัด แสดงในหอวัฒนธรรม
	- เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์	1	- ให้ข้อมูล,รายละเอียดของหอ วัฒนธรรม
	- เจ้าหน้าที่คลังวัตถุแสดง	2	- ทำหน้าที่เก็บรักษาและทำทะเบียน วัตถุและการยืม คืน วัตถุแสดง
	<u>2.3 ส่วนนิทรรศการ กลางแจ้ง</u>		
	- หัวหน้างานจัดแสดง และเผยแพร่วัฒนธรรม	1	- รับผิดชอบงานบริหารงานจัดแสดง
	- เจ้าหน้าที่งานจัดแสดง และเผยแพร่วัฒนธรรม (ภัณฑารักษ์)	2	- รับผิดชอบการจัดการแสดงและ ติดต่อประสานงาน ในส่วนของจัด แสดงที่ลานกลางแจ้ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 6 (ต่อ) แสดงอัตรากำลังเจ้าหน้าที่โครงการ

ฝ่ายงาน	ตำแหน่ง	อัตรา	หน้าที่
	-เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์	1	- ให้ข้อมูล,รายละเอียดของหอ วัฒนธรรม
	-เจ้าหน้าที่คลังวัตถุแสดง	2	- ทำหน้าที่เก็บรักษาและทำทะเบียน วัตถุและการยืม คืน วัตถุแสดง
	<u>3. งานกิจกรรมวิชาการ</u>		
	- หัวหน้างาน	1	- รับผิดชอบงานกิจกรรมวิชาการ
	- เจ้าหน้าที่กิจกรรม วิชาการ	5	- รับผิดชอบการจัดและติดต่อ ประสานงานกิจกรรมวิชาการ เช่น การ บรรยาย, อบรม, สัมมนา เป็นต้น
	<u>4. งานวิเคราะห์-วิจัย วัฒนธรรม</u>		
	- หัวหน้างานวิเคราะห์- วิจัยวัฒนธรรม	1	- รับผิดชอบงานวิเคราะห์-วิจัย วัฒนธรรม
	- เจ้าหน้าที่วิเคราะห์- วิจัยวัฒนธรรม	5	- ทำหน้าที่วิเคราะห์-วิจัยวัฒนธรรมของ ท้องถิ่นและทำรายงานวิจัย
	<u>5. งานรวบรวมข้อมูล ทางวัฒนธรรม</u>		
	- หัวหน้างานรวบรวม ข้อมูลทางวัฒนธรรม	1	- รับผิดชอบรวบรวมข้อมูลทาง วัฒนธรรม
	- เจ้าหน้าที่งานรวบรวม ข้อมูลทางวัฒนธรรม	2	- ทำหน้าที่รวบรวมข้อมูลและจัดการ เก็บข้อมูลทางวัฒนธรรม
	<u>6. งานกิจกรรมทาง วัฒนธรรม</u>		
	- หัวหน้างานกิจกรรม ทางวัฒนธรรม	1	- รับผิดชอบงานกิจกรรมทาง วัฒนธรรมต่างๆ
	- เจ้าหน้าที่กิจกรรมทาง วัฒนธรรม	2	- จัดกิจกรรมและดำเนินงานกิจกรรม วัฒนธรรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 6 (ต่อ) แสดงอัตรากำลังเจ้าหน้าที่โครงการ

ฝ่ายงาน	ตำแหน่ง	อัตรา	หน้าที่
	7. งานศูนย์บริการข้อมูล		
	- หัวหน้างาน	1	- รับผิดชอบงานศูนย์บริการข้อมูล
	- เจ้าหน้าที่งานศูนย์บริการข้อมูล	2	- ให้บริการข้อมูลต่างๆทางวัฒนธรรม
	8. งานห้องสมุด		
	- บรรณารักษ์	1	- รับผิดชอบงานห้องสมุด
	- ผู้ช่วยบรรณารักษ์	1	- ช่วยงานบรรณารักษ์ และทำทะเบียนหนังสือ
	- เจ้าหน้าที่ห้องสมุด	4	- ทำหน้าที่ให้บริการยืม-คืน และจัดหนังสือ, ซ่อมแซม
	- เจ้าหน้าที่ประจำห้องโสตฯ	2	- ให้บริการด้านโสตทัศนูปกรณ์และจัดเก็บข้อมูลโสตฯ
	9. แผนกงานเทคนิค		
	9.1 แผนกงานออกแบบศิลปกรรม		
	- หัวหน้างานออกแบบศิลปกรรม	1	- รับผิดชอบงานออกแบบศิลปกรรม
	- เจ้าหน้าที่ออกแบบศิลปกรรม	1	- ทำหน้าที่ออกแบบงานศิลปกรรมต่างๆตามคำสั่งฝ่ายงานภายในศูนย์
	- ช่างศิลป์	3	- ทำหน้าที่ให้บริการต่างๆด้านศิลปกรรม เช่น การติดตั้ง, การรื้อถอนฯ
	9.2 แผนกงานเทคนิค		
	- หัวหน้างานเทคนิค	1	- รับผิดชอบงานบริหารงานเทคนิคของศูนย์ฯ
	- เจ้าหน้าที่งานเทคนิค		
	ประกอบด้วย		
	- เจ้าหน้าที่ควบคุมแสง	1	- ควบคุมแสงงานต่างๆของศูนย์
	- เจ้าหน้าที่ควบคุมเสียง	1	- ควบคุมเสียงงานต่างๆของศูนย์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 6 (ต่อ) แสดงอัตรากำลังเจ้าหน้าที่โครงการ

ฝ่ายงาน	ตำแหน่ง	อัตรา	หน้าที่	
4. ฝ่าย ประสานงาน วัฒนธรรม	- เจ้าหน้าที่ควบคุมเวที	1	- ทำหน้าที่ควบคุมเวทีการแสดง	
	- เจ้าหน้าที่ถ่ายภาพ	1	- ถ่ายภาพตามคำสั่งของฝ่ายงานต่างๆ ของศูนย์	
	- เจ้าหน้าที่ประจำห้อง ฉายภาพยนตร์	2	- รับผิดชอบการเก็บรักษา การยืม- คืนสื่อ และทำหน้าที่ฉายภาพยนตร์	
	- ช่างเทคนิค	2	- ให้บริการต่างๆทางเทคนิค	
	9.3 วิศวกรรม			
	- หัวหน้างานเทคนิค วิศวกรรม	1	- รับผิดชอบงานเทคนิควิศวกรรม ของทางศูนย์ฯ	
	- เจ้าหน้าที่ประจำห้อง เครื่องปรับอากาศ	3	- ดูแลและควบคุมห้อง เครื่องปรับอากาศ	
	- เจ้าหน้าที่ประจำห้อง เครื่องไฟฟ้า	3	- ดูแลและควบคุมห้องเครื่องไฟฟ้า	
	9.4 แผนกปฏิบัติงานช่าง ทั่วไป			
	- ห้องหัวหน้างาน	1	- รับผิดชอบงานช่างทั่วไปของทาง ศูนย์ฯ	
	- ช่างไม้, พลาสติก, กระจก, งานโลหะ, งานสี	3	- ทำหน้าที่ให้บริการต่างๆด้านงาน ช่างทั่วไป เช่น งานไม้, พลาสติก, กระจก, งานโลหะ, งานสี	
	งานประชาสัมพันธ์			
	- หัวหน้างานงาน ประชาสัมพันธ์	1	- รับผิดชอบงานบริการสาธารณะ	
- เจ้าหน้าที่งาน ประชาสัมพันธ์	7	- ให้ข้อมูลต่างๆภายในศูนย์ และจัดทำ สื่อประชาสัมพันธ์ต่างๆ		

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 6 (ต่อ) แสดงอัตรากำลังเจ้าหน้าที่โครงการ

ฝ่ายงาน	ตำแหน่ง	อัตรา	หน้าที่
5. ฝ่ายอนุรักษ์ วัฒนธรรม	<u>1. ส่วนดำเนินงาน</u>		
	- หัวหน้าฝ่าย	1	- รับผิดชอบการบริหารงานอนุรักษ์ วัฒนธรรมของศูนย์
	- รองหัวหน้าฝ่าย	1	- รับผิดชอบงานเอกสารและหนังสือ โต้ตอบเพื่อเสนอต่อหัวหน้าฝ่าย
	<u>2. งานซ่อมแซมและ สงวนรักษา</u>		
	- หัวหน้างาน	1	- รับผิดชอบงานเก็บรักษาหลักฐาน ต่างๆทางวัฒนธรรม
	- เจ้าหน้าที่ซ่อมแซม และรักษา	2	- รับผิดชอบงานซ่อมแซมและสงวน รักษาหลักฐาน
- เจ้าหน้าที่ทะเบียนวัตถุ	1	- ทำหน้าที่ขึ้นทะเบียนหลักฐานต่างๆ ทางวัฒนธรรม เช่น ประเพณี, ศิลปวัตถุ เป็นต้น	
6. ส่วนบริการ สาธารณะ	<u>1. ส่วนที่จอดรถ</u>		
	- เจ้าหน้าที่ฝ่ายจัดการ จราจร	4	- ดูแลรับผิดชอบ และจัดระเบียบ การจราจรใน โครงการของผู้ใช้
	<u>3. ร้านอาหาร</u>		
	- เจ้าหน้าที่ฝ่ายจัดการ ร้านอาหาร	1	- รับผิดชอบและดูแลในการดำเนินการ ของผู้เช่าร้านอาหาร
	<u>4. ร้านขายของที่ระลึก</u>		
- เจ้าหน้าที่ฝ่ายจัดการ ร้านอาหาร	4	- รับผิดชอบและจำหน่ายของที่ระลึก	
<u>5. ร้านค้าให้เช่า</u>			
- เจ้าหน้าที่ฝ่ายจัดการ ร้านค้า	1	- รับผิดชอบและดูแลในการดำเนินการ ของผู้เช่าร้านค้า	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สรุปอัตราค่าจ้างหน้าทีของโครงการ

1. ฝ่ายบริหาร	10 อัตรา
2. ฝ่ายธุรการ	28 อัตรา
3. ฝ่ายวิชาการ	60 อัตรา
4. ฝ่ายประสานงานวัฒนธรรม	8 อัตรา
5. ฝ่ายอนุรักษ์วัฒนธรรม	7 อัตรา
6. ส่วนบริการสาธารณะ	10 อัตรา
รวมเจ้าหน้าที่ทั้งโครงการทั้งหมด	123 อัตรา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2 ผู้ใช้โครงการ

4.2.1 ประเภทของผู้ใช้โครงการ

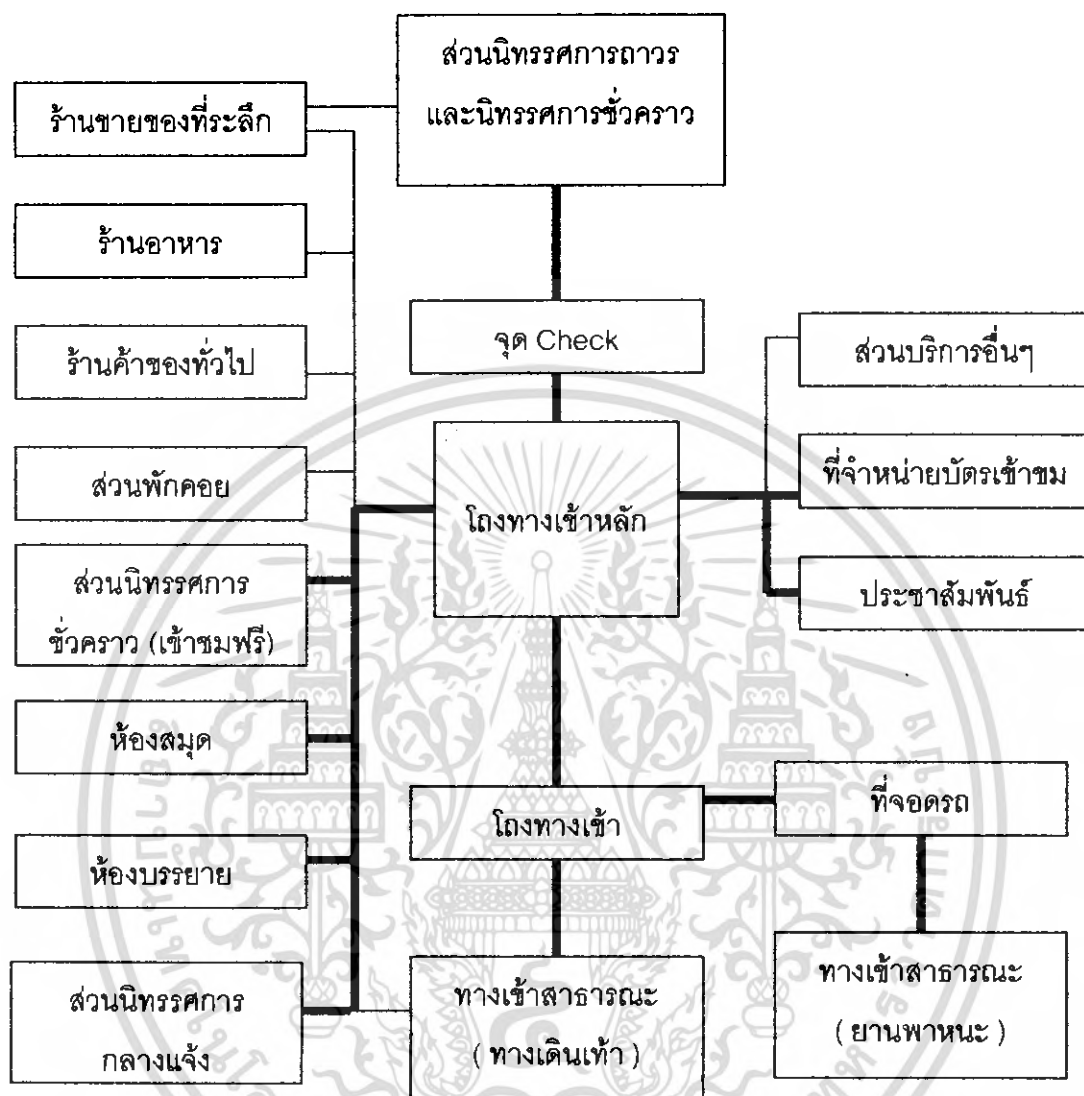
พฤติกรรมต่างๆ ของผู้ใช้โครงการ จะเป็นตัวกำหนดความต้องการก่อน – หลัง ของความสัมพันธ์ขององค์ประกอบ การศึกษาพฤติกรรมของผู้เข้าใช้โครงการนั้น สามารถศึกษาได้จากโครงการที่มีลักษณะใกล้เคียง ได้แก่ ศูนย์แสดงสินค้า พิพิธภัณฑน์ หอสมุด หอศิลป์ เป็นต้น

พฤติกรรมต่างๆ ของผู้ใช้โครงการ จะสามารถแบ่งออกได้ดังนี้

1) กลุ่มผู้เข้าชม ผู้เข้าชมที่เข้ามาใน สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่

- เดินทางมาเอง ผู้เข้าชมทั่วไปจะเดินทางมาเองโดยทางรถโดยสารประจำทาง , รถไฟฟ้า, รถส่วนตัว, รถรับจ้าง หรือเดินเท้ามา
 - เดินทางมาเป็นหมู่คณะ ได้แก่ กลุ่มนักเรียน , นักศึกษา และกลุ่มนักท่องเที่ยว กลุ่มผู้เข้าชมที่เดินทางมาเองนั้น เมื่อมาถึงโครงการแล้วจะเข้าสู่โถงทางเข้าหลัก (Main Hall) ซึ่งเป็นศูนย์กลางในการรวมและกระจายผู้ชมไปยังส่วนต่างๆ ต่อไป ซึ่งบริเวณโถงทางเข้าหลักนี้สามารถให้ผู้ชมติดต่อสอบถามรายละเอียดต่างๆ จากเจ้าหน้าที่แผนกประชาสัมพันธ์ (Information) หรือพักผ่อนในส่วนพักผ่อน ก่อนจะมีการแยกย้ายออกไปสู่ส่วนต่างๆ ของโครงการ เช่น ส่วนนิทรรศการ, ห้องบรรยาย, ห้องสมุด, ร้านอาหาร เป็นต้น
- เมื่อต้องการที่จะเข้าชมการแสดงผลหรือนิทรรศการถาวร ผู้ชมจะต้องซื้อบัตรเข้าชมจากส่วนจำหน่ายบัตรเข้าชม (Ticket Booth) แล้วจึงเดินผ่านจุด Check และที่รับฝากของในกรณีที่มีการจัดงานนั้นต้องการด้านความปลอดภัยเป็นพิเศษ เช่น การแสดง โบราณวัตถุ, วัตถุหรือภาพถ่ายต่างๆ ที่หายากและมีคุณค่าสูง ก่อนที่จะเข้าสู่ส่วนนิทรรศการ และเมื่อชมนิทรรศการเสร็จแล้ว ผู้ชมจะกลับมายัง โถงทางเข้าหลักอีกครั้ง เพื่อรับของที่ฝากไว้ หลังจากนั้นอาจจะซื้อของที่ระลึก, ไปยังร้านอาหาร, ใช้บริการในส่วนอื่นๆ หรือกลับบ้าน
- ส่วนกลุ่มผู้เข้าชมที่มาเป็นหมู่คณะนั้น จะมีพฤติกรรมแตกต่างจากผู้เข้าชมทั่วไปเล็กน้อย กล่าวคือ ก่อนที่จะเข้าชมนิทรรศการจะต้องไปยังส่วนห้องบรรยาย เพื่อฟังการบรรยายเกี่ยวกับการเข้าชมนิทรรศการเสียก่อน แล้วจึงเดินเข้าชมส่วนนิทรรศการ

จากพฤติกรรมดังกล่าว สามารถนำมาแสดงเป็นผัง (Diagram) ได้ดังนี้

ภาพที่ 85 แผนภูมิแสดงพฤติกรรมของกลุ่มผู้เข้าชมที่มาใช้บริการ

หมายเหตุ:

- แสดงถึงพฤติกรรมต่อเนื่องที่มีความสำคัญหลัก
- แสดงถึงพฤติกรรมต่อเนื่องที่มีความสำคัญโดยรอบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

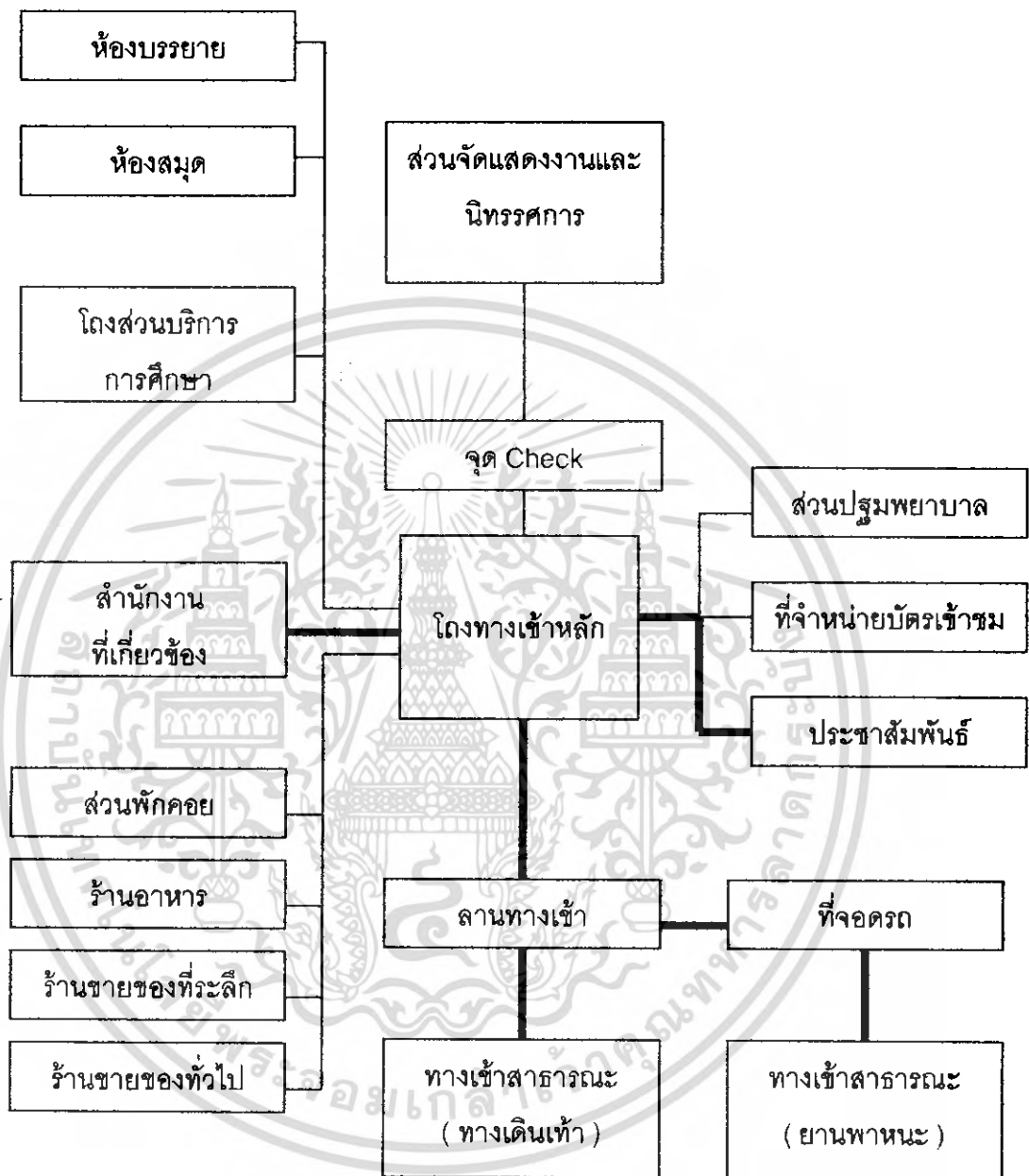
2) กลุ่มผู้ขอใช้บริการทางด้านกิจกรรมต่างๆ

- ผู้ที่มาติดต่อกับทาง โครงการ อาจมาเพื่อติดต่อทางราชการ, ติดต่อขอเอกสาร ข้อมูล และคำแนะนำต่างๆ รวมทั้งการติดต่อกับทาง โครงการเพื่อใช้สถานที่บางประเภท เช่น ห้องประชุมสัมมนา, ห้อง Studio, ห้องสมุด เป็นต้น ซึ่งกลุ่มผู้ให้บริการนี้จะทำการติดต่อกับ ส่วนสำนักงานโดยตรง

ผู้ที่มาติดต่อกับทาง โครงการ จะเข้ามายัง โถงทางเข้าหลัก เพื่อติดต่อกับแผนก ประชาสัมพันธ์ก่อน แล้วจึงเข้าสู่ส่วนสำนักงานที่เกี่ยวข้อง โดยเมื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ส่วน ต่างๆ ตามความต้องการแล้ว จะกลับสู่โถงทางเข้าหลักอีกครั้ง เพื่อกลับออกไป หรืออาจ แวะไปยังส่วนต่างๆ ของโครงการก็ได้ เช่น ร้านอาหาร, ร้านขายของ, ห้องสมุด หรืออาจ เข้าชมนิทรรศการก็ได้

สำหรับผู้ที่ต้องการจัดแสดงงานและนิทรรศการในโอกาสพิเศษต่างๆ หลังจากทำการ ติดต่อกับทาง โครงการเรียบร้อยแล้ว ก่อนจะเปิดการแสดงประมาณ 1 อาทิตย์จะต้องส่งผล งานต่างๆ ให้ทางโครงการเพื่อเตรียมการจัดแสดงให้พร้อมก่อนจัดงาน โดยการส่งของเพื่อ การจัดแสดงนิทรรศการนั้นจะนำมาที่ทางเข้าสำหรับส่งของ (Service Entrance) แล้วนำ ของลงที่ Loading Area ซึ่งจะมีเจ้าหน้าที่ของทาง โครงการ ทำการตรวจสอบที่บริเวณ Receiving Area ก่อนจะนำไปยังบริเวณที่เก็บงาน เพื่อทำการแกะหีบห่อ หลังจากนั้นนำไป ยังห้องเพื่อตรวจสอบ และทำทะเบียนหลักฐานเอาไว้ ส่วนงานที่พร้อมทำการแสดงจะถูก นำไปยังส่วนจัดเตรียมนิทรรศการ เมื่องานแสดงเสร็จเรียบร้อยแล้วจะนำงานทั้งหมดมาไว้ ที่เก็บงาน เพื่อเตรียมทำการบรรจุหีบห่อพร้อมที่จะนำกลับคืน

จากพฤติกรรมดังกล่าว สามารถนำมาแสดงเป็นผัง (Diagram) ได้ดังนี้

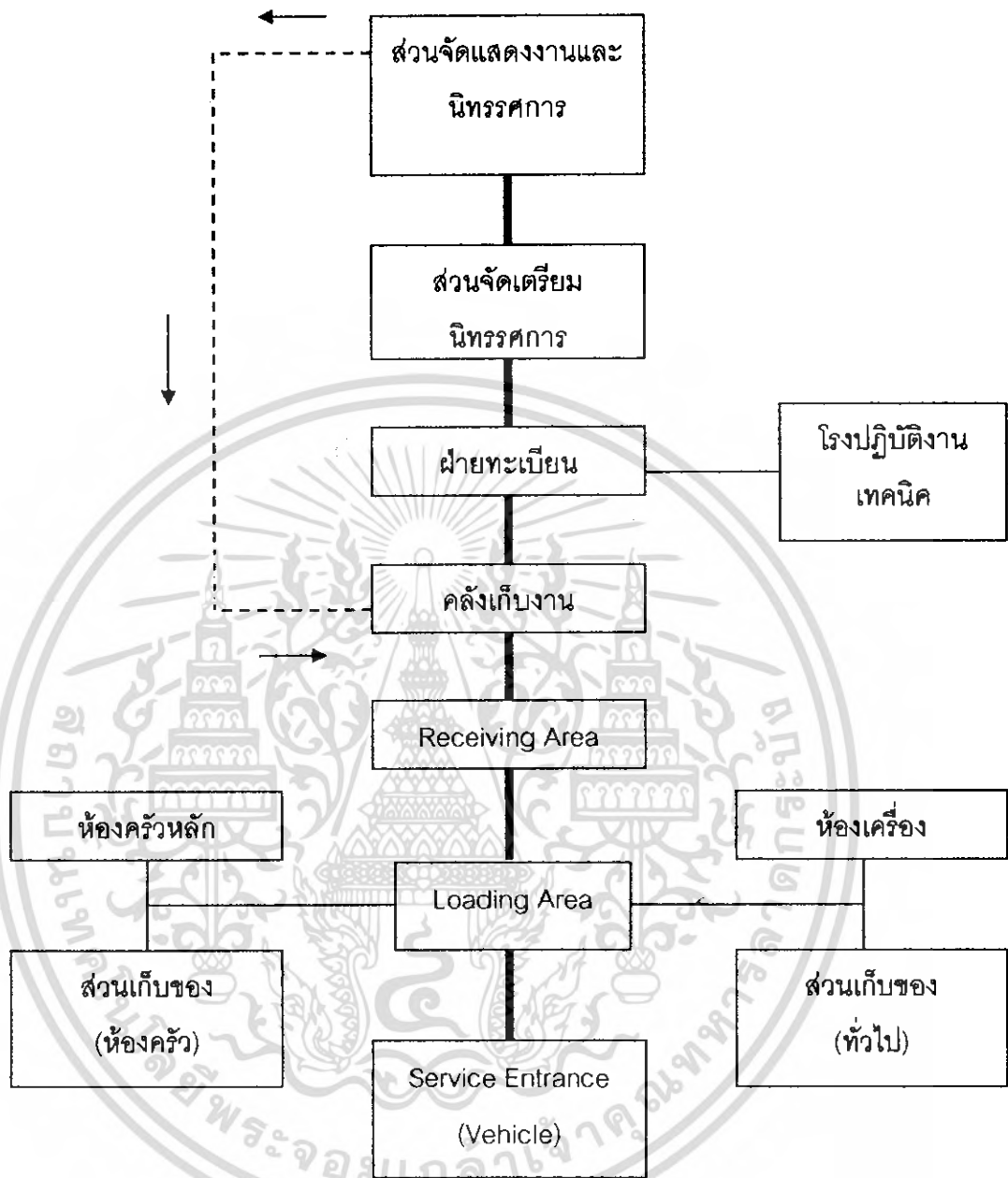

ภาพที่ 86 แผนภูมิแสดงพฤติกรรมของผู้ที่มาติดต่อกับทางโครงการ

หมายเหตุ:

- แสดงถึงพฤติกรรมต่อเนื้อที่มีความสำคัญหลัก
 - - - - - แสดงถึงพฤติกรรมต่อเนื้อที่มีความสำคัญโดยรอบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 87 แผนภูมิแสดงพฤติกรรมของการนำผลงานมาจัดแสดง

หมายเหตุ:

- แสดงถึงพฤติกรรมต่อเนื่องที่มีความสำคัญหลัก
- แสดงถึงพฤติกรรมต่อเนื่องที่มีความสำคัญโดยรอบ
- - - - - แสดงถึงพฤติกรรมต่อเนื่องหลังจบการจัดแสดง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2.2 พหุกิจกรรมของผู้ใช้โครงการ

ตารางที่ 7 ตารางแสดงการศึกษาผู้ใช้โครงการและพหุกิจกรรมผู้ใช้โครงการ

ผู้ดำเนินกิจกรรม	พหุกิจกรรม	องค์ประกอบ
<u>เจ้าหน้าที่ศูนย์</u> -ข้าราชการประจำ - ลูกจ้างประจำ	- ทำงานวันอังคาร-อาทิตย์ เวลาทำงาน 10.00-22.00 น. โดยแบ่งออกเป็น 2 ชุดๆ แรกเริ่มปฏิบัติงาน 10.00 – 16.00 น. และชุดที่ 2 เริ่มงาน 16.00 – 22.00 น. ใช้เวลาปฏิบัติงานชุดละ 6 ชั่วโมง - เดินทางกลับที่พัก ยกเว้นในกรณีที่มีการแสดงพิเศษ เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องจะปฏิบัติหน้าที่ต่อไป - วันหยุดทำงาน วันจันทร์และวัน นักขัตฤกษ์ -เดินทางจากที่พักมายัง โครงการลงเวลาที่ฝ่ายทะเบียน - ปฏิบัติหน้าที่เช่นเดียวกับเจ้าหน้าที่ ยกเว้นพนักงานรักษาความปลอดภัยจะแบ่งช่วงเวลาทำงานเป็น กลางวัน กับกลางคืน 3 กะๆ ละ 8 ชั่วโมง	- ที่จอดรถ - ห้องทำงานฝ่ายต่างๆ - บริเวณพักผ่อน - ห้องน้ำชาย – หญิง - ห้องอาหาร - ที่จอดรถ - ห้องพักผ่อน - ห้องน้ำชาย – หญิง - ห้อง LOCKER
<u>ผู้เข้าชมนิทรรศการ</u> <u>โครงการ แบ่งเป็น</u> - นักเรียน-นักศึกษา หรือพระภิกษุ-สงฆ์ - บุคคลทั่วไป	- เดินทางมายัง โครงการ โดยรถยนต์ รถจักรยานยนต์ รถไฟฟ้า หรือรถโดยสารประจำทาง - เดินเข้าสู่บริเวณ โถงทางเข้าหลักของโครงการ เพื่อติดต่อหรือสอบถาม หรือซื้อบัตรเข้าชมนิทรรศการ - เข้าสู่โถงต้อนรับของส่วนนิทรรศการต่างๆ และ เข้าชมนิทรรศการ ได้ตั้งแต่ 9.30– 16.00 น. - เข้าชมนิทรรศการเสร็จ ออกจากส่วนนิทรรศการ เพื่อไปใช้บริการในส่วนอื่นๆ เช่น ส่วนร้านขายของที่ระลึก ร้านอาหาร เป็นต้น หรือเดินทางออกจากโครงการ - เดินทางมายังโครงการ โดยรถยนต์ รถจักรยานยนต์ หรือรถโดยสารประจำทาง	- ที่จอดรถ - โถงทางเข้า - โถงพักผ่อน - ห้องนิทรรศการ - ห้องน้ำชาย – หญิง - ส่วนบริการ สาธารณะ เช่น สถานีรถไฟฟ้า, ร้านอาหาร, ป้ายรถประจำทาง เป็นต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 7 (ต่อ) ตารางแสดงการศึกษาผู้ใช้โครงการและพฤติกรรมผู้ใช้โครงการ

ผู้ดำเนินกิจกรรม	พฤติกรรม	องค์ประกอบ
-ผู้มาใช้บริการ ห้องสมุด	-เข้าสู่ส่วนโรงทางเข้าห้องสมุด ฝากของกับเจ้าหน้าที่ และรับบัตรฝากของ - ติดต่อสอบถามเจ้าหน้าที่ ในการเข้ารับบริการ - เข้าสู่ส่วนชั้นเก็บหนังสือ หรือตรวจบัตรรายการ หนังสือเพื่อค้นหาหนังสือหรือเข้าสู่ส่วน โสตทัศนูปกรณ์ - นั่งอ่านหนังสือ หรือรับบริการอื่นๆ - ลงทะเบียนขืมหนังสือ หรืออุปกรณ์โสตทัศนศึกษา - เมื่อใช้บริการเรียบร้อย มารับของที่ฝากไว้และคืน บัตรแก่เจ้าหน้าที่ - ออกจากส่วนห้องสมุด เพื่อทำกิจกรรมอื่น หรือ เดินทางออกจากโครงการ - เดินทางมายังโครงการ โดยรถยนต์ รถจักรยานยนต์ หรือรถโดยสารประจำทาง - เข้าสู่บริเวณโรงทางเข้าของโครงการ เพื่อติดต่อ สอบถามกับเจ้าหน้าที่ - เข้าสู่โรงพักคอยของห้องบรรยาย หรือลงทะเบียน สมัครเพื่อเข้ารับการอบรม หรือเข้าชมการสาธิต - จบการบรรยายหรือการสาธิต ออกมาสู่โรงพักคอย และออกจากโครงการ หรือไปส่วนกิจกรรมอื่นๆ ของโครงการ	- ที่จอดรถ - โรงทางเข้า - ห้องสมุด - ห้องโสตทัศนศึกษา - บริเวณอ่านหนังสือ - ห้องน้ำชาย – หญิง
- ผู้เข้ารับฟังการ บรรยาย ผู้เข้ารับ การอบรม หรือเข้า ชมการสาธิต	- เดินทางมายังโครงการ โดยรถยนต์ รถจักรยานยนต์ หรือรถโดยสารประจำทาง - เข้าสู่บริเวณโรงทางเข้าของโครงการ เพื่อติดต่อ สอบถามกับเจ้าหน้าที่ - เข้าสู่โรงพักคอยของห้องบรรยาย หรือลงทะเบียน สมัครเพื่อเข้ารับการอบรม หรือเข้าชมการสาธิต - จบการบรรยายหรือการสาธิต ออกมาสู่โรงพักคอย และออกจากโครงการ หรือไปส่วนกิจกรรมอื่นๆ ของโครงการ	- ที่จอดรถ - โรงทางเข้า - โรงพักคอย - ห้องบรรยาย หรือ ห้องฝึกอบรม - ห้องน้ำชาย – หญิง
- นักวิชาการ หรือ ผู้เชี่ยวชาญ	- เดินทางมายังโครงการ โดยรถยนต์ รถจักรยานยนต์ หรือรถโดยสารประจำทาง - เข้าสู่บริเวณโรงทางเข้าของโครงการ เพื่อติดต่อ สอบถามกับเจ้าหน้าที่ - เข้าร่วมงานวิชาการ หรือส่วนงานกิจกรรมทาง วิชาการหรือเข้าสู่ห้องรับรองเพื่อเตรียมการบรรยาย - เข้าสู่ห้องบรรยาย ห้องฝึกอบรม หรือส่วนสาธิต	- ที่จอดรถ - โรงทางเข้าหลัก - ห้องรับรอง - ห้องบรรยาย หรือ ห้องฝึกอบรม หรือ บริเวณสาธิต - ห้องน้ำชาย – หญิง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 7 (ต่อ) ตารางแสดงการศึกษาผู้ใช้โครงการและพฤติกรรมผู้ใช้โครงการ

ผู้ดำเนินกิจกรรม	พฤติกรรม	องค์ประกอบ
<p>- นักแสดง หรือคณะผู้ติดตาม</p>	<ul style="list-style-type: none"> - บรรยายทางวิชาการหรือฝึกอบรม - จบการบรรยาย กลับมาที่ห้องรับรองและออกจากโครงการ หรือไปส่วนกิจกรรมอื่นๆของโครงการ - เดินทางมายังโครงการ - เข้าสู่ช่องทางเข้าของนักแสดง และประสานงานกับเจ้าหน้าที่ - ผู้แสดงออกมาแสดงบนเวที - เมื่อเสร็จสิ้นการแสดง ผู้แสดงและคณะ จัดเก็บอุปกรณ์ต่างๆ แล้วเดินทางออกจากโครงการ 	<ul style="list-style-type: none"> - ที่จอดรถ - โถงทางเข้านักแสดง - ห้องพักนักแสดง - ห้องแต่งตัว - ห้องน้ำชาย-หญิง - ห้องเก็บอุปกรณ์การ จัดแสดง
<p>-ผู้มาติดต่อราชการหรือผู้มาให้บริการแก่โครงการ</p>	<ul style="list-style-type: none"> - เดินทางมายังโครงการ -เข้าสู่ช่องทางเข้าของโครงการขึ้นหนังสือเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ที่ต้องการติดต่อ - กรณีที่เคยมาติดต่อแล้ว สามารถเข้าติดต่อกับฝ่ายงานต่างๆได้โดยตรง - เมื่อติดต่อเรียบร้อยแล้ว เดินทางออกจากโครงการหรือไปยังส่วนต่างๆของโครงการ 	<ul style="list-style-type: none"> - ที่จอดรถ - โถงทางเข้าหลัก - โถงพักคอย - ส่วนสำนักงาน - ลานส่งของ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.3 การคาดคะเนจำนวนผู้ใช้โครงการ

การคาดคะเนจำนวนผู้ใช้บริการ จะพิจารณาจากจำนวนผู้ชมนิทรรศการ จากสถานที่แสดงงานศิลปะสมัยใหม่ในปัจจุบัน เป็นหลักในการพิจารณา โดยเปรียบเทียบนิทรรศการพิเศษ กับ นิทรรศการถาวร ว่าแบบใดจะสามารถดึงดูดผู้ชมได้มากกว่า และผู้ชมของสถานที่แสดงงานก็มีค่าแตกต่างกันมากทั้งนี้ เนื่องจากสถานที่ตั้งและประเภทของอาคารเป็นสำคัญ (หอศิลป์, สถานศึกษา, ศูนย์การค้า) ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้ว การคาดคะเนผู้ชมจึงใช้สถิติจากการแสดงศิลปกรรมแห่งชาติ และสถิติผู้ชมหอศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ตารางที่ 8 สถิติจำนวนผู้เข้าชม จากงานแสดงศิลปกรรมแห่งชาติ ครั้งที่ 15-37

ครั้งที่ / ปี พ.ศ.	ระยะเวลาที่แสดง	จำนวนผู้เข้าชม
15 / 2507	4 ก.ค. – 4 ส.ค.	49,527
16 / 2507	22 ก.ค. – 22 ส.ค.	48,858
17 / 2510	1 – 31 มี.ค.	11,505
18 / 2511	6 มี.ค. – 5 เม.ย.	8,809
19 / 2512	25 ก.ย. – 25 ต.ค.	7,710
20 / 2514	3 – 31 ส.ค.	17,401
21 / 2515	8 – 27 ก.ย.	17,452
22 / 2517	7 – 27 พ.ย.	9,729
25 / 2522	12 ก.พ. – 25 มี.ค.	9,544
26 / 2523	2 ส.ค. – 5 ก.ย.	11,005
27 / 2524	9 – 31 มี.ค.	7,645
28 / 2525	2 – 25 เม.ย.	21,132
29 / 2526	6 ส.ค. – 8 ก.ย.	8,350
30 / 2527	2 – 31 ส.ค.	7,893
31 / 2528	1 – 31 ส.ค.	7,913
32 / 2529	2 – 31 ส.ค.	12,927
33 / 2530	3 – 31 ส.ค.	15,000
34 / 2531	3 – 20 ส.ค.	16,500
35 / 2532	3 ส.ค. – 8 ก.ย.	13,575
	รวม	462,576

*เฉลี่ยแสดงคราวละ 27 วันๆ ละ 901 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 9 แสดงจำนวนผู้เข้าชมนิทรรศการของหอศิลป์ ศิลปากร ปี 2548 (ม.ย.-ธ.ค.)

ลำดับ	ชื่อนิทรรศการ	ระยะเวลาที่แสดง	จำนวนผู้เข้าชม
1	การแสดงศิลปนิพนธ์ของนักศึกษาคณะ มัณฑนศิลป์ ครั้งที่ 16 ปีการศึกษา 2528	30 พ.ค.- 9มิ.ย.	3,850
2	การแสดงศิลปกรรม “วาดเส้นร่วมสมัย” โดยกลุ่มศิลปิน 22 คน	12-29 มิ.ย.	2,850
3	การแสดงศิลปกรรมจีน มณฑลกวางตุ้ง	4-24 ก.ค.	6,187
4	การแสดงศิลปกรรมแห่งชาติ	2-31 ส.ค.	12,970
5	นิทรรศการภาพถ่าย โนแรง ของ ศาสตราจารย์ ทาคาชิ มะซูดะ (Pro.Tadashi Masuda)	3-11 ก.ย.	1,250
6	การแสดงศิลปกรรมร่วมสมัยของศิลปิน รุ่นเยาว์ ครั้งที่ 3	13ก.ย.-7ต.ค.	4,140
7	การแสดงภาพถ่ายของนายจิตต์ จงมันคง	16-30 ต.ค.	3,100
8	นิทรรศการภาพเขียนของ เอวา มาเรีย เฮร์โบลด์	19-30 พ.ย.	2,300
9	นิทรรศการศิลปกรรม “ในหลวงของเรา”	1-20 ธ.ค.	3,400
	รวม	161 วัน	39,777

หมายเหตุ: เนื่องจากข้อมูลที่ได้นั้นเริ่มจากเดือน มิถุนายน ถึง ธันวาคม จึงไม่ครบ 1 ปี

ใน 7 เดือน จัดนิทรรศการ	161 วัน	7 เดือนมีผู้เข้าชม	39,777 คน
1 เดือน จัดประมาณ	23 วัน	1 ปี มีผู้เข้าชมประมาณ	68,189 คน
ดังนั้น 1 ปี จัดนิทรรศการ	276 วัน	ผู้ชมเฉลี่ยวันละ	<u>247</u> คน

ที่มา: จากรายงานการจัดแสดงศิลปกรรมแห่งชาติ มหาวิทยาลัยศิลปากร
และหอศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 10 แสดงจำนวนผู้เข้าชมนิทรรศการของหอศิลป์ ศิลปากร ปี 2549 (ม.ค.-ธ.ค.)

ลำดับ	ชื่อนิทรรศการ	ระยะเวลาที่แสดง	จำนวนผู้เข้าชม
1	การแสดงผลงานภาพถ่ายและภาพพิมพ์ของ นาย คามิน เลิศชัยประเสริฐ	8-30 ม.ค.	3,900
2	การแสดงผลงานภาพเขียนทะเลของนักศึกษา คณะจิตรกรรม , ประติมากรรมและภาพพิมพ์	6-14 ก.พ.	1,900
3	การแสดงผลงานภาพถ่ายและภาพพิมพ์ ของศาสตราจารย์ แองส์ เดกัสเปรี	17 ก.พ.- 8 มี.ค.	2,400
4	นิทรรศการวิทยานิพนธ์ศิลปะของนักศึกษา ปริญญาตรีปีสุดท้ายคณะจิตรกรรม	17-30 มี.ค.	2,900
5	นิทรรศการภาพถ่าย รูปทรง สี ลวดลายและ ลีลาแบบญี่ปุ่น โดย นายทาเคจิ อิวามิยะ	7-15 เม.ย.	2,400
6	นิทรรศการภาพพิมพ์ร่วมสมัยจากเยอรมัน	16เม.ย.-10พ.ค.	2,200
7	การแสดงผลงานศิลปะนิพนธ์คณะมัณฑนศิลป์	25พ.ค.-10มิ.ย.	3,900
8	นิทรรศการผลงานนักศึกษา ชั้นปีที่ 1-5 คณะ สถาปัตยกรรมศาสตร์	25มิ.ย.-8ก.ค.	4,200
9	การแสดงผลงานจิตรกรรมและภาพเขียนของ ไคน่า วอง	6-23 ก.ค.	2,200
10	การแสดงผลงานศิลปกรรมแห่งชาติ	3-31 ส.ค.	15,000
11	นิทรรศการแบบบ้านที่พัก “ไทยทำ ไทยอยู่”	3-13 ก.ย.	2,100
12	การแสดงผลงานศิลปกรรมร่วมสมัยของศิลปินรุ่น เยาว์ ครั้งที่ 4	15ก.ย.-7ต.ค.	4,200
13	การแสดงผลงานประติมากรรมของของนาย ชิต เจริญประชา	22ต.ค.-31ต.ค.	1,800
14	นิทรรศการภาพเขียนสีน้ำมัน ของ กรมพระ สุทธาสินีนาถ ปิยะมหาราชควัรัชดา	10พ.ย.-15พ.ย.	1,500
15	การแสดงผลงานศิลปะเครื่องปั้นดินเผาแห่งชาติ	7พ.ย.-30พ.ย.	42,000
16	การแสดงผลงานศิลปกรรม เรื่อง “ป่าไม้ของเรา”	1-15 ธ.ค.	2,486
17	การแสดงผลงานภาพวาดเส้นของผู้ฝึกทางตา	16-30 ธ.ค.	3,076
	รวม	272 วัน	34,662

*ผู้ชมเฉลี่ยวันละ 311 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- หมายเหตุ : - สำหรับนิทรรศการระยะสั้น (แสดงไม่ถึงเดือน) หอศิลป์ จะเปิดแสดงทุกวัน ส่วน
 นิทรรศการระยะยาว (เกิน 1 เดือนขึ้นไป) จะปิดแสดงในวันพุธ
 - ไม่มีห้องแสดง นิทรรศการประจำ นิทรรศการที่จัดขึ้นทั้งหมด จึงเป็นนิทรรศการพิเศษ

ตารางที่ 11 สถิติผู้เข้าชมนิทรรศการ ของพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ หอศิลป์

ปี	ประเภท				รวม
	ประชาชน	ชาวต่างประเทศ	นร./นักศึกษา	หมู่คณะสูงสุดในปี	
2540	6,075	1,626	11,698	298	19,399
2541	6,204	435	8,751	<u>285</u>	15,390
2542	2,394	778	8,054	<u>300</u>	11,226
2543	1,921	684	5,389	287	7,994
2544	2,491	613	8,382	293	11,486
2545	4,033	2,424	4,866	289	11,323
2546	2,318	2,856	1,179	286	6,893
2547	4,005	4,026	8,672	298	16,753
2548	5,378	4,825	10,491	299	20,694
2549	5,826	5,626	12,366	295	23,816
เฉลี่ย / ปี	4,847.35	3,827.80	9962.00	-	18,636.15
คิดเป็น %	26.01	20.54	53.45	-	100

หมายเหตุ: เปิดแสดงปีละประมาณ 250 วัน (ปิดวันจันทร์ และวันหยุดราชการ)

เฉลี่ยผู้เข้าชม วันละ 54 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อมูลจากสถิติการสำรวจ จำนวนผู้เข้าชมนิทรรศการ จะทำการวิเคราะห์เป็น 2 ส่วน คือ ผู้เข้าชมทั่วไป และกลุ่มผู้เข้าชมที่เป็นหมู่คณะ จากกรณีศึกษาพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ ตั้งแต่ปี 2540-2549 ได้อัตราการเพิ่มเฉลี่ย = 14 % (13.97 %)

1) สรุปได้ว่ามีผู้เข้ามาใช้บริการส่วนห้องนิทรรศการ โดยเฉลี่ยเท่ากับ 473 คน/วัน

จากสถิติจากการจัดแสดงงานนิทรรศการและข้อมูลผู้ใช้บริการพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ หอศิลป์ นั้นจะเห็นได้ว่า จำนวนคนที่เข้าชมนิทรรศการสูงสุด / วัน มีจำนวน 901 คน (จากตารางที่ 7, 8, 9)

จำนวนคนที่เข้าชมนิทรรศการต่ำสุด / วัน มีจำนวน 247 คน (จากตารางที่ 7, 8, 9)

ดังนั้น เฉลี่ยผู้ที่มาเข้าชมนิทรรศการ / วัน = $\frac{901 + 247}{2} = 574$ คน/วัน

2) ส่วนจำนวนผู้เข้าชมเป็นหมู่คณะจำนวนมากที่สุด / วัน มีจำนวน 300 คน (จากตารางที่ 10)

จำนวนผู้เข้าชมเป็นหมู่คณะจำนวนน้อยที่สุด / วัน มีจำนวน 285 คน (จากตารางที่ 10)

ดังนั้น เฉลี่ยผู้เข้าชมเป็นหมู่คณะ / วัน = $\frac{300 + 285}{2} = 292$ คน / วัน

ดังนั้นจะมีผู้เข้าชมนิทรรศการรวมทั้งสิ้น = $292 + 574 = 866$ คน

ดังนั้นผู้เข้าชมสูงสุด / วัน = $866 \times 14\% = 1,000$ คน (887.33 คน)

จึงใช้จำนวนผู้เข้าชมในช่วงระยะเวลาเดียวกัน (Peak hour) เป็นจำนวนสูงสุดประมาณ 1,000 คน เพื่อรองรับการเพิ่มจำนวนของผู้เข้าชมในอนาคตอันใกล้ รวมถึงการจัดพื้นที่โครงการได้อย่างเพียงพอกับจำนวนผู้ชม

บทที่ 5

การศึกษาองค์ประกอบโครงการ

5.1 การกำหนดองค์ประกอบโครงการ

5.1.1 งานบริหาร (Administrative office)

- ห้องผู้อำนวยการ (Director Office) และห้องน้ำ
 - ห้องรองผู้อำนวยการ (Vice Director Office)
 - ห้องเลขานุการ (Executive Administration)
 - ส่วนพักคอยและต้อนรับ (Waiting Lobby & Reception)
 - ส่วนทำงานของเจ้าหน้าที่ฝ่ายวางแผนนโยบาย และประสานงาน
 - ห้องประชุม (conference room) ขนาดของห้อง กำหนดจากจำนวนคณะกรรมการบริหาร จำนวนหัวหน้างานต่างๆ รวมกันได้ 30 ที่นั่ง
- หมายเหตุ: ฝ่ายบริหารทั้งหมด ควรอยู่ในจุดที่สะดวกในการติดต่อกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ควรมีทางเข้าออกต่างหาก และติดต่อกับโรงทางเข้าใหญ่ที่สะดวก

5.1.2 งานธุรการ (Executive Administration)

1. ฝ่ายธุรการธุรการ (Executive Administration)

- ห้องหัวหน้าฝ่าย (Department Head's room) และห้องน้ำ
- ห้องเจ้าหน้าที่ฝ่าย (Staff's room)
- ห้องสารบรรณ (Documentation Clerk Room)
- ห้องการเงินและบุคคล (Finance & Personal Room)
- ส่วนพักคอยและต้อนรับ (Waiting Lobby & Reception)
- ห้องเก็บของ (Storage)
- ห้องเตรียมอาหาร (Pantry)
- ห้องปฐมพยาบาล (First Aid) (สำหรับเจ้าหน้าที่ทั้งหมด)
- ห้องพักผ่อนเจ้าหน้าที่ (Lounge) (สำหรับเจ้าหน้าที่ทั้งหมด)
- ห้องน้ำ (Toilet)

ชาย อ่างล้างหน้า 1 ที่ โถส้วม 1 ที่ โถปัสสาวะ 2 ที่

หญิง อ่างล้างหน้า 1 ที่ โถส้วม 2 ที่

หมายเหตุ: ฝ่ายธุรการ อาจจัดเป็นห้องรวมกันได้แล้วใช้ Partition กันเป็นส่วนๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. หน่วยงานอาคารสถานที่และรักษาความปลอดภัย

- ห้องหัวหน้าหน่วยงาน 2 ห้อง (Chief's Room)
- ห้องพักผ่อนเจ้าหน้าที่ (Lounge)
- ห้องควบคุมโทรทัศน์วงจรปิด (TV Control Room)
- ห้องกุญแจ (Key Room)
- ห้องเก็บพัสดุอาคาร (Storage)
- ห้องน้ำ (Toilet) (1)

ชาย อ่างล้างหน้า 2 ที่ ห้องอาบน้ำ 2 ห้อง โถส้วม 2 ที่ โถปัสสาวะ 2 ที่
หญิง อ่างล้างหน้า 2 ที่ ห้องอาบน้ำ 2 ห้อง โถส้วม 2 ที่

5.1.3 งานวิชาการ

1. ส่วนดำเนินงาน

- ห้องทำงานหัวหน้าฝ่าย (Department Head's room) และห้องน้ำ
- ห้องรองหัวหน้าฝ่าย (Assistant's room)
- ห้องเจ้าหน้าที่ฝ่าย (Staff's room)
- ส่วนพักคอยและต้อนรับ (Waiting Lobby & Reception)
- ห้องเกณฑ์ารักษ์ (Criteria's room)
- ห้องวิจัย (Research Room) และเป็นที่พักสัมมนา
- ห้องน้ำ (Toilet) (1) สำหรับเจ้าหน้าที่ส่วนงานฝ่ายการศึกษา

2. ส่วนเผยแพร่ผลงานทางศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย

2.1 ส่วนแสดงงานถาวร (Permanent Exhibition) เป็นนิทรรศการที่ถ่ายทอด และการสร้างปฏิสัมพันธ์เพื่อการเรียนรู้ทางด้านศิลปวัฒนธรรมแก่ผู้เข้าชม

- ส่วนทำงานของเจ้าหน้าที่ และหัวหน้างาน (Staff's room)
- บริเวณขายตั๋วและประชาสัมพันธ์ (Counter & Chief's Room)
- ห้องเก็บอุปกรณ์ และงานศิลปะ (Storage)

2.2 ส่วนแสดงงานชั่วคราว (Temporary Exhibition) เป็นนิทรรศการพิเศษที่เปลี่ยนแปลงไปตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ และจะเป็นส่วนที่สามารถดึงดูดผู้ชมได้ดีที่สุด เนื่องจากมีส่วนที่เปิดให้เข้าชมฟรี

- ส่วนทำงานของเจ้าหน้าที่ และหัวหน้างาน (Staff's room)
- ส่วนประชาสัมพันธ์ (Chief's Room)
- ห้องเก็บอุปกรณ์ และงานศิลปะ (Storage)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3 ส่วนงานแสดงกลางแจ้ง (Outdoor Exhibition) เพื่อเป็นที่จัดงาน
 ประติมากรรมหรือการแสดงต่างๆ นอกจากจะใช้เป็นที่จัดแสดงงานนิทรรศการแล้ว
 ยังใช้เป็นที่พักผ่อน พบปะสังสรรค์ของผู้ใช้โครงการได้

- เวทีกลางแจ้ง
- บริเวณนั่งชมกลางแจ้ง
- ห้องเก็บอุปกรณ์ และงานศิลปะ (Storage)

3. งานกิจกรรมวิชาการ

- ห้องทำงานหัวหน้าฝ่าย (Department Head's room) และห้องน้ำ
- ห้องเจ้าหน้าที่ฝ่าย (Staff's room)
- ห้องเก็บเอกสาร

3.1 หอประชุมใหญ่ ประกอบด้วย

- โถงทางเข้า (Main Entrance)
- โถงพักคอย (Waiting Lobby)
- ห้องรับรองพิเศษ และห้องน้ำ (VIP's room)
- โถงพักคอยห้องรับรอง (Waiting Lobby & Reception)
- ที่นั่งชม (Seat)
- เวที (Stage)
- โถงทางเข้าห้องนักแสดง (Sub Entrance)
- ห้องพักนักแสดง
- ห้องซ้อมการแสดง
- บริเวณเตรียมการแสดง
- ห้องแต่งตัว ชาย - หญิง
- ห้องควบคุมเสียง, แสง และเวที (Control room)
- ห้องฉายภาพยนตร์
- ห้องเก็บอุปกรณ์เวที (Storage)

3.2 หอประชุมเล็ก ประกอบด้วย

- โถงทางเข้า (Main Entrance)
- โถงพักคอย (Waiting Lobby)
- ที่นั่งชม (Seat)
- เวที (Stage)
- โถงทางเข้าห้องนักแสดง (Sub Entrance)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ห้องพักนักแสดง
- บริเวณเตรียมการแสดง
- ห้องแต่งตัว ชาย - หญิง
- ห้องควบคุมเสียง, แสง และเวที (Control room)
- ห้องเก็บอุปกรณ์เวที (Storage)

3.3 ห้องบรรยาย

- โถงทางเข้า (Main Entrance)
- โถงพักคอย (Waiting Lobby)
- ที่นั่งชม (Seat)
- เวที (Stage)
- ห้องเตรียมการบรรยาย
- ห้องควบคุมเสียง , แสง และเวที (Control room)
- ห้องเก็บอุปกรณ์เวที (Storage)

3.4 ห้องโสต

- โถงทางเข้า (Main Entrance)
- โถงพักคอย (Waiting Lobby)
- ที่นั่งชม (Seat)
- ห้องควบคุมเสียง , แสง และเวที (Control room)
- ห้องฉายภาพยนตร์
- ห้องเก็บอุปกรณ์โสตฯ (Storage)

4. งานวิเคราะห์-วิจัยวัฒนธรรม

- ห้องทำงานหัวหน้าฝ่าย (Department Head's room) และห้องน้ำ
- ห้องเจ้าหน้าที่ฝ่าย (Staff's room)
- ห้องเก็บเอกสาร (Storage)

5. งานรวบรวมข้อมูลทางวัฒนธรรม

- ห้องทำงานหัวหน้าฝ่าย (Department Head's room) และห้องน้ำ
- ห้องเจ้าหน้าที่ฝ่าย (Staff's room)
- ห้องเก็บเอกสาร (Storage)

6. งานกิจกรรมทางวัฒนธรรม

- ห้องทำงานหัวหน้าฝ่าย (Department Head's room) และห้องน้ำ
- ห้องเจ้าหน้าที่ฝ่าย (Staff's room)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6.1 ห้องฝึกอบรมทางศิลปวัฒนธรรม

- ห้องทำงานหัวหน้าฝ่าย (Department Head's room) และห้องน้ำ
- ห้องเจ้าหน้าที่ฝ่าย (Stuff's room)
- ส่วนปฏิบัติการ (Studio Workshop)
- ห้องเก็บอุปกรณ์ (Storage)

7. งานศูนย์บริการข้อมูล

- ห้องทำงานหัวหน้าฝ่าย (Department Head's room) และห้องน้ำ
- ห้องเจ้าหน้าที่ฝ่าย (Stuff's room)
- ห้องเก็บเอกสาร (Storage)

8 ห้องสมุด (Library) ให้บริการกับสมาชิกผู้สนใจในเรื่องต่างๆ ตั้งแต่ความเป็นมาทางประวัติศาสตร์ศิลปวัฒนธรรม เหตุการณ์ สถานที่สำคัญทางศิลปวัฒนธรรมต่างๆ ซึ่งรวมถึงความรู้ทั้งทางด้าน ขนบธรรมเนียมประเพณี, ภูมิปัญญาดั้งเดิม หรือแม้แต่ส่วนที่เกี่ยวข้องกับการเมืองการปกครองครั้งอดีต และความรู้ด้านอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับศิลปวัฒนธรรม

4.1) ส่วนสาธารณะ

- โถงทางเข้า - ออก
- ที่รับฝากของ
- เคาน์เตอร์รับ - จ่ายหนังสือ
- ส่วนถ่ายเอกสาร
- ส่วนบริการคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต
- ส่วนที่นั่งอ่านหนังสือ
- ส่วนชั้นวางหนังสือ

4.2) ส่วนเจ้าหน้าที่

- เคาน์เตอร์บรรณารักษ์
- ห้องเก็บและซ่อมแซมหนังสือ
- ห้องพักผ่อนงาน
- ห้องเก็บ และซ่อมแซมอุปกรณ์
- ห้อง โสตทัศนศึกษา
- ห้องเก็บสื่อมัลติมีเดียและภาพยนตร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

9. ส่วนงานฝ่ายเทคนิค (Technical Quarter) งานเทคนิค เป็นส่วนการทำงานของเจ้าหน้าที่เทคนิคและศิลปกรรม ควบคุมอยู่ในตำแหน่งใกล้เคียงกับส่วนฝ่ายงานวิชาการและส่วนนิทรรศการ เพราะอาจมีการทำงานเชื่อมโยงกันตลอดเวลา และการอยู่ในส่วนติดต่อกับการบริการเพื่อขนส่งวัสดุ ซึ่งมีองค์ประกอบดังนี้

9.1 แผนกออกแบบศิลปกรรม (Technical & Artistic Department)

- ห้องหัวหน้างานศิลปกรรม (Chief's Room)
- ห้องเขียนแบบ / ออกแบบ (Drawing Studio)
- ห้องทำงานซ่อมแซมทั่วไป (Restoration Shop)
- ห้องเก็บวัสดุ (Equipment Storage)
- ห้องเก็บของทั่วไป (Storage)

9.2 แผนกเทคนิค

- ห้องหัวหน้างานเทคนิค (Chief's Room)
- ห้องควบคุมแสงในการแสดง (Light Control Room)
- ห้องควบคุมเสียงในการแสดง (Sound Engineer Control Room)
- ห้องเก็บของทั่วไป (Storage)

9.3 ฝ่ายงานเทคนิควิศวกรรม ประกอบด้วย

- ห้องหัวหน้างานวิศวกรรม (Chief's Room)
- ห้องเทคนิคและวิศวกรรม (Engineering Room)
- ห้องควบคุมระบบไฟฟ้า (Electrical Substation)
- ห้องเครื่อง (Mechanical Room)
- ห้อง AHU (กระจายตามส่วนต่างๆของอาคาร)
- ห้องเก็บของทั่วไป (Storage)

9.4 ฝ่ายปฏิบัติงานช่างทั่วไป ประกอบด้วย

- ห้องหัวหน้างาน (Chief's Room)
- ห้องทำงานไม้ (Wood Shop)
- ห้องทำงานพลาสติก (Plastic Shop)
- ห้องทำงานกระจก (Glass Shop)
- ห้องทำงานโลหะ (Metal Shop)
- ห้องทำงานสี (Paint Shop)
- ห้องเก็บของทั่วไป (Storage)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ส่วนเพิ่มเติม

- ห้องน้ำ (1) ชาย อ่างล้างหน้า 2 ที่ โถส้วม 2 ที่ โถปัสสาวะ 2 ที่
หญิง อ่างล้างหน้า 2 ที่ โถส้วม 2 ที่
- ห้องล็อกเกอร์ (Locker Room) ช่างศิลปกรรม 5 คน, ช่างเทคนิค 7 คน, ช่าง
วิศวกรรม 7 คน, ช่างทั่วไป 8 คน

5.1.4 ฝ่ายประสานงานวัฒนธรรม (Information Office)

- ห้องหัวหน้างานเอกสารและประชาสัมพันธ์ (Documentation & Publication Service:
Chief's Room)
- ห้องทำงานเจ้าหน้าที่ (Working Area)
- ห้องพิมพ์หนังสือ (Printing Room)
- ห้องเก็บของ (Storage)

หมายเหตุ: ฝ่ายงานเอกสารควรจัดให้อยู่ใกล้กับส่วนเคาน์เตอร์ข้อมูลข่าวสาร เพื่อติดต่อได้
โดยตรง

ส่วนประกอบเพิ่มเติม

- ห้องน้ำ (1)
ชาย อ่างล้างหน้า 2 ที่ โถส้วม 2 ที่ โถปัสสาวะ 2 ที่
หญิง อ่างล้างหน้า 2 ที่ โถส้วม 2 ที่

5.1.5 งานอนุรักษ์วัฒนธรรม (Conservation & Collection Storage Department)

- ห้องหัวหน้าฝ่าย (Department Head's Room)
 - ห้องรองหัวหน้าฝ่าย (Assistant's Room)
- หน่วยซ่อมสงวนรักษา (Conservation Department)
- ห้องหัวหน้างาน (Chief's Room)
 - ส่วนทำงานเจ้าหน้าที่ (Working Area)
 - ห้องเก็บวัสดุภัณฑ์ (Storage)
 - ห้องเก็บของวิจัย (Research Storage)
 - ชานชาลารับส่งของ (Loading Platform)
ควรมีหลังคาคลุมและมีพื้นที่อย่างต่ำ 50 ตร.ม.(1)
 - บริเวณตรวจรับของ (Receiving Area)
 - ห้องแกะและบรรจุหีบห่อ (Package Room)
 - ห้องเก็บของ (Storage)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หมายเหตุ: ส่วนชานชาลา - ห้องเก็บของ จัดให้อยู่ด้านหลังติดกับส่วนจอดรถบริการเพื่อความสะดวกในการทำงาน และควบคุม มีทางเข้าออกของวัตถุแยกต่างหาก ประตูกว้างอย่างน้อย 2.40 เมตร สูงอย่างน้อย 3.60 เมตร (2)

Platform ควรยกสูงให้ทำรถหรือข้างรถเทียบได้พอดี ประมาณ 0.90 – 1.15 เมตร สำหรับรถบรรทุกที่มีรถพ่วง ควรสูง 1.15 เมตร หรือมากกว่า และมีทางลาดสู่พื้นได้ บริเวณสำหรับให้รถบรรทุกเทียบมีความกว้าง 3.00 เมตร สูง 4.50 เมตร ลึก 7.5 เมตร และ 12.00 เมตร สำหรับรถพ่วง

- คลังพิพิธภัณฑ (Collection Storage) ซึ่งเป็นห้องเก็บศิลปวัตถุที่เหลือจากการจัดแสดงตามจำนวนที่เหมาะสม
- ห้องเก็บของจัดแสดงชั่วคราว (Temporary Storage) ใช้เก็บวัตถุที่ยังไม่พร้อมที่จะจัดแสดง
- ส่วนเตรียมการแสดง (Preparation Room) เพื่อออกแบบติดตั้งให้พร้อมที่จะนำออกแสดง
- ห้องควบคุมระบบการระบายอากาศและอุณหภูมิ (Control Room)

หมายเหตุ: คลังพิพิธภัณฑไม่จำเป็นต้องมีหน้าต่าง มีการควบคุมด้วยระบบปรับอากาศและควบคุมความชื้นคล้ายห้องแสดงงาน มีความติดต่อดีสะดวกกับห้องแสดงงาน ประตูกว้างอย่างน้อย 2.40 เมตร สูงอย่างน้อย 3.60 เมตร (2) 25 % ของเนื้อที่ส่วนนี้ออกแบบเป็นพิเศษ ใ้รับน้ำหนักได้ประมาณ 1000 กิโลกรัม / ตร.ม. คลังพิพิธภัณฑต้องมีความมั่นคงปลอดภัย และต้องคำนึงถึงการขยายตัวด้วย

5.1.6 ส่วนงานบริการสาธารณะ (Public Service)

1. Plaza สวนสาธารณะ ลานกิจกรรม เป็นที่พักผ่อนหย่อนใจแก่ผู้มาชม เจ้าหน้าที่ ตลอดจนคนที่อาศัยอยู่รอบๆ โครงการ เป็นการเพิ่มพื้นที่สีเขียวให้กับเมืองและปรับปรุงทัศนียภาพบริเวณนั้นให้ดีขึ้น

2. โถงทางเข้า (Entrance Hall) เป็นทางเข้าหลักสู่ตัวอาคาร เป็นส่วนที่ติดต่อกับและนำไปสู่ส่วนต่างๆของโครงการ เป็นที่พักผ่อน, พักคอย, พบปะพูดคุยยังมีบริการข่าวสาร ความเคลื่อนไหวด้านต่างๆ ของโครงการรวมถึงข่าวสารในด้านต่างๆ ของศิลปวัฒนธรรม เช่น ด้านการท่องเที่ยว, ข่าวความเคลื่อนไหวของแวดวงศิลปะ เป็นต้น

ส่วน โถงทางเข้าประกอบด้วย

- ที่พักและต้อนรับผู้มาเข้าชม
- ที่ติดต่อสอบถาม
- เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ส่วนบริการข้อมูลข่าวสาร
- ห้องรับฝากของ
- ร้านขายของที่ระลึก
- ตู้โทรศัพท์สาธารณะ
- ร้านกาแฟและอาหารว่าง
- ร้านหนังสือ
- หน่วยบริการควบคุมความปลอดภัย
- ห้องน้ำ

3. ห้องอาหาร (Bar & Restaurant) ประกอบด้วย

- ส่วนรับประทานอาหาร (Dining Area)
- ส่วนครัว (Kitchen Area)
- ส่วนเก็บของ (Storage)
- หน้าร้านขายอาหาร
- จุดขายอุปโภคบริโภค

4. ที่จอดรถ (Parking) ประกอบด้วย

- ที่จอดรถสำหรับประชาชนทั่วไป (Parking)
- ที่จอดรถโดยสารขนาดใหญ่ (Bus Parking)
- ที่จอดรถสำหรับเจ้าหน้าที่ (Staff Parking)
- ที่จอดรถขนส่ง (Service Parking)

(1) ปรับจากข้อมูล BLD. Planning And Design Standard

(2) Museum

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.2 การจัดวาง คาคะเนและกำหนดพื้นที่ของโครงการในส่วนต่างๆ

5.2.1. โถงทางเข้าหลัก

การคิดจำนวนผู้ชมคิดจากผู้ชมเป็นหมู่คณะสูงสุด 1,000 คน (1) และจำนวนผู้ที่ใช้บริการใน 15 นาที (กำหนดให้ใช้เวลาในการติดต่อสอบถามและพักรอ ประมาณ 15 นาที)

จากการคาคะเนผู้มาใช้บริการ	1,000	คน/วัน
เฉลี่ยใน 15 นาทีจะมีผู้มาใช้บริการ	25	คน
ดังนั้น โถงทางเข้าจะต้องรับผู้มาใช้บริการทั้งหมด	325	คนในเวลาเดียวกัน

5.2.2. การจัดแสดงในพิพิธภัณฑ์

- หลักในการจัดแสดงควรคำนึงถึงดังนี้

1. ความสำคัญของการจัดแสดงอยู่ที่วัตถุ
2. การให้เรื่องราวความรู้เกี่ยวกับวัตถุที่จัดแสดง
3. ความสัมพันธ์ต่อเนื่องของวัตถุที่จัดแสดง
4. การสัญจรในห้องจัดแสดงไม่สับสน
5. คำนึงถึงความปลอดภัยของวัตถุ

- ประเภทของการจัดแสดงงาน

1. การจัดแสดงงานถาวร
2. การจัดแสดงงานชั่วคราว หรือการจัดหมุนเวียน

การศึกษารายละเอียดในส่วนแสดงงานนี้ ได้ศึกษาในส่วนต่างๆ ดังนี้คือ

1. การจัดห้องแสดง
2. ขอบเขตการมองเห็น
3. ขนาดของห้องจัดแสดง
4. สีและวัตถุที่ใช้กับผนังห้อง
5. เทคนิคการจัดแสดง
6. คลังพิพิธภัณฑ์

(1) สถิติจากพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ หอศิลป์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การจัดห้องแสดง (Designing the Hall Exhibition)

ห้องแสดงของพิพิธภัณฑ์สถานต่างๆ มักมีการเปลี่ยนแปลงเรื่องราวและลักษณะของห้องแสดงอยู่เสมอ การเปลี่ยนแปลงห้องแสดงบ่อยๆ รวมถึงวัตถุที่จัดแสดงเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยกระตุ้นประชาชนให้อยากเข้าชมงานในพิพิธภัณฑ์สถานมากขึ้น เมื่อมีการจัดแสดงหมุนเวียนเรื่อยๆ เช่นนี้ ผู้ออกแบบห้องแสดงจะต้องออกแบบให้เครื่องมืออุปกรณ์ต่างๆ ของห้องแสดงสามารถเคลื่อนย้ายได้อย่างอิสระ สามารถเปลี่ยนแปลงสภาพภายในได้อย่างกว้างขวาง

ในการออกแบบห้องแสดงไม่ว่าจะเป็นนิทรรศการประจำ หรือนิทรรศการพิเศษก็ตาม สิ่งที่จะช่วยให้ห้องแสดงสามารถเปลี่ยนรูปร่างได้อย่างดีที่สุดนั่น คือ แผง (Panel) ซึ่งทำด้วยไม้อัดหรือวัสดุที่มีน้ำหนักเบาสามารถเคลื่อนย้ายได้ หรือแผงที่ทำด้วยโครงไม้บุด้วยผ้าและทาด้วยสีแบบต่างๆ ซึ่งเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพความเหมาะสมของเรื่องราวและเนื้อหาที่จัดแสดง

หลักสำคัญของการวางแผนผังรูปห้องแสดงนั้น ก็ไม่จำกัดรูปแบบลักษณะแน่นอนแต่อย่างใด หากแต่มักขึ้นอยู่กับเรื่องราวของการจัดแสดงนั้น ๆ โดยปกติแผงตอนหนึ่งจะใช้ในการจัดแสดงเรื่องราวเพียงตอนเดียว ไม่ควรจัดเรื่องราวหลายตอนไว้ในแผงเดียวกัน เพราะจะทำให้ประชาชนเกิดความสับสนในการชม แผงชั่วคราวอาจทำเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสเล็กๆ ซึ่งสามารถยกเยื้องเป็นแบบต่างๆ ได้หลายรูปแบบ แต่ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงหลักสำคัญต่างๆ เช่น

1. การจัดตู้หรือแผงแสดงในห้องแสดงประจำหรือห้องแสดงชั่วคราวก็ตาม ไม่ควรปล่อยให้ห้องโล่งจนมองดูเกิดความอ้างว้าง เพราะหากห้องแสดงโล่งแล้ว เป็นการดึงให้ประชาชนเดินผ่านไปอย่างรวดเร็ว โดยไม่ได้พิจารณาเรื่องราวและวัตถุต่างๆ เท่าที่ควร ทำยที่สุดเมื่อเดินจบห้องแสดงแล้วจะไม่ได้อะไรจากการจัดแสดงนั้นแค่การวางแผนเล็กน้อยเพียงใดนั้นจะต้องพิจารณาในหัวข้อย่อยในเรื่องราวเนื้อหาที่มีน้อยเพียงไร และมีวัตถุใดบ้างที่ควรแยกออกโคดเดี่ยวเพื่อเพิ่มความสง่างาม
2. การวางแผนยกเยื้องไปอย่างไรก็ตาม ควรจะได้เรียงลำดับเรื่องราวของเรื่องที่จัดแสดงซึ่งอยู่ในดุลยพินิจของภัณฑารักษ์ และมัณฑนากร (ถ้ามี) ว่าอะไรเป็นเรื่องที่ 1 อะไรเป็นเรื่องที่ 2 เรื่องที่ 3 ฯลฯ ตามลำดับจนถึงสิ้นสุดการแสดง
3. ขนาดของแผงตลอดจนสีที่ใช้ในการทาแผงจะมีความหนักเบาเล็กน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของห้องแสดง ควรจะได้มีการเปลี่ยนแปลงสีของแผงต่างๆ บ้าง ตามความเหมาะสม แต่ธรรมชาติของสีไม่ควรฉูดฉาด ควรเป็นสีที่มองแล้วมีความเย็นตา สบายใจ และชวนแก่การมอง
4. เนื้อที่ระหว่างแผงแต่ละตอน ไม่ควรน้อยจนผู้เข้าชมต้องเบียดเสียดกันเดิน ควรมิช่องว่างให้ผู้เข้าชมสามารถเคลื่อนไหวไปมาได้สะดวก และให้ผู้ชมเคลื่อนไหวไปตามเนื้อหาที่จัดแสดงโดยอัตโนมัติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. หังของห้องแสดงต้องไม่ชักเยื้องมากเกินไป จนทำให้เกิดความรู้สึกว่าหลงทาง และไม่ทราบว่าคุณอยู่จุดไหนของอาคารและห้องแสดง
6. ควรจะให้แผนแสดงแต่ละตอนมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน โดยที่ผู้ชมมีอิสระในการเคลื่อนไหวไปตามความต้องการของภัณฑารักษ์ หรือเลือกชมเอาตามความสนใจของตนเอง ระหว่างแผนแต่ละแผนควรมีเนื้อที่มากพอที่จะหมุนเวียนหรือแหวกการจราจรภายในได้สะดวก

จาก (Molajoli) Bruno "Museum Architecture "The Organization of museum Practice Advice

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ระบบการจัดแสดงในพิพิธภัณฑ์ (การจัดเข้าชมนิทรรศการ)

1. Room To Room Arrangement

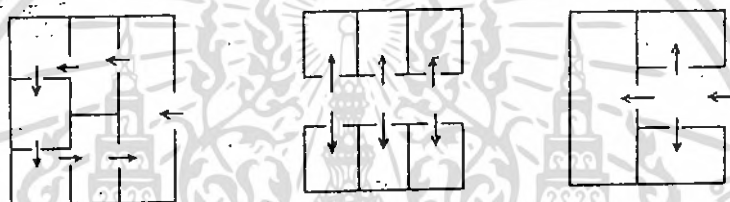
เป็นการจัดให้ผู้เข้าชมจากห้องหนึ่งไปยังอีกห้องหนึ่งเรื่อยไปจนครบ โดยไม่ต้องย้อนกลับแต่เมื่อปิดห้องหนึ่งจะทำให้เกิดการติดขัด

2. Corridor To Room Arrangement

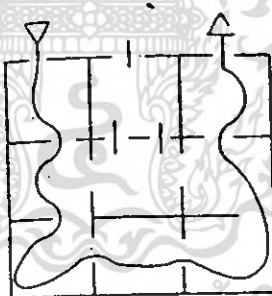
แบบมีทางเดินหรือ Corridor อยู่ตรงกลาง มีทางเดินแยกเข้าห้องแสดงงานแต่ละห้องจะมีทางเข้าออกโดยตรง ไม่ต้องผ่านห้องอื่นๆ แต่จะลำบากในการรักษาความปลอดภัย

3. Nave To Room Arrangement

อยู่ตรงกลางเป็นห้อง โถงมีห้องแสดงงานอยู่โดยรอบ เหมาะสำหรับการเข้าชมเป็นกลุ่ม ซึ่งจะแยกเข้าชมงานแสดงในแต่ละห้องได้ตามต้องการ

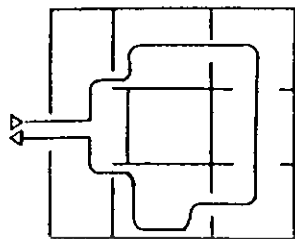
ภาพที่ 88 ตัวอย่างการจัดห้องแสดงแบบต่างๆ

ภาพที่ 89 ตัวอย่างการจัดห้องแสดงแบบสลิ้มมัจจุรัส

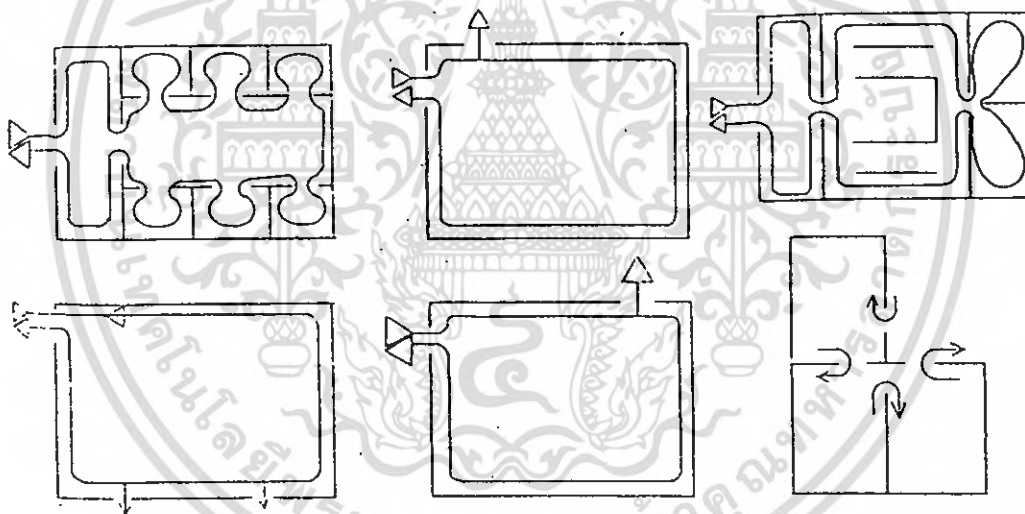
1. เป็นห้องสลิ้มมัจจุรัสพอสมควร มีประตูทางเข้าออกอย่างละประตูแทนที่จะใช้ผนังทั้งสี่ของห้องจัด ก็อาจแบ่งซอยย่อยออกเป็นห้องเล็กๆ โดยใช้แผงหรือคู้เข้ามาแทนทำให้มีเนื้อที่สำหรับการจัดแสดงมากขึ้น และผู้ชมสามารถชมวัตถุและเรื่องได้ตามลำดับเหตุการณ์ วัตถุที่เป็นสำริดอาจไว้กลางห้องเพื่อกันความชื้นจากผนัง

2. ผังพื้น แสดงให้เห็นการแบ่งซอยห้องภายในหลายๆห้องติดกัน ซึ่งมีประตูเข้า-ออกเพียง ประตูเดียว แต่อาศัยการออกแบบภายในจึงผู้ชมไปในทิศทางที่ต้องการได้ดี

ภาพที่ 90 ตัวอย่างการจัดห้องแบบมีประตูเข้า-ออกทางเดียว

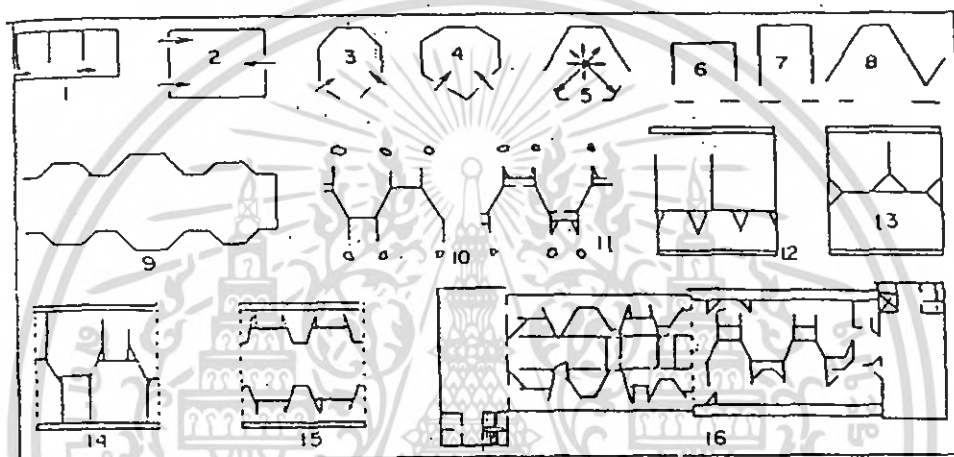
3. การแบ่งซอยผังห้องด้วยประตูทางเข้าต่างๆ ไม่ควรปล่อยให้ห้องโล่งเกินไป โดยผู้ชมมองเห็นทะลุห้องจัดแสดงจากการไหลเข้าไปที่ทางเข้าเท่านั้น วิธีการสะดวกกับการรักษาความปลอดภัยแต่ไม่ดึงดูดผู้ชมทั้งยังเร่งเร้าให้อยากเดินดูด้วยความรวดเร็วอีกด้วย

ภาพที่ 91 ตัวอย่างการจัดห้องแบบมีประตูเข้า-ออกหลายทาง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คามผังที่ 1 เป็นการแสดงให้เห็นประคูกทางเข้าห้องแสดงที่ผ่านไปหลายๆห้อง เหมาะสำหรับการจัดทำตู้ติดผนังหรือแขวนภาพเขียน เพราะห้องแสดงบังคับกับผู้ชมให้เรียงลำดับไปตั้งแต่ทางเข้า ส่วนรูปที่ 2-8 เป็นประคูกเข้าออกคู่โดยการวางผังเป็นรูปต่างๆ เพื่อหลบผนังรูปสี่เหลี่ยมที่จำเจ เป็นการเปลี่ยนแปลงสายตาและความจำเของประชาชน สำหรับผังรูปห้องแสดงที่ 9 - 15 มีการชักเยื้ององค์ประกอบของห้องแสดงแบบต่างๆ ซึ่งเน้นในเรื่องการเคลื่อนไหวของผู้ชมให้เห็นเรื่องราวเป็นตอนสำหรับภาพสุดท้ายคือผนังหมายเลข 16 นั้น ด้านซ้ายเป็นผนังพื้นชั้นล่าง ส่วนด้านขวาเป็นผนังพื้นชั้นที่ 2 ของพิพิธภัณฑสถาน มหาวิทยาลัยปรีนสตัน พึงสังเกตว่าการจัดผังห้องแสดงภายในนั้น คือการประคูกห้องหมายเลข 9 - 15 มาจัดทำขึ้นเอง

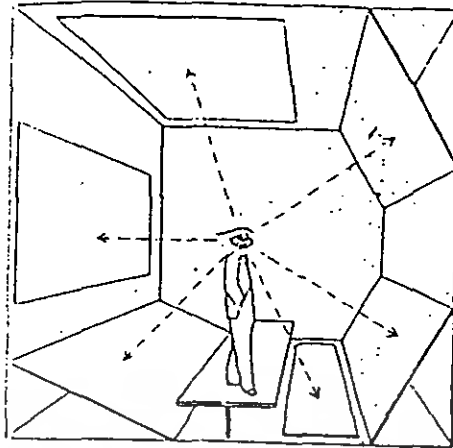

ภาพที่ 92 ตัวอย่างการจัดห้องแบบผ่านหลายๆห้อง

ขอบเขตการมองเห็น

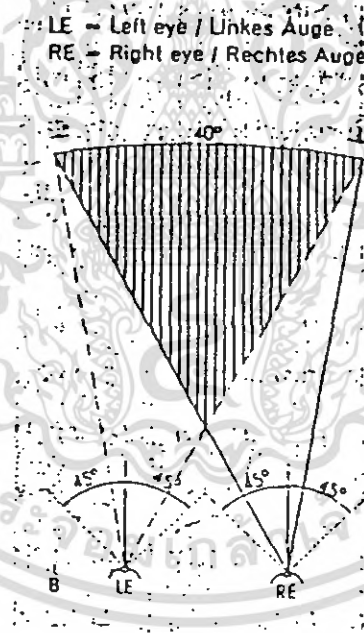
มุมมองของมนุษย์ที่ไม่ต้องหันศีรษะใช้ประมาณ 40 องศา ความจริงมุมมองของมนุษย์มากกว่านี้ มุมมองทางคั้งมากกว่ามุมมองทางนอน การหันศีรษะง่ายกว่าการเหลือกตา

A. พิจารณาคุณภาพข้างล่างนี้ ผู้ดูภาพที่กำลังดูภาพๆหนึ่ง หรือตามที่จัดเป็นกลุ่มก็ตาม ผู้ดูจะหมุนศีรษะหรือหมุนตัวเพื่อดูภาพอื่นๆ ผังนี้แสดงโดย Herbert Bayer ในปี 1939 แสดงว่า มนุษย์สามารถมองดูภาพได้ทุกทิศทุกทางทั้งด้านข้าง ด้านล่าง ด้านหลัง และด้านบน

ภาพที่ 93 ลักษณะขอบเขตการมองเห็นของผู้ชม

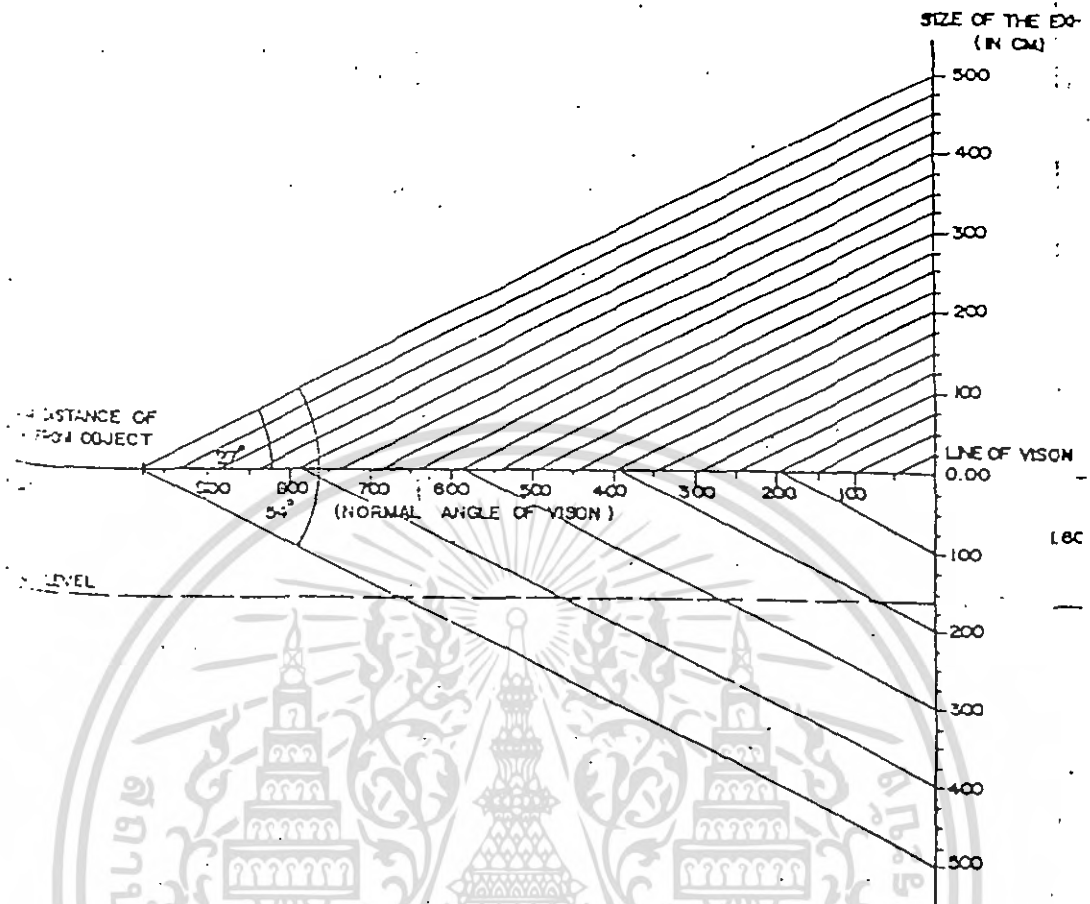
B. แสดงขอบเขตของการมองเห็นของคนสายตาศกตที่มี 2 ตา มุมที่สามารถมองเห็นได้มีประมาณ 120 องศา แต่เราไม่ใช้ค่านี เพราะผู้ต้องหันศีรษะ ไซ้เพียง 40 องศาซึ่งไม่จำเป็นต้องหันศีรษะ

ภาพที่ 94 ลักษณะขอบเขตการมองเห็นจากด้านบน

จากข้อมูล sight , light W.C. Westion , H.K.Lenis , Second Edition
จาก Architects' Data กำหนดมุมมองทางด้านค้งของมนุษย์ไว้ 27 องศาเหนือระดับสายตา และ 27 องศาใต้ระดับสายตา เป็นมุมมองที่สะดวกสบายที่สุด โดยไม่ต้องก้มหรือเงยศีรษะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 95 ลักษณะขอบเขตการมองเห็นจากด้านข้าง

Ernst Neufert. Architects' Data, London

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โดยทั่วไปห้องจัดแสดงควรให้มีพื้นที่ให้มากที่สุดเพื่อสะดวกในการตกแต่งแบ่งกัน เมื่อออกแบบจัดแสดง ระดับของเพดานควรจะพอเหมาะไม่สูงหรือต่ำเกินไป สำหรับ Art Gallery นี้แสดงภาพเขียนและประติมากรรม ต้องการเพดานสูงและต้องการแสงสว่างจากหลังคา

- ห้องที่ต้องการแสงจากหลังคาเป็น Sky light หรือ Artificial Light ควรสูงประมาณ 5.40 - 6.00 เมตร
- ห้องที่ต้องการแสงสว่างด้านข้าง ควรสูงประมาณ 4.80 เมตร
- แต่ปัจจุบันนิยมใช้ Artificial Light และสร้างเพดานที่ต่ำกว่าเดิมระหว่าง 3.60 – 4.20 เมตร เพื่อรับแสงจากด้านบนและด้านข้าง
- การใช้แสงจากธรรมชาติควรใช้แบบให้แสงโดยอ้อม Indirect Light และช่องเปิดควรอยู่สูงขึ้นไปจากระดับสายตา หรือออกแบบให้ช่องเปิดเพื่อป้องกันการรบกวนสายตาขณะชม และต้องสามารถออกแบบช่องเปิดให้ควบคุมความสว่างของแสงให้ได้ตามที่ต้องการและเหมาะสม
- ถ้าเป็นห้องขนาดเล็ก ความสูงไม่ต่ำกว่า 3 เมตร แต่การสร้างอาคารให้เพดานสูงไว้จะสะดวกในการตัดแปลง ถ้าต้องการให้ต่ำก็ทำ Suspended Ceiling ขึ้นใหม่
- การกำหนดของห้องจัดแสดงนั้นยาก ซึ่งต้องขึ้นอยู่กับเนื้อหาและขนาดของวัตถุที่จะจัดแสดง รวมทั้งต้องคำนึงถึงการปรับเปลี่ยนในอนาคตด้วย แต่โดยทั่วไปแล้วควรมีความกว้างตั้งแต่ 6.00 - 12.00 เมตร และยาว 1.5 เท่าของความกว้าง

สีและวัตถุที่ใช้กับผนังห้อง

ผนังนั้นมีความสำคัญเท่ากับการจัดแสดงวัตถุ และการให้แสงสว่างเช่นเดียวกัน ถ้ามีการใช้แสงสว่างผ่านทางบนกระจกเหนือศีรษะแล้วก็ไม่ควรจะใช้พื้นที่มีแสงสะท้อน ผนังก็เช่นเดียวกัน ในห้องที่มีแสงสว่างมากก็ควรจะมีสีค่อนข้างคล้ำ และในห้องที่มีแสงสว่างค่อนข้างอ่อน ผนังก็ควรมีสีที่ค่อนข้างสว่าง แต่ทั้งนี้ก็ควรจะเป็นสีตามธรรมชาติและเกี่ยวกับวัตถุที่จัดแสดงด้วย

สีของผนังควรเปลี่ยนแปลงไปตามวัตถุและเรื่องราวที่จัดแสดง เช่น ภาพเขียนที่ติดตั้งบนผนังที่มีแสงสว่างมากเกินไป ภาพจะดูมืดลง และจะทำให้สายตาของผู้ชมล้าเร็วเกินไป โดยทั่วไปผนังที่มีสีสว่างมากจนเกือบขาวนั้นใช้ติดตั้งภาพเขียนที่มีสีสดมาก ภาพเขียนที่มีสีนั้นมักจะแฉวนบนผนังสีเทา

วัสดุที่ใช้เป็นผนังนั้นก็ป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่สำคัญ การแขวนรูปเขียนบนผนังเปล่าทำให้สายตาเบื่อหน่ายได้โดยง่าย เหตุนี้จึงเป็นที่จะต้องใช้ผ้าคลุมผนัง โดยอาจจะใช้ผ้าเปลือกไม้

ผ้าไหม หรือผ้ากำมะหยี่ก็ได้ บางทีก็จะทำให้ผิวผ้าขรุขระเพื่อให้เกิดการสะท้อนและกระจายแสงสว่างออกไปได้เท่าๆกัน แต่ผลเสียคือผิวที่ขรุขระนั้นจะกลืนส่วนหนึ่งของแสงเข้าไป

เปอร์เซ็นต์ในการสะท้อนแสงสว่างของส่วนต่างๆของห้อง

ภายในห้อง ปริมาณของแสงข้อมขึ้นกับคุณภาพในการสะท้อนแสงของสีจากเพดานผนัง การออกแบบให้มีแสงสว่างที่เหมาะสมในการกระจายแสง ไม่เคืองตา ควรมีค่าของการสะท้อนเป็นเปอร์เซ็นต์ดังนี้

เพดาน	80 %
ผนังคอนกรีตเพดานถึงขอบล่างหน้าต่าง	70 - 80 %
ฝ้า ตอนใต้หน้าต่างลงมา	50 - 60 %
โต๊ะ อุปกรณ์	25 - 40 %
กระดานเขียนชอล์ก	20 %
พื้น	20 - 30 %
ข้อสังเกต: เพดาน	ต้องใช้สีอ่อนที่สุด
พื้น	ใช้สีแก่ที่สุด
ผนัง	ใช้สีปานกลาง
ความกว้าง	ห้องยิ่งกว้าง แสงสว่างยิ่งลดลง
ความสูง	ห้องยิ่งสูง แสงสว่างจะมากขึ้น

ผนัง

ผนังที่สะดวกที่สุดสำหรับการจัดแสงนั้น ควรยึดกับโครงสร้างของอาคาร แต่ในทางปฏิบัติแล้วควรจะเปลี่ยนแปลงได้ เช่น เปลี่ยนสีของผนัง ฯลฯ ทั้งนี้เพื่อผลในการจัดแสดง ซึ่งการที่จะทำได้ดังนี้ Panel จะมีความเหมาะสมกว่าอย่างอื่น

Panel จะช่วยในการตกแต่งผนัง พื้น หรือเพดาน เป็นฉากหลัง แบ่งพื้นที่ว่าง ฯลฯ แต่ประโยชน์ที่แท้จริงคือ ต้องการให้สามารถเปลี่ยนแปลงและเคลื่อนย้ายได้ การเปลี่ยนแปลงต้องสัมพันธ์กับแสง การเคลื่อนไหวของผู้ชมในแต่ละ โอกาส นอกจากนั้นการจัดที่ว่างจะต้องมีขอบเขตจำกัดที่แน่นอนด้วย

เทคนิคการจัดแสดง (Presentation Techniques)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โดยหลักการพื้นฐาน (Basic Principles) การจัดแสดงในพิพิธภัณฑ์สถานทุกประเภท ยึดถือหลักการเดียวกัน แต่เทคนิคการจัดแสดงแตกต่างกันไปตามประเภทของวัตถุ มีวิธีการและเทคนิคต่างๆ ได้แก่

1. เทคนิคการจัดแสดงเพื่อความงาม (Esthetic Presentation)

เป็นเทคนิคที่ใช้ในการจัดแสดงศิลปวัตถุของพิพิธภัณฑ์สถานศิลปะ และหอศิลป์ เทคนิคอยู่ที่การจัดวางรูปห้องให้มีพื้นหลัง ให้แสงสว่างแก่วัตถุ มีการออกแบบตู้และแท่นที่เหมาะสมสวยงาม

การเน้นความงามของวัตถุองค์ประกอบจะต้องเป็นส่วนช่วยส่งเสริมให้งามเด่นยิ่งขึ้น แต่ไม่ใช่จัดแสดงให้องค์ประกอบกลายเป็นส่วนสำคัญกว่าวัตถุ

จะสังเกตได้ว่า ในพิพิธภัณฑ์สถานศิลปะจะไม่พบการเขียนป้ายบรรยายรูปถ่ายแผนที่ แผนที่ประกอบวัตถุ ป้ายบรรยายจะแยกอยู่ส่วนหนึ่ง จะไม่มีสิ่งใดมาอยู่ใกล้รับกวนสายตาของผู้ชม สิ่งที่ต้องเด่นและดึงดูดสายตาของผู้ชมมากที่สุดคือ ศิลปวัตถุ

องค์ประกอบที่ใช้ เช่น สีพื้นหลังจะต้องเป็นสีที่ช่วยส่งเสริมวัตถุให้ดูเด่น ไม่ใช่สีฉูดฉาด

การให้สีพื้นหลังและการใช้วัสดุเป็นสิ่งที่สำคัญมาก ศิลปวัตถุบางชนิดอาจจะเหมาะสมกับผ้าฝ้ายเนื้อหยาบ บางชนิดต้องใช้เนื้อละเอียด บางชนิดควรใช้ผ้าไหม ผ้าสักหลาด ฯลฯ พื้นหลังมีความสำคัญอย่างมาก ของเล็กๆ ถ้าเลือกวัสดุเป็นผ้าเนื้อหยาบบ่อมไม่เหมาะสม เหมาะที่จะใช้ผ้าไหมเนื้อละเอียด หรือสักหลาดอ่อนเนื้อละเอียด เป็นต้น

การเลือกใช้สีพื้นหลังแสดงถึงรสนิยม และความเข้าใจในอิทธิพลของสี การจัดแสดงศิลปวัตถุแต่ละชนิดต้องเลือกสีที่เหมาะสมกับวัตถุ หรืออาจจะใช้สีที่เป็นกลาง คือ สีอ่อนๆ หรือขาวหม่น

แสงที่ใช้กับศิลปวัตถุก็เช่นเดียวกันมีความสำคัญมากสำหรับพิพิธภัณฑ์สถานศิลปะของชนิดใดต้องการแสงจ้า แสงตรง หรือแสงจากด้านข้าง การให้แสงสำหรับประติมากรรมจะต้องไม่ทำให้ประติมากรรมแบน แต่ต้องเป็นแสงที่ช่วยให้ประติมากรรมเด่นขึ้น ในบางพิพิธภัณฑ์พยายามใช้แสงไฟด้วยเทคนิคต่างๆ ที่จะก่อให้เกิดความประทับใจ เช่น ให้ห้องมืดและใช้ไฟส่องไปที่วัตถุ และโดยทั่วไปแสงสลัวในลักษณะเช่นนี้ผู้ชมจะเพลิดเพลิน แต่ไม่สามารถจะดูรายละเอียดของวัตถุที่จัดแสดงได้อย่างเต็มที่

2. การจัดแสดงให้ความรู้ (Instructional Presentation)

หรืออาจจะเรียกว่าการจัดแสดงให้เกิดปัญญา (Intellectual Presentation) เป็นการจัดแสดงที่ใช้การบรรยาย ภาพถ่าย ภาพเขียน แผนที่ แผนภูมิหรือองค์ประกอบอื่นๆ ที่จะให้เรื่องราวเกี่ยวกับเรื่องที่จัดแสดงนั้นๆ พิพิธภัณฑ์สถานประเภทต่างๆ นอกจากประเภท

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ศิลปะแล้ว จะใช้การจัดแสดงเพื่อให้ความรู้เป็นหลักสำคัญ เทคนิคเชิงการใช้องค์ประกอบ เพื่อบรรยายให้เรื่องราว มีวิธีการต่างๆ เช่น การใช้ภาพถ่ายขนาดใหญ่เป็นพื้นหลัง ให้ Graphic Art ตกแต่งประกอบการจัดแสดงวัตถุ การจัดแสดงดังกล่าวบางที่เรียกว่า Explanatory Exhibition

3. การจัดแสดงตามสภาพธรรมชาติ (Natural Context Presentation)

การจัดแสดงวัตถุให้เห็นตามสภาพจริงตามธรรมชาติของวัตถุนั้น ส่วนใหญ่เป็นการจัดแสดงในพิพิธภัณฑสถานประวัติศาสตร์ธรรมชาติ (Natural History Museum) โดยใช้เทคนิคจัดฉากละคร (Diorama Technique) หลักการสำคัญคือจัดแสดงให้เหมือนจริงตามธรรมชาติให้มากที่สุด

4. การจัดแสดงตามสภาพจริง (Authentic Setting Presentation)

ในพิพิธภัณฑสถานประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม ศิลปะ นิยมจัดแสดงตามสภาพเป็นจริงตามสมัย เรียกว่า Period Room Technique เช่นพิพิธภัณฑสถานบ้านประวัติศาสตร์ บ้านบุคคลสำคัญ เช่น บ้านเชกสเปียร์ บ้านจอร์จ วอชิงตัน บ้านเนห์รู ทุกอย่างภายในบ้านจะรักษาไว้ในสภาพเดิมเหมือนเมื่อยังมีชีวิตอาศัย

ในบ้านนั้นๆ แต่ละห้องเคยอยู่ในสภาพใด ก็คงไว้ในสภาพจริงทั้งหมด ห้องอาหารก็จัดตั้งโต๊ะไว้ ทุกห้องตามสภาพจริง หรือการจัดใน Period Room โดยจัดเครื่องเรือนเป็นห้องๆของสมัยต่างๆ เทคนิคการจัดแสดงตามสภาพจริง ทำให้ผู้ชมสนุกเพลิดเพลินและเรียนรู้ได้โดยง่าย โดยไม่ต้องบรรยายด้วยข้อความ

5. เทคนิคกดปุ่ม (Push Button Presentation)

การจัดแสดงสำหรับเยาวชนนิยมให้เด็กได้ใช้ประสาททั้งหมด ไม่ใช่การชมแต่ตาเพียงอย่างเดียว แต่อาจจะตาคู หูฟัง มือกดปุ่มหรือหมุน อย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้

เทคนิคการจัดแสดงด้วยวิธีดังกล่าวนี้ เป็นหลักการที่ใช้กันโดยทั่วไปในพิพิธภัณฑสถานตามแต่ความเหมาะสม และดัดแปลงปรับปรุงอยู่เสมอ และที่สำคัญคือจะใช้เทคนิคอย่างใดต้องมีวัตถุประสงค์ที่แน่ชัด และเข้าใจในหลักการของเทคนิคการจัดแสดงแต่ละวิธี

การกำหนดเส้นทางเดิน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผู้ชมจะเดินไปตามเส้นทางที่วางไว้ในส่วน Exhibition หรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับความเคยชินของผู้ชม การกำหนดเส้นทางควรกำหนดเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง ถ้ามีการกำหนดเส้นทางเป็นการฝืนใจผู้ชมแล้ว ก็จะไม่ได้ประโยชน์ ในบางครั้งจำเป็นต้องกำหนดเส้นทางเดินขัดแย้งกับความเคยชินของผู้ชม ในกรณีเช่นนี้อาจมีได้สัก 2-3 ห้อง หากมากกว่านี้ผู้ชมอาจเกิดความรำคาญและไม่พอใจได้ ความยุ่งยากที่สุดในการวางเส้นทางมีอยู่ 2 ประการ

- ความต้องการของผู้ชมส่วนใหญ่
- ความต้องการเฉพาะอย่างของผู้ชมส่วนน้อย สำหรับผู้ชมส่วนน้อย จะต้องวางแผนจัดจุดดึงดูดความสนใจ

ผู้ชมส่วนใหญ่และส่วนน้อยมีผลต่อการวางผัง ควรจะจัด Planning ให้ใช้บริเวณรอบนอกสำหรับผู้ชมส่วนใหญ่ และห้องส่วนในสำหรับผู้ชมที่สนใจเฉพาะอย่างของชนหมู่น้อย ซึ่งควรมี Orientation Space สำหรับอ่านหรือทบทวนบางครั้งอาจเชื่อมห้องอ่านหนังสือเข้ากับที่ทำการของผู้ดูแลพิพิธภัณฑ์ก็ได้ ดังนั้นผู้ชมที่ไม่ได้สนใจอะไรเป็นพิเศษจะสามารถเดินผ่านไปได้อย่างรวดเร็ว ผู้ที่สนใจบางสิ่งเป็นพิเศษก็จะมี Space ที่จะหยุดพิจารณาได้

ถ้าเป็นอาคารที่ไม่มี Orientation Room การจัดแสดงเพื่อคนส่วนน้อยก็ควรจัดเอาไว้ด้านซ้ายของห้องแสดง กำแพงด้านขวาจะเป็นการแสดงส่วนใหญ่ที่สำคัญซึ่งมี Space พอที่ผู้ชมจะผ่านไปได้อย่างรวดเร็วตามที่ต้องการ การจัดแบบนี้จะตรงกับความเคยชินของผู้ชม

ความเคยชินของผู้ชม (Visitor Behavior)

Robinson, Melton และหลายๆบุคคลได้พบว่า Space ของ Floor และ Wall ทางด้านซ้าย เมื่อเราเข้าไปในห้องจะเป็นการแสดงของสิ่งที่มีความสำคัญน้อย

เพื่อให้ผู้ชมได้ใช้สิทธิในการชมได้อย่างเต็มที่ และเพื่อให้จัดวางการแสดงเป็นที่น่าสังเกต ควรเข้าประตูห้องแสดงโดยเลียวขวา แล้วเดินชมการแสดงภายในห้องแบบทวนเข็มนาฬิกา วิถีธรรมชาติที่จะบังคับให้ผู้เข้าชมเลียวซ้ายที่ทางเข้าประตู และไปตามเข็มนาฬิกาจะไม่ประสบผลสำเร็จ ยกเว้นในประเทศอังกฤษซึ่งมีความเคยชินในการไปซ้ายก่อน

คลังพิพิธภัณฑ์ (Collection Storage)

คลังพิพิธภัณฑ์ เป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งที่สำคัญของพิพิธภัณฑ์ คลังพิพิธภัณฑ์จะมีขนาดเนื้อที่เท่าใดขึ้นอยู่กับอัตราส่วนต่อเนื้อที่จัดแสดง สำหรับพิพิธภัณฑ์ทางศิลปะ โดยเฉลี่ยจะมีอัตราเนื้อที่ประมาณ 20% (1) ของเนื้อที่แสดงงาน บางส่วนของคลังพิพิธภัณฑ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อาจจัดเป็นส่วน study collection ซึ่งเป็นห้องศึกษา ค้นคว้า จำแนกประเภทอย่างมีระบบ พร้อมทั้งมีป้ายบอกหมวดหมู่ มีบัตรค้นอำนวยความสะดวกและอาจแยกส่วนเป็นห้องเก็บของมีค่า (Storage Vault) ซึ่งใช้เก็บศิลปวัตถุที่มีค่าและหายาก จะนำออกแสดงเมื่อมีโอกาสสำคัญๆเท่านั้น

คลังพิพิธภัณฑ์ควรมีการปรับอากาศ และควบคุมความชื้น สามารถติดต่อดีสะดวกและรวดเร็วโดยตรงกับส่วนแสดงงานและส่วน Service จากภายนอกประตูเข้าออกควรงว้างไม่น้อยกว่า 2.40 เมตร และสูงไม่น้อยกว่า 3.60 เมตร 25 % ของเนื้อที่ส่วนนี้ออกแบบเป็นพิเศษสำหรับรับ Heavy Load ได้ประมาณ 1,000 กิโลกรัมต่อตารางเมตร

สิ่งที่สำคัญของคลังพิพิธภัณฑ์คือ ความปลอดภัย ฉะนั้นผู้ที่เข้าออกในส่วนนี้ต้องมีหน้าที่โดยตรง ในบางโอกาสอาจจัดให้บริการแก่ผู้ที่สนใจจริงๆที่จะเข้ามาทำการศึกษา คือผู้เชี่ยวชาญนักศึกษาระดับสูง (Scholars Teachers, Advance Students) และในการออกแบบต้องคำนึงถึงการขยายตัวด้วย

ส่วนปฏิบัติงานของพิพิธภัณฑ์ (Workshop)

การทำงานในส่วนนี้ ต้องการความกระชับและมีการวิจัยและวิเคราะห์อย่างละเอียด ถูกต้อง ควรจะจัดให้มีสภาพแวดล้อมและขนาดที่เหมาะสม

5.2.3 การศึกษาการออกแบบโรงละคร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปัจจุบันมีการออกแบบโรงละครอยู่ 3 ประเภท คือ

1. แบบ PROCENIUM STAGE
2. แบบ OPEN STAGE
3. แบบ ARENA STAGE

PROCENIUM STAGE

โรงละครที่มีเวทีแสดงอยู่ในรูปกรอบสี่เหลี่ยม หรือรูปโค้ง ปัจจุบันเราทุกคนต่างคุ้นเคยกับโรงละครลักษณะนี้ทั้งนั้น มิใช่ว่าการแสดงทั้งหมดจะถูกผลักไปอยู่หลังกรอบ Proscenium เท่านั้น การยื่นเวทีออกมาจากหน้าเวที (Apron Stage) ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างนักแสดงกับผู้ชมดีขึ้น

โรงละครประเภทนี้ปรากฏอยู่ในภาพวาดทางประวัติศาสตร์การแสดงเป็นจำนวนมาก กล่าวได้ว่าเป็นโรงละครที่เหมาะสมกับการแสดงแบบ Classic มากที่สุด อาทิเช่น Classical Ballet หรือการแสดงโขนโรงในของไทย เป็นต้น เพราะสามารถสร้างภาพและบรรยากาศต่างๆ ได้อย่างสมจริง กำหนดมุมมองจากผู้ชมได้ และบังฉากได้ทั้งหมด

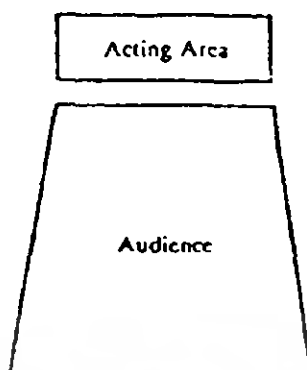
ตัวอย่างโรงละครประเภทนี้ ในประเทศไทย เช่น โรงละครแห่งชาติ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย หรือหอประชุมจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นต้น

ข้อดี - เหมาะสำหรับการบรรยาย การร้องเพลง การแสดงคอนเสิร์ต, การละคร และการแสดงทุกประเภท

- สร้างฉาก และบรรยากาศให้มีความสมจริง มีอารมณ์ร่วม ในการแสดงได้ง่าย
- มีความง่ายในการตกแต่งเวที และง่ายในการแสดงต่อที่ประชุมสามารถปิดบังส่วนที่ไม่ต้องการให้เห็นได้

ข้อเสีย - มีข้อจำกัดในทิศทางของนักแสดงและมุมมองของผู้ชม เพราะต้องนั่งรวมกันเป็นกลุ่มที่ มองมุมแคบ

- จำกัดความจุของที่นั่งเพราะที่นั่งขยายตัวได้แคบในทางลึก ซึ่งการมองเห็นมีขีดจำกัดแต่อาจจะแก้ไขมุมมองของนักแสดงได้
- การได้ยิน เมื่อผู้ชมสามารถมองเห็นพื้นที่แสดงได้จากด้านเดียว ซึ่งระยะของที่นั่งหลังสุดอาจไกลเกินไป การได้ยินของผู้ชมก็จะน้อยลงแต่สามารถแก้ปัญหาได้โดยการใช้เครื่องขยายเสียงซึ่งปัจจุบันก็มีการใช้กันอย่างแพร่หลาย

ภาพที่ 96 แสดงลักษณะของโรงละครประเภท PROCENIUM STAGE

รูปร่างของโรงละครและข้อพิจารณาในการออกแบบโรงละคร

การออกแบบโรงละครสำหรับละครเวทีต้องมีการให้ ACOUSTIC ที่ดี ก็จะต้องให้เสียงที่เป็นธรรมชาติมากที่สุด ซึ่งแนวทางการออกแบบเริ่มมาจากการออกแบบ FLOOR PLAN ก่อน โดยทั่วไปแล้วแบ่งรูปร่างของ AUDITORIUM ออกได้เป็น 3 แบบคือ

ก. แบบสี่เหลี่ยมผืนผ้า (RECTANGULAR SHAPE)

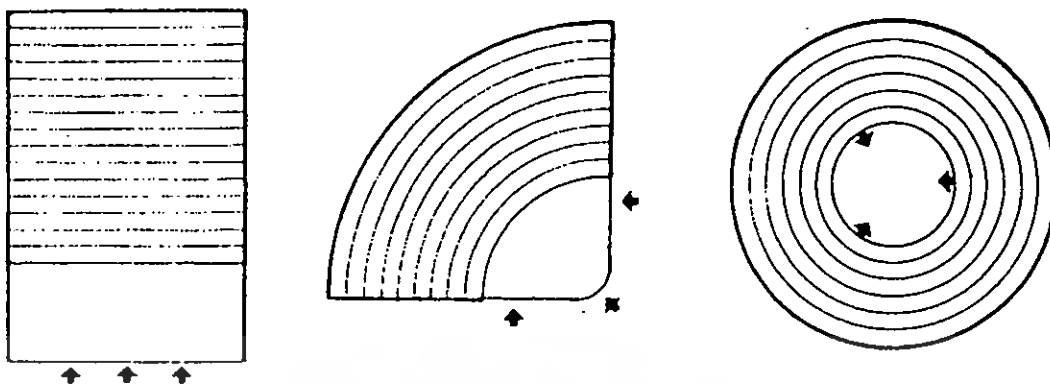
ลักษณะแบบสี่เหลี่ยมผืนผ้าจะทำให้เกิด SOUND FLUTTER (การสะท้อนเสียงกลับไปมาทางด้านห้อง) เหมาะสำหรับโรงละครขนาดเล็ก เพราะระยะในการสะท้อนเสียงไม่มากนักเกิดผลเสีย

ข. แบบพัด (FAN SHAPE)

ลักษณะแบบพัดนี้จะสะท้อนเสียงให้กระจายไปสู่ผู้ชมได้ทั่วถึง ทำให้เสียงที่เกิดขึ้นมีความใกล้เคียงกันมาก ผนังด้านข้างที่เอนออก สามารถจุผู้ชมได้มากขึ้นและขยายมุมมองของผู้ชมได้มากขึ้นเช่นกัน โดยมุมมองของแกนผนังที่มากที่สุดไม่ควรเกิน 60 องศา

ค. แบบวงกลมหรือวงรี (CIRCULAR SHAPE OR ELLIPTICALLY SHAPE)

ลักษณะแบบวงกลมหรือวงรีจะทำให้เกิด SOUND FOCUS (เสียงสะท้อนแบบรวมที่จุดเดียว ไม่กระจายสม่ำเสมอ) ถ้าจำเป็นต้องใช้ลักษณะนี้ก็สามารรถแก้ไขได้ด้วย COVER SURFACE คือการบุด้วยวัสดุที่โค้ง จึงไม่เป็นที่นิยมกัน

ภาพที่ 97 แสดงแปลนรูปร่างต่างๆของโรงละคร

อัตราส่วนความกว้างของ AUDITORIUM ไม่ตายตัวแน่นอน ขึ้นอยู่กับการจัดขนาดของแถวที่นั่ง ซึ่งสะดวกสบายและให้ที่นั่งได้ยืนเสียงชัดเจน และขึ้นอยู่กับการนำระบบขยายเสียงมาใช้

อัตราส่วน โดยประมาณ

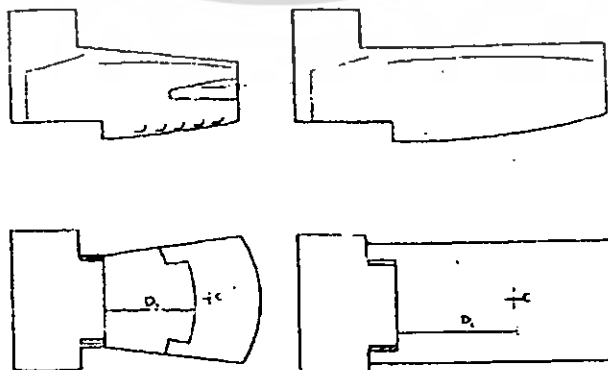
ความยาว : ความกว้าง = 2 : 1

ความยาว : ความกว้าง : ความสูง = 1 : 1 : 3 หรือ 2 : 1 : 3

นอกจากการออกแบบลักษณะของรูปร่างแล้วยังต้องคำนึงถึงหลักการอีก 2 อย่างคือ

1. จัดวางตำแหน่งของเก้าอี้ภายใน AUDITORIUM ให้มีบริเวณใกล้เวทีมากที่สุดเท่าที่จะทำได้
2. จัดวางกำแพง, เพดาน และเวทีให้เหมาะสมที่จะทำให้เกิดทิศทางของเสียงตามต้องการมากที่สุด

ดังนั้น โรงละครที่กว้างและตื้น จึงดีกว่าแคบและลึก และโรงละครที่มีผนังเรียบสะท้อนอยู่ใกล้จุดกำเนิดเสียง จะมีประสิทธิภาพดีกว่า โรงละครที่มีผนังรูปโค้งเว้า และอยู่ห่างจากแหล่งกำเนิดเสียงและผู้ชม

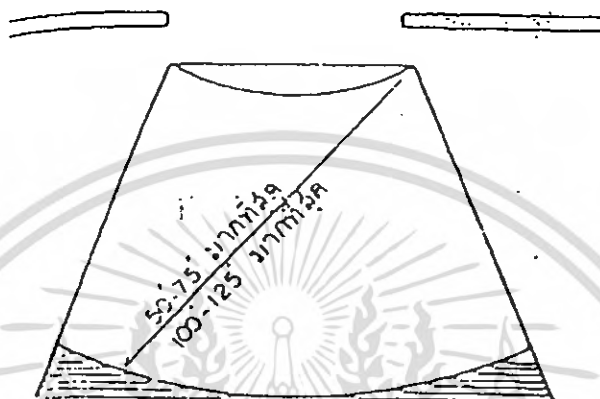

ภาพที่ 98 เปรียบเทียบการจัดเก้าอี้, กำแพง, ฝ้าเพดาน และเวที

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากรูปทั้ง 2 ในจำนวนที่นั่งที่เท่ากัน รูปที่ 1 มี BALCONY จะทำให้ผู้ชมได้ยินเสียง และใกล้ชิดกับนักแสดงได้มากกว่ารูปที่ 2

จากรูป C เป็นจุดศูนย์กลางพื้นที่การรับฟัง D1 และ D2 เป็นระยะเฉลี่ยระหว่างผู้ชมกับนักแสดง ระยะ 50-75 ฟุต (15-22 เมตร) เป็นระยะที่เหมาะสมสำหรับการแสดงและดนตรี ส่วนระยะ 100-125 ฟุต (30-37.5 เมตร) เหมาะสำหรับอุปรากรและดนตรี

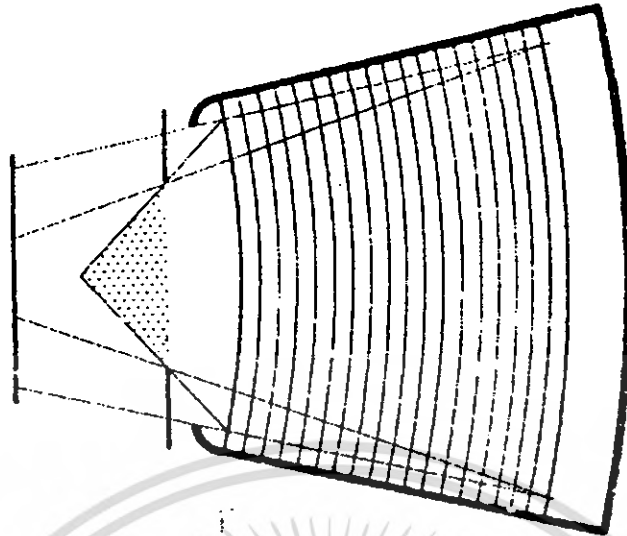

ภาพที่ 99 แสดงระยะที่เหมาะสม โกลที่สุทธระหว่างผู้นั่งชมแถวหลังสุดกับเวที

PLAN ที่ดีที่สุดของโรงละคร ควรเป็นรูปคล้ายๆพัด (FAN SHAPE) เพราะผนังด้านข้างที่ผายออก ทำหน้าที่เป็นฉากสะท้อนเสียงได้อย่างดี จะช่วยสะท้อนเสียงไปสู่ด้านหลังของโรงละคร แต่ต้องระวังไม่ให้ระยะระหว่างเสียงทางตรงและเสียงสะท้อนต่างกันเกินกว่า 15-20 เมตร เพราะจะทำให้เกิดเสียง ECHO โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บริเวณที่นั่งโกลั้วเวที ถ้าเกิน 20 เมตรจะเกิดเสียง ECHO ขึ้นทันที

PLAN ที่ไม่ควรจะนำมาใช้คือรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า (RECTAGULAR SHAPE) ถ้าไม่จำเป็นควรหลีกเลี่ยงเพราะจะเกิด FLUTTER ECHO แต่จะสามารถแก้ไขได้บ้าง โดยการกรุผนังและเพดานด้วยวัสดุดูดซับเสียงอย่างดี และตามส่วนที่เกิดเสียง ECHO นอกจากนี้ยังควรหลีกเลี่ยง PLAN ที่จะทำให้เกิด FOCUSING OF SOUND คือดังมากบางแห่งและเกือบไม่ได้ยินเลยบางแห่ง และควรหลีกเลี่ยง PLAN ที่ทำให้เกิดเสียง ECHO ขึ้น

ขนาดของหอประชุมจะถูกกำหนดด้วยความสามารถในการมองเห็นและการฟัง โดยทั่วไประยะที่โกลั้วที่สุดสำหรับการชมคือ 20-22.5 เมตร สำหรับการแสดงขนาดเล็ก และพื้นที่การแสดงควรมีมุมเปิดกว้างไม่เกิน 135 องศา สำหรับนักแสดงที่สามารถควบคุมการแสดงของคนต่อหน้าผู้ชม

ภาพที่ 100 แสดงลักษณะมุมเปิดที่เหมาะสมกว้างที่สุดของพื้นที่การแสดง (เวที)

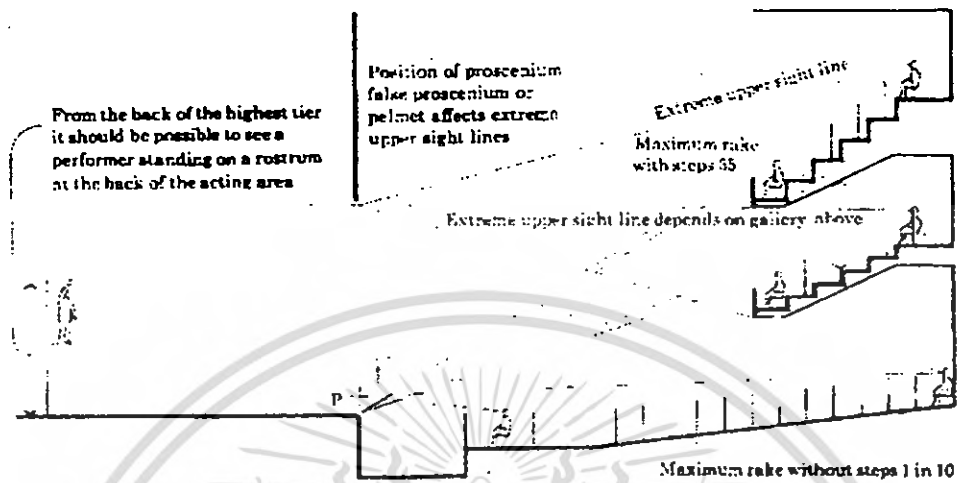
ปริมาตรของอาคารนี้มีผลโดยตรงต่อการสะท้อนของเสียง ทำให้เกิดเสียงก้องวานหรือเสียงก้องที่เหมาะสมกับการแสดงในแต่ละประเภท ปริมาตรที่เหมาะสมกับการแสดงคือ ประมาณ 4.50-7.40 ตารางเมตร / คน

มุมมองของผู้ชม (SIGHT LINES)

ในการออกแบบจำเป็นต้องให้ผู้ชมสามารถมองเห็นการแสดงและการฟังได้ชัดเจนทั่วถึงทุกที่นั่ง ดังนั้นเพื่อประโยชน์ในการมองเห็นและการฟังที่ชัดเจน โดยตรง เพื่อไม่ให้มีการบังกันระหว่างที่นั่งแต่ละแถว จึงควรจัดพื้นที่ให้มีมุมลาดเอียงไม่น้อยกว่า 8 องศา ถ้าพื้นที่ระหว่างแถวเกินกว่า 3 นิ้วขึ้นไปควรทำเป็นขั้นๆ

1. VERTICAL SIGHT LINES

เนื่องจากมีผู้ชมเป็นจำนวนมาก จึงจำเป็นต้องยกระดับที่นั่งเพื่อให้ผู้ชมที่อยู่ด้านหลังได้มองเห็นและได้ยินชัดเจน ไม่เกิดการบังสายตาจากผู้ชมที่อยู่แถวหน้า การลาดเอียงของพื้นที่อาคารแสดงจะแตกต่างจากการลาดเอียงของโรงภาพยนตร์ เพราะในการชมผู้ชมจะต้องมองเห็นตลอดจนส่วนล่างสุดของเวที การหาความลาดเอียงของพื้นที่จะต้องลากเส้นสายตามาผ่านระดับศีรษะของผู้ชมที่อยู่ด้านหน้าไปยังจุดที่จะมองเห็นและไม่ให้เกิดการบังสายตา

ภาพที่ 101 แสดงรูปตัดของ VERTICAL SIGHT LINES

จากภาพ ถ้าจุดที่จะมองอยู่สูงกว่าระดับสายตาดั้งของผู้ชมที่อยู่แถวหน้า ความลาดเอียงของพื้นจะคงที่ไว้ระดับหนึ่ง ก่อนที่จะขยกระดัดขึ้น

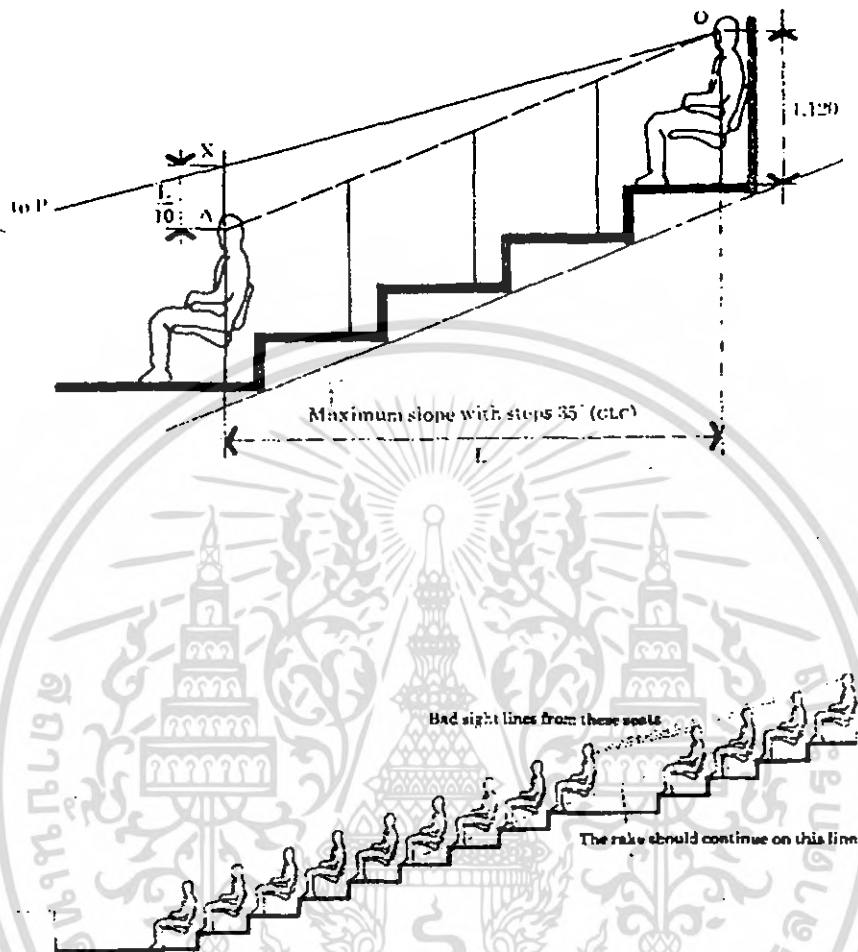
การหาความลาดเอียงของแถวที่นั่งจะขึ้นอยู่กับปัจจัยต่อไปนี้

1. ระยะจากนักแสดงถึงผู้ชมที่อยู่ไกลที่สุด
2. ความลึกของเวทีและจุดที่สูงที่สุดของการแสดงแต่ละประเภท
3. คนหน้าสุดของเวทีซึ่งผู้ชมจะมองเห็น มักมีปัญหาในแถวที่อยู่หลังๆและอยู่สูงสุด ความลาดเอียงของพื้นนี้ถ้าไม่เกิน 1 ต่อ 10 ไม่จำเป็นต้องทำเป็นขั้นบันไดก็ได้ แต่ถ้ามากเกินไปควรทำขั้นบันได นอกจากนี้ความลาดเอียงไม่ควรชันเกินกว่า 35 เพราะ ถ้ามากกว่านี้ความสูงของขั้นบันไดจะสูงมาก

สำหรับที่นั่งของชั้น BALCONY ระดับที่นั่งหลังสุดมีมุมมองมากที่สุด 35 องศาของระดับสายตา กับนักแสดงบนเวทีต้องไม่ให้เกิดการบังกันเนื่องจากชั้นลอยมีหลายๆชั้น

การออกแบบพื้นลาดต้องคำนึงถึง

1. สัดส่วนของผู้ชมมาตรฐาน
2. ระดับที่นั่งของผู้ชมให้สามารถเห็นภาพการแสดงบนเวที หรือการฉายภาพยนตร์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

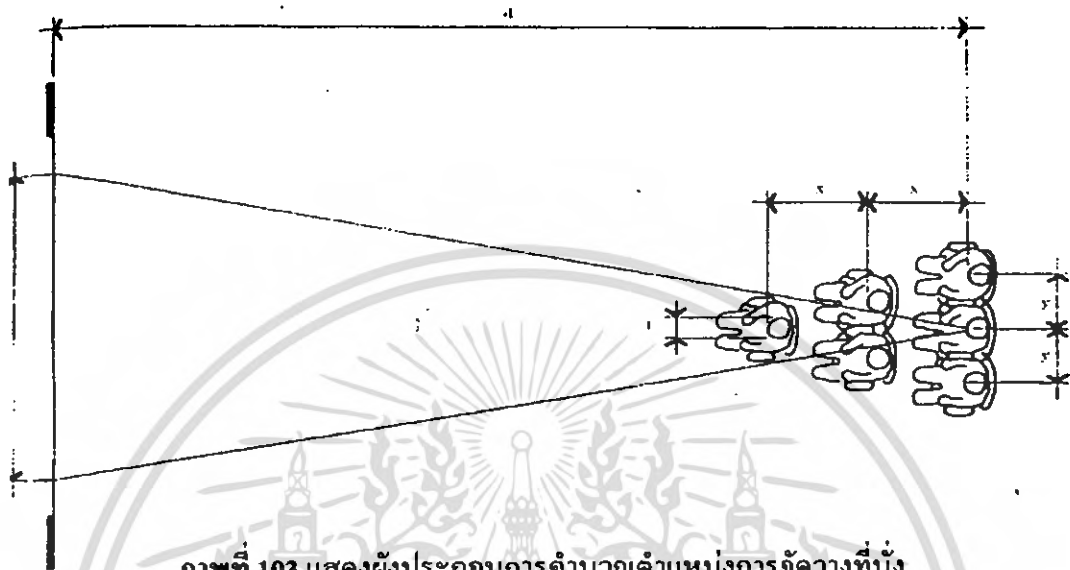

ภาพที่ 102 แสดงลักษณะของมุมมองของสายตาของผู้ชมการแสดงในจุดต่างๆของโรงละคร

ในการออกแบบของพื้นที่หอประชุมหรือ โรงมหรสพต้องพิจารณาถึงสิ่งต่อไปนี้

1. พิจารณาถึงส่วนตักของร่างกายคน ด้วยความมาตรฐานในท่านั่งเห็นจอ โดยกำหนดให้ค้ำนั่งถึงที่นั่งเอียงเป็นมุมกับเวที
2. จะต้องวางระดับที่นั่งของผู้ชมให้มองผ่านช่วงไหล่ของผู้ชมแถวหน้าและมองข้ามไหล่และศีรษะของผู้ชมแถวต่อไป โดยให้เห็นการแสดงบนเวทีหรือฉากฉายภาพยนตร์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในการจัดวางที่นั่ง เราอาจจัดที่นั่งให้เอียงกันเพื่อให้ด้านหลังมองข้ามศีรษะผู้ชมที่นั่งแถวหน้าไปได้ ดังนั้นเราไม่สามารถกำหนดมุมลาดเอียงที่แน่นอนลงไปได้

ภาพที่ 103 แสดงผังประกอบการคำนวณตำแหน่งการจัดวางที่นั่ง

การคำนวณหาขนาดภาพเบื้องต้น

$$a = kd$$

เมื่อ $k =$ ค่าคงที่ $= (y-t) / k$

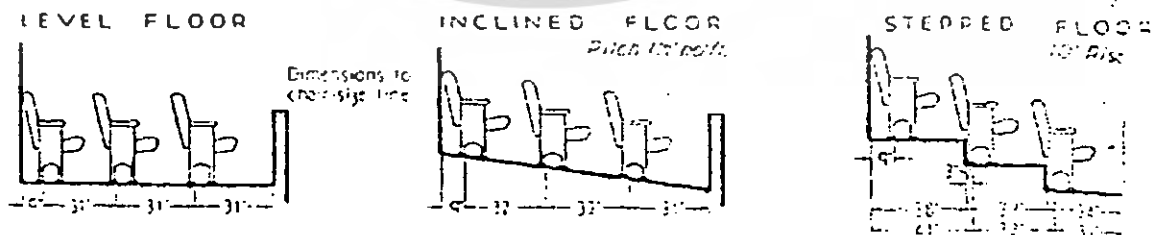
ตัวอย่าง ถ้า $x = 0.90$ เมตร, $y = 0.50$ เมตร และ $t = 0.20$ เมตร

$$k = 0.33$$

ดังนั้น ถ้าในระยะ 9 เมตร

$$a = 0.33 \times 9 = 3 \text{ เมตร}$$

ซึ่ง a เป็นขนาดภาพเมื่อผู้ชมมองระหว่างช่องเอียงของคนแถวหน้า

ภาพที่ 104 แสดงลักษณะของพื้นแบบต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

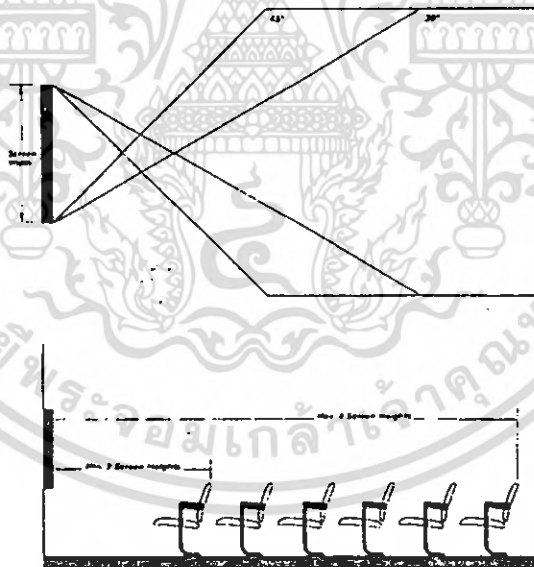
พื้นที่บริเวณที่นั่ง แบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ

1. พื้นราบ (LEVEL FLOOR)
2. พื้นขั้นบันได (STEP FLOOR) จัด SPACING บนพื้นเอียงลำบากมากกว่าแบบพื้นราบเพราะต้องไม่ให้คนเดินเข้าออกลำบาก
3. พื้นเอียง (SLOPING FLOOR) การจัดแบบนี้ทำให้ทุกคนในทุกแถวมองเห็นถนัด ในช่วง 7 แถวแรกพื้นต้องไม่เอียง ในอาคารแสดงขนาดใหญ่นิยมใช้ โดยถ้าจุดที่มองอยู่สูงกว่า

2. HORIZONTAL SIGHT LINES

มุมมองในแนวราบจะเป็นตัวกำหนดเนื้อที่ที่จะแสดงจริงบนเวที รวมทั้งมุมมองของแถวที่นั่ง การหามุมมองในแนวราบจะต้องลากเส้นจากตำแหน่งต่างๆมายังเวที ซึ่งทำให้ทราบขอบเขตของที่นั่ง และเนื้อที่ที่จะใช้ได้จริงบนเวทีจะต้องไม่น้อยเกินไปจนไม่เพียงพอต่อการแสดง

ในการจัดวางที่นั่ง เราอาจจัดที่นั่งให้เอียงกันเพื่อให้ด้านหลังมองข้ามศีรษะผู้ชมที่นั่งแถวหน้าไปได้ ดังนั้นเราจึงไม่สามารถกำหนดมุมลาดเอียงที่แน่นอนลงไปได้

ภาพที่ 105 แสดงผังประกอบการกำหนดตำแหน่งการจัดวางที่นั่ง

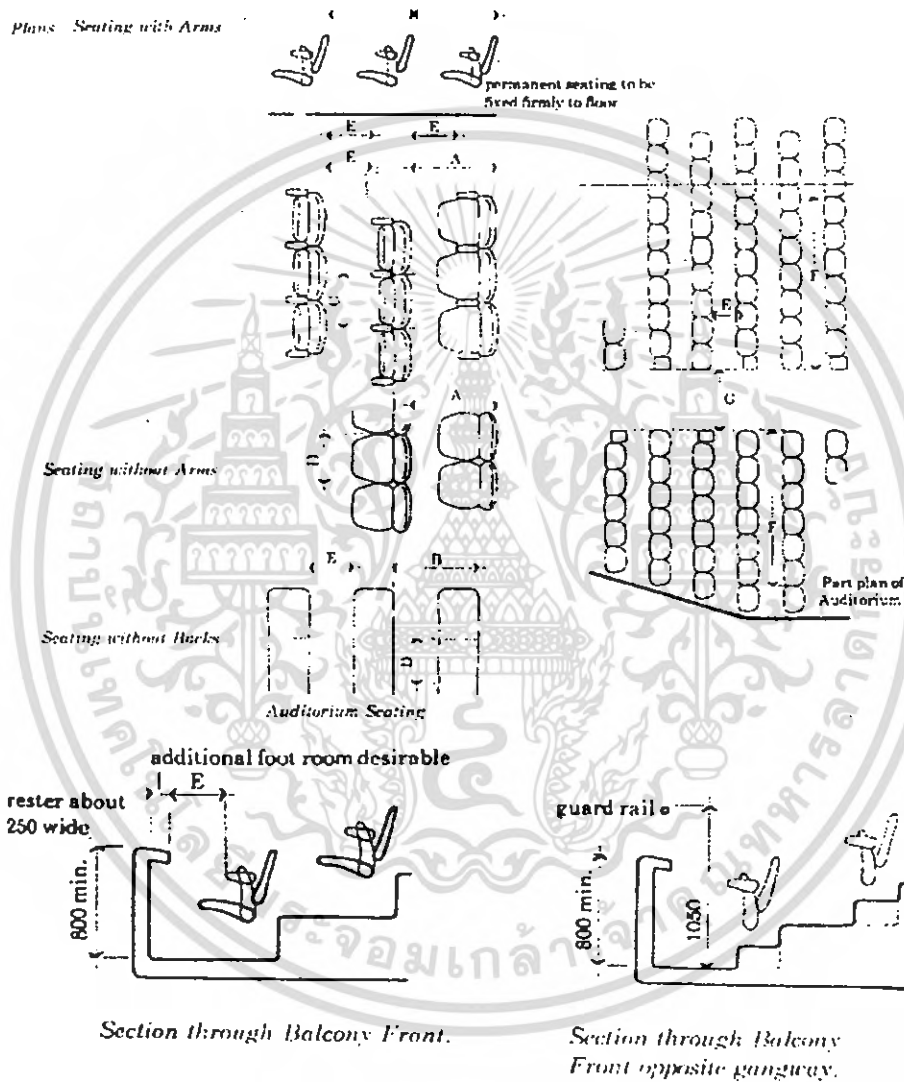
การจัดที่นั่งภายในโรงละคร

1. ที่นั่งของผู้ชมในโรงละคร จัดเป็น 2 แบบคือ
 - 1) FIX SEAT
 - 2) MOVABLE SEAT

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.1 FIX SEAT

เป็นที่นั่งที่ติดตายกับพื้น เป็นที่นั่งที่มีความสะดวกสบายในการนั่งมากกว่าแบบ MOVABLE SEAT และเป็นที่นั่งมั่วทั่วไป เพื่อความสะดวกในการเดินและเพื่อทำให้ระยะระหว่างแถวที่นั่งแคบลง เป็นที่นั่งชนิด SELF-RISING คือการกระดกตัวเองเมื่อลุกขึ้น หรือนั่งลง มีขนาดและระยะระหว่างแถวดังภาพประกอบ ที่นั่งควรเป็นเบาะสปริงเพื่อให้ นั่งสบาย ทำด้วยวัสดุทนไฟถ้าจุดชนับเสียดได้ยิ่งดี วัสดุนุ่ม ทำความสะอาดง่าย ฝุ่นไม่เกาะ

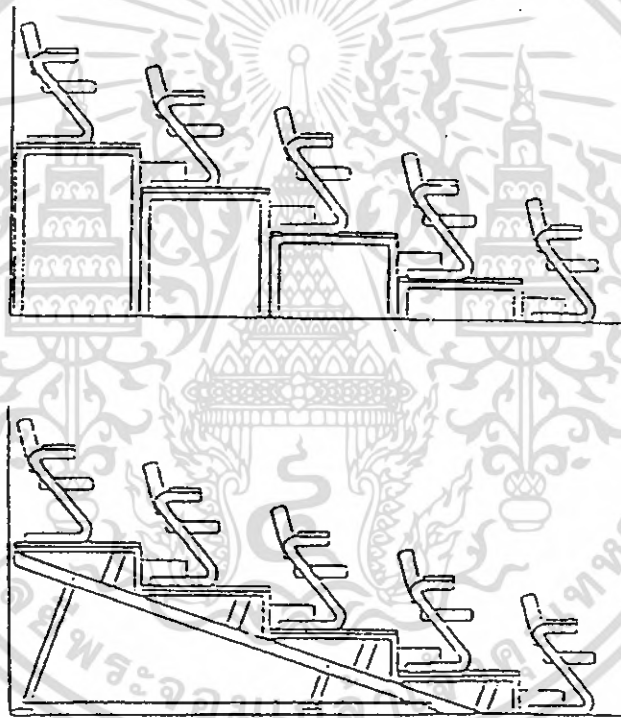

ภาพที่ 106 แสดงขนาดและระยะห่างของที่นั่งแบบ Fixed Seat

1.2 MOVABLE SEAT

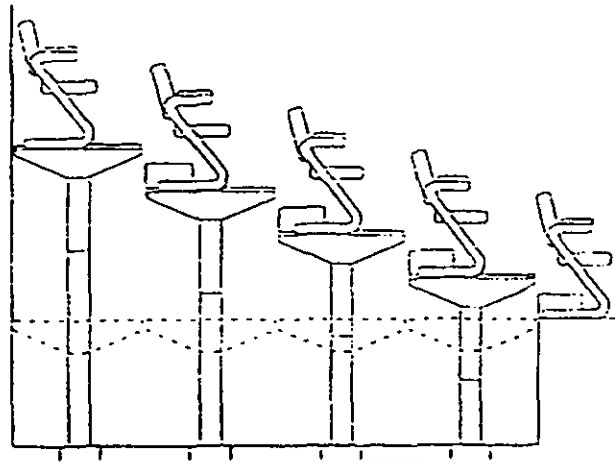
การจัดที่นั่งแบบนี้เป็นประโยชน์สำหรับโรงละครที่มีประโยชน์ใช้สอยหลายแบบ การจัดที่นั่งแบบ MOVABLE SEAT มีพื้นฐานการออกแบบอยู่บน DIMENSION การนั่งของผู้ชมจึงเป็น MODULAR DESIGN แบบหนึ่ง ซึ่งมีจุดประสงค์เพื่อให้มีความคล่องตัวที่สุด ในการที่จะจัดที่นั่งแต่ละที่มาประกอบรวมกันเข้าเป็นแถวหรือกลุ่มที่นั่งผู้ชม ขณะเดียวกันก็ได้นั่งสบายทุกๆที่นั่ง ซึ่งการออกแบบมีหลายวิธีดังนี้

- ให้เก้าอี้แต่ละตัว 1 MODULE มาติดเข้ากับ MULTIPLE MODULE ของ RISER (ระดับที่นั่งซึ่งทำให้เป็นขั้นสำเร็จรูป) ซึ่งในลักษณะนี้จะต้องใช้ชิ้นเล็กๆจำนวนมากและมีน้ำหนักเบา การจัดที่นั่งให้เป็นไปตามความต้องการ ในการจัด AUDITORIUM ทำได้ง่าย (ดังภาพประกอบ)

ภาพที่ 107 แสดงลักษณะของ MOVABLE SEAT แบบที่ 1

- อีกแบบหนึ่ง เป็นแบบที่ MULTIPLE SEATING MODULES มีขนาดใหญ่ ไม่เป็น INDIVIDUAL เหมือนแบบแรก RISER สามารถปรับให้แบบราบลงได้และบนพื้นตามระดับที่ตั้งไว้ได้โดยใช้ JACK ซึ่งติดอยู่กับ RISER แบบนี้ MODULAR มีขนาดใหญ่ น้ำหนักมากและใช้ MECHANICAL SYSTEM ช่วยผ่อนแรงค้างภาพ

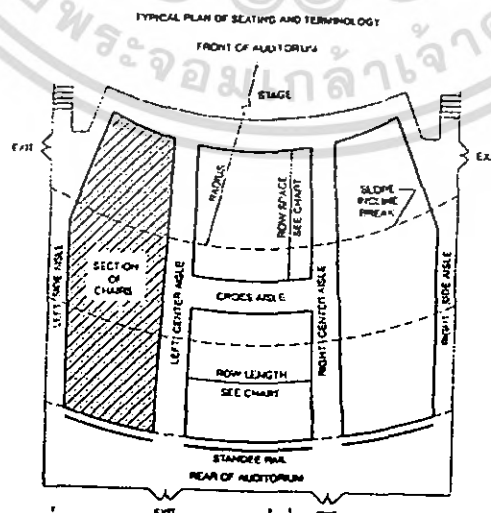
ภาพที่ 108 แสดงลักษณะของ MOVABLE SEAT แบบที่ 2

ทั้ง FIX SEAT และ MOVABLE SEAT ตั้งอยู่บนพื้นฐานการวาง SIGHT LINE และมีความสบายของการนั่งที่เช่นเดียวกัน

การจัดแถวที่นั่งสำหรับโรงละคร โดยทั่วไปแบ่งได้เป็น 3 แบบคือ

- 1) แบบ TRADITIONAL
- 2) แบบ CONTINENTAL
- 3) แบบ CENTRE AISLE

จากการพิจารณาแล้วได้เลือกแบบที่เหมาะสมคือโครงการ คือแบบ TRADITIONAL เป็นแบบที่จัดที่นั่งออกเป็น 3 คอนมีทางใช้สำหรับเดิน 2 ทางเท่านั้น ประหยัดเพราะ 2 ข้างที่นั่งติดผนัง การจัดแบบนี้เหมาะสำหรับห้องใหญ่ๆที่กว้างและผู้ชมจำนวนมากและเหมาะสมหากเป็นการจัดที่นั่งแบบโค้ง ที่นั่งแต่ละช่วงประมาณ 14-20 ที่นั่ง การหาพื้นที่ทั้งหมดรวมทั้งทางเดิน คิดเป็นพื้นที่ 0.65-0.80 ตารางเมตร / ที่นั่ง

ภาพที่ 109 แสดงการจัดที่นั่งแบบ TRADITIONAL

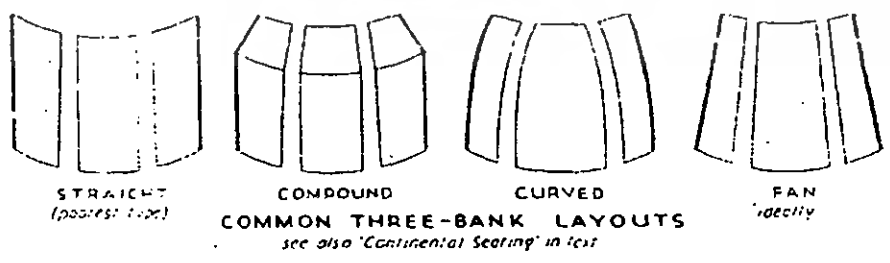
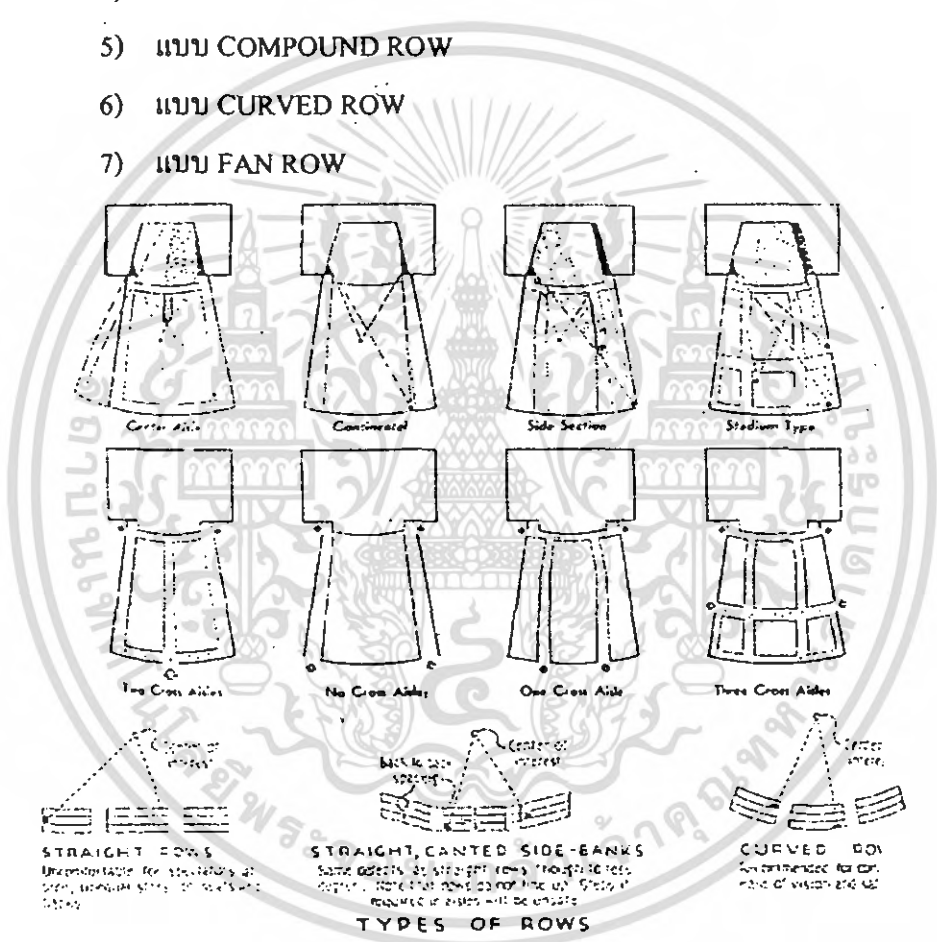
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การเว้นทางเดินในอาคารแสดง ระยะห่างจากผนังข้อมขึ้นอยู่กับกฎหรือพระราชบัญญัติแต่ละประเภท สำหรับประเทศไทยกำหนดให้ช่องเส้นทางเดินระหว่างที่นั่งกับผนังโดยรอบไม่น้อยกว่า 2.00 เมตร และทางเดินก็ไม่น้อยกว่า 2.00 เมตร

ชนิดของการจัดแถวที่นั่ง (TYPE OF ROW)

อาจเป็นแถวตรงคัดตามขวางของตัวโรงละคร ส่วนด้านข้างเอียงได้บ้างหรือทางที่ดีอาจจัดเป็นแถวเส้นโค้งทั้งหมด ซึ่งมีแบบดังนี้

- 4) แบบ STRAING ROW
- 5) แบบ COMPOUND ROW
- 6) แบบ CURVED ROW
- 7) แบบ FAN ROW

ภาพที่ 110 แสดงรูปแบบต่างๆของการจัดที่นั่ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การออกแบบพื้นและความลาดเอียง

ในการออกแบบของพื้นห้องประชุม หรือ โรงมหรสพต้องพิจารณาถึงสิ่งต่อไปนี้

1. พิจารณาถึงส่วนค้ำของร่างกายคน ด้วยความมาตรฐานในท่านั่งเห็นจอ โดยกำหนดให้ค้ำนั่งถึงที่นั่งเอียงเป็นมุมกับเวที
2. จะต้องวางระดับที่นั่งของผู้ชมให้มองผ่านช่วงไหล่ของผู้ชมแถวหน้าและมองข้ามไหล่และศีรษะของผู้ชมแถวต่อไปโดยให้เห็นการแสดงบนเวทีหรือฉากฉายภาพยนตร์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ผนังและเพดานภายในโรงละคร

ผนังและเพดานใน โรงละครมีผลโดยตรงต่อการสะท้อนของเสียง ในการออกแบบจะต้องทำให้ผนังและเพดานสามารถสะท้อนเสียงและบังคับทิศทางของเสียงให้เหมาะสม ไม่ทำให้เกิดการรบกวนจากการสะท้อนนั้นและปราศจาก

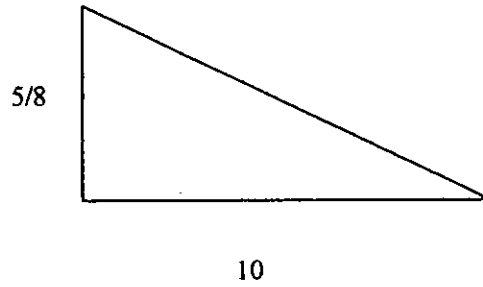
- เสียงก้อง (ECHO)
- เสียงสะท้อนกลับช้า (LONG-DELAYED AFFECTION)
- เสียงที่เกิดจากการสะท้อนกลับ ไปมา (FLUTTER ECHO)
- เสียงมารวมกันที่จุดหนึ่ง (SOUND CENTRALIZATION)
- จุดที่เสียงเข้าไม่ถึง (SOUND SHADOW)
- การก้ำทอนของห้อง (ROOM RESONANCE)

ผนังด้านข้างของอาคารแสดง (SIDE WALL)

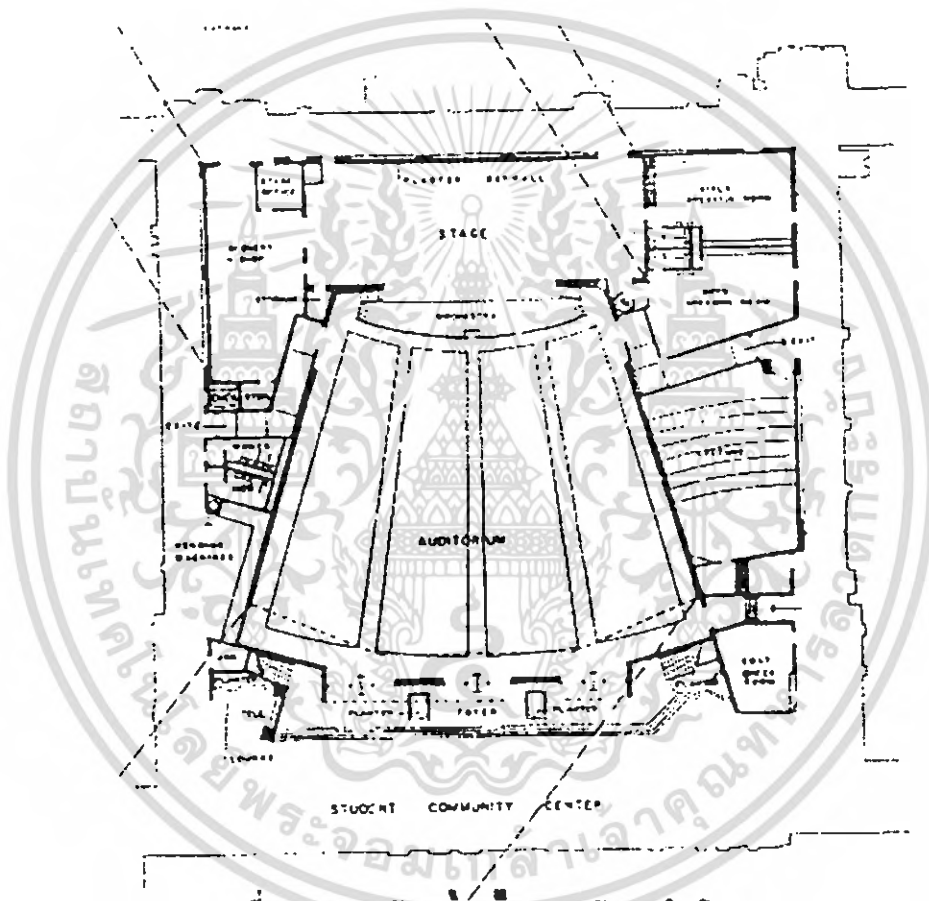
หน้าที่ของผนังด้านข้าง คือช่วยส่งเสริมให้เสียงไปอยู่แถวหลัง (สำหรับห้องขนาดใหญ่) โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อโรงละครนั้นไม่ใช่ SOUND AMPLIFICATION SYSTEM ดังนั้นจึงควรตรวจสอบผนังด้านข้าง โดยวิธีมุมตกกระทบเท่ากับมุมสะท้อน เพื่อเป็นการป้องกันปัญหาของเสียงในรูปแบบต่างๆที่อาจจะเกิดขึ้น

วิธีแก้ไขปัญหาในลักษณะต่างๆที่ควรพิจารณา

- ปรับวัสดุผิวผนังด้านข้างให้มีลักษณะ DIFFUSION
- ใช้วัสดุผิวผนังประเภทดูดซับเสียง (ABSORBABLE MATERIAL)
- เบนผนังด้านข้างเข้าหากันหรือออกจากกัน (ทำผนังด้านข้างไม่ให้ขนานกัน) แต่ไม่ควรเอียงมากเพราะอาจเกิดการ REFLECTION ได้ อัตราส่วนการเบนผนังที่เหมาะสมคือ 5/8 ต่อ 10

ภาพที่ 111 แสดงอัตราส่วนการเบนผนังในโรงละครที่เหมาะสม

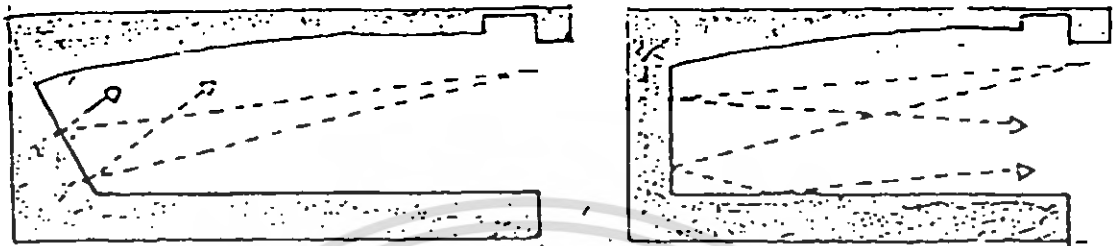
ภาพที่ 112 แสดงลักษณะการเบนผนังภายในโรงละคร

ผนังด้านหลังของอาคาร (REAR WALL)

ผนังด้านหลังมีบทบาทสำคัญในการช่วยสะท้อนเสียงลงสู่ผู้ชมที่นั่งแถวหลังๆ ทำให้ผู้ชมที่นั่งแถวหลังได้ยินเสียงกังวานและชัดเจนมากขึ้น แต่ข้อควรระวังสำหรับผนังด้านหลังคือการสะท้อนกลับของเสียง ไปยังผู้ชมที่นั่งแถวหน้าๆ (FEED BACK) ทำให้เกิดเสียงดังขึ้นมาซ้อนเป็น 2 เสียง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผนังด้านหลังไม่ควรมีรูปร่างตั้งฉากกับเพดาน ทั้งส่วนบนหรือส่วนล่างของชั้นลอย เพราะจะทำให้เกิดการสะท้อนกลับของเสียง ผนังด้านหลังควรเป็นรูปโค้งเพื่อให้เสียงกระจายออกเป็นจุด อีกวิธีหนึ่งคือการทำผนังด้านหลังให้เอียง ทำให้เสียงคกกระจายลงสู่ที่นั่งด้านหลังอย่างสม่ำเสมอ

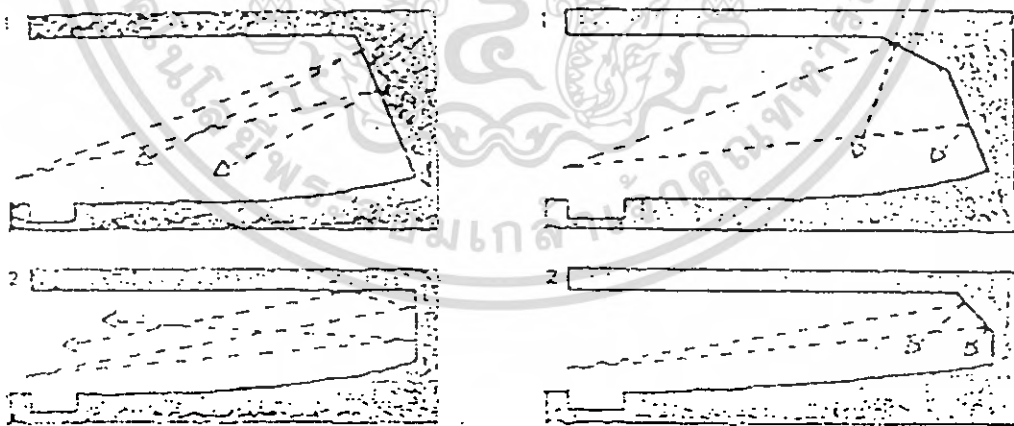
รูปที่ 1

รูปที่ 2

ภาพที่ 113 แสดงลักษณะของผนังด้านหลังโรงละคร

จากรูปที่ 1 การทำผนังด้านหลังให้เอียงช่วยให้เสียงสะท้อนลงสู่ที่นั่งด้านหลัง
จากรูปที่ 2 ผนังด้านหลังทำให้เกิดการสะท้อนของเสียง

ในอาคารแสดงใหญ่ๆซึ่งเพดานมีความสูงมาก การทำผนังเอียงจะต้องระวังเพราะผนังที่สูงมาก ความเอียงก็มีมาก การสะท้อนของเสียงจะมีมากเกินไป อาจทำให้เกิดเสียงสะท้อนกลับได้ในอาคารแสดงใหญ่ๆ อาจใช้วิธีหักมุมของเพดานส่วนที่จรดกับผนังหรือเป็นรูปโค้งเว้า (CEILLING SPLAY)

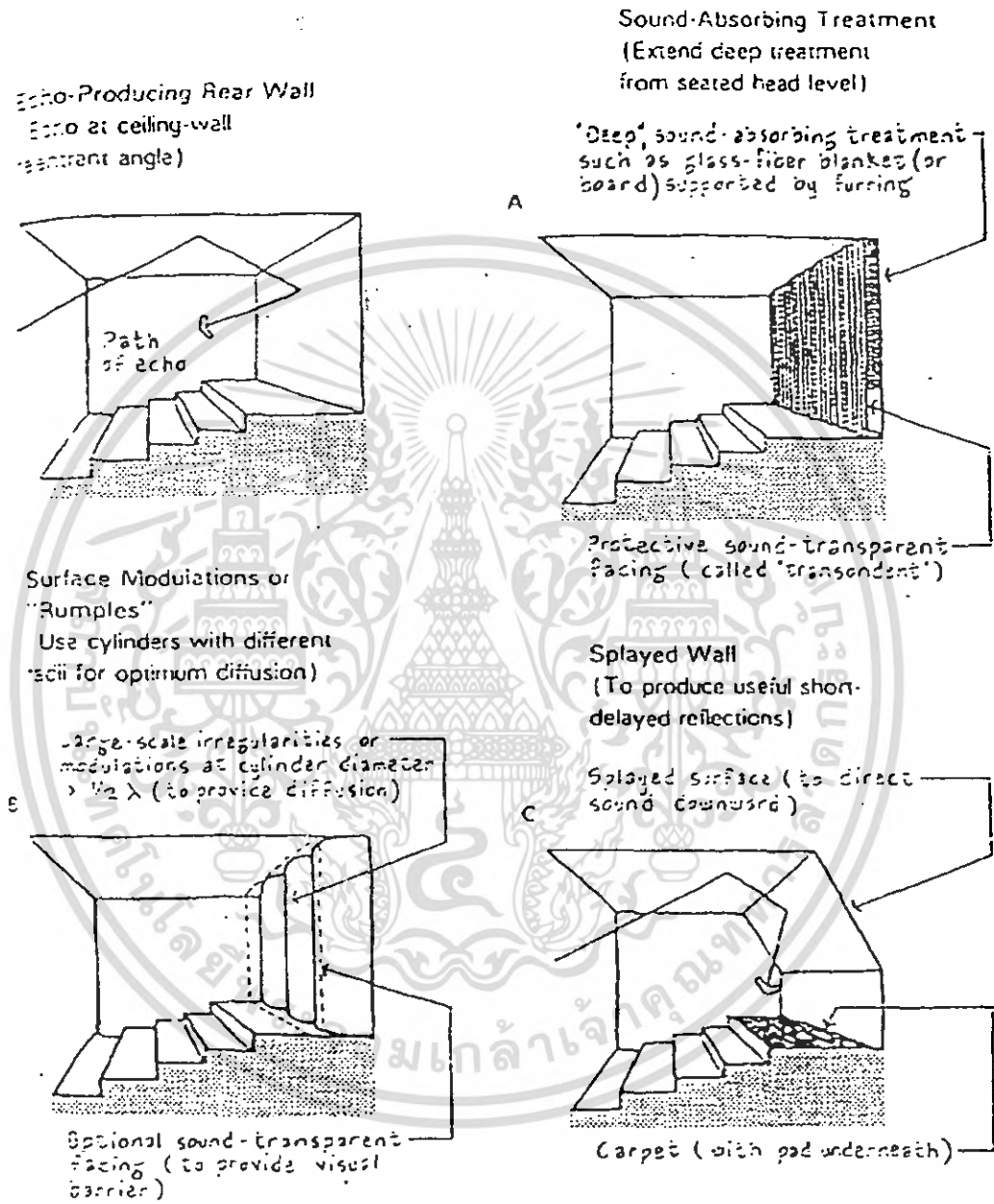
รูปที่ 1

รูปที่ 2

ภาพที่ 114 แสดงลักษณะการสะท้อนเสียงด้านหลังโรงละคร

การแก้ปัญหาเสียงสะท้อน (ECHO) ภายในหอประชุม สามารถทำได้ดังนี้

- A. ติดวัสดุดูดซับเสียงไว้ที่ผนังด้านหลังหอประชุมและพื้น
- B. ทำผนังด้านหลังไม่ให้เรียบเพื่อกระจายเสียงออกไป
- C. การทำผนังให้เอียงสอบเพื่อเปลี่ยนทิศทางการสะท้อนเสียงลงสู่พื้นที่ปูพรม

ภาพที่ 115 แสดงวิธีการแก้ปัญหาการเกิดเสียงสะท้อน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เพดานอาคารแสดง (CEILING)

เพดานของอาคารแสดงเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดในด้านเสียง เพราะเป็นส่วนที่มีพื้นที่ในการสะท้อนเสียงมากที่สุด เพดานจะต้องสามารถสะท้อนเสียงให้ไปยังส่วนที่มีเสียงค้อยให้มีความดังเพิ่มขึ้นและเป็นตัวที่ช่วยสร้าง REVERBERATION ที่เหมาะสมให้เกิดเสียงที่ไพเราะ

รูปที่ 1

รูปที่ 2

ภาพที่ 116 แสดงลักษณะของเพดานภายในโรงละคร

จากรูปจะเห็นว่าในอาคารแสดงมีความยาวเท่ากัน ฝ้าเพดานในรูปที่ 2 จะช่วยสะท้อนเสียงไปยังส่วนได้ชั้นลอยและส่วนด้านหลังสุดได้ดีกว่ารูปที่ 1 ในการกำหนดความสูงของเพดานไม่มีกฎตายตัว ขึ้นอยู่กับการสร้างปริมาตรที่เหมาะสม โดยทั่วไปอัตราส่วนโดยคร่าวๆของความสูงเพดานต่อความกว้างของห้องคือ อัตราส่วน 1:3 สำหรับห้องขนาดใหญ่

อัตราส่วน 2:3 สำหรับห้องขนาดเล็กหรือกลาง

ใน AUDITORIUM ที่มี FUNCTION ของการแสดงหลายๆ อย่าง (MULTIPURPOSE AUDITORIUM) เพดานจะเป็นแบบแขวน สามารถปรับระดับขึ้นลง เพื่อควบคุมปริมาตรต่อคนซึ่งมีเฉพาะในการแสดงแต่ละแบบอย่าง

ตารางที่ 12 แสดงปริมาตรที่ต้องการของ AUDITORIUM ต่อหนึ่งคน

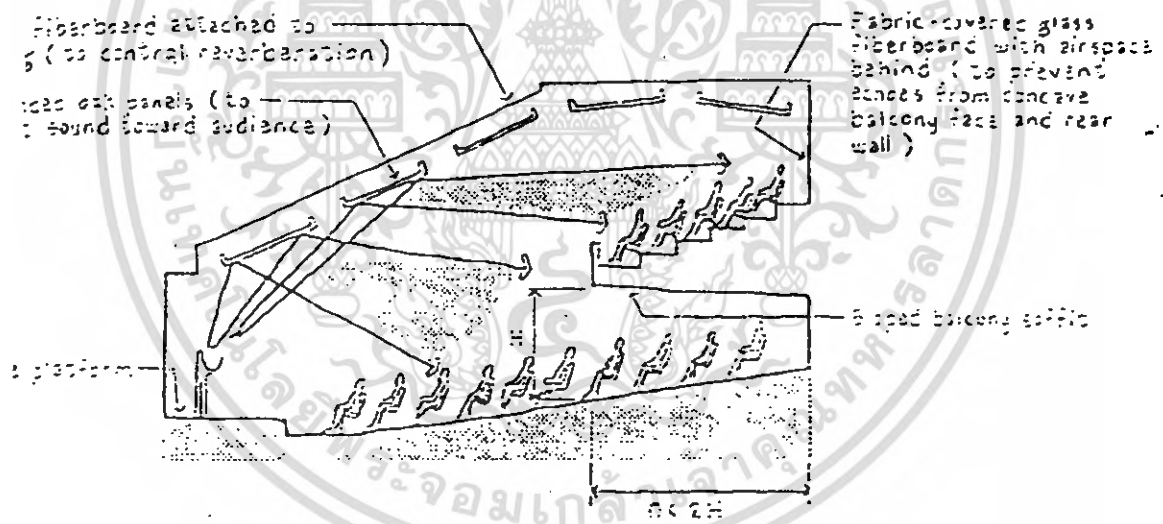
การแสดง	ปริมาตร / คน
1. CONCERT	6.20 – 10.80 ลูกบาศก์เมตร
2. OPERA	4.50 – 7.40 ลูกบาศก์เมตร
3. MOTION-PICTURE	2.80 – 5.10 ลูกบาศก์เมตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สำหรับการแสดงบนเวที จะต้องถูกปกคลุมด้วย SOUND-REFLECTION SURFACE (PLASTIC, GYPSUM BOARD, PLYWOOD, RIGID PLASTIC) เพื่อกระจายเสียงให้ทั่ว AUDITORIUM ทั้งเพดานและผนัง เป็นแบบ ENCLOSURE และส่วนหรือแผงสะท้อนนี้ จะต้องง่ายต่อการติดตั้งและถอดเก็บ โดยไม่เกะกะ

ส่วนชั้นลอยหรือ BALCONY เป็นการเพิ่มจำนวนของผู้ชมให้มากขึ้น และช่วยให้มีจำนวนผู้ชมที่อยู่ใกล้เวทีมากขึ้น นอกจากนี้เป็นส่วนที่ช่วยในการเปลี่ยนแปลงปริมาตรให้เหมาะสมกับการแสดงแต่ละประเภท ระยะเวลาที่สะดวกที่สุด คือมุมมองที่ 30 องศาของระดับสายตาแก่นักแสดงบนเวที

การทำชั้นลอยจะทำให้สัดส่วนของช่องได้ชั้นลอยนี้ผิดไปจากส่วนอื่นๆ ดังนั้นจะต้องทำให้การสะท้อนของเสียงภายในได้ชั้นลอยเหล่านี้ใกล้เคียงกับส่วนอื่นมากที่สุด การทำช่องได้ชั้นลอยไม่ควรให้ลึกเกิน 2 เท่าของส่วนสูง ถ้าทำส่วนเปิดต่ำและมีความลึกมาก จะทำให้เกิดเสียงที่ไม่สม่ำเสมอและเสียงค่อย ยิ่งถ้าผนังด้านหลังเป็นแบบโค้งหรือลอน ก็จะทำให้เกิดเสียงสม่ำเสมอมากขึ้น ผนังได้ชั้นลอยนี้ควรมีการดูดซับเสียงได้ดี เกิดการสะท้อนน้อย

ภาพที่ 117 แสดงลักษณะของการออกแบบชั้นลอย

นอกจากนี้ด้านหลังของชั้นลอย มักจะทำให้เกิดการสะท้อนของเสียงและกลายเป็นกำแพงของเสียง เนื่องจากส่วนนี้จะเป็นเหมือนผนังโค้งหรือ CONVEX แก้วไข โดยอาจทำส่วนนี้เป็น SLIP DOWN หรือปาดเอียง หรือใช้วัสดุดูดซับเสียงในส่วนนี้

เพดานส่วนนี้ที่อยู่ใกล้เวทีอาจเป็นแบบ CEILING SPLAY เพื่อช่วยให้เสียงสะท้อนมายังพื้นที่ส่วนที่อยู่ได้ชั้นลอยได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การจัดห้องควบคุม (CONTROL ROOM)

ห้องควบคุมและฉายภาพยนตร์เป็นที่อยู่ที่อยู่ในส่วนหลังของโรงละคร ซึ่งประกอบด้วย

1. ห้องควบคุมแสง (LIGHTING CONTROL ROOM)

เป็นห้องกระจกที่มีขนาดใหญ่เพียงพอที่จะให้แสงสว่างส่องไปยังเวทีการ

แสดงได้แม้ในขณะที่ผู้ชมลุกขึ้นยืน โดยทั่วไปจะมีความยาวประมาณ 3 เมตร ลึก 2.40 เมตร

2. ห้องควบคุมเสียง (SOUND CONTROL ROOM)

มีลักษณะเช่นเดียวกับห้องควบคุมแสง ทั้ง 2 ห้องควรมีทางสัญจรที่แยก

ออกจากทางสัญจรหลัก ซึ่งสามารถเข้าถึงและสามารถติดต่อไปยังส่วนของเวทีได้โดยไม่ต้องผ่านทางสัญจรหลัก

3. ห้องฉาย (PROJECTION ROOM)

ตำแหน่งของห้องฉายจำเป็นที่จะต้องอยู่ตรงกลางบริเวณส่วนหลังของโรง

ละคร ซึ่งอยู่ ระหว่างห้องควบคุมแสงและห้องควบคุมเสียง ห้องฉายนอกจากจำเป็นที่

จะต้องมีอุปกรณ์เครื่องฉายแล้วอาจจะมีการจัดส่วนอื่นที่นอกเหนือขึ้นไปตามความจำเป็น

เช่น ห้องเก็บม้วนฟิล์ม ห้องพนักงาน เป็นต้น โดยทั่วไปห้องฉายจะมีขนาดเล็กที่สุด

ประมาณ 3.00x4.00 เมตร ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับจำนวนเครื่องฉายและอุปกรณ์อื่นๆด้วย

การวางเครื่องฉายแต่ละเครื่องควรจะวางห่างกันประมาณ 5.00 เมตร และ

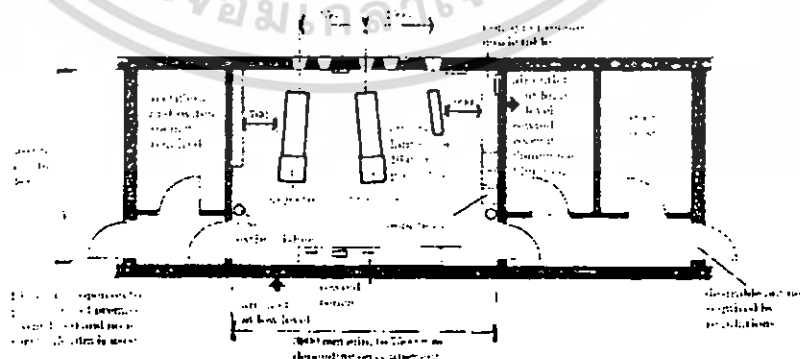
ควรวางห่างจากฝาผนังหรืออุปกรณ์อื่นๆที่อยู่โดยรอบไม่น้อยกว่า 0.75 เมตร เพื่อความ

สะดวกในการทำงาน โดยรอบ ส่วนด้านหน้าอาจจะวางห่างจากช่องฉายประมาณ 0.50

เมตร ช่องสำหรับฉายควรจะเป็นแนวยาวตลอด โดยมีระยะ 0.50 เมตร หรืออาจจะเจาะเป็น

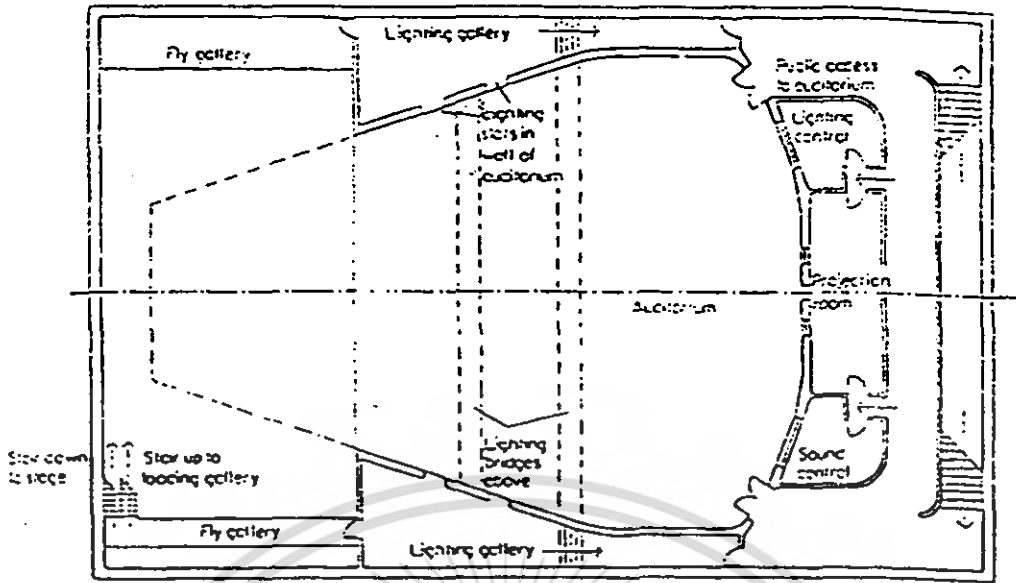
ช่อง ๆ เฉพาะเครื่องฉายแต่ละเครื่องก็ได้ ซึ่งจำเป็นจะต้องกำหนดตำแหน่ง ความสูง และ

มุมในการฉาย เพื่อที่จะสามารถกำหนดตำแหน่งที่แน่นอนของช่องฉายได้

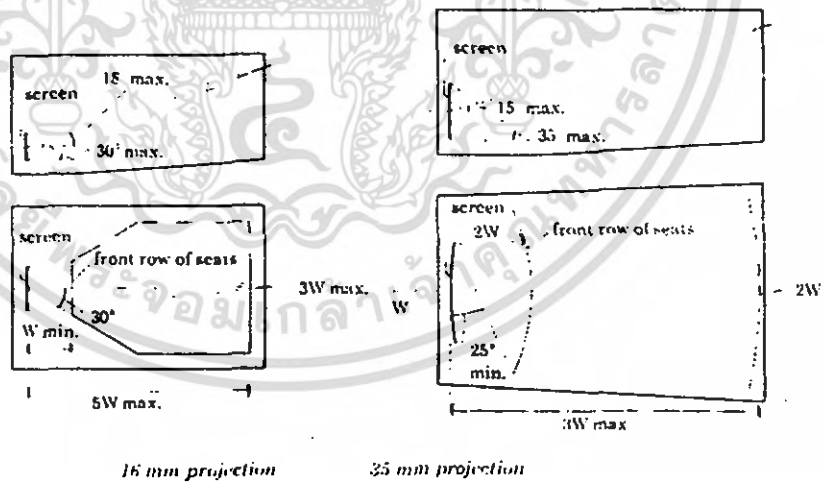

ภาพที่ 112 แสดงลักษณะของผนังด้านติด โรงละครและผนังส่วนห้องฉายภาพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 113 แสดงตำแหน่งของห้องควบคุมแสง ห้องควบคุมเสียง และห้องฉายภาพ

ภาพที่ 114 แสดงลักษณะแนวการฉายภาพของเครื่องฉาย

ภาพในห้องฉายภาพยนตร์ จะเกิดความร้อนจากการทำงานสูงมาก จึงจำเป็นต้องต่อท่อระบายอากาศออกมาจากเครื่องฉาย ท่อเหล่านี้จะต้องมีพัดลมช่วยดูดอากาศออกไปสู่ภายนอกอาคาร แต่ถ้าใช้ไฟฟ้าสูงกว่า 50 แอมแปร์ การระบายความร้อนด้วยอากาศอย่าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เดียวอาจจะไม่เพียงพอ จำเป็นจะต้องใช้การระบายความร้อนด้วยน้ำช่วย ซึ่งจำเป็นจะต้อง
 ค่อยๆระบายไอน้ำออกไปนอกตัวอาคารเช่นเดียวกัน

ระบบเสียง

ในการออกแบบโรงละครนี้ จะต้องคำนึงถึงด้านระบบเสียงซึ่งถือว่าเป็นสิ่งสำคัญไม่น้อย
 กว่ามุมมองของผู้ชมการแสดง คือ จะต้องให้มีการรับฟังเสียงของผู้ชมการแสดงในโรง
 ละครอย่างเต็มที่ตามความต้องการของผู้แสดง ซึ่งการรับฟังเสียงของผู้ชมในโรงละครนั้น
 ต้องควบคุมในด้านการรับฟังเสียง 2 ประเภท คือ

- ก. การป้องกันเสียงจากภายนอก เพื่อไม่ให้เสียงจากภายนอกเข้าไปรบกวนการรับฟัง
 ของผู้ชมในโรงละคร
- ข. ระบบเสียงภายในอาคาร ที่ต้องใช้การออกแบบ ACOUSTIC เพื่อให้การรับฟัง
 เสียงได้ชัดเจนเท่าเทียมกันทุกที่นั่ง

ก. การป้องกันเสียงจากภายนอก

เสียงรบกวน คือเสียงที่ดังเกิน 120 เดซิเบลขึ้นไป แต่โดยปกติเมื่อมีระดับความดังกว่า 75 เด
 ซิเบล แล้ว ผู้ฟังจะเริ่มรู้สึกรำคาญขึ้นมาบ้างแล้ว เสียงรบกวนจะทำให้ประสิทธิภาพในการ
 รับฟัง หรือ ชมการแสดงลดลง อาจเกิดผลกระทบทางด้านอารมณ์ให้ไม่เป็นที่พึงพอใจ ซึ่ง
 เสียงรบกวนภายนอกที่สำคัญของ โครงการ ได้แก่ เสียงจากยานพาหนะต่างๆที่สัญจรผ่าน
 ที่ตั้งโครงการ ซึ่งเดินทางมาถึงโครงการได้โดยใช้อากาศเป็นตัวกลาง

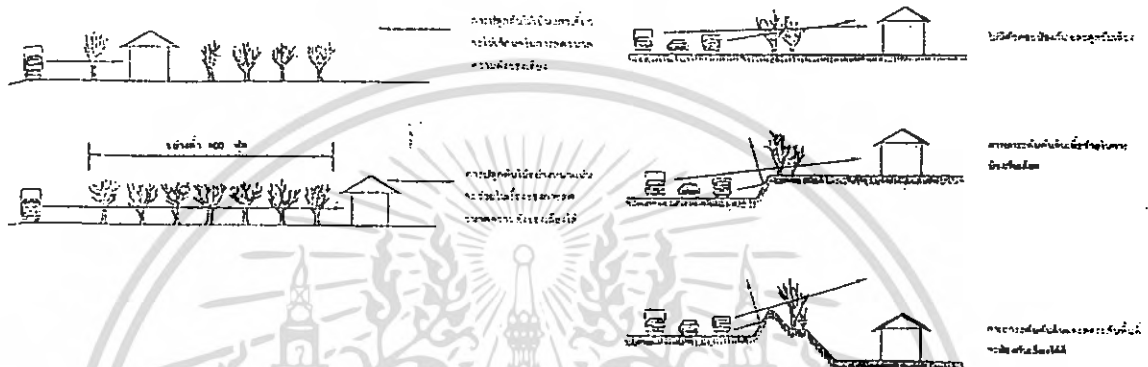
- วิธีการป้องกันเสียงรบกวนจากภายนอก

1. การวางผังอาคารให้อยู่ห่างจากแหล่งกำเนิดเสียงให้มากที่สุด โดยพิจารณาจากโซนการ
 ใช้งานของอาคาร และแหล่งที่เกิดเสียงโดยรอบที่ตั้งโครงการ ส่วนที่อยู่ในบริเวณที่
 เกิดเสียงดังและต้องการความเงียบสงบ คงต้องหาวิธีการป้องกันหรือควบคุม เช่น การ
 ทำกระงก 2 ชั้นเป็นต้น
2. ใช้โครงสร้างหรือวัสดุที่มีความมั่นคงแต่ยืดหยุ่นได้ เช่น ฉนวนอิฐ ฉนวนคอนกรีต เพื่อ
 ช่วยดูดซับเสียง
3. ทำสนามหญ้า ปลูกต้นไม้เป็นกลุ่มเป็นแถว เพื่อช่วยดูดซับเสียง
4. ทำ SCREEN หรือบังเกอร์ กั้นระหว่างถนนด้านหน้าและอาคาร
5. การป้องกันเสียงบนหลังคาโดยการทำสวนบนหลังคา (ROOF GARDEN)
6. ทำหลังคาให้สูงเพื่อเกิดช่องว่างใต้หลังคากับฝ้าเพดาน หรือทำหลังคา 2 ชั้น เพื่อช่วย
 ลดระดับของเสียงลง โดยปกติกหลังคาคอนกรีตสามารถป้องกันเสียงได้ 40-50 เดซิเบล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- การใช้ภูมิสถาปัตย์เพื่อช่วยในการลดความดังของเสียง

การปลูกต้นไม้หรือจัดภูมิสถาปัตย์ ก็สามารถช่วยในการลดความดังของเสียงได้ดังตัวอย่าง
 ในรูป การปลูกต้นไม้เป็นแนวให้หนาแน่น อย่างต่ำ 100 ฟุต จะช่วยลดความดังของเสียงได้
 ประมาณ 7-11 เดซิเบล แต่ในลักษณะต้นไม้ที่ผลัดใบหรือใบไม้ร่วง ก็จะไม่สามารถลด
 ขนาดของความดังของเสียงได้

ภาพที่ 121 แสดงการใช้ภูมิสถาปัตย์เพื่อช่วยในการลดความดังของเสียง

- การสร้างตัวป้องกันเสียงระหว่างแหล่งกำเนิดเสียงภายนอกกับภายในอาคาร
 ตัวป้องกันเสียงก็มีผลต่อการลดความดังของเสียงได้ โดยเฉพาะเสียงที่มีความถี่สูง เช่น
 เสียงเสียดสีของล้อรถยนต์ ส่วนเสียงที่มีความถี่ต่ำ เช่น เสียงของเครื่องยนต์ จะสามารถ
 ลอดผ่านตัวป้องกันออกมาได้บ้าง ซึ่งในความเป็นจริง เราสามารถลดขนาดของความดัง
 ของเสียงได้ จากการวิเคราะห์เพื่อหารูปแบบของตัวป้องกันเสียงที่สามารถนำมาใช้ในการ
 จัด LANDSCAPE ได้

ข. ระบบเสียงภายในอาคาร

ในการออกแบบ ACOUSTIC ภายในหอประชุมหรือโรงละครที่คิ้นผู้ฟังในทุกจุด
 ภายในห้องจะต้องได้ยินเสียงเท่าเทียมกัน โดยมีการสะท้อนเสียง (REVERBARATION) ที่
 เหมาะสม

การป้องกันการเสียงสะท้อน

การป้องกันการสะท้อนของเสียง จัดว่ามีความสำคัญต่ออาคารโครงสร้างที่ติดเทียมกับการประดับโคมไฟ การปรับอากาศ ฯลฯ และการวางผังที่สมบูรณ์จะต้องไม่ละเลยในเรื่องนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาคารประเภทห้องประชุม โรงมหรสพ

ในการออกแบบป้องกันเสียงสะท้อนได้อย่างสมบูรณ์ ต้องใช้สถาปนิกและวิศวกรที่ชำนาญ ประกอบกับวิทยาการทางเทคนิค ถ้าหากสร้างอาคารมาแล้วเกิดปัญหาทางด้านเสียง เนื่องจากสถาปนิกไม่ได้คำนึงมาก่อน ก็นับเป็นการยากมากที่จะดูแลแก้ไขใหม่ซึ่งสิ้นเปลืองมาก ทั้งยังอาจไม่สามารถควบคุมระบบสะท้อนได้ดีเหมือนกับอาคารที่ได้วางผังป้องกันเสียงสะท้อนได้อย่างถูกต้อง

วัสดุที่ใช้ก่อสร้างในอาคารนั้น บางอย่างมีคุณสมบัติในการดูดเสียงสะท้อนได้ดี เช่น CELOTEX, พรหม, เฟอร์นิเจอร์บุผนัง, ผ้า่านหนา ฯลฯ ส่วนวัสดุที่เป็นเครื่องกั้นเสียงเป็นพวกผนังต่างๆ เช่น กำแพง, อิฐ, ฝาไม้, กระจก ฯลฯ ทั้งนี้จะต้องให้ช่องรอยแตกต่างๆมีน้อยที่สุด คุณภาพในการกั้นเสียงจึงจะมีมากที่สุด วัสดุกั้นเสียงที่ดีจะต้องเป็นปฏิภาคกลับกับน้ำหนักของวัสดุสำหรับวัสดุที่บางเช่น ไม้อัด, กระจก ถ้ากั้นเป็น 2 ชั้น โดยมีช่องอากาศตรงกลางจะมีคุณภาพดีกว่าผนังชั้นเดียวมาก

การป้องกันเสียงสะท้อน ในทางสถาปัตยกรรมนั้นมีความต้องการ 2 ประการ คือ

1. เพื่อให้สิ่งแวดล้อมในการป้องกันเสียงสะท้อนได้ผลเป็นที่พอใจ
2. เพื่อให้สภาวะการรับฟังเสียง การฟังเสียง ชัดเจนดีขึ้น

เพื่อให้วัตถุประสงค์ทั้ง 2 ข้อนี้บรรลุตามความมุ่งหมายการวางผังอาคารและการควบคุมเสียงสะท้อน จึงอาศัยความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับเรื่องเสียงสำหรับ โรงมหรสพ จะต้องวางผังจุดเล่นดนตรี, ลักษณะอาคาร, ปริมาตรของห้อง, วัสดุที่ใช้ในการก่อสร้างและวัสดุต่างๆ ฯลฯ ให้มีคุณลักษณะและคุณสมบัติในการป้องกันเสียงสะท้อนได้ดี

- มาตรฐานในการป้องกันเสียงสะท้อน

มาตรฐานในการป้องกันเสียงสะท้อนขึ้นตรงต่อภาวะการฟังเสียงทั้ง 4 ข้อ ซึ่งได้รวบรวมขึ้นเป็นสูตรและกฎเกณฑ์ต่างๆเพื่อเป็นประโยชน์ในการออกแบบให้มีประสิทธิภาพดีขึ้น ปัญหาแรกซึ่งเกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมและภาวะการฟังเสียง คือ การควบคุมเสียงเบื้องหลัง (BACKGROUND NOISE) ระดับเสียงนี้เรานุญาตให้มีในห้องต่างๆไม่เท่ากัน เช่น ในห้องส่งวิทยุกระจายเสียงเราพยายามให้ระดับเสียงต่ำที่สุด ดังตารางต่อไปนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 13 แสดงมาตรฐานทั่วไปสำหรับเสียงเบื้องหลังที่อนุญาตให้มีได้

หน้าที่ของห้อง	ระดับเสียงอีกทีก็เฉลี่ยเป็นเดซิเบล
- ห้องส่งวิทยุ	25-35
- ห้องดนตรี	30-40
- ห้องประชุมเล็กสำหรับบรรยาย หรือห้องประชุมใหญ่ที่มีระบบการขยายเสียง	35-45
- ห้องสมุดหรือห้องทำงานที่ต้องใช้สมาธิ	35-50
- ที่ทำการทั่วไป	40-50
- โรงงานหรือโรงซ่อม (ขึ้นอยู่กับชนิดของงาน)	50-60

หมายเหตุ (*) โดยระดับเสียงที่ต่ำกว่าตารางนี้เป็นสิ่งที่ต้องการ

- การควบคุมเสียงสะท้อนที่ต่อเนื่อง

ปัญหาต่อไปนี้ได้แก่ การควบคุมเสียงต่อเนื่องกัน ซึ่งได้แก่การกั้นเสียงหายจากไป แม้ว่าจุดที่เปล่งเสียงนั้นจะหยุดแล้วก็ตาม ก็ยังมีเสียงต่อเนื่องกันอีกระยะหนึ่ง เรียกว่า “เวลาของเสียงสะท้อนต่อเนื่อง 0” ได้แก่วลเป็นวินาที ซึ่งเสียงสะท้อนต่อเนื่องจะจางลงถึง 1 ในล้านของความเข้มของเสียงเดิมสำหรับชนิดของห้องและภาวะการใช้สำหรับห้องหนึ่งๆ จะมีระยะเวลาของเสียงต่อเนื่องนานยิ่งกว่าเสียงจากดนตรี สิ่งแวดล้อมของการป้องกันเสียงสะท้อนนั้นต้องประกอบไปด้วยเวลาของเสียงสะท้อนต่อเนื่อง โดยให้เวลาของเสียงสะท้อนต่อเนื่องอยู่ในระหว่างเขตจำกัด ซึ่งอาจน้อยกว่าเสียงพูดหรือเสียงดนตรี ถ้าหากห้องนั้นประดับไปด้วยวัสดุเก็บเสียง ซึ่งจะใช้เวลาของเสียงสะท้อนต่อเนื่องราวๆ เดียวกับการฟังเสียงพูดห้องนี้จะมีเหมาะสมที่สุด ในกรณีส่วนมาก ห้องที่ให้เวลาสะท้อนเสียงต่อเนื่องมากกว่าเวลาที่กล่าวมาแล้ว 3 เท่า การป้องกันเสียงสะท้อนจะไม่ได้ผลดี เนื่องจากห้องจะมีเสียงสะท้อนก้องและพร่าไปหมด สำหรับห้องที่ต้องการความเงียบมากๆ เช่น ห้องสมุด หรือห้องรับแขก เวลาของเสียงสะท้อนต่อเนื่องไม่ควรเกิน 1/2 ของเวลาสูงสุดของเสียงพูด

สำหรับความต้องการให้เสียงกระจายไปทั่วห้องอย่างเหมาะสมนั้น ห้องควรปราศจากจุดเสียงสะท้อน และจุดรวมเสียงที่ทำให้เกิดเสียงรบกวนขึ้น ยิ่งในห้องใหญ่ด้วยแล้ว การจัดเสียงจากเวทีกระจายไปทั่วห้องซึ่งไกล เป็นปัญหาซึ่งสำคัญมาก ห้องใหญ่ขนาด 50,000 ลูกบาศก์ฟุต จะต้องใช้เครื่องขยายเสียงช่วย จะต้องใช้วิธีจัดจุดกระจายเสียงที่ดีเพื่อให้เสียงนั้นมีคุณภาพที่ดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- การดูดซับเสียง (SOUND ABSORPTION)

พลังงานของเสียง เป็นพลังงานที่เกิดจากการสั่นสะเทือนเมื่อคลื่นเสียงกระทบวัตถุต่างๆ ถ้าพลังงานของเสียงมากพอก็จะทำให้ตัวกลางที่มัน ไปกระทบสั่น ได้ ทำให้เกิดการสูญเสียพลังงานไปในการสั่นด้วย โดยเฉพาะถ้าตัวกลางนั้นสั่นสะเทือนได้ดี เช่น โยเกิร์ต คลื่นเสียงเมื่อมากกระทบก็จะมี การสูญเสียพลังงานไปมาก แต่ถ้าเสียงกระทบกับวัสดุแข็ง ผิวเรียบ เช่น ไม้อัดหนา, กำแพง ค.ศ.ล. คลื่นเสียงก็จะทำการสะท้อนเป็นส่วนใหญ่ ในบางกรณีวัสดุที่ใช้ในการสะท้อนเสียงอาจทำให้เกิดการสะท้อนเสียงเป็นไปได้อีกขึ้นหรือ อาจช่วยแก้ปัญหาเสียงสะท้อนได้ เช่น การติดตั้งแผ่นไม้อัดบนแผ่นสปริง ทำให้ช่วยดูดซับเสียงได้อีกขึ้นถ้าความถี่ของเสียงมีความใกล้เคียงกับความถี่ของไม้

ตารางที่ 14 แสดงสัมประสิทธิ์การดูดซับเสียงของวัสดุ

วัสดุที่ใช้	ส.ป.ส. ของการดูดกลืนเสียงที่ความถี่		
	128 HTz	512 htZ	2048 htZ
ผนังก่ออิฐทาสี	0.012	0.017	0.023
ผนังก่ออิฐ ไม้ทาสี	0.024	0.036	0.043
พรมธรรมดา	0.09	0.020	0.270
พรมสักหลาด	0.10	0.037	0.270
พื้นคอนกรีต	0.01	0.015	
ไม้	0.05	0.030	
กระเบื้องยาง		0.03-0.68	
กระจก	0.035	0.027	
หินอ่อนหรือกระเบื้องเคลือบ	0.01	0.01	
ผนังฉาบปูน	0.13	0.023	
ผนังไม้ขนาด 1/2"-1" หรือผนังไม้อัดขนาด 1/6" - 1/8"	0.08	0.06	0.055
เก้าอี้บุผนัง		1.60-3.00	
ม้านั่งไม้		0.4	
วัสดุตกแต่งเวที(ขึ้นอยู่กับวัสดุตกแต่งเวที)		0.75-0.20	
เก้าอี้หนังในโรงมหรสพมวนวมหรือผนัง		0.05-1.00	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

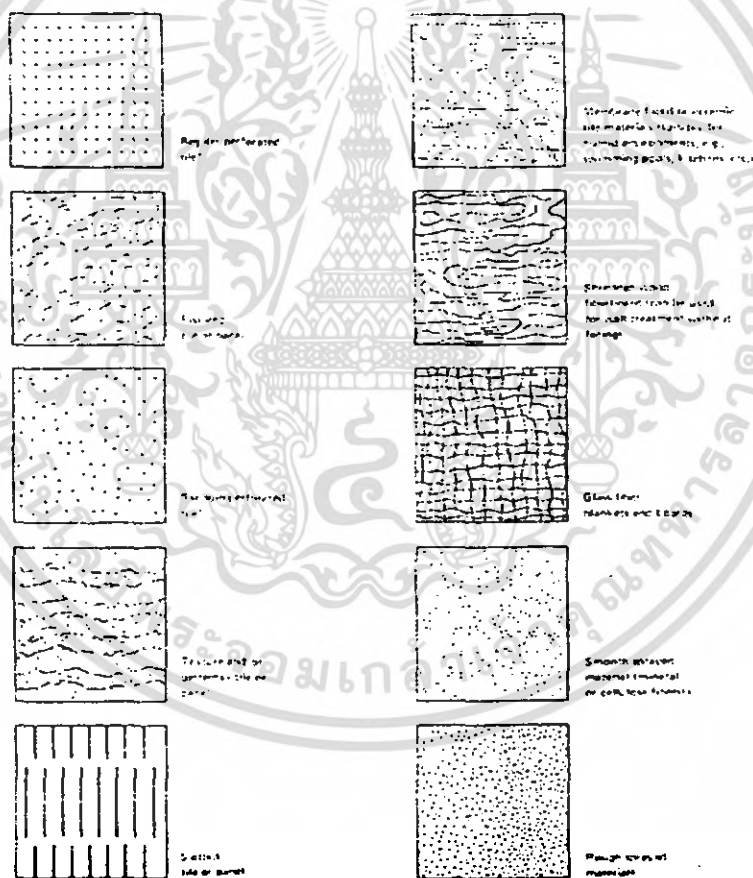
- ประเภทของวัสดุดูดซับเสียง

1. วัสดุดูดซับเสียงที่เป็นรูปโปร่งเบาเหมือนฟองน้ำ (POROUS) วัสดุชนิดนี้ดูดซับเสียงได้ดีที่ระดับความถี่ของเสียงสูง
2. วัสดุดูดซับเสียงที่เป็นเยื่อแผ่น (MEMBRANE) วัสดุชนิดนี้ดูดซับเสียงได้ดีที่ระดับความถี่ของเสียงต่ำ
3. วัสดุดูดซับเสียงประกอบกัน โดยประกอบด้วยวัสดุประเภทที่ 1 และ 2 ทำให้การดูดซับเสียงทำได้ดีในช่วงความถี่ที่กว้างขึ้น

- รูปแบบวัสดุสำหรับดูดซับเสียง

วัสดุดูดซับเสียงที่มีอยู่และเป็นที่นิยมใช้แบ่งออกเป็น 3 ชนิดใหญ่ๆ คือ

1. PREFABRICATED ACOUSTICS UNITS เป็นวัสดุดูดซับเสียงที่ทำสำเร็จรูป รวมทั้ง ACOUSTIC TILES ที่นิยมมักทำเป็นแผ่น ๆ เจาะรูพรุน

ภาพที่ 122 แสดงตัวอย่างของผลิตภัณฑ์ PREFABRICATED ACOUSTICS UNITS

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. ACOUSTICS PLASTER AND SPRAY-ON MAT เป็นวัสดุที่ประกอบด้วยรูพรุน POROUS พลาสติกหรือวัสดุที่มีโยผสมกับ BINDER AGENTS ใช้พันด้วยกระดาษกึ่งแข็ง

3. ACOUSTICS BLANKET เป็นวัสดุจำพวกเส้นใย โดยส่วนใหญ่ทำด้วยใยไม้, ใยแก้ว, ขนสัตว์ ฯลฯ นำมาอัดประสานกันเป็นแผ่นใหญ่ มีลักษณะอ่อนตัวและม้วนได้แบ่งออกเป็น 4 ประเภท คือ

- เป็นแผ่นสำเร็จรูปมีรูพรุนหรือผิวขรุขระ
- เป็นแผ่นสำเร็จรูปเจาะรูด้วยเครื่องจักร
- เป็นแผ่นสำเร็จรูปผิวหนาหยาบมาก (ASSURD SURFACE)
- เป็นแผ่นสำเร็จรูปหน้าเป็นใย (TILTED FIBER SURFACE)

การใช้วัสดุดูดซับเสียงควรทำการเลือกใช้ให้ถูกต้อง เช่น บางชนิดทาสีได้ บางชนิดทาสีไม่ได้ และจะต้องพิจารณาชนิดของสีที่ใช้ด้วย เพราะการเลือกใช้ที่ผิดอาจทำให้คุณสมบัติในการดูดซับเสียงเปลี่ยนไป

การเลือกใช้วัสดุดูดซับเสียงควรพิจารณาคุณสมบัติดังนี้

1. ทนไฟ ไม่ติดไฟง่าย
2. สะท้อนแสง
3. การดูดน้ำและความชื้น
4. ความแข็งแรงและความคงทนแมลงกินหรือไม่
5. ความสวยงาม สีผิวหยาบ หรือละเอียด
6. วัสดุที่เป็นรูปหรือโปร่ง จะมีคุณสมบัติดูดซับเสียงที่มีความถี่มาก
7. วัสดุที่ทำขึ้นเป็นแผ่นๆ หรือเป็นม้วนๆ มีคุณสมบัติดูดซับเสียงต่ำหรือมีความถี่น้อย

- การคิดวัสดุ ACOUSTIC

การคิดวัสดุดูดซับเสียง มีผลเกี่ยวเนื่องถึงคุณสมบัติของวัสดุด้วยว่ามันจะทำหน้าที่ในการดูดซับได้อย่างเต็มที่หรือไม่ ขึ้นอยู่กับการนำเอาไปติดกับพื้นที่ที่ต้องการ เช่น การติดแผ่นพวก ACOUSTIC TILES ให้แนบสนิทกับผนัง อาจจะไม่ได้รับผลดีเหมือนกับการคิดให้มีช่องว่างระหว่างผนังกับแผ่นวัสดุ ถ้ามีช่องว่างระหว่างมากจะยิ่งดูดซับเสียงก้นวานลง การติดแผ่นวัสดุมักใช้วัสดุที่เป็นยางเหนียว เช่น กาวหรือยางมะตอย แต่ถ้าแผ่นวัสดุนั้นมีขนาดใหญ่ตั้งแต่ 16"X14" ขึ้นไปแล้ว จำเป็นจะต้องใช้ตะปูหรือน็อตสกรูช่วยยึดด้วย วัสดุบางจำพวกทำมาจากใยไม้, ใยพืช พวกนี้จะดูดน้ำได้ดีและหดตัวเมื่อแห้ง ดังนั้นถ้าในขณะที่ติดตั้ง มีความชื้นในอากาศมากจะต้องวางแผ่นวัสดุให้ติดกันที่สุก เพื่อจะไม่ให้เกิดรอยห่าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เมื่ออากาศแห้งและวัสดุหดตัว แต่ถ้าในขณะที่ติดตั้งอากาศแห้งมาก จะต้องวางแผนวัสดุให้ห่างกันเป็นร่องประมาณ $1/64"$ หรือ $1/32"$ ไว้ สำหรับเมื่อแผ่นวัสดุขี้ออกเมื่อเกิดความชื้น

- การทาสีบนแผ่นวัสดุคูเคเสียง

วัสดุที่เป็นแผ่นบางๆคูเคเสียงด้วยการฉาบไพล่ และวัสดุที่มีรูพรุนผิวหน้าเป็นขรุขระ ถ้าการทาสีไม่ไปจุดรูบนผิว ก็อาจจะใช้สีทุกชนิดทาได้ สำหรับวัสดุพวก ACOUSTIC PLASTER หรือ FIBER BOARD เมื่อทาสีสีจะไปเคลือบผิวทำให้การคูเคเสียงลดลง และจะลดลงมากเมื่อไปใช้คูเคเสียงที่มีความถี่ประมาณ 500 HTz จึงควรใช้สีพวก AMILINE DYES อย่างอ่อนๆ น้ำสีวานิช CALCIMINE, DISTEMPER การใช้สีควรจะพ่นมากกว่าใช้แปรง เพราะการพ่นทำให้อณูของสีกระจายไปทั่วไม่เกาะตัวแน่น

ABSORPTION BY PATCHERS OF MATERIALS

การใช้วัสดุคูเคเสียงเพื่อลดความดังของเสียงลงนั้น ขึ้นอยู่กับการนำเอาวัสดุมาติดตั้งภายในห้องที่ต้องการ โดยการติดอย่างกระจายทั่วไป เพื่อให้คุณสมบัติในการคูเคเสียงดีที่สุด ควรกระจายติดตั้งวัสดุเป็น PATTERN เล็กๆ แทนการติดตั้งวัสดุที่มีพื้นที่ที่เท่ากันแต่ติดเป็นแผ่นใหญ่ๆแผ่นเดียว จากการค้นพบ ปรากฏว่าวัสดุคูเคเสียงชนิดหนึ่งหนา 1" เนื้อที่ 48 ตารางฟุต หรือ ขนาด 6X8 ฟุต จะมีคุณภาพน้อยกว่าการนำมาติดเป็นชิ้นเล็กๆ แล้วนำมาจัดเป็น PATTERN

PANEL ABSORBERS

การลดเสียงที่มีความถี่ต่ำ ควรจะใช้วัสดุที่เป็นแผ่นบางๆ เช่น แผ่นใยไม้อัด, กระดาษอัด หรือ แผ่นพลาสติก เป็นแผ่นผ้าเพดานหรือ ไม้บังผนัง ตามปกคิวัตตูลานี่มีคุณสมบัติในการสะท้อนเสียงได้ดี ถ้าทำให้แข็งหรือเป็น MASS เช่น ติดแน่นกับโครงสร้างอย่างมั่นคง หรือปะติดกับผนังคอนกรีต ถ้าติดแผ่นวัสดุเหล่านี้ให้สามารถเคลื่อนไหวได้ เช่น ปะหน้าวัสดุที่อ่อนคัว หรือทำให้มีช่องอากาศอยู่เบื้องหลังวัสดุจะกลับมีคุณสมบัติคูเคเสียงที่มีความถี่ต่ำๆ ได้ดี แต่จะคูเคได้มากหรือน้อยเพียงไรขึ้นอยู่กับระยะของช่องอากาศและคุณภาพของวัสดุอ่อนคัว

PASONATOR PANEL ABSORBERS

วิธีการควบคุมการคูเคเสียงตามความต้องการ โดยใช้หลักการสั้นสะท้อน เช่น ใช้วัสดุคูเคเสียง 2 ชนิดซึ่งมีรูพรุนมาทำเป็น PANEL และติดบานพับให้เปิดปิดได้ ทำให้ปริมาตรของช่องอากาศหลัง PANEL เปลี่ยนแปลง อันมีผลถึงปริมาณการคูเคเสียง ถ้าต้องการคูเคเสียงมากก็เปิด PANEL ออก แต่ถ้าต้องการให้มีสะท้อนเสียงก็ปิด PANEL ทำให้ไม่มีช่อง

อากาศ การใช้วัสดุพวก LIGHT POROUS CLOTE ปิดผิวหน้า PANEL ทั้งภายในและภายนอก จะช่วยเพิ่มคุณสมบัติดูดเสียง

- ความต้องการทางอโศมวิทยาใน AUDITORIUM

(ACOUSTICAL REQUIREMENTS IN AUDITORIUM DESIGN)

ปัญหาการออกแบบ AUDITORIUM ในปัจจุบันเป็นเรื่องที่ยุ่งยากพอสมควร ไม่ว่าจะเป็น AUDITORIUM สำหรับโรงละคร, ห้องบรรยาย, โบสถ์, โรงแสดงดนตรี หรือแม้กระทั่ง โรงภาพยนตร์ เพราะ

จุดประสงค์ของแต่ละกิจกรรมต่างๆกัน มีความต้องการในรายละเอียดที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันที่มีการรวมเอากิจกรรมหลายอย่างเข้ามาใช้ร่วมกัน เช่น หอประชุมด้วย เป็นโรงละครด้วย ซึ่งหมายความว่า AUDITORIUM คอบสนองใน ลักษณะเอนกประสงค์ ผลกระทบที่ตามมาคือ ปริมาตรของ AUDITORIUM ที่แตกต่างกันในแต่ละกิจกรรมที่เกิดขึ้น เป็นเรื่องยุ่งยากพอสมควร และปัญหาที่สำคัญที่สุดก็คือ ผู้ชมทุกคนจะหวังว่าเขาจะได้รับสิ่งที่ดีจากการแสดงจากความพึงพอใจจากระบบเสียง แสง รวมทั้งระบะการมองที่ขอมรับได้

ผลการได้ยินได้ฟังใน AUDITORIUM เป็นที่ยอมรับกันว่าเป็นผลโดยตรงจากการ ออกแบบทาง สถาปัตยกรรมเป็นส่วนใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นรูปร่าง รูปทรงขนาดปริมาตรของ ตัว AUDITORIUM การวางผัง ห้องข้างเคียง พื้นผิววัสดุ ตำแหน่งการจัดที่นั่ง ความจุผู้ชม แม้แต่การตกแต่งภายใน ต่างก็มีผลกระทบ ต่อระบบเสียงภายใน AUDITORIUM ทั้งสิ้น แต่ไม่ใช่ความพึงพอใจที่จะได้จากระบบเสียงจะมีสูตรตายตัวจนบังคับการออกแบบของ สถาปนิกทุกครั้งไป เพราะปัญหาเหล่านี้มีทางแก้อื่นอีกมากมายซึ่งก็ต้องทำกันต่อไป

5.3 การกำหนดพื้นที่ใช้สอยขององค์ประกอบโครงการ

ส่วนแสดงงานของพิพิธภัณฑ์ เป็นส่วนที่ยากที่สุดในการกำหนดพื้นที่ เนื่องจากความไม่แน่นอนของขนาด จำนวน และประเภทของงานที่จัดแสดง ซึ่งการวิเคราะห์หาพื้นที่อาจทำได้หลายวิธี เช่น

1. คิดเทียบเป็นเปอร์เซ็นต์จากอาคารพิพิธภัณฑ์ในต่างประเทศ ซึ่งสามารถสรุปได้ว่า ส่วนแสดงงานจะมีพื้นที่ประมาณ 42% หรืออยู่ระหว่าง 27% ถึง 57% ของพื้นที่อาคาร (อ้างอิงจากบทที่ 3)
2. กำหนดตามมาตรฐานจากหนังสือต่างๆ

วิชาการพิพิธภัณฑ์กำหนดไว้ว่า พื้นที่ห้องแสดงงานไม่ควรมากกว่า 30% - 40% ของพื้นที่อาคาร

Architects' Data กำหนดพื้นที่สำหรับแสดงงานประติมากรรม 1 ชิ้น ประมาณ 6-10 ตารางเมตร

Museum Vol. XXI No.3 1968 กำหนดพื้นที่สำหรับแสดงงานประติมากรรม จิตรกรรม และภาพพิมพ์จำนวน 200 ชิ้น ว่าควรใช้พื้นที่ประมาณ 2,200 ตารางเมตร หรือคิดเฉลี่ยงาน 1 ชิ้น ควรใช้พื้นที่ประมาณ 11 ตารางเมตร

3. วิเคราะห์จากมุมมอง (Cone of Vision) โดยให้สัมพันธ์กับงานประเภทต่างๆ

สำหรับการวิเคราะห์จากมุมมอง (Cone of Vision) ตามหนังสือ New Metric Hand Book เรื่อง Museum and Art Gallery กำหนดมุมมองสำหรับงานจิตรกรรมและภาพพิมพ์ ซึ่งโดยปกติจะคิดแสดงไว้บนผนังว่า ขอบเขตของการมองตามปกติโดยที่ผู้ชมไม่ต้องก้มเงย หันซ้ายหรือหันขวา จะเป็นรูปกรวยที่มีมุมยอดเท่ากับ 40 องศา และเส้นผ่าศูนย์กลางของฐานกรวยเท่ากับเส้นทแยงมุมของภาพที่แสดง ดังนั้นระยะห่างระหว่างผู้ชมกับภาพที่แสดงจะเท่ากับ 1.943 เท่าของเส้นทแยงมุมของภาพที่แสดง

ฉะนั้น การหาพื้นที่สำหรับการชมงานจิตรกรรมหรือภาพพิมพ์ จะใช้ระยะห่างระหว่างผู้ชมกับภาพ (1.943 เท่าของเส้นทแยงมุมของภาพ) รวมกับระยะทางเดินด้านหลังผู้ชม ซึ่งเท่ากับ 0.70(1) แล้วคูณกับความยาวของภาพ เมื่อวางภาพตามแนวนอน เนื่องจากไม่ทราบว่าจะมีภาพแนวตั้งหรือแนวนอนจำนวนเท่าใด จึงใช้ค่ามากเป็นหลัก คือความยาวตามแนวนอน (รูปภาพประกอบ) หรือได้สมการในการหาพื้นที่ดังนี้

พื้นที่ในการชมงาน = $(1.943 \text{ เท่าของเส้นทแยงมุมของภาพ} + 0.70) \times \text{ความยาวภาพตามแนวนอน}$

ดังนั้นในการหาพื้นที่ส่วนแสดงงานของโครงการจะใช้วิธี 2.2 และวิธีที่ 3 เป็นหลัก และวิธีที่เหลือเป็นตัวเสริม (ส่วนวิธีที่ 2.1 จะไม่นำมาพิจารณา เนื่องจากกล่าวไว้กว้างเกินไป ไม่ได้ระบุถึงประเภทของพิพิธภัณฑ์)

จากวิธีดังกล่าวสามารถกำหนดพื้นที่ใช้สำหรับแสดงงาน 1 ชั้นในแต่ละประเภทผลงานศิลปะ ได้ดังนี้

1) งาน 2 มิติ เช่น งานจิตรกรรม หรือภาพพิมพ์ เป็นต้น ซึ่งมีขนาดเฉลี่ย 1.42 x 1.68 เมตร (2) มีเส้นทแยงมุมยาว 2.19 เมตร จะได้พื้นที่สำหรับชมงานจิตรกรรม 1 ภาพ $(1.943(2.19)+0.70) \times 1.68 = 8.32$ ตารางเมตร

2) งาน 3 มิติ ประเภทงานประติมากรรม และหุ่นจำลอง จะมีความสูงเฉลี่ย 1.68 เมตร (2) และสูงสุด 2.10 เมตร (2) แต่ตามวิธีที่ 2.2 กำหนดพื้นที่สำหรับงานประติมากรรม 1 ชั้น (โดยไม่คำนึงถึงขนาด) ไว้ประมาณ 6-10 ตารางเมตร ดังนั้นจะใช้ค่ามากคือ 10 ตารางเมตร ต่องาน 1 ชั้น ทั้งนี้เนื่องจากงานประติมากรรมมีความยืดหยุ่นในการจัดแสดงน้อยกว่างานจิตรกรรม หรือภาพพิมพ์ เช่น งานประติมากรรมบางชิ้นชมได้ด้านเดียว บางชิ้นสามารถชมได้รอบด้าน หรือบางชิ้นเป็นงานแบบสื่อผสม ที่ต้องใช้เทคนิคพิเศษ เช่น แสง เสียง ประกอบการจัดแสดง

3) งานประเภทสื่อผสม จะเป็นการแสดงประกอบกับงานประเภทต่างๆ โดยเฉพาะงานประติมากรรม และศิลปะการแสดง ซึ่งมีขนาดเฉลี่ย 1.44 x 1.81 (2) มีเส้นทแยงมุม 2.3 จะได้พื้นที่สำหรับชมงาน 1 ชั้น $(1.943 (2.3) + 0.70) \times 1.81 = 9.40$ ตารางเมตร

(1) จากหนังสือ New Metric Hand Book เรื่อง Museum And Art Galleries

(2) คู่มือโดยประมาณของงานศิลปะสมัยใหม่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ส่วนแสดงงานถาวร (Permanent Exhibition)

- วัตถุที่จัดแสดง
- 1) จิตรกรรม
 - 2) ประติมากรรม
 - 3) สถาปัตยกรรม
 - 4) วรรณกรรม
 - 5) ศิลปะการแสดง

ตารางที่ 15 แสดงจำนวนวัตถุที่พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ

ประเภทของงานศิลปะ	จำนวน / ชิ้น	คิดเป็นร้อยละ
จิตรกรรม	220	55%
ประติมากรรม	20	4.5%
หุ่นจำลอง	60	20%
สื่อผสม (ภาพถ่าย, บอร์ดให้ความรู้, สื่ออินเตอร์แอคทีฟ)	50	15%
อื่นๆ	30	5.5
รวม	380	100%

ที่มา : ฝ่ายทะเบียน พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ หอศิลป์

จำนวนงานศิลปะที่มีอยู่ในคลัง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ หอศิลป์ทั้งสิ้น 380 ชิ้น

ดังนั้นพื้นที่สำหรับส่วนแสดงงานถาวร เท่ากับ $(220 \times 8.32) + (20 \times 10) + (60 \times 10) + (50 \times 9.40) + (30 \times 10)$ จะได้พื้นที่โดยประมาณ เท่ากับ 3,400 ตารางเมตร

ส่วนแสดงงานชั่วคราว (Temporary Exhibition)

มีงานจัดแสดงครั้งละประมาณ 258 ชิ้น แบ่งเป็นประเภทต่างๆ ได้ดังนี้ จิตรกรรม 116 ชิ้น, ประติมากรรม 17 ชิ้น, หุ่นจำลอง 70 ชิ้น, สื่อผสม 45 ชิ้น และอื่นๆ 30 ชิ้น ดังนั้นพื้นที่สำหรับส่วนแสดงงานชั่วคราว เท่ากับ $(116 \times 8.32) + (17 \times 10) + (70 \times 10) + (45 \times 9.40) + (30 \times 10)$ หรือประมาณ 2,358 ตารางเมตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ส่วนแสดงงานกลางแจ้ง (Outdoor Exhibition) กำหนดให้มีเนื้อที่ $\frac{1}{2}$ ของส่วนแสดงงานถาวร และส่วนแสดงงานชั่วคราว การกำหนดให้มีสัดส่วนเช่นนี้ เพื่อให้ส่วนแสดงงานกลางแจ้ง มีเนื้อที่เป็น $\frac{1}{3}$ ของส่วนแสดงงานทั้งหมด มีขนาดเป็น $\frac{1}{2}$ ของส่วนแสดงงานในร่ม

จากการวิเคราะห์ข้างต้น

พื้นที่ส่วนแสดงงานถาวรและชั่วคราว 5,758 ตารางเมตร

ดังนั้นพื้นที่ส่วนแสดงงานกลางแจ้ง 2,879 ตารางเมตร

ซึ่งเมื่อเทียบกับส่วนแสดงงานชั่วคราว พบว่าพื้นที่ใกล้เคียงกัน ในกรณีนี้ ส่วนแสดงงานกลางแจ้งสามารถใช้จัดนิทรรศการพิเศษได้เป็นครั้งคราว ทำให้ส่วนแสดงงานชั่วคราว มีความยืดหยุ่นในการจัดแสดงเพิ่มขึ้น

การวิเคราะห์พื้นที่ใช้สอยส่วนคลังพิพิธภัณฑ์

พื้นที่ส่วนคลังพิพิธภัณฑ์ ขึ้นกับจำนวนงานที่เก็บและวิธีการในการเก็บ การกำหนดพื้นที่ใช้สอย จะใช้วิธีคิดเทียบเป็นเปอร์เซ็นต์จากการแบ่งพื้นที่ อาคารพิพิธภัณฑ์ในต่างประเทศ (1) ซึ่งส่วนคลังพิพิธภัณฑ์ จะมีขนาด 25 % ของส่วนแสดงงาน

พื้นที่ส่วนแสดงงาน 8,367 ตารางเมตร

ดังนั้นพื้นที่คลังพิพิธภัณฑ์ 2,092 ตารางเมตร

ซึ่งจะเป็นห้องเก็บของจัดแสดงชั่วคราว

ประมาณ 15% (2) หรือเท่ากับ 314 ตารางเมตร

และเป็นส่วนคลังพิพิธภัณฑ์ 1,778 ตารางเมตร

(1) คูการแบ่งพื้นที่จากอาคารต่างประเทศ

(2) จาก Museum

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ห้องสมุด

ห้องสมุด เป็นองค์ประกอบหลักของการจัดแสดงงานประเทภวรรณกรรม ซึ่งใช้เป็นพื้นที่เผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับกิจการงานของพิพิธภัณฑ์ และเปิด โอกาสให้คนภายนอกเข้าใช้ค้นคว้าเรื่องราวความรู้ต่างๆ ที่เกี่ยวกับวรรณกรรม และศิลปะแขนงอื่นๆ

การวางตำแหน่งของห้องสมุดในพิพิธภัณฑ์นั้นจะคำนึงถึงความสะดวกสบายและมุมมองที่ดีให้แก่ผู้ที่มาใช้บริการ รวมทั้งพิจารณาถึงความสะดวกในการเข้า – ออก และทางติดต่อภายใน เพื่อความสะดวกแก่ผู้เชี่ยวชาญ นักเรียน นักศึกษาและประชาชนทั่วไปที่สนใจ และนอกจากจะมีนิตยสาร, วารสาร และหนังสือแล้ว ยังมีสื่อความรู้อื่นๆอีก เช่น ภาพถ่าย, สไลด์, อินเทอร์เน็ต เพื่อให้ผู้บริการสามารถหาข้อมูลที่ครบถ้วนสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ข้อคำนึงในการออกแบบห้องสมุด

- การให้แสงอย่างสม่ำเสมอ
- มีการควบคุมอุณหภูมิเพื่อรักษาสภาพหนังสือ โดยใช้ระบบการปรับอากาศภายในอย่างสม่ำเสมอตลอดเวลา ซึ่งนอกจากจะเพื่อความสะดวกสบายแก่ผู้ใช้บริการห้องสมุดแล้ว ยังอีกด้วยรักษาสภาพหนังสืออีกด้วย
- ตำแหน่งที่ตั้ง ไม่ให้มีเสียงรบกวนจากภายนอกได้
- สามารถขยับขยายได้เมื่อมีหนังสือเพิ่มขึ้น
- มีการควบคุมดูแลเข้า – ออก โดยเจ้าหน้าที่ห้องสมุดหรือบรรณารักษ์

ส่วนประกอบที่สำคัญของห้องสมุด

1. ที่ทำงานของบรรณารักษ์

- มีเจ้าหน้าที่สำหรับจ่ายหนังสือ
- มีที่ใส่รายชื่อหนังสือ เพื่อสะดวกแก่การค้นคว้าหาหนังสือ
- มีที่รับฝากของสำหรับผู้เข้าใช้ห้องสมุด
- ควบคุมดูแลได้ทั่วถึง โดยเฉพาะการเข้า- ออก

2. ส่วนอ่านหนังสือ

- จัดให้มีขนาดเพียงพอ ไม่แออัด มีแสงสว่างพอเพียงสม่ำเสมอ
- มีการป้องกันเสียงรบกวนจากภายนอก รักษาอุณหภูมิให้พอเหมาะ สม่ำเสมอ
- พื้นห้องใช้วัสดุที่เก็บเสียง ไม่ให้เกิดเสียงดังในเวลาเดิน

3. ที่เก็บหนังสือ

- ควรมีที่เก็บหนังสือ โดยทำเป็นตู้หรือชั้นเก็บ ไม่จำเป็นต้องเป็นห้องเก็บ
- มีการจัดเก็บที่เรียบร้อย หยิบใช้ง่าย
- มีส่วนกินหนังสือที่อ่านเสร็จแล้ว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- มีการจัดการเรื่องฝุ่น สิ่งสกปรก ความชื้นที่ดี
4. ส่วนคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต
- เครื่องคอมพิวเตอร์มีความทันสมัยและเทคโนโลยีที่เหมาะสม
 - มีการทำความสะอาดอย่างสม่ำเสมอ
 - มีการ Update ข้อมูล โปรแกรมต่างๆอยู่ตลอดเวลา
 - อินเทอร์เน็ตมีการส่งถ่ายข้อมูลด้วยความเร็วสูงเพื่อความสะดวกรวดเร็ว

5. ส่วนห้องฉายภาพยนตร์ขนาดเล็ก

- มีการเก็บเสียงที่ดี ไม่ให้รบกวนไปยังภายนอกได้
- มีการควบคุมแสง เพื่อความสบายในการชม
- มีอุปกรณ์ที่ทันสมัย มีคุณภาพ

6. ห้องเก็บหนังสือและภาพถ่ายหายาก

- มีการดูแลเรื่องความปลอดภัยที่ดีเป็นพิเศษ
- มีการควบคุม จำกัดผู้ใช้บริการ
- มีการจัดเก็บที่ดี

7. ที่จัดตั้งแสดงหนังสือใหม่

- เป็นส่วนแสดงหนังสือใหม่ๆที่เพิ่งนำเข้ามาให้บริการ

การจัดวางเฟอร์นิเจอร์ภายในห้องสมุด มีหลักเกณฑ์ดังนี้

1. ให้ความสะดวกแก่การควบคุมดูแล เช่น โต๊ะรับจ่ายหนังสือ และ ทางเข้า-ออก
2. ให้ความสะดวกแก่ผู้ใช้ในการติดต่อกับเจ้าหน้าที่ หรือเดินไปยังชั้นวางหนังสือต่างๆ เว้นทางเดินระหว่างโต๊ะ เก้าอี้ ชั้นหนังสือ ให้เพียงพอ
3. จัดที่นั่งอ่านหนังสือให้เพียงพอ
4. จัดวางให้ที่ระบาย ความไม่เบียด ไม่เบียดเสียดจนแน่น สีและแบบให้กลมกลืนกันกับแบบอาคาร
5. ให้เหมาะสมกับการใช้สอย เฟอร์นิเจอร์ชิ้นใดควรจะถูกใจจึงจะเหมาะสมที่สุด

การกำหนดขนาดห้องสมุด

1) ใช้มาตรฐานห้องสมุดเฉพาะสำหรับประเทศไทย ซึ่งกำหนดให้ห้องอ่านหนังสือควรมีเนื้อที่ไม่น้อยกว่า 225 ตร.ม. (1) กำหนดพื้นที่อ่าน 2.1 ตร.ม. / คน จะได้ผู้ใช้ 83 คน

2) จากการคาดคะเนผู้มาใช้บริการวันละ 1000 คน

จากการสำรวจผู้ใช้ห้องสมุดจะใช้ 20% (2) = 200 คน

จาก 1 และ 2 สรุปผู้ใช้ห้องสมุดประมาณ $83+200 = 141.5 = 142$ คน

2

จาก Architects data กำหนดหนังสือ 30 เล่ม สำหรับ 1 คน จะได้หนังสือ 4,260 เล่ม

จากมาตรฐานห้องสมุดในประเทศไทย กำหนดหนังสือสำหรับห้องสมุดที่ดั่งใหม่ในเวลา 5 ปี ควรมีประมาณ 20,000 เล่ม (1) คือ ใน 1 ปี จะมี 4,000 เล่ม

นำมาเฉลี่ยหาจำนวนหนังสือทั้งหมดในห้องสมุด = $4260 + 4000$

2
= 4,130 เล่ม

(1) อุทัย ทุคติโพธิ์ เอกสารห้องสมุด

(2) TIME SAVER STANDARD

(3) สุทธิลักษณ์ อัมพันวงศ์ มาตรฐานห้องสมุดในประเทศไทย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ร้านอาหาร (Bar & Restaurant)

ร้านอาหารแบบ Bar & Restaurant จะมีการแบ่งพื้นที่ของส่วนบาร์ และส่วนทานอาหาร

- บาร์ (Bar)

เป็นส่วนที่แยกออกมาอย่างเป็นสัดส่วนจากส่วนรับประทานอาหารเพราะเป็นส่วนที่บริการเครื่องดื่มโดยเฉพาะ ซึ่งรวมถึงเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์ โดยจะเปิดบริการตั้งแต่ช่วงบ่ายเฉพาะผู้ที่บรรลุนิติภาวะแล้วเท่านั้น โดยจะมีส่วนลานจที่เป็นที่นั่งในลักษณะโซฟาเป็นส่วนเสริม สามารถนั่งพักผ่อน พบปะสังสรรค์ ได้

- ส่วนรับประทานอาหาร

เป็นส่วนที่บริการอาหารหนักและอาหารว่าง โดยจะเปิดให้บริการแก่คนทุกเพศ ทุกวัย ตั้งแต่ช่วงเช้า มีทั้งส่วนที่เป็นในร่ม (Indoor) และกลางแจ้ง (Outdoor)

รูปแบบการบริการ

- ส่วนรับประทานอาหาร

เป็นการบริการโดยมีบริกรคอยให้บริการแขกที่มาทานอาหาร โดยประกอบอาหารจากครัว และสามารถนำมาเสิร์ฟให้แขกรับประทานอาหารได้ทันที ใช้เวลาในการบริการน้อย ไม่ต้องการความเป็นทางการมากนัก

- บาร์

เป็นส่วนที่แยกออกมาจากส่วนรับประทานอาหารอย่างเป็นสัดส่วนเนื่องจากเป็นส่วนที่บริการเฉพาะแขกที่เป็นผู้ใหญ่เท่านั้น การบริการจะบริการเฉพาะเครื่องดื่มโดยเฉพาะจะนั่งอยู่หน้าเคาน์เตอร์ ซึ่งการบริการจะต้องรวดเร็วไม่ใช้พนักงานมาก พนักงานจะต้องมีความสามารถในการปรุงเครื่องดื่มและมีอรรถาศัยที่ดีเพราะอาจต้องพูดคุยกับแขกที่มาที่นั่งที่เคาน์เตอร์ในบางครั้ง

- เลานจ์

เป็นส่วนที่อยู่ติดต่อกับบาร์เครื่องดื่ม เพื่อรองรับผู้ที่มาพักผ่อนเป็นกลุ่ม พบปะสังสรรค์ แลกเปลี่ยนความคิดเห็น การบริการ โดยแขกจะสั่งเครื่องดื่มบริเวณเคาน์เตอร์และรอรับด้วยตัวเองและสามารถมานั่งบริเวณลานจได้

ปัจจัยที่กำหนดรูปแบบการบริการ

- ลักษณะและรูปแบบการบริการที่เป็นรูปแบบของร้านอาหารประเภทนั้นๆ
- ลักษณะ ประเภท และชนิดของอาหารในเมนู

- เวลาที่ใช้ในการรับประทานอาหาร หากเป็นมือเช้าหรือกลางวัน ต้องมีบริการที่รวดเร็วเนื่องจากแขกมีเวลาไม่มาก ส่วนใหญ่จะไม่เกิน 1 ชั่วโมง แต่หากเป็นอาหารเย็นหรือค่ำจะใช้เวลาในการรับประทานอาหารนานขึ้น ทำให้มีขั้นตอนบริการมากขึ้น
- เวลาที่ใช้ประกอบอาหาร หากเป็นมือเช้าหรือมือกลางวันจะต้องใช้เวลาในการประกอบอาหารน้อยกว่ามือเย็นหรือมือค่ำ แต่หากอาหารรายการใดต้องใช้เวลานาน พนักงานต้องแจ้งให้แขกทราบและให้บริการด้านอื่นชดเชย เช่น บริการเครื่องดื่มหรืออาจแนะนำอาหารชนิดอื่นให้แขกก่อน
- จำนวนแขกที่เข้ามาในร้าน หากมีขั้นตอนในการบริการใด จะต้องมีการจำกัดจำนวนแขกเนื่องจากบริการต้องใช้เวลาในการบริการแขกอย่างพิถีพิถัน แต่ด้วยการบริการไม่เป็นทางการมากนักก็อาจเพิ่มจำนวนโต๊ะอาหารได้
- ราคาอาหาร หากราคาอาหารแพงมาก เครื่องมือ วัตถุดิบที่ใช้ปรุงอาหารและการบริการจะต้องสูงขึ้นให้เหมาะสมกับราคาอาหาร
- ทำเลที่ตั้งของร้านอาหาร
- ความต้องการของแขก เช่น การจัดเลี้ยงในโอกาสต่างๆ หรือการสำรองโต๊ะล่วงหน้า ก็จะต้องสามารถตอบสนองความต้องการของแขกได้

การจัดโครงสร้างภัตตาคารหรือร้านอาหารขนาดกลาง-ใหญ่

ภัตตาคารหรือร้านอาหารขนาดกลางส่วนมากจะมีจำนวน โต๊ะประมาณ 20-40 โต๊ะ และขนาดใหญ่มีจำนวนประมาณ 60 โต๊ะขึ้นไป

การออกแบบร้านอาหารนั้นต้องให้ความสำคัญกับ 3 สิ่งคือ การจัดพื้นที่ใช้สอย รูปแบบ และบรรยากาศที่ต้องดำเนินควบคู่กันไป

สำหรับการจัดพื้นที่ใช้สอยนั้นมักให้ความสำคัญกับส่วนรับประทานอาหาร โดยส่วนนี้จะประกอบด้วยส่วนย่อยๆ อีก 3 ส่วนคือ

1. ส่วนต้อนรับ
2. ส่วนรับประทานอาหาร
3. ส่วนเคาน์เตอร์บริการเครื่องดื่ม

1. ส่วนต้อนรับ (Reception Area)

เป็นส่วนแรกของร้านที่ลูกค้าจะต้องพบเห็นก่อนเป็นอันดับแรก การสร้างความประทับใจเมื่อแรกพบจึงเป็นสิ่งที่สำคัญมาก ส่วนต้อนรับนี้ยังรวมไปถึงบริเวณทางเข้าร้านและส่วนพักคอยด้วย ส่วนต้อนรับที่ดีควรมีมุมมองที่ดีทั้งในระยะใกล้และไกล

2. ส่วนรับประทานอาหาร (Dining Area)

การจัดพื้นที่ส่วนนี้มีหลักที่ควรคำนึงถึงคือ ได้ประโยชน์ใช้งานสูงสุดและประหยัดพื้นที่ให้มากที่สุด โดยยังคงความสะดวกของเส้นทางบริการเอาไว้ โดยสิ่งที่ควรคำนึงถึงคือ

- ขนาดและโต๊ะของเก้าอี้ ต้องมีมาตรฐานและเหมาะสม
- รูปร่างของโต๊ะ โดยมากจะเป็นสี่เหลี่ยมหรือวงกลม แต่โต๊ะสี่เหลี่ยมจะใช้ประโยชน์ได้หลากหลายกว่าในด้านการต่อโต๊ะ และการประหยัดพื้นที่ แต่การนำโต๊ะสี่เหลี่ยมมาใช้ต้องมีการลบมุมโต๊ะเพื่อความปลอดภัย
- การจัดวางโต๊ะและเก้าอี้ การจัดวางโต๊ะขนานไปกับแนวผนัง จะทำให้ประหยัดเนื้อที่มากกว่าจัดแบบทแยง
- ตำแหน่งของโต๊ะอาหาร เพื่อสร้างบรรยากาศที่หลากหลาย ควรจัดบรรยากาศเพื่อให้ลูกค้าสามารถเลือกที่นั่งได้เองและควรจัดวางโต๊ะแต่ละโต๊ะให้มีบรรยากาศที่ดีแตกต่างกันออกไปในแต่ละโต๊ะ ให้ลูกค้ามีความต้องการที่จะนั่งโต๊ะใดก็ได้โดยไม่รู้สึกอึดอัด
- ทางสัญจรของลูกค้าและบริการ ทางสัญจรจากห้องครัวสู่พื้นที่รับประทานอาหารควรมีประตู 2 ชั้นแบ่งพื้นที่ระหว่าง 2 ส่วนนี้ เพื่อป้องกันกลิ่นและทัศนียภาพที่ไม่ดีรวมทั้งเสียงรบกวนจากในครัวด้วย

3. เคาน์เตอร์บริการเครื่องดื่ม (Bar)

- เคาน์เตอร์บริการสามารถวางได้หลายพื้นที่แล้วแต่วัตถุประสงค์ในการใช้งาน
- เคาน์เตอร์ควรสูงประมาณ 1.05 – 1.10 เมตร
- เก้าอี้เคาน์เตอร์ควรสูง 0.75 – 0.80 เมตร
- ทางสัญจรหลังเคาน์เตอร์ควรมีความกว้างประมาณ 0.75 – 0.90 เมตร

ตำแหน่งที่ตั้งที่เหมาะสมของร้านอาหาร

ตำแหน่งของร้านอาหารไม่จำเป็นต้องอยู่ศูนย์กลาง แต่ควรอยู่ในตำแหน่งที่ทุกคนสามารถไปถึงได้อย่างสะดวกจากส่วนต่างๆของโครงการ ควรอยู่ในทำเลที่มีบรรยากาศที่ดีเหมาะในการรับประทานอาหารและพักผ่อนคลายอารมณ์จากความตึงเครียดไปด้วยในเวลาเดียวกัน และต้องจัดให้มีทางบริการได้อย่างสะดวก

สำหรับหลักในการพิจารณาเลือกที่ตั้งของร้านอาหาร อาจแยกพิจารณาได้ดังนี้

1. ข้อพิจารณาในการเลือกสถานที่ตั้งของครัว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ควรตั้งในที่ไกลจากบริเวณที่ผู้ชมส่วนใหญ่ผ่าน ไปมาและไกลจากบริเวณส่วนแสดง นิทรรศการ เพื่อป้องกันไม่ให้เสียงของการทำงานและกลิ่นของอาหารกระจายไปรบกวน การชมงานนิทรรศการ

อยู่ในบริเวณที่รถส่งของจะเข้าถึงได้ เพื่อสะดวกในการส่งอาหารในแต่ละวัน โดยทั้งอาหารแห้ง เช่น ข้าวสาร ซึ่งมีน้ำหนักค่อนข้างมาก ถ้ารถเข้าส่งถึงที่ไม่ได้จะต้อง สิ้นเปลืองแรงงานและเวลาในการขนส่ง

ไม่ควรอยู่คั่นเหนือลมของอาคารนิทรรศการ เพราะจะทำให้กลิ่นอาหารกระจาย ไปรบกวนผู้ชมนิทรรศการ

2. ข้อพิจารณาในการเลือกสถานที่ตั้งของบริเวณร้านอาหาร

ควรตั้งอยู่ในบริเวณที่ผู้ชมส่วนใหญ่ไปถึงได้ง่าย

เป็นบริเวณที่ทุกคนสามารถเข้าถึงได้ แม้บริเวณอื่นของพิพิธภัณฑ์จะปิด

3. ข้อพิจารณาในการเลือกทิศทางการวางผังร้านอาหาร

ทิศทางลม ทั้งครัวละส่วนรับประทานอาหารควรสร้างให้ด้านยาววางทางลมที่ พัดเป็นส่วนใหญ่ในรอบปีคือ ตะวันตกเฉียงใต้ จะทำให้ครัวและห้องอาหารไม่ร้อนเป็นที่ พอใจแก่ผู้ทำงานและผู้บริโภค

ทิศทางแดด จะต้องไม่รับแดดจนเกินไป เพราะจะทำให้เกิดความร้อนและอบอ้าว ควรให้ด้านกว้างรับแดดน้อยกว่าด้านแคบ อาคารควรมีชายคายาวพอสมควรเพื่อกันแดด และฝน

จำนวนผู้ใช้ห้องอาหารหาได้จาก

ผู้มาชมเป็นหมู่คณะสูงสุด	300	คน
ผู้ใช้บริการใน 1 วัน มีจำนวน	1000	คน
เปิดบริการ 10 ชั่วโมง ใน 1 ชั่วโมงมีจำนวน	100	คน

ช่วงที่มีผู้มาใช้บริการห้องอาหารมากที่สุดคือ 12.00-13.00

เจ้าหน้าที่ 106 คน

รวมผู้มาใช้บริการ 506 คน

กำหนดให้ผู้มาใช้ห้องอาหาร 70 % 471 คน

ประมาณเวลาให้ 1 คน ใช้เวลาในการรับประทานอาหาร 20 นาที

ใน 1 ชม. สามารถแบ่งได้เป็น 3 ผลัด

ดังนั้น ห้องอาหารต้องสามารถจุคนได้ภายในช่วงเวลาเดียวกัน 157 คน 157 ที่นั่ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เพื่อเวลาผู้ที่รับประทานอาหารนาน และที่นั่งกับบุคคลที่มารับประทานอาหาร โดยเฉพาะและบาร์เครื่องดื่ม รวมถึงผู้ที่มาเข้าชมเป็นหมู่คณะซึ่งอาจจะมาทานอาหารเวลาเดียวกันรวมถึงเจ้าหน้าที่ สรุปร้านอาหารสามารถรองรับได้ 250 คน 250 ที่นั่ง

สำนักงาน (Office)

การจัดสำนักงานในปัจจุบันแบ่งออกเป็น 2 ระบบคือ

1. ระบบการจัดออกเป็นห้องโดยเฉพาะ (The Individual – Room System) นิยมกันมาในยุโรป มีกฎคือ การกำหนดในการติดต่อเข้าถึงห้องต่างๆ โดยลักษณะเช่นนี้จะมีข้อดีคือ เป็นสัดส่วน(Privacy) และสบาย แต่มีข้อเสียที่มีราคาสูง
2. ระบบการจัดแบบเปิดตลอด (The Open Layout) ไม่ต้องคำนึงถึงการใช้ทางติดต่อภายในระหว่างห้อง (Corridor) ระบบนี้เราสามารถใช้น้ำที่ห้องทั้งหมดได้อย่างเต็มที่สำหรับจะทำงานต่างๆ โดยไม่มีผนังหรือ Partition มาบัง ทำให้มีราคาถูกกว่าแบบแรก แต่ต้องมีระบบระบายอากาศและปรับอากาศที่มีคุณภาพสูง และต้องคำนึงถึงไฟที่ต้องใช้แทนแสงธรรมชาติเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นระบบไฟฟ้าจึงต้องคิดด้วย

ในการจัด Layout ในการวางแผน มักจะขึ้นอยู่กับสัดส่วนของเส้นแบ่งเนื้อที่ภายในที่จะแบ่งเอาไว้ (Grid) โดยถือหลักมาจากการใช้พื้นที่ของคนทำงาน 1 คน ใช้เนื้อที่เท่าไรเป็นเกณฑ์ และแบ่งเนื้อที่ออกมาด้วยเส้นแบ่ง (Grid) ว่าช่วงหนึ่งๆจะใช้คนทำงานกี่คน และก่อนที่จะกำหนดส่วนต่างลงไป จำเป็นต้องแน่ใจเสียก่อนถึงความต้องการและประโยชน์ใช้สอยว่าจะไม่มีการผิดพลาดขึ้นได้ในภายหลัง เนื้อที่สำหรับผู้ทำงาน (Staff) กับเจ้าหน้าที่ที่อาวุโสหรือผู้จัดการควรจะแยกเป็นส่วน โดยเฉพาะ ในกรณีที่ต้องเป็นห้องเล็กห้องน้อยการจัดแบบ 2 ห้อง หรือ 1 เนื้อที่เป็นการคิดที่สุบบางครั้งอาจใช้มาตรฐานในการที่จะให้ได้เนื้อที่ใช้สอยมากที่สุด

การเพิ่มจำนวนโต๊ะ เนื้อที่สำหรับชั้นเก็บของต้องกำหนดด้วย รวมทั้งตู้เก็บเอกสารหรือตู้เก็บพวก Card – Index ต่างๆ ขนาดที่น้อยที่สุดคือ 1.6-2.03 และระยะระหว่างโต๊ะถึงกำแพงเป็น 0.75 หรือ 0.70 ก็ได้ ถ้าห้องหรือชั้นวางของไม่สูงเกิน 0.90 ระยะที่วางโต๊ะห่างจากกำแพงเป็น 0.70-1.75 ซึ่งจะทำให้พนักงานหยิบของได้สะดวกโดยไม่ต้องกลัวว่าจะสูงไป

การจัดผังแบบเปิด เป็นการจัดผังสำนักงานแบบไม่ต้องมีทางเดินเชื่อมภายในที่กว้างขวาง การจัดแบบนี้ ไฟฟ้าที่ใช้ต้องมีมากพอและมีการถ่ายเทอากาศที่ดีด้วย ในอเมริกา การจัดแบบเปิดเป็นที่นิยมกันมาก การจัดระบบนี้มักจะขึ้นอยู่กับการแบ่งพื้นที่ห้อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในชั้นต่างๆที่จะจัดสำนักงานซึ่งมีเนื้อที่กว้าง และการที่จะจัดให้เป็นห้องเล็กห้องน้อยนั้น มักจะไม่ค่อยทำ ยกเว้นห้องผู้จัดการ หรือห้องผู้ที่มีอาวุโสเท่านั้น ฉะนั้นการจัดห้องแบบเปิดนี้ จึงเป็นการจัดที่ประหยัดในด้านราคา และมีความเหมาะสมในการใช้เนื้อที่ และการจัดผนังก็มักจะทำแบบให้เคลื่อนที่ได้ (Rearranging movable) สะดวกในการควบคุมการทำงาน ประหยัดไฟฟ้า แต่มีข้อเสียตรงที่เรื่องเสียง (Noise) เพราะเป็นสำนักงานที่โล่งตลอด ไม่มีผนังที่ปิดกั้นทึบ ทำให้เสียงสามารถรบกวนรบกวนพนักงานบ้าน ปัญหานี้อาจจะแก้ไขได้บ้าง โดยการออกแบบเพดานและผนังห้องและโดยการแบ่งพื้นที่การใช้งานที่เหมาะสม (Zoning)

การจัดแบบนี้ก่อให้เกิดปัญหาขึ้นว่า จะทำให้การทำงานของพนักงานมีประสิทธิภาพสูงขึ้นหรือน้อยลงกว่าการจัดแยกเป็นห้องๆนั้น ซึ่งขึ้นอยู่กับความเคยชินของพนักงานแต่ละแห่ง คนในยุโรปมักนิยมแบบห้องเล็กห้องน้อยเพราะมีความรู้สึกเป็นส่วนตัวมากกว่า คนทำงานไม่ต้องไปกังวลอยู่กับคนทำงานแผนกอื่น การจัดแบ่งเป็นห้องนี้มักจะไม่ค่อยเป็นที่นิยมนักเพราะราคาสูงมาก ถึงแม้จะมีข้อดีในการดำเนินงานบางอย่างก็ตาม การจัดผังแบบเปิดในห้องใหญ่นี้ นับว่าเป็นการยกเลิกการใช้ทฤษฎีแบบมีทางเดินในอาคาร (Corridor) โดยสิ้นเชิง จะมีก็แต่ทางเดินคั่นระหว่างชั้นเท่านั้น

ผลลัพธ์ที่ได้มากที่สุดจากการจัดแปลนแบบเปิด (Open Layout) ก็คือ การประหยัดเนื้อที่สุทธิในการจัดสำนักงานสำหรับคนทำงาน 1 เนื้อที่ 7.5-8.5 ตารางเมตรต่อ 2 คน ผู้เชี่ยวชาญชาวเยอรมันได้เคยทดลองไว้ว่า อาจลดลงเหลือ 5 ตารางเมตร ในกรณีการวางผังแบบ Open Layout Kenneth ใช้ขนาด 6.8 ตารางเมตร ซึ่งรวมเนื้อที่คู่เก็บเอกสารเข้าไปด้วย และระยะที่กำหนดให้ระหว่างโต๊ะต่อโต๊ะเป็น 1.00 หรือ 1.30 เมตร ขนาดของโต๊ะจะเป็น 0.80 – 1.40 และการจัดแบบนี้ต้องการทั้งความกว้างและลึก

สำหรับเนื้อที่ที่ใช้ในการทำงานของเจ้าหน้าที่คนหนึ่งๆต้องไม่น้อยกว่า 500 ตารางฟุต โดยเฉลี่ยความสูงของห้องไม่เกิน 2.60 นั่นคือ ต้องการเนื้อที่ในการทำงานประมาณ 42-66 ตารางฟุตต่อ 1 คน ทั้งนี้เป็นเนื้อที่ที่เพียงพอในการตั้งโต๊ะ เก้าอี้ และจัดเป็นทางเดินด้วย ถ้าหากเป็นส่วนที่ติดต่อกับบุคคลภายนอกด้วย เนื้อที่ต้องเพิ่มเป็นอย่างน้อย 20 ตารางฟุต และมีความกว้างหลังโต๊ะประมาณ 2 ฟุต เป็นอย่างต่ำ เพื่อความสะดวกในการนั่ง ส่วนทางเดินผ่านก็คำนึงถึงความกว้างของร่างกายคนโดยประมาณ 20 – 22 นิ้ว

อุปกรณ์ที่ใช้ในห้องธุรการมีดังนี้

- โต๊ะทำงานทั่วไปขนาด 1.20 – 0.70 สูง 0.75 เมตร มีลิ้นชัก 3 ชั้น ข้างซ้ายข้างเดียว
- โต๊ะทำงานของหัวหน้างาน ลักษณะเหมือนกับโต๊ะพนักงาน แต่มีขนาดใหญ่กว่า และอาจทำจากวัสดุคนละประเภทรายละเอียดมีเพิ่มขนาด 1.50 – 0.80 สูง 0.75 เมตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- เก้าอี้ เป็นเก้าอี้ทำงานทั่วไป ขาเดี่ยวตรงกลาง ขนาด 0.45 – 0.40 สูง 0.45
- ตู้เก็บเอกสารและอุปกรณ์ มีทั้งตู้เคเบิลและสูงถึงเพดานแบ่งออกใช้เก็บของตามแผนกต่างๆ ตู้สูงถึงเพดาน 2.60 เมตร
- โทรศัพท์
- ตู้หนังสือเคเบิล อยู่ติดกับโต๊ะทำงานทางขวามือ
- เก้าอี้ชุด สำหรับพักผ่อนของเจ้าหน้าที่

ห้องผู้อำนวยการ

เป็นห้องทำงานส่วนตัวของผู้อำนวยการ จึงต้องมี Privacy พอสมควร ทั้งทางส่วนตัวและการปฏิบัติงานด้วย ควรติดต่อกับผู้ทำงานได้บังคับบัญชาได้สะดวก และมีเครื่องอำนวยความสะดวกในการทำงานเป็นอย่างดี อุปกรณ์และส่วนประกอบของห้องมีดังนี้

- โต๊ะทำงาน 1.50 – 0.80 สูง 0.75 เมตร
- ตู้เก็บหนังสือขนาดลึก 0.40 สูง 2.00 เมตร
- ตู้เก็บเอกสาร
- โทรศัพท์
- ส่วนรับรอง มีชุดรับแขก 1 ชุด

ห้องรองผู้อำนวยการ

เป็นห้องทำงานส่วนตัวของรองผู้อำนวยการ มีส่วนประกอบเช่นเดียวกับห้องเลขานุการ

- โต๊ะทำงาน 1.50 – 0.80 สูง 0.75 เมตร
- เก้าอี้ทำงาน
- ตู้หนังสือ
- ตู้เก็บเอกสาร
- โทรศัพท์
- ชุดรับแขก

ห้องหัวหน้าฝ่าย

เป็นห้องทำงานที่สามารถติดต่อกับผู้บังคับบัญชาได้ง่าย ที่ทำงานต้องสะดวกสบายเป็นอย่างดี ประกอบด้วยอุปกรณ์ ดังนี้

- เก้าอี้ชุดรับแขก
- โต๊ะทำงาน 1.50 - 0.80 สูง 0.75 เมตร
- ตู้หนังสือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- คู่มือเอกสาร

ที่จอดรถ (Parking)

ประกอบด้วย

- ที่จอดรถสำหรับประชาชนทั่วไป (Parking)

การคำนวณรถคิดจาก

จำนวนผู้ชมสูงสุด (Peak hour) 1000 คน (จากบทที่ 4)

- ผู้ชมมาโดยรถส่วนตัว 25% (1)

- ผู้ชมมาโดยรถจักรยานยนต์และจักรยาน 5% (1)

- ผู้ชมมาโดยรถโดยสารและอื่นๆ 70% (1)

ดังนั้นจะต้องมีที่จอดรถรองรับ

- รถส่วนตัว 250 คัน

- รถจักรยานยนต์และจักรยาน 50 คัน

ดังนั้นที่จอดรถยนต์สำหรับผู้ที่มาใช้บริการ 1 คัน จุ 2.5 คน (2)

คิดเป็น 100 คัน

และรถจักรยานยนต์และจักรยาน 50 คัน

จากการตรวจสอบเทศบัญญัติ ฎกระทรวงฉบับที่ 7 พ.ศ. 2517 ออกตามความใน พรบ. ควบคุมการก่อสร้างอาคาร พ.ศ. 2474 กำหนดให้อาคารขนาดใหญ่ต้องมีที่จอดรถไม่น้อยกว่า 1 คัน ต่อพื้นที่ 120 ตร.ม.

ดังนั้นจะต้องมีที่จอดรถไม่น้อยกว่า $16,576.88/120 = 139$ คัน

- ที่จอดรถโดยสารขนาดใหญ่ (Bus Parking)

เนื่องจากการมาชมเป็นหมู่คณะต้องมีการติดต่อล่วงหน้า ซึ่งทางพิพิธภัณฑ์จะ กำหนดให้ชมได้วันละ 2 กลุ่ม ซึ่งจะจัดให้มากันคนละช่วงเวลากัน ซึ่งจำนวนผู้ชม ที่มาเป็นหมู่คณะสูงสุดคือ 300 คน (1)

ดังนั้น ที่จอดรถโดยสารขนาดใหญ่ 6 คัน (1คัน จุได้ประมาณ 56 คน)

- ที่จอดรถสำหรับเจ้าหน้าที่ (Staff Parking)

จากอัตรากำลังทั้งหมด

123 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากสถิติประชากร 10 คนมีรถ	1	คัน
คังนั้ที่จอดรถสำหรับเจ้าหน้าที่	13	คัน
รวมรถพิพิธิภัณฑ์ 2 คันเป็น	15	คัน
รถจักรยานยนต์สำหรับเจ้าหน้าที่	25	คัน
- ที่จอดรถขนส่ง (Service Parking)		
กำหนดให้มีที่จอดรถ	3	คัน
และมีที่จอดรถขนาดใหญ่	2	คัน

สรุปการคาดคะเนจำนวนรถจะเข้ามาจอดในโครงการ

จำนวนรถยนต์	140	คัน
จำนวนรถจักรยานยนต์	75	คัน
จำนวนรถบัสและรถขนาดใหญ่	8	คัน

- (1) สรุปจากการเฉลี่ยของพิพิธิภัณฑ์สถานแห่งชาติ หอศิลป์ และพิพิธิภัณฑ์สถานแห่งชาติ พระนคร
- (2) สถิติจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.4 การกำหนดพื้นที่ใช้สอยขององค์ประกอบ

พื้นที่ใช้สอยขององค์ประกอบ กำหนดโดยพิจารณาจาก

- จำนวนผู้ใช้และพฤติกรรม
- เวลาและวาระ
- เฟอร์นิเจอร์และอุปกรณ์ต่างๆ
- ความต้องการพื้นฐาน

โดยอาศัยการอ้างอิงจากมาตรฐานต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์ (Analysis)
2. หนังสือ Architect's Data
3. หนังสือ Time Saver Standard
4. หนังสือ Building Planning & Design Standard
5. หนังสือ New Metric Hand Book
6. หนังสือ Museum
7. หนังสือ Science & Technology Museum
8. จากการคาดคะเนประกอบการสอบถามสถาบันที่เกี่ยวข้อง คือ หอศิลป์ พีระศรี (BIMA) มหาวิทยาลัยศิลปากร และพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ หอศิลป์

ตารางที่ 16 สรุปพื้นที่ใช้สอยในโครงการ

องค์ประกอบ	จำนวน	ผู้ใช้	พื้นที่/หน่วย	พื้นที่รวม	อ้างอิง
คณะกรรมการบริหาร					
(Administration)					
- ห้องผู้อำนวยการ	1	1	-	30.10	2
- ห้องรองผู้อำนวยการ	1	1	-	20.00	2
- ห้องเลขานุการ	1	1	-	6.70	2
- ห้องประชุม	1	30	3	75	2
- ส่วนพักคอยและต้อนรับ	1	5	0.64	3.20	1
- ส่วนทำงานของเจ้าหน้าที่	1	2	9.30	18.60	2
ฝ่ายวางแผนนโยบาย และ					
ประสานงาน					
- ห้องน้ำ	2	10	1	10	1
ฝ่ายธุรการ					
- ห้องหัวหน้าฝ่าย	1	1	-	13.40	2
- ห้องเจ้าหน้าที่ฝ่าย	1	2	9.30	18.60	2
หน่วยธุรการ					
- ห้องสารบรรณ	1	4	4.46	8.92	2
- ห้องการเงินและบุคคล	1	2	4.46	8.92	2
ส่วนประกอบเพิ่มเติม					
- ส่วนพักคอยและต้อนรับ	1	5	0.64	3.20	1
- ห้องเก็บของ	1	-	9.00	9.00	1
- ห้องเตรียมอาหาร	1	-	6.00	6.00	1
- ห้องปฐมพยาบาล	1	2	20.00	20.00	1
- ห้องพักผ่อนเจ้าหน้าที่	1	20	1.5	30.00	2
- ห้องน้ำ	2	11	1	11	1
หน่วยงานอาคารสถานที่และ					
รักษาความปลอดภัย					
- ห้องหัวหน้าหน่วยงาน	2	2	9.30	18.60	2
- ห้องพักผ่อนเจ้าหน้าที่	1	20	1.50	30.00	2
- ห้องโทรทัศน์วงจรปิด	1	2	16.00	16.00	8

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 16 (ต่อ) สรุปพื้นที่ใช้สอยในโครงการ

องค์ประกอบ	จำนวน	ผู้ใช้	พื้นที่/หน่วย	พื้นที่รวม	อ้างอิง
- ห้องกฏอแจ	1	2	4.46	4.46	2
- ห้องน้ำ	2	28	0.87	24.36	1
	1	28	0.60	16.80	1
- ห้องสื่อเคเจอร์	1	2	6.00	6.00	1
หน่วยวิชาการ (Nature Studies)					
- ห้องหัวหน้าฝ่าย	1	1	13.40	13.40	2
- ห้องรองหัวหน้าฝ่าย	1	1	9.30	9.30	2
หน่วยจัดการศึกษา					
- ห้องหัวหน้างานเอกสาร	1	1	9.30	9.30	2
- ห้องภัณฑารักษ์จิตรกรรม	1	2	9.30	18.6	2
- ห้องเจ้าหน้าที่เทคนิคด้าน มัลติมีเดีย	1	3	9.30	27.9	2
- ห้องวิจัย	1	8	2.70	21.6	3
- ห้องน้ำ	2	13	-	11	1
- ห้องพักผ่อนักงาน	1	24	1.5	36	2
ส่วนจัดแสดง Exhibition Quarter					
- ส่วนนิทรรศการถาวร	1	1,000	-	3,400	1
- ส่วนนิทรรศการชั่วคราว	1	1,000	-	2,358	1
- ส่วนนิทรรศการ กลางแจ้ง	1	1,000	-	2,879	1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 16 (ต่อ) สรุปพื้นที่ใช้สอยในโครงการ

องค์ประกอบ	จำนวน	ผู้ใช้	พื้นที่/หน่วย	พื้นที่รวม	อ้างอิง
ส่วนงานบริการด้านการศึกษา (Education Service)					
ห้องสมุด 4,130 เล่ม	1	-	10% ของส่วน นั่งอ่าน	24.8	3
ส่วนสาธารณะ					
- โถงทางเข้า – ออก	1	2	4.5	9	1
- ที่รับฝากของ	1	3	4	12	1
- เคาน์เตอร์รับหนังสือ	1	1	-	3	1
- ส่วนถ่ายเอกสาร	1	10	1.5	15	1
- ส่วนบริการคอมพิวเตอร์					
และอินเทอร์เน็ต					
- ส่วนที่นั่งอ่านหนังสือ	-	142	2.70	383.4	3
- ส่วนตู้หนังสือ	4,130	92	32.5เล่ม/ตรม.	127	2
- ห้องน้ำ	2	14	2.5	36	1
ส่วนเจ้าหน้าที่					
- เคาน์เตอร์บรรณารักษ์	1	2	4.46	8.92	2
- ห้องเก็บและซ่อมแซม	1	-	30	30	8
หนังสือ					
- ห้องพักพนักงาน	1	7	1.7	12	1
- ห้องเก็บอุปกรณ์และ	1	-	-	9	1
ซ่อมแซมอิเล็กทรอนิกส์					
- ห้องเก็บสื่อมัลติมีเดีย	1	-	-	6	1
และภาพยนตร์					
- ห้องทำงานด้าน	1	2	3	6	1
เครือข่ายเทคโนโลยี					
สารสนเทศ					
- ห้องน้ำเจ้าหน้าที่	2	6	2.1	18	1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 16 (ต่อ) สรุปพื้นที่ใช้สอยในโครงการ

องค์ประกอบ	จำนวน	ผู้ใช้	พื้นที่/หน่วย	พื้นที่รวม	อ้างอิง
- ห้องประชุม	1	400	2.50	1,000.00	1
- ห้องบรรยาย	1	200	2.50	500.00	1
งานฝึกอบรม					
- ห้องหัวหน้างาน	1	1	9.30	9.30	2
- ส่วนทำงานของวิทยากร	1	8	4.46	35.68	2
- ห้องเก็บของ	1	-	12.00	12.00	8
ส่วนงานฝ่ายเทคนิค					
(Technical Quarter)					
ฝ่ายเทคนิค					
- ห้องหัวหน้า	1	1	13.40	13.40	2
- ห้องรองหัวหน้าฝ่าย	1	1	9.30	9.30	2
หน่วยทะเบียนวัตถุและคลังพิพิธภัณฑ์					
- ห้องหัวหน้างาน	1	1	9.30	9.30	2
- ส่วนทำงานเจ้าหน้าที่	1	4	4.46	17.84	2
- ชานชาลารับส่งของ	1	-	50.00	50.00	5
- บริเวณตรวจรับของ	1	-	30.00	30.00	5
- ห้องบรรจุหีบห่อ	1	-	30.00	30.00	5
- ห้องเก็บของ	1	-	20.00	20.00	5
- คลังพิพิธภัณฑ์	1	-	-	2,142	8
- ห้องเก็บของจัดแสดงชั่วคราว	1	-	-	378	8
- ส่วนเตรียมการแสดง	1	-	5% of	358.8	8
- ห้องควบคุมระบบการระบายอากาศและอุณหภูมิ	1	-	Exhibition 15.00	15.00	8

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 16 (ต่อ) สรุปพื้นที่ใช้สอยในโครงการ

องค์ประกอบ	จำนวน	ผู้ใช้	พื้นที่/หน่วย	พื้นที่รวม	อ้างอิง
ฝ่ายประสานงานวัฒนธรรม					
(Information Office)					
ฝ่ายประชาสัมพันธ์					
- ห้องทำงานเจ้าหน้าที่	1	2	4.46	8.92	2
- ห้องพิมพ์หนังสือ	1	2	5.85	11.70	1
- ห้องเก็บของ	1	-	9.00	9.00	1
หน่วยซ่อมสงวนรักษา					
(Conservation Department)					
- ห้องเก็บวัสดุภัณฑ์	1	6	40.00	40.00	8
หน่วยเทคนิคช่างและ					
ศิลปกรรม (Technical & Artistic Department)					
- ห้องหัวหน้างานศิลปกรรม	1	1	9.30	9.30	3
- ห้องทำงานไม้พลาสติกและ	1	2	50.00	50.00	3
- ห้องทำงานโลหะ	1	1	50.00	50.00	3
- ห้องทำงานสี	1	1	50.00	50.00	3
- ห้องช่างเทคนิคและวิศวกร	1	6	4.46	26.78	3
- ห้องควบคุมระบบไฟฟ้า	1	-	-	20.00	8
- ห้องเครื่อง	1	-	120.00	120.00	1
- ห้อง AHU (กระจายตามจุดต่างๆของอาคาร)	-	-	20.00	100.00	1
- ห้องควบคุมแสงในการแสดง	1	2	6.00	12.00	1
- ห้องควบคุมเสียง	1	-	6.00	12.00	1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 16 (ต่อ) สรุปพื้นที่ใช้สอยในโครงการ

องค์ประกอบ	จำนวน	ผู้ใช้	พื้นที่/หน่วย	พื้นที่รวม	อ้างอิง
- ห้องเขียนแบบ / ออกแบบ	1	6	50.00	50.00	2
- Cooling tower area	1	-	32.00	32.00	1
ส่วนประกอบเพิ่มเติม					
- ห้องน้ำ	2	25	0.9	22.5	1
- ห้องลิฟต์เกอร์	1	25	0.6	15.00	2
- ห้องทำงานซ่อมแซม ทั่วไป	1	2	40.00	40.00	8
- ห้องเก็บวัสดุ	1	-	20.00	20.00	8
- ห้องเก็บของทั่วไป	1	-	20.00	20.00	8
ส่วนงานบริการสาธารณะ					
(Public Service)					
ทางเข้าหลัก					
- ที่พักและต้อนรับผู้มาเข้า ชม	1	vary	vary	vary	-
- เคา์เตอร์ ประชาสัมพันธ์	1	325	0.64	208	1
- ส่วนบริการข้อมูล ข่าวสาร	1	2	2.25	4.5	1
- ห้องรับฝากของ	1	2	2.25	4.5	2
- ร้านขายของที่ระลึก	1	200	2.125	425.00	1
- คู่มือโทรศัพท์สาธารณะ	1	2	-	15.00	2
- ร้านกาแฟและอาหารว่าง	2	200	0.64	1.28	1
- หน่วยบริการควบคุม ความปลอดภัย	1	3	-	24.00	2
- ห้องน้ำ	1	2	2.625	5.25	1
ส่วนร้านอาหาร 150 ที่นั่ง					
- ส่วนต้อนรับ	1	2	1.25	2.5	1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 16 (ต่อ) สรุปพื้นที่ใช้สอยในโครงการ

องค์ประกอบ	จำนวน	ผู้ใช้	พื้นที่/หน่วย	พื้นที่รวม	อ้างอิง
- ส่วนพักคอย	1	12	1.43	17.2	1
- ส่วนรับประทานอาหาร 235ที่นั่ง	1	235	0.96	225.6	2
- ส่วนบริการและแคชเชียร์	1	2	3	6	2
- ส่วนครัวของคาว	1	9	21	190	1
- ส่วนครัวของหวาน	1	3	4	12	1
- ส่วนบาร์เครื่องดื่ม 15 ที่	1	15	2.3	34.5	2
- ส่วนเก็บของสด	1	-	-	8	2
- ส่วนเก็บผัก ผลไม้	1	-	-	6	1
- ส่วนเก็บเครื่องดื่ม	1	-	-	9	2
- ส่วนเก็บเครื่องครัว	1	-	-	9	2
- ส่วนเก็บภาชนะใส่อาหาร	1	-	-	6	2
- ส่วนล้างภาชนะและ อุปกรณ์ครัว	1	-	-	9	1
- ส่วนห้องพักพนักงาน	1	23	1.7	40	1
- ส่วนห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า พนักงาน	2	10	1.5	30	2
- ส่วนห้องน้ำพนักงาน	2	6	4	24	1
- ส่วนห้องน้ำแขก	1	15	4	60	1
ที่จอดรถ					
- ที่จอดรถยนต์	140	-	12.5	1,750	1
- ที่จอด รถจักรยานยนต์	75	-	2	150	1
- ที่จอดรถบัส	8	-	21	168	1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สรุปรวมพื้นที่ใช้สอยอาคารทั้งหมด(+Cir. 30%)	16,576.88	ตารางเมตร
พื้นที่จอดรถ (+Cir.50%)	3,102	ตารางเมตร
รวมพื้นที่ทั้งหมด	19,678.88	ตารางเมตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้